

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د یرغل

پر

وړاندي

ليکوال: مولوي عبدالهادي (مجاهد)

Ketabton.com

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : د يرغل پر وړاندې
ليکوال : مولوي عبدالهادي (مجاهد)
د چاپ کال : ۱۳۹۵ هـ ش (۲۰۱۶) م
چاپوار : اول
د چاپ شمېر : (۲۰۰۰) ټوکه

د ترلاسه کولو درکونه :

د افغانستان او پښتونخوا ټولې مشهورې کتابخانې.

د چاپ او هر ډول نشر حقوق ئې له مؤلف سره خوندي دي

فهرست

- 11..... د دې ټولګې په اړه څوګړنې!
- 13..... "د يرغل پر وړاندې" کتاب يوه ځانګړې مبارزه
- 19..... د پيل خبرې
- 26..... امريکا د افغانانو د اسلامي هويت د له منځه وړلو په هڅه کې
- 26..... د افغاني ټولنې د اسلامي هويت اساسي عناصر
- 26..... اول عنصر- ټينګ ايمان:
- 29..... د نصراني غرب درې جبهې:
- 29..... د سيکولريزم جبهه:
- 30..... د کليسا جبهه:
- 32..... پوځي جبهه:
- 34..... دويم عنصر- غيرت او همت:
- 34..... د ديني او معنوي ارزښتونو د له منځه وړلو لپاره غريبانو تدابير
- 34..... د نشراتي وسائلو پراخه خپراوي:
- 36..... د ليکوالانو او مفکرينو خريداري:
- 36..... د لنډو او بې غيرته حاکمانو مسلطول:
- 37..... درېيم عنصر - عفت او شرف:
- 39..... د اخلاقي فساد د خپرولو ډولونه او مثالونه.
- 39..... د مېډيا له لارې د اخلاقي فساد خپرول
- 40..... د بنڅو د چارو عجيب او غريب وزارت:
- 41..... د هېواد په ښارونو کې د شرابخانو او فحشاوو د اډو جوړول:
- 43..... څلورم عنصر- د جهاد او سرښندنې فطري استعداد:
- پنځم عنصر- د غرب له لوبډلي او مبتذل فرهنگ او تمدن څخه د افغانانو
- 44..... لرې والی:

- 46..... په افغانستان کې يوه بله جگړه هم روانه ده!
- 48..... د خاموشې جگړې ډگرونه
- 48..... د حاکمیت ډگر:
- 48..... د حاکمیت په ډگر کې د امریکایانو دوه ډوله ملګري:
- 51..... د دین او فکر ډگر:
- 51..... د دین او فکر په ډگر کې د اشغالګرو امریکایانو اقدامات
- په عملي لحاظ د دولت په عدلي او قضايې ارګانونو کې د شریعت د تطبیق مخنیوی:
- 51.....
- 52..... د اسلام یو لیبرال او غربي تعبیر رامنځته کول:
- په ټولنه کې د ترکیبې او احسان له منځه وړل، او پرځای یې د (منحرف روحانیت) او (بې لاري پیرانو) لپاره د نفوذ زمينه برابرول:
- 53.....
- ځوانان له اولویاتو څخه په فېشن، لوبو او د پردیو په تقلید مصروفول:
- 54.....
- د ټولنیز ډگر متشنجول:
- 54.....
- 56..... **دیموکراسي څه شی ده؟**
- 56..... د دېموکراسۍ د پېژندلو اهمیت
- 58..... د دېموکراسۍ تعریف:
- 63..... د دېموکراسۍ دوه مهم بنسټونه:
- 63..... اول بنسټ - دولس حاکمیت:
- 65..... دویم بنسټ - حقوق او آزادي:
- 65..... د دین او عقیدې آزادي:
- 70..... د رایې د اظهار د آزادي:
- 74..... شخصي آزادي:
- 76..... د مسکن د انتخاب آزادي:
- 76..... د ملکیت حق:
- 77..... د کار حق:

- 77 زده کړې حق:
- 78 پارلمان د ډیموکراسۍ مسئله اداره.
- 79 پارلمان ولې طاغوتي اداره ده؟
- 87 د صلیبي جگړو نن او پرون د عواملو او مشابهنو په رڼا کې
- 87 د جگړې د اسبابو او عواملو مشابهنه
- د مسلمانانو د یوه دولت او خلافت پر ځای د ډېرو کمزورو دولتونو
88 شتون:
- 89 د منحرفو فرقو او نظریاتو موجودیت:
- 93 په مسلمانو هېوادونو کې د سیاسي قیادت د نا اهلې ستونزه
- 95 د صلیبیانو اقتصادي مصالح او پراخ غوښتنه:
- 98 **غرب د مسلمانانو لپاره څه ډول اسلام غواړي؟**
- 100 له ریښتیني اسلام سره د غرب د بښمنې:
- 102 د ریښتیني اسلام په خلاف د غرب د معاصرو رهبرانو دریځونه:
- 108 هغه اسلام چې غرب یې د مسلمانانو لپاره غواړي:
- 111 بې شریعتنه اسلام:
- 112 فکري جگړه او د اسلامي مفاهیمو تحریف:
- د اسلام د تحریفولو او د هغه په خلاف د فکري جگړې لپاره د غرب
115 وسائل:
- 116 مېډیا او مطبوعات:
- 120 تعلیم او تربیه:
- 126 قوانین او سیاسي فشارونه:
- 130 **د غرب له نظره منځلاری اسلام څه شی او منځلاری مسلمانان څوک دي؟**
- 131 منځلاری اسلام او تاریخ:
- 132 منځلاری اسلام یو امریکایي ایجاد دی:
- 134 د امریکا او غرب فکري مراکز او د منځلاري اسلام د تولید پروسه: ..

- 137..... مشهور امريکايي فکري مراکز:
- 138..... مشهور برتانوي فکري مراکز.
- راندې کارپورېشن څه ډول مرکز دی؟ او تر اوسه يې د اسلامي نړۍ او
139..... مسلمانانو په خلاف څه کړي دي؟
- 144..... د منځلاري اسلام لپاره د امريکا معيارونه.
- 145..... د منځلاري اسلام لپاره د رندې کارپورېشن د فکري مرکز معيارونه:
- په اسلامي نړۍ کې د امريکايي (منځلاري اسلام) پرځای د (اصلي اسلام)
له تطبیقه د غرب وېره:..... 147
- امريکا د منځلاري اسلام د خپراوي لپاره په کومو ډگرونو کې مرستې او
فعاليت کوي؟..... 150
- د امريکايانو له اشغاله وروسته په افغانستان کې د سيکولر احزابو پرله پسې
زېږون**..... 153
- د سيکولر احزابو له جوړولو د امريکا دوه مهم هدفونه..... 153
- اول هدف - په سيمه کې د جهاد د فرهنگ ختمول:..... 153
- دوهم هدف - د سيکولرزم (بې دينۍ) حاکمول..... 155
- غربي اشغالگر او په اسلامي نړۍ کې د تعليم سيکولريزه کول**..... 160
- د تعليم د لادينه کولو لارې چارې..... 162
- د غرب تعليمي مشاورين او ماهرين :..... 163
- د تعليمي ماحول غربي کول :..... 164
- د فرعون پوهنتون**..... 166
- فرهنگيان که فرهنگيان؟**..... 174
- جهاد که جگړه؟**..... 181
- عسکر جانه تاته وایم!**..... 187
- د پوهنتونونو ځوانان د هېواد د اسلامي اصالت شعوري سپاهيان**..... 208
- په پوهنتوني محيط کې د مسلمانو ځوانانو ستونزې..... 212

- 212..... د سازماني انسجام نشتوالی.
د غرب د فرهنگي یرغل په مقابل کې د اسلامي نشراتو او مطبوعاتو
212..... نشتوالی:
213..... نشنلزم او نشنلست حرکتونه:
215..... **د اسلامي امت د ذلت له اسبابو او عواملو څخه**
215..... د خلافت سقوط
216..... (سیکولریزم) یا د دین او د دولت بیلتون
219..... روحي شکست او د کمتری احساس
220..... ناپوهي او په اسلامي او تجربوي علومو کې بېرته پاتې والی
222..... نشنلزم او وطنیت:
225..... مادیت، له دنیا سره بې حده مینه، او له مرگ څخه وېره:
227..... **د رسول الله صلی الله علیه وسلم او اسلام په خلاف د غرب مشترک جنایات**
له قرانکریم څخه د دفاع د افغاني پاڅون حقیقت، لاسته راوړنې، دالتونه،
دریځونه او راتلونکی
234.....
256..... **په افغانستان کې د امریکا ماتې نور په کنفرانسونو نه جیره کېږي**
په سیمه کې د امریکا درې اهداف او هغو د تحقق په کار کې د امریکا
257..... ناکامي
257..... اول هدف - د طالبانو اسلامي حکومت له منځه وړل:
دویم هدف - په منځنۍ آسیا کې د امریکا د جیوستراتیژیکو مصالحو
تأمین او د سیمې د انرژۍ پر منابعو او د هغې د انتقال پر لار تسلط: 259
دریم هدف - په افغانستان کې مجاهدین او د جهاد نظریه له منځه وړل 260
امریکا د قضیې ریښتني او واقعي حل ته نه حاضرېږي..... 263
د بن دویم کنفرانس خپل اهداف ترلاسه نه کړل..... 264
266..... **د ستراتیژیک تړون خطرناک امریکایي اهداف**
268..... د ستراتیژیک تړون اصلي هدفونه:

- اول هدف - د منځنۍ آسیا او د کسپین د حوزې نفتي منابعو ته دلارې
تأمین 268
- دویم هدف - په افغانستان کې د یوه ریښتني اسلامي حکومت د قیام
مخنیوی: 269
- درېیم هدف: د سیکولریزم، لیبرالیزم او تنصیر حمایت او پالل: 271
- څلورم هدف - د داسې یوه اسلام دښمنه پوځ رامنځته کول چې د غرب
گټې وساتي: 273
- پنځم هدف - د سیمې د مسلمانو هېوادونو دائمي تهدید او د هغوی ترمنځ
د سیاسي او پوځي نږدېوالي مخنیوی: 275
- صليبي اروپا له منارو څخه په وېره کې ده 277
- غولوونکي اصطلاحات 283
- امریکا له افغانستانه وځي که د خپلې جگړې شکل بدلوي؟ 287
- امریکا ولې خپل پوځونه باسي؟ 288
- امریکا ولې په افغانستان کې په محلي ډول جگړه دوامداره ساتي؟ ... 291
- د دې لپاره چې په افغانستان کې بیا یو اسلامي حکومت جوړ او شریعت
تطبیق نشي: 292
- د دې لپاره چې د امریکا لخوا رامنځته شوی وضعیت او د هغې لاسته
راوړنې دلته دوام وکړي: 292
- د دې لپاره چې افغانستان له غرب سره په امنیتي، استراتیژیکو،
سیاسي، تعلیمي او فرهنګي تړونونو پورې تړلی وي: 293
- د دې لپاره چې طالبان له نامنظمو چریکي مجاهدینو څخه په یو منظم
ایدیالوژیک عسکري ځواک بدل نشي. 294
- امریکا په افغانستان کې د خپلې جگړې شکل ته تغیر ورکوي 294
- د ناپوځي جگړې شکل او وسائل 295
- د غرب ملګري په واک کې ساتل: 295

- 296..... له ناپوځي لارو د طالبانو د کمزوري کولو هڅې
- 297..... د جهادي فکر او عقیدې په خلاف منفي تبلیغات
- 298..... په افغانانو کې د مقاومت روحیه له منځه وړل:
- د تعلیم نظام او نصاب د ټولني د غربي کولو لپاره د وسیلې په ډول استعمالول:..... 299
- د معتدل اسلام او منحرف روحانیت له پیروانو کار اخیستل:..... 301
- د مېډیا له لارې د فکرونو تسخیرول:..... 304
- د اقلیتونو پالل او نشنلستي افکار تقویه کول..... 305
- حکومتي نقش ناحکومتي مؤسساتو ته سپارل..... 306
- ملي وحدت د چا له لید لوري؟**..... 311
- د مفاهیمو جگړه:..... 312
- ملي وحدت یوه پردی اصطلاح..... 313
- د ملي وحدت تعریف:..... 314
- ملت څه ته وايي؟..... 314
- د ملت لغوي معنی:..... 315
- د ملت شرعي معنی:..... 315
- د (ملي وحدت) مفهوم د شریعت له نظره..... 318
- (ملي وحدت) د سیکولرانو له نظره:..... 318
- مور د مسلمانانو په حیث د (ملي وحدت) کوم تعریف اختیار کړو؟..... 320
- ملي وحدت که سیاسي وحدت؟..... 321
- د (مورچل) مجله په افغانستان کې د غرب د ماتې عینی شاهد او د روان جهادي تاریخ امین**..... 323
- د جهادي خپرونو پر مفاهیمو د نوي غور ضرورت..... 330
- اعداد یو شرعي مسؤلیت او جهادي ضرورت..... 338
- د اعداد شرعي دلائل:..... 340

- 343..... د جهادي اعداد ډولونه:
- 343..... ايماني او شرعي اعداد:
- 346..... بدني او عسکري اعداد:
- 347..... د وسلو او وسائلو صحيح استعمال:
- 348..... پوځي صنعت:
- 353..... **افغان علماء، د ليکوالۍ ستونزه او د اسلامي معلوماتو فقر**
- 355..... عجيبه معادله:
- 356..... د ليکوالۍ پراخه ساحه او بې شمېره موضوعات:
- 362..... يو ارمان او يو مهم وړاندیز:
- 364..... انټرنیټي کتابتون:
- 366..... **د تخيل په دنيا کې له ازادۍ سره مرکه**
- 383..... **اوسني جهادي ادب ته يوه کتنه**
- 384..... د جهادي ادب اهميت:
- 385..... د جهادي ادب اهداف:
- 387..... جهادي شعر او ترانې:
- 392..... **اصلي دښمن څوک، دښمن که د دښمن افکار او نظريات؟**

د دې ټولگې په اړه څو کرښې!

عبدالرحيم ثاقب

د "يرغل پر وړاندې" دا ټولگه د محترم مولوي عبدالهادي (مجاهد) د هغو مقالو مجموعه ده چې د صليبي يرغلگرو په خلاف د جهادي مقاومت په جريان کې په ډېرو سختو شرايطو کې ليکل شوې دي.

د "يرغل پر وړاندې" اثر ټولې مقالې هره يوه د خپل وخت د جهادي احداثو يو ښه انعکاس، يو پرځای تحليل او يو ژوندی تصوير دی چې درانه استاذ په ډير دقت او غور او خورا امانت داري سره ورباندې قلم خوځولی او د پېښې هر اړخيزه ارزونه يې کړې. د يادې ټولگې په راټولولو کې د پېښو زماني تسلسل هم په داسې ډول په پام کې نيول شوی چې د ۱۵ کلن جهادي بهير د مهمو او اساسي احداثو ډېره برخه يې احتواء کړې.

په لنډه کې ويلای شو چې د "يرغل پر وړاندې" تر لاس لاندې ټولگه هم د جهادي احداثو هينداره او هم د يرغلگرو د پوځي او فرهنگي جنايتونو رسوا کوونکي وسيله ده.

دلته هم د يرغلگرو په خلاف د پوځي مقاومت سنگرونه ستايل شوي او هم د هغوی په وړاندې ځوان نسل ته د فرهنگي او فکري مقابلې تکتیکونه وربښودل شوي دي.

په دې مجموعه کې د يرغلگرو په خلاف مبارزه کوونکو مجاهدينو ته د ديني پوهاوي له لارې د جهاد او مبارزې شعور ورکړل شوی او د يرغلگرو اصلي ماهيت ورته برېښي شوي دي.

د "يرغل پر وړاندې" په مجموعه کې د صليبي يرغلگرو ټولې هغه دجالي دسيسې ښې افشاء شوې کومې چې دوی په افغانستان کې د خپل وحشيانه يرغل د تېرير لپاره د ډيموکراسۍ، آزادۍ او بيا رغونې تر نامه لاندې پر لاره اچولې.

د "يرغل پر وړاندې" ليكوال د پخواني او اوسني جهاد د پېښو يو ژوندی تاريخ دی چې زموږ د هېواد د تېرو دريو لسيزو د ټولو پوځي او سياسي جرياناتو عيني شاهد پاتې شوی او له هغو څخه په تجربې اخيستو سره يې خپل معلومات له ځوان نسل سره د همدې ليکنو په وسيله شريك کړي دي.

د "يرغل پر وړاندې" اثر ليكوال يو له هغو جهادي ليكوالانو څخه دی چې د پوځي جهاد ترڅنگ يې د يرغلگرو په وړاندې د فرهنگي جهاد سنگر هم تود ساتلی ، په يرغلگرو يې د علم ، پوهې او بصيرت په رڼاکې اغيزناک گوزارونه کړي او د فرهنگي جهاد په ساحه کې يې د ډېرو ځوانانو په روزلو سره د يادولو وړ خدمتونه کړي.

د "يرغل پر وړاندې" ليكوال ته په دې لاره کې د مزید توفيق غوښتنه كوم او له الله تعالى څخه غواړم چې زموږ په ټولنه کې يې امثال زيات کړي.
والسلام

عبدالرحيم نقيب

"د یرغل پر وړاندې" کتاب یوه ځانگړې مبارزه

لطف الله خیرخوا

موږ د قضيې او دښمن په پېژندلو کې تل ستونزه لرلې. همدا د دې لامل گرځېدلی چې موږ ډېر ځلې د دښمنانو د یرغلونو د واقع کېدلو په مخنيوي کې پاتې راغلي یو. او د یرغل له واقع کېدلو او د هغه په خلاف د اوږدو مقاومتونو له رامنځته کېدلو وروسته مو چې هر ځل دښمن په پوځي لحاظ مات کړی بیا هم تقریباً هر ځل موږ د هغه د فکري او سیاسي دسیسو پر وړاندې ماتې خوړلې. د دې ټولو تکراري پېښو لامل یو دی، او هغه دا چې موږ په خپله قضیه په تمامه معنا هېڅکله نه یو پوه شوي.

د سوبې لومړی شرط دا دی، چې په مبارزه کې انسان په خپل فکر، کړنلارې، هدف او دښمن پوه شي. هله به مناسبه رویه او د لومړیتوبونو انتخاب رامنځته کېږي او کرار به د هدف خوا ته درومي. همدا پوهه مبارز انسان پر حالاتو، شرایطو او ظروفو حاکم ساتي او د خپل انتخاب حق ورکوي. که دا پوهه نه وه، نو حالات، شرایط او ظروف به ځان مسلطوي، بیا نو مبارز ته بویه، چې څه ډول رویه کاروي او څه ډول د حالاتو مقابله کوي؟

د "د یرغل پر وړاندې" کتاب د فکري مبارزې شهکاره نمونه ده او یو داسې کونښن دی چې د روان یرغل په اړه دې بشپړ پوهاوی رامنځته شي. موږ کاش د استاد مجاهد په څېر شخصیتونه ډېر لرلی، چې تر شوني بریده ډېر پوهاوی رامنځته شوی وی، خو دا چې نه شته، ځای یې دا نیسي، چې د دې کتاب مفاهیم په ژوره مطالعه کړو، عقل او زړه ته یې وسپارو او تر نورو یې ورسوو.

په کتاب کې ډېرې خبرې د پام وړ دي، چې څو خبرې ترې زه د نمونې په توګه راوباسم:

د یرغل ماهیت:

د غرب او سیمې د استعماري او نیمه استعماري زورواکانو د مغالطو په پایله کې زموږ ډېر خلك د دې جګړې په ماهیت نه پوهیږي. څوك وايي دا مازې اقتصادي جګړه ده. څوك وايي دا د څو هېوادونو د نیابتي جګړو میدان دی. څوك وايي ټول کار د امریکا دی او د خپلې سلطې د دوام لپاره یې ځان ته مصنوعي مقاومت پیدا کړی چې تر شونې بریده یې دلته قیام اوږد شي. اصل هدف یې چین او روسیه ده...

دغو خلکو کې شعوري خلك هم شته، چې د موضوع عمق ته رسیږي، مګر په لوی لاس د هغو خلکو د بې لارې کولو کونښن کوي چې نه پوهیږي او یا د نورو په تقلید ځان یوې نتیجې ته رسوي. دغه شعوري ډله د دې کتاب د محتوی له نظره څو جنایات کوي او لارویان یې ورسره د هغو مرتکبین دي:

اول دا چې دوی د دښمن عقیدوي او فکري هويت پټوي، او په دې کار پر هغه حکم باندې هم خاورې اړوي چې اسلامي شریعت یې ورته ټاکي. دوهم دا چې د دې دښمن پر وړاندې د جهاد حکم کې شکونه پیدا کوي، ځکه چې دوی د دښمن اصلي څېره پټه کړې او خلکو ته داسې ښيي چې ګوندې دا هغه صلیبيان نه دي چې اسلام یې په اړه دا او هغه حکم کوي. درېیم جنایت یې دا دی، چې د دې خاورې مسلمان ملت له خپل رزمي تاریخ او اصیل فرهنگه شکوي. دې مسلمانانو چې هر مهال بهرنی دښمن په ځغاسته او مات مات له خپل کوره وېستلی، اوس یې په دې تېرباسي چې ګوندې دا جګړه درياندې بل چا تپلې. هغوی نه غواړي افغانستان ارام شي، پرمختګ وکړي او...

دا کتاب خپل خلك بېرته خپل تاريخ او ثقافت ته ورگرځوي، چې گورۍ دا تپونكي په هغه وخت كې نه ول چې تاسو دا ډول جگړې گټلې. د دې تپونكو نوم لانه و، چې تاسو ځان څه چې لانور ملتونه هم گټل!

څلورم جنايت دا كوي، چې د دې مسلمانانو پر حافظه ملنډې وهي. دې مسلمانانو په نږدې تېر كې غزاگانې وگټلې، د بنمنان يې مات كړل، مگر دوى يې رزمي تاريخ اوس داسې تفسيروي چې گوندې تاسې خو هېڅكله له د بنمن سره جگړه نه ده كړې، او دا اوس مو چې څه روان كړي دي دا د ناپوهۍ له امله دي. دا دېرش كاله دا ولس بې علمه پاتې شوى، او دېته ورته نورې خبرې. دوى كوينس كوي چې د كفر د سلطې په دوران كې د شكلي بنوونې په ترويج دې له مسلمانانو هوتكي، ابدالي، غزنوي او د تېر جهاد پېرونه هېر كړي. دا ملت د يوه غبي او متاك منځي ملت په توگه مخاطب كړي!!

پنځم جنايت يې دا دى چې د دې مسلمان ملت افتخارات او سرښندنې په ډېر مهارت بل چا ته منسوبوي. دغه خلك، چې د افغان دوستۍ په جامه كې د افغانانو اصلي د بنمنان دي نه غواړي دا ملت خپل تاريخي تسلسل وساتي، نه غواړي دا ملت د خپل ثقافت اصول په ژوندي ډول مراعات كړي، ويې پالي او د عمل په ميدان كې يې ترجمه كړي.

دا كتاب د روانې جگړې اصل ماهيت روښانوي، او له هغو څېرو پرده پورته كوي، چې دا جگړه بدله بنسټي او پورتنې ياد شوي جنايتونه ترسره كوي.

د یرغل کیفیت :

په كتاب كې به ځاى ځاى تاسې ته "بله جگړه، فكري جگړه، د مفاهيمو جگړه، خاموشه جگړه" يا دې ته ورته تركيبونه مخې ته درځي. استاد كوينس كړى چې د جگړې كيفيت روښانه كړي او خپلو خلكو ته وښيي چې دا جگړه دومره په ساده كيفيت كې نه ده څه ډول يې ځينې خلك

تعبیروي، بلکې دا یو هر اړخیز یرغل دی او په یو وار زموږ تنه او روحیه دواړه له منځه وړي.

دا جگړه، چې څومره مساحتی وسعت لري او ټوله اسلامي نړۍ یې لاندې کړې او هر ځای کې یې مسلمان په شکنجه کې نیولی، همدومره یې معنوي اړخونه هم گڼ دي. همدومره تکتیکي تعدد لري. او هر اړخ او هر تکتیک یې ځانگړې توجه، دفاع او مقاومت غواړي.

دا کیفیت چې په دې کتاب کې په څه ډول روښانه شوی بڼیې چې دا جگړه د تجزیې قابله نه ده. او د هغې په خلاف هم په حکم او هم د حکم په تعمیم کې منظم او هراړخیز ستراتېژیک مقاومت ته ضرورت لري.

د کتاب محتوی په دې ډېر دلایل لري چې دا جگړه په مجموع کې د یوه فکر او یوې عقیدې له لوري اداره کېږي. په دې جگړه کې د دښمنانو تشکیلاتي توپیر نه د هغوی د ارزښتونو او اهدافو تغییر دی، او نه ورباندې دلیل دی. د کتاب د دلایلو ساده خلاصه دا ده چې د دې جگړې د مقابل لوري مدیر د هغه د ټولې ادارې مدیر دی، نو ولې ورسره په رویه او حکم کې توپیر پیدا کړی شي؟

هغه خلک، چې په همدې ډول ادارو کې کار کوي او ځان په تشکیلاتي توپیر کې له جنایته پاک گڼي، دا کتاب یې سر خلاصوي، چې څنگه پر یوه ښکاره وضعي فکر او فلسفي اصل څرېبه اداره په خپلو تشکیلاتو کې د خپل اساس اغېز ردولی شي؟

تاسې به کتاب کې ولولئ، چې غرب دلته په فکري برخه کې څه راوړي؟ همدغه فکر په ټوله اداره حاکم دی که نه؟ څه ډول خلک په کې استعمالیږي؟ کومې لارې انتخابیږي؟ او دا هر څه بیا د کومو اهدافو لپاره کارېږي؟ که په ټوله اداره کې داسې کوم تشکیل وي، چې دې اهدافو ته کار نه کوي نو بیا خو سمه ده، او که نه نو د ځان د تېر ایستو هېڅ اړتیا نه شته.

د دښمن کلتوري هویت

یو څوک یوازې په جغرافوي انتساب نه پېژندل کېږي، چې فلانی کومه محدوده کې زېږېدلی او ژبه یې څه ده؟ که عبارت مې غلط نه وي نو دا یوه شکلي پېژندنه ده. اصل پېژندنه دا ده، چې د هغه تاریخي ژور ته کوز شې، د هغه فکري رجحان او میلان راوسپړې، د هغه د خوځښتونو تر شا هڅاند فرهنگ مطالعه کړې، چې د دې فرهنگ او نظريې سرچینې کومې دي؟ نو ایله به دې د دښمن د پېژندو لار میندلي وي.

که دښمن په دې وپېژنو، چې هغه په خپله په تزویري ډول د ځان په اړه څه وایي؟ ملگري یې د هغه په اړه څه وایي؟ خادمان او مزدوران یې په اړه څه وایي؟ نو دا یوازې هغې لومې ته ځان وربرابرول دي چې دښمن د همداسې غافلو خلکو لپاره ایښې او همدا ډول نا بلدي ورکې رانیسي!

بیا هم مهمه دا ده چې د دښمن له عقیدې زېږېدلی فرهنگ مطالعه شي او وشنل شي، ځکه چې د یوې معلومې قضیې په اړه د هغه د تمایلاتو فکري او فرهنگي ارزونه تر نورو ټولو لارو چارو د هغه هویت ښه روښانوي.

دا کتاب په همدې بنسټ په روانه قضیه کې د مسلمانانو د دښمن اصل هویت څرگندوي. د فکر سرچینې یې درښيي. د هغه د کار مېتود ته دې دروي. د کار وسایل یې در په گوته کوي، د هغه د کار چورلیزونه برسېروي، د ترکیز نقاط یې مخې ته درېدي، تر ټولو مهم دا چې د دښمن کار او زیار په داسې ښه درته ږدي چې د خپل غفلت انتها ته دې پام واوړي!

تاسې به په کتاب کې ولولئ چې د روانو جریاناتو ستره بهانه «دیموکراسي» څه شی دی؟ په دې کې به هغو نکتو ته ستاسې پام واوړي چې دا دیموکراسي څه ډول د «اسلام» بدیل گڼل کېږي؟ شریعت په کومو دلایلو له ژونده ویستل کېږي؟

پدې مطالعه به مو د هغو خلکو په اړه هم ذهن خلاص شي چې ولې هغوی د اعتدال او سولې په نوم د دښمن رضاکار لښکریان دي. هغه منځلاري

چې هر حرکت، منډه او هڅه یې یوازې او یوازې د بنمن حاکمیت ته مشروعیت ورکوي.

د کتاب په اړه دې څوک دا فکر نه کوي، چې ولې لیکوال د یو علمي څېړونکي په څېر یې طرفه نه دی. دا یې ځایه فکر دی، ځکه چې یو څو کتاب په یوه موضوع نه څرخي، بلکې د څوارلسو کلونو د بېلابېلو جریاناتو په اړه د مقالو ټولگه ده. دوهم دا چې لیکوال د قضیې سپری دی او لیکوال د میلیونونو مسلمانانو تر منځ یو هغه مسلمان دی چې روانو جریاناتو د ژوند پر داسې سختو مورگو درولې چې ممکن کوم رفاه پلوی یې یوازې په کیسه لوستو زاره چاودې شي.

لیکوال د هغه علمي منافق په څېر نه دی چې عقیده یې یوه وي، خو لیکي او وایي بل څه. دی چې څه وایي د یوه مؤمن په څېر پر هغه معتقد هم دی. لیکي یې، اورو یې، بل ته یې رسوي او د یوه بلا همت په زور د منزل په لور درومي.

لطف الله خیرخوا

د پیل خبرې

الحمد لله رب العلمين، والصلاة والسلام على رسوله المرسل بالبلاغ المبين، الذي بلغ الرسالة، وأدى الأمانة، وكشف الغمّة، وجاهد في الله حق جهاده، وعلى آله وصحبه الهداة المهديين المجاهدين الذين رضي الله عنهم ورضوا عنه، وعلى من اتبعهم بإحسان إلى يوم الدين أجمعين.

په تېرې يوې نيمې پېړۍ کې غربي هېوادونو د اسلامي نړۍ ډېر هېوادونه او ولسونه تر خپل اثر لاندې راوستل، او په سياسي، پوځي، اقتصادي، فکري، او فرهنگي لحاظ يې په ځان پورې وتړل.

غربيانو نه يوازې دا چې په اسلامي نړۍ کې پر خلکو د خپلې خوښې حکومتونه نظامونه، قوانين او احزاب ومنل، بلکې په ټول توان يې د هر هغه چا په خلاف هم د ژوند په ټولو ډگرونو کې خپلې هر اړخيزې جگړې او دښمنۍ ته دوام ورکړ چې په اسلامي نړۍ کې د دوى د استعمارې پلانونو او ظالمانه پالېسيو د پلي کېدو د مخنيوي په لاره کې فعاليت او مبارزه کوي او مسلمانان بېرته د اصيل اسلام غېږې ته ورگرځوي.

د ۲۰۰۱ ميلادي کال د سپتمبر له يولسمې وروسته چې د امريکا په مشرۍ غربي ائتلاف افغانستان اشغال کړ نو دلته يې هم د افغانانو د تسخيرولو او په افغانستان کې د خپل اشغال د دائمي ساتلو په مقصد په بېلابېلو شکلونو کې خپلې پاليسۍ او پلانونه طرح او عملي کړل.

غربيانو د افغانانو د تابع کولو او په خپل ځان پورې د تړلو لپاره ډول ډول پوځي، سياسي، اجتماعي، تعليمي، فکري او فرهنگي پروژې په ډېر مهارت سره پداسې ډول تر کار لاندې ونيولې چې له يوې خوا په افغانستان کې د غرب په گټه يو هراړخيز تحول رامنځته کړي، او له بلې خوا دلته د غرب د پلانونو او خطرناکو سياستونو په خلاف د خلکو احساسات او حساسيتونه هم راونه پاروي.

د غرب د پوځي يرغل پر وړاندې خو د افغانانو ځواب دا ځل هم د تل په څېر د پاڅون، جهاد او نه ستړي کېدونکي مسلح مقاومت په شکل کې مخې ته راغی، خو دا چې د دې يرغل ډېرو نورو اړخونو د ښکاره جگړې بڼه نه درلوده نو ډېرو خلکو په آسانه دا خبره نشوه درک کولی چې دلته نورې پټې فکري، فرهنگي، تعليمي، سياسي او رواني (روحي) جگړې هم روانې دي.

دا چې د دغه ډول ناپوځي جگړو په مقابل کې درېدل د علماوو، ليکوالو، دعوتگرو، او د فکر او نظر د خاوندانو کار وي، او د هغوی مسؤليت وي چې ولس د دښمن له پلانونو، عزائمو او پټو توطيو خبر کړي، او په خلکو کې له دښمن سره د مقابلې لپاره روحیه، انگیزه او معنوي توانایی پیدا کړي، نو له همدې امله د نورو علماوو، ليکوالو او د اسلامي فکر د سپاهيانو په کتار کې د درېدلو او د خپل انفرادي مسؤليت د ادا کولو په مقصد ما هم د دې يرغل په مقابل کې خپل ولس او د جهادي صف ځوانانو ته په بېلابېلو وختونو کې د يو لړ فکري او تحلیلي مقالو د ليکلو هڅه کړې چې د هغو له جملې څخه يوه برخه يې د **(فکري پوهنه)** د کتاب په شکل کې څو کاله مخکې افغان ولس ته وړاندې شوې او د الله تعالی په فضل هغه کتاب په پښتو او دري ژبو کې په تېرو څو کلونو کې په مکرر ډول په لسگونو زره نسخې چاپ او د دې مسلمان ولس له تاوده استقبال سره مخ شو.

دا دی اوس يوه بله مجموعه مضامين چې هغه هم د امريکايي اشغال په خلاف د مقاومت په سلسله کې ليکل شوي دي او د همدغه زماني مقطع د حالاتو او فکري ادبياتو څرگندونه کوي تر ټولو ښه او ځينې اصلاحاتو وروسته پدې مجموعه کې د **(د يرغل پر وړاندې)** د کتاب په شکل کې د لوستونکو مخې ته ږدم.

د دې کتاب مضامین د بېلابېلو سیاسي، فکري او د افغانستان په روان وضعیت پورې د اړوندو موضوعاتو په اړه دي، خو د ټولو ترمنځ مشترکه نقطه د دې صلیبي یرغل پر وړاندې د ولس په ځوانانو او لوستو خلکو کې د مقاومت د روحې رابیدارول او د دښمنانو پر توطیو او عزائمو د هغوی خبرول دي. الله تعالی دې وکړي چې پدې هکله مې خپلو خلکو ته داسې څه لیکلي وي چې ما ورکې خپل دیني مسؤولیت اداء کړی وي او د آخرت لپاره مې توبنه وگرځي، او خپلو خلکو ته مې د روانو جریانونو څو داسې زاویي روښانه کړي وي چې د هغوی د ایمان ساتنې، آزادۍ پالنې او له اسلام سره د هغوی د محکم شعوري تړاو وسیله وگرځي.

پدې کتاب کې به ځینې مقالې داسې هم وي چې په کوم خاص حالت او وضعیت پورې به تړاو لري، خو پدې کتاب کې یې د راوړلو اهمیت پدې کې دي چې راتلونکو نسلونو ته دا ور معلومه شي چې پر افغانانو او افغانستان د امریکا د یرغل په وخت کې دلته څه تېرېدل؟ او د دې یرغل پر وړاندې د دې مسلمان ولس څه درېځ وو؟

د امریکا د اشغال په مقابل کې د قلم د پورته کولو تر څنګ ما ته الله تعالی د غږ د پورته کولو توفیق هم را په برخه کړ، چې پدې ډګر کې مې په بېلابېلو وختونو کې د هېواد له مجاهدينو، لوستو خلکو، او د فکر او فرهنگ له خاوندانو سره چې په هغو کې د پوهنتونونو، مدارسو، مکاتبو استاذان او محصلین هم شامل ول د فکري پوهاوي درسونه او مجالس درلودل.

د فکري پوهاوي په سلسله کې مې پر بېلابېلو هغو علمي او فکري موضوعاتو چې په موجود وضعیت او جهادي جریان پورې یې اړه درلوده او پر هغو باندې پوهېدل او پوهول د معاصر اسلامي دعوت له ضرورتونو ګڼل کېدل یوه سلسله درسونه درلودل چې له نیکه مرغه د هغو درسونو یوه برخه یې د ځینو مخلصو دوستانو او شاگردانو په همت په صوتي شکل

ثبت شوي او نشر شوي هم دي چې لاندې عنوانونه يې ځينې مهم موضوعات تشکيلوي:

- ۱ - استشراق او پر اسلامي نړۍ د هغه فکري تاثيرات.
- ۲ - استعمار، د استعمار تاريخ، استعماري دولتونه، استعمار شوي دولتونه، د مستعمرينو ځايي ملگري او ځايناستي، او د مسلمانانو د ژوند پر بېلابېلو اړخونو د استعمار تاثيرات.
- ۳ - ويسترن ايزيشن (د اسلامي نړۍ غربي کول).
- ۴ - په اسلامي نړۍ کې د (شريعت) پر ځای د (وضعي قوانينو) د رائجولو اوږد او پراخ جريان.
- ۵ - ډيموکراسي.
- ۶ - سيکولريزم (د دين او دولت بيلول).
- ۷ - نشنلزم.
- ۸ - تنصير (د غرب له لوري د انسانانو د نصراني کولو نړيوال حرکت).
- ۹ - صليبي جگړې.
- ۱۰ - د اسلامي امت د ذلت اسباب او عوامل.
- ۱۲ - د اسلامي نړۍ معاصره پېژندگلوي.
- ۱۳ - فکري استعمار.
- ۱۴ - فکري جگړه او د هغې ډولونه.
- ۱۵ - پر اسلامي نړۍ د غربي ډوله تعليم اغېزې.
- ۱۶ - د اسلامي تعليم او تربيه اهميت او ورکې موجود مشکلات.
- ۱۷ - د افغانستان د اشغالولو ترشا د امريکا سياسي، اقتصادي، پوځي او فکري اهداف.
- ۱۸ - د مجاهدينو لپاره د نړۍ او نړيوالو د پېژندلو ضرورت.
- ۱۹ - د مجاهدينو ديني، پوځي او ټولنيز مسؤوليتونه.
- ۲۰ - د زاره او معاصر جاهليت پيژندل.
- ۲۱ - د اسلامي دعوت اهميت او ضرورت.

- ۲۲ - قرآن بنسونه.
- ۲۳ - په افغانستان کې سیاسي او فکري جریانونه (اسلامپالي، کمونستان او غرب پلوي).
- ۲۴ - د غرب له نظره منځلاري اسلام او منځلاري مسلمانان.
- ۲۵ - غرب ولي او څنگه د مسلمانانو ځوانان بې لارې کوي؟
- ۲۶ - په اسلامي عقیده کې د حاکمیت تصور.
- ۲۷ - په افغانستان کې امریکایی اشغال او د قوانینو تبدیلی.
- ۲۸ - د امریکایی اشغال د وخت پر اساسي قانون د شرعي تبصري تفصیلي درسونه.
- ۲۹ - په افغانستان کې د امریکا د جگړې بېلابېل اړخونه.
- ۳۰ - د (معالم في الطريق) درسونه.
- ۳۱ - د اسلامي فکر مشخصات.
- ۳۲ - د جهادي اعلام (مېډیا) اهمیت، تاثیر او وظائف.
- ۳۳ - جهاد چیست؟
- ۳۴ - عقیده ولاء وبراء.
- ۳۵ - د معاصر کفر د ډولونو د پېژندلو د درسونو سلسله.
- ۳۶ - کافران څنگه مسلمانان د قوت له عواملو محروموي؟
- ۳۷ - ویژه گی های افغانها و افغانستان در جهاد.
- ۳۸ - ولي جهاد کوو؟ څنگه جهاد وکړو؟ د چا په خلاف جهاد وکړو؟ (د درسونو سلسله).
- ۳۹ - غرب څنگه ځینې اسلامي جېتونه د خپلو اهدافو لپاره استعمالوي؟ او په لسگونو نور مهم موضوعات.
- په پورتنیو عنوانونو کې تقریبا ۲۰۰ ساعته صوتي درسونه دي چې د ځوانانو د فکري پوهاوي په لاره کې به ان شاء الله تعالی بې فائدي نه وي، او پدې مقدمه کې یی یادونه ماته ځکه ضروري بنسکاره شوه چې مفاهیم

اوموضوعات یې د دې کتاب له محتوی سره قوي مناسبت لري، او ښایي په ډېرو مواردو کې د دې کتاب د مضامینو شرحه او متمم هم وگڼل شي. پورتنی صوتي درسونه د افغانستان په ټولو ولایاتو کې ترلاسه کېږي، او که په ځینې ځایونو کې موجود نه وي نو هیله ده چې د اسلامي فکر ځوانان به یې بېلابېلو ځایونو ته د رسولو همت وکړي. او دا هم د یادولو ده چې د پورتنیو درسونو له صوتي شکل څخه لیکلي متن ته پر را اړولو هم کار روان دی او په راتلونکي کې به ان شاء الله تعالی په کتابي شکل کې هم هېوادوالو ته وړاندې شي.

د دې کتاب په ځینې مضامینو کې د غربي یرغلگرو په خلاف د ستر اسلامي مقاومت (د طالبانو د جهادي حرکت) په اړه څرگندونې او پر موجود وضعیت د هغه د تأثیراتو یادونه هم شوې ده. پدې اړه زما خبرې د دغه حرکت د ترجمانی، تبریر او یا تردید په معنی نه دي، بلکې پدې جهادي بهیر کې د یوه شریک مسلمان په حیث چې ما ته کوم څه د واقعیت په حیث ښکاره شوي دي هماغه مې په دې مقصد لیکلي دي چې د نړیوال کفري یرغل په مقابل کې مې د یوه مسلمان مقاوم جهت ملاتړ کړی وي چې همدا مې ایماني مسؤلیت هم وو، خو دا چې تاریخ او تجربې ښودلې چې تقریباً ټول اسلامي او جهادي حرکتونه د خپلې مبارزې د مسیر په کرلېچونو کې کله ناکله له یو لړ خطاگانو او اشتباهاتو سره هم مخ کېږي نو دا حرکت هم له دغې عارضې مبراً او معصوم نه بولم، خو د افغانستان په اوسني وخت کې یې د موجودو اسلامي جهتونو په منځ کې اسلامي شریعت، جهاد او جهادي فکر ته تر نورو ښه ملتزم او متعهد بولم. او دا هم عین ممکن ده چې ما دې د دغه حرکت سمه ارزونه نه وي کړې. نو په کار ده چې د (طالبانو) مواقف او پر هغوی حکم دې له هغو وثائقو او مصادرو واخیستل شي چې دوی په خپله د خپل ځان په اړه په رسمي ډول نشر کړي دي.

په پای کې پداسې حال کې چې مسلمانانو ځوانانو ته د دغه ډول کتابونو د لوستلو توصیه کووم د دین له علماوو او د اسلامي فکر او نظر له خاوندانو احترامانه هیله کووم چې ځوان نسل ته پر معاصرو اسلامي موضوعاتو موثر لیکل وکړي، د دین (اصلي پیغام) خلکو ته په معاصره ژبه او معاصر اسلوب وړاندې کړي، او نوی نسل د اسلام د دښمنانو له فکري او عقائدي فتنو خبر کړي تر څو د هغو ښکار نشي.

او د دین له باخبره علماوو او د اسلامي فکر له استاذانو مې دا هیله ده چې که زه چېرې د دې کتاب په کومه موضوع او یا کوم حکم کې تېروتنلی یم نو هغه به زما د کم علمې نتیجه وی، نه دا چې زه به پر غلطۍ اصرار کووم، نو د مهربانۍ او لورینې له مخې دې دوی ما خپلې غلطۍ ته متوجه او خپل مسؤلیت دې رفع کړي.

د دې کتاب په اړه دا خبره یادول هم ضروري بولم چې زما دا کتاب گوټی کوم علمي او تحقیقي اثر او په تخنیکي لحاظ یو معیاري کتاب ندی، بلکه یوازې د یرغل پر وړاندې زما د انفرادي مسؤلیت د اداء کولو یوه نیمګړې هڅه ده، او مضامین یې پدې مقصد لیکل شوي چې له غرب څخه د را صادرو شویو فکري او عقائدي انحرافاتو او د غریبانو او د هغوی د پیروانو له وړاندوونکو پلانونو او پټو توطیو مې خپل ولس ته د خطر په مقابل کې د را وینښېدلو څو له سوزه ډکې چیغې وهلې وي. الله تعالی دې یې راڅخه قبولې کړي، او د خطا په صورت کې دې الله تعالی عفو ه راته وکړي آمین.

(رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِمْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَي
الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لَآ طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ
مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ).

مولوي عبدالهادي (مجاهد)

امريکا د افغانانو د اسلامي هويت د له منځه وړلو په هڅه کې

امريکا ته په افغانستان کې د انگریزانو او روسانو له تجربو دا ورمعلومه وه چې افغانستان يوازې په زور او جگړې نه ايل کېږي او ترڅو چې د افغانانو په فکري او ټولنيز ژوند کې د افغانی هويت عناصر موجودوي تر هغه به دوی د هر يرغلگر په خلاف د مقاومت توان لري، نو ځکه خو امريکا د افغانانو په ژوند کې د دوی د اسلامي هويت عناصر تر برید لاندې ونيول تر څو د تل لپاره په افغانانو کې د جهاد روحیه له منځه یوسي او پدې ترتيب افغان نوی نسل د غربي فرهنگ او نظرياتو پر اساس وروزي.

د افغاني ټولني د اسلامي هويت اساسي عناصر

د افغاني ټولني د اسلامي هويت اساسي عناصر ما ته تر ډېره ځايه په لاندې ټکو کې را ښکاري.

د ټينگ ايمان درلودل او د شريعت منل.

غيرت او همت.

عفت او شرف.

جهاد او سربښندنه.

د غرب د لويديلي فرهنگ له تاثيراتو لرې والی.

اول عنصر- ټينگ ايمان:

افغانان چې له کومې ورځې مسلمانان شوي له هماغې ورځې تر اوسه اسلام د دوی دين، شريعت يې قانون او اسلامي فرهنگ يې د ژوند بڼه ده.

دا رښتيا ده چې په عمومي ډول به په افغانانو کې شرعي علوم په پراخه ډول دومره ډېر نه وي خپاره شوي خو د اسلام په منلو کې په عملي ډول د سيمې تر نورو ولسونو غښتلي دي، او له دين څخه د دفاع په لار کې هم

تر نورو څو گامه مخکې دي، او دا هغه حقيقت دی چې د سيمې تاريخ يې تل شاهدي او مثالونه وړاندې کړي دي.

د روسانو او کمونيزم په مقابل کې د جهاد په وخت کې به چې دلته راغليو عربو مجاهدينو د افغانو د تدین او بنې مسلمانۍ ستاينه کوله نو ما چې لا هغه وخت د عربي نړۍ له اوسني وضعيته د عمر د کشروالي او د معلوماتو د نشتوالي له امله خبر نه درلود هغوی ته به مې ويل چې زما په تصور کې خو تاسې عرب د ډېر قوي ايمان خاوندان ياست، ځکه چې تاسو د اصحابانو لمسيان ياست، د وحیې پر زمکه هستېرې، قرآن ستاسی په ژبه نازل شوی او داسی نور، خو هغوی به راته ويل: (ولکننا تلقينا دروس الإيمان العملية منكم في هذا الزمن)، يعنې دا سمه ده چې موږ د دې امتيازاتو لرونکي يو، خو موږ د ايمان عملي درسونه پدې زمانه کې له تاسو افغانانو حاصل کړل.

همدغه د ايمان د قوت او له اسلام سره د وفادارۍ زور دی چې افغانان يې تل د مادي وسايلو له کموالي او يا نشتوالي سره سره د چنگېزانو، انگرېزانو، روسانو او امريکايانو په مقابل کې درولي او تل يې يرغلکرو ځواکونو ته ماتې ورکړې ده.

له افغانانو د ايمان د وسلې د اخیستلو په لاره کې هېڅ کفري قوت او ملگرو يې خپلې هڅې ندي سپمولې.

انگرېزانو د خپل استعمار په وخت کې ورته خپل کفري کتابونه ژباړلي او راوړي دي، او روسانو او امريکايانو ورته خپل له ما سره د تورات او انجيل (عهد قديم او عهد جديد) يوه پښتو نسخه موجوده ده چې د نولسمې ميلادي پېړۍ په آخر کې په لندن کې چاپ شوې او بيا دې سيمې ته راوړل شوې ده، او دا په داسې حال کې چې په هغه وخت کې د دې سيمې هېڅ پښتون مسيحييت ته ور مرتد شوی نه وو. انگرېزانو په خپل وخت کې افغانستان ته د (قاديانيت) کفري عقیده هم راصاداره کړې، يو څو کورنۍ قاديانيت ته هم ور اووښتي وې چې د مشرانو تر اعدامېدلو

وروسته یې اولادونه پېښور ته وتښتېدل او د انگریزانو تر تسلط لاندې د پېښور د (اچیني) په کلي کې میشت شول چې تر نولس سوه نوي یمو کلونو پورې هماغلته پراته ول او په مهاجرو افغانانو کې یې خپل دین ته دعوت هم پیل کړی وو.

روسانو هم لاډ پر پخوا له افغانانو څخه دایمان د وسلې د اخیستلو په نیت خپله الحادي کمونستي نظریه افغانستان ته راصادره کړه، او بیا یې د همدغې الحادي نظریې د خپراوي او ټینګښت په خاطر افغانستان اشغال کړ، په سلګونو زره الحادي، مارکسیستي او لینني کتابونه یې د افغانانو ژبو ته وژباړل.

د فرهنگي فعالیت تر څنګ یې د افغانانو د اولادونو دکافر کولو لپاره د (بېش آهنگانو) لړۍ هم شروع کړه، او تر یوسل او شل زره زیات کمکي هلکان او نجونې یې شوروي اتحاد ته ولېږل، او هلته یې په مستقیمه او غیر مستقیمه توګه د الحاد افکار د دوۍ په ذهنونو کې ورځای کړل، او دلته یې هم په هېواد کې په بېلابېلو نومونو د ځوانانو لپاره فکري او انقلابي سازمانونو جوړ کړل، او هم یې د کمونیزم نظریه او افکار په مستقیمه توګه په افغانی نصاب کې شامل کړل.

کمونست بېرک به په واز کومي هر وخت افغانو ځوانانوته تلقین ورکاوه چې باید له دوۍ څخه (انسان نوین) جوړ شي، باید د مارکس، انگلز او لینن فلسفه خپله کړی.

خو کله چې کمونیزم په افغانستان او نړۍ کې ماتې وخوړه نو د هغه د فکري تشې د ډکولو لپاره د نصراني غرب یرغلګر په لاندې دريو جبهو کې رامنځته شول:

د نصراني غرب درې جبهې:

۱ - د سیکولریزم جبهه:

سیکولریزم په انگریزی کې (بې دینې) یا (په نظام او حکومت کې دین ته ځای نه ورکولو) ته وايي. غربي سیکولریزم که څه هم په افغانستان کې لاد امان الله خان له وخته خپلې ریښتې غزولې او د ظاهر شاه او داود خان په وختونو کې ښه ډېره وده کړې وه. په تېره نیمه پېړۍ کې غرب پلوی اشخاصو، احزابو او مؤسساتو هم د سیکولریزم د خپراوي لپاره پراخ کار کړ، او خبره تر دې ځایه را ورسېده چې د جهاد په دور کې یې د ځینې غرب پلوی تش په نامه جهادي گوندونو له کړکۍ یې هم سر راوویست. دغه گوندونه چې ځان یې (منځ لاری) یعنی نه کمونیستان او نه هم توندلاري مجاهدین بلل د غرب د اهدافو د پلي کولو لپاره د ډېرې کاریگرې وسیلې په حیث ثابت شول. هغوی چې یو وخت یې د (پیری) (حضرتۍ) او غولوونکي (روحانیت) په نامه افغانان له خالص عملي اسلامه گړځول دا ځل یې سرونه د امریکا او غرب له گربوانه راووتل. سیکولریزم یوازې په غرب پلوی تنظیمونو، احزابو او اشخاصو کې منحصر پاتې نه شو، بلکې هغه اخواني مزاجه پخواني تنظیمونه او د هغو ډېره برخه اتباع یې هم تر خپل تاثیر لاندې راوستل، او په یوه سیکولر دیموکرات حکومت کې یې د غربي یرغلګرو تر سیوري لاندې د نورو سیکولرو احزابو او اشخاصو تر څنګ د غرب په خدمت کې ودرول.

امریکایانو پر افغانستان له خپل پوځي یرغل وروسته دغو غرب پلوی (روحانیونو!!؟) او سیکولر دیموکرات مجاهدینو!!؟ ته د افغانستان د قیادت، اقتصاد، پوځ، عدلي سیستم، اجتماعي خدماتو، تعلیم او فرهنگ چارې وروسپارلې. دغو ډلو ته یې مالي او اطلاعاتي وسایل په لاس ورکړل تر څو د سیکولریزم د خپراوي لپاره په خلاص لاس کار وکولی شي.

د غرب دغو نویو او زړو ملگرو د هر ډول وارداتي افکارو پرمخ د هېواد د ورازی وړخلاصې کړې، خو د هغو په مقابل کې چې هر څوک د سوچه اسلامي فکر پالنه او ساتنه کوي د دوی لخوا د (القاعدې) په نامه وهل، تړل، شړل او وژل کېږي، او کټ مټ د ترکیبې د (کمالیزم) په څېر خپل سیکولریزم د زور په وسیله او له خپل لوري د وضع شویو قوانینو له لارې پر خلکو عملي کوي.

د اسلامي نړۍ د ټولو اسلامي مذاهبو علماء پدې متفق دي چې سیکولریزم ځکه کفر دی چې له الله تعالی څخه د حاکمیت او تشریح حق اخلي، خو (سیکولر دیموکرات مجاهدین) او امریکا پلوي (روحانیین) یې ځکه پلي کوي چې په لکونو ډالره میاشتنی معاشونه، شکرانې او نور سیاسي او مادي امتیازات ترلاسه کوي.

سیکولریزم په یوه ورځ له خلکو څخه ایمان نه اخلي، بلکې په کراره کراره ایماني ارزښتونه د هغوی له ژوند څخه باسي او د وخت په تېرېدلو یې داسې مرحلې ته رسوي چې دوی به بیا په خپله اسلامي شریعت نه غواړي، خو سره له دې به بیا هم ځانونه مسلمانان بولي.

غریبانو په افغانستان کې پر سیکولریزم د (مدني ټولني) (دیموکراسۍ) او د (نوي بهیر) نومونه ایښي دي، ځکه چې دا هغه اصطلاحات دي چې عام وگړي یې په اصلي مقصد نه پوهېږي، او په اسانه یې په لومو کې ښکار کېږي.

۲- د کلیسا جبهه:

کلیسا لاله ډېر پخوا راهیسې د افغانانو د مسیحي کولو پروگرام تر لاس لاندې نیولی وو، پر (اسلامي نړۍ یرغل) نومی کتاب چې د مسیحي مبلغینو د هغو مقالو مجموعه ده چې په فرانسوي مجله د (مسلمانانو نړۍ) کې خپرې شوې او بیا د مصر ستر عالم (الشیخ محب الدین الخطیب) په عربي ژبه چاپ کړی دی، په دې کتاب کې مسیحي مبلغینو د افغانانو په هکله څه د پاسه سل کاله پخوا لیکلي چې (دهندوستان

غربي پولو ته څېرمه پراته پښتانه ډېر سخت خلک دي، هغوی هېڅکله هم مسيحييت نه مني، مونږ بايد هڅه وکړو چې غربي او مسيحي ادبيات د دوی په سيمه کې خپاره کړو چې لدې لارې به دوی په تدريجي ډول له غربي کلتور او افکارو سره بلد شي.

د همدې او دېته ورته توصيو له مخې غربي کليسا يې مؤسسو د افغانانو د هجرت په ورځو کې دغې سيمې ته مخه وکړه او د مرستو او صحي خدماتو په پلمه يې په لسگونو زره د انجيل نسخې او د مسيحييت کتابونه په پښتو او فارسي ژبې د مهاجرينو په منځ کې ووېشل.

ما په خپله ولېدل چې د خيبر درې د سرک پر غاړه په يو مسجد کې د انجيل نوې نسخه د قرآن کریم د نسخو د پاسه ايښودل شوې وه چې ښايي پر دغه لاره تېرېدونکيو د خارجي مؤسساتو صليبيانو به ايښي وه. بل ځل مې د پېښور د مهاجرينو د بورډ په بازار کې د سرک پر غاړه له يوه افغاني کتاب خرڅونکي سره د انجيل نسخه ولېده چې د کتابونو په منځ کې يې د خرڅلاو لپاره ايښي وه.

غربي کليسا گانو د پاکستان په اسلام آباد کې د پاکستان دمسيحي ټولني په چوکاټ کې د افغانانو لپاره يوه خاصه مسيحي راډيو جوړه کړه چې له دېرشو کلونو راهيسې په پښتو، فارسي او هزاره گي ژبو د (صداى زنده گي)، (صداى اميد) او (مسيحي بچې پروگرام) په نامه په ورځ کې څو څو ساعته پرله پسې خالصې مسيحي خپرونې کوي. او دا په داسې حال دي چې په افغانستان کې په ښکاره ډول نصرانيان نشته.

غربي کليسا گانو د مهاجرينو په منځ او بيا وروسته په کابل کې افغانان مسيحييت ته وروبلل، او هغوی ته يې د مسيحييت د ښوونې مرکزونه جوړ کړل.

په افغانستان د امريکايانو له مسلط کېدلو سره سم تقريبا څلور زره غربي مؤسسې افغانستان ته راغلي، چې تقريبا نيمايي يې په کليساگانو

پورې اړه لري او د امريکايي پلوي نظام تر سيوري لاندې اوس په بېلابېلو نومونو په کابل او نورو ولاياتو کې خپل فعاليتونه ترسره کوي. د افغانستان په تاريخ کې په لومړي ځل په کابل، مزارشريف، قندهار، کندز، خوست، هرات او ځينې نورو ولاياتو کې د امريکايانو د اشغال په وخت کې د هغوئ په اډو او مراکزو کې کليساگانې جوړې شوې چې اوس خو راغلي يرغلگر ورکې خپل دين پلي کوي، خو د دوی پلان دا دی چې وروسته به بيا دلته د دوی د پاتې کېدلو په صورت کې د بيان او عقيدې د ازادۍ د حق پر اساس چې اوسنی اساسي قانون يې هم تأييد کوي د ډيموکراسۍ په سيوري کې مسيحيت ته ور مرند شوي افغانان هم په ازاده خپل عبادتونه ورکې تر سره کوي چې د زمانې په تېرېدلو او د شرايطو په بدلېدلو به بيا دغه وړوکی مرند شوی اقليت د مسيحي غرب تر پالنې او حمايې لاندې سياست او پارلمان ته هم لاره پيدا کوي، او کرار کرار به د قوانينو په رامنځته کولو او تصويب کې د خپل پارلماني حق په استعمال کفر ته په افغانستان کې رسمي او قانوني موجوديت وربښي چې د پنجشېري عبدالرحمن په ښکاره نصراني کېدل او د لاس پوڅي نظام د رئيس اشرف غني د نصراني ښځې (رولا) په تاريخ کې د لومړنۍ افغانې نصراني په حيث راجستر کېدل د همدې کار يو ډول پيل هم بلل کېدی شي.

د افغانانو ايماني ارزښتونه کله هم له دومره لوی گواښ سره نه وو مخامخ شوي. امريکايان او غربيان غواړي چې لدې لارې د افغانانو ايمان ولوتي او بيا يې په خپل خدمت کې د مفتو مزدورانو په حيث په کار واچوي چې له يوې خوا به پدې کار محلي مزدوران په لاس ورشي، او له بلې خوا به افغانان د افغانو په لاس کفر ته ور وېولي.

۳- پوڅي جبهه:

کله چې امريکا او غربي هېوادونو وليدل چې افغانان د رباني او کمونستانو له ايتلاف نه وروسته يو ځل بيا د اسلام تر بيرغ لاندې په

اسلامي شريعت سره را ټول شول نو يې پر افغانستان د خپل پوځي بريد لپاره تيارى پيل كړ، د شمال كمونيستي نيشنلستي ټلواله يې تايد، تقويه او بيا استعمال كړه، او (بوش) د ټول غرب په يوځاى كولو او په شرق كې خپلو ملگرو ته د امر په وركولو خپله نړيواله صليبي جگړه اعلان كړه. بوش په واز كومي دغه جگړه مقدسه صليبي جگړه و بلله، او په نتيجه كې يې د صليبي لښكرو په زور او د هغوى تر څنگ د افغاني ملېشه يي ډلو د قومندانانو په استخدام افغانستان اشغال كړ.

بوش پوهېده چې په يوازې سر افغانستان نه تسخيرولى شي او نه يې ساتلى شي، نو ځكه يې د ټولې دنيا كافران په پرله پسې ننواو له ځان سره ملگري كړل.

امريكا د خپل يرغل په كلونو كې د شمال له ځينې كمونيزم خپلو سيمو پرته نور د يوه ولايت خلك هم له ځان سره ملگري نه كړاى شول، كه څه هم چې ډېرې لويې غونډې، لويې جرگې او څو څوځله يې انتخابات په كار واچول خو هېڅ گټه يې ورته ونه لرله. جهاد نور هم واخيست او پر افغانانو د امريكا د جنگي ټكنالوژۍ د غرور جادو هم بې تاثيره شوه، خلك پوه شول چې امريكايان هم وژل كېداى شي، او د دوى له ډېرو پرمختللو وسايلو نه هم ځان په ډېرو ساده طريقو ساتلى شي.

امريكا به ارومرو دغه جگړه بايلي، ځكه چې روسان له افغانستان سره په پوله پراته ول خو بيا يې هم خپله جگړه اكمال نه كړاى شوه، نو امريكابه يې له شل زره كيلو متره ليري هېواده څنگه اكمال كړاى شي؟ خو امريكايان به كوښښ وكړي چې تر هغو په افغانستان كې خپل نظامي حضور ته دوام وركړي چې تر څو دلته يو غرب پلوى نسل تربيه كړي او بيا د خپلې ماتې په صورت كې دا هېواد خپلو دغو روزل شويو غلامانو ته د افغانانو په نامه ورو سپاري.

له همدې امله امريكايانو د افغانستان ټول پخواني پوځي تشكيلات لغوه او پخواني افسران يې له كاره گوښه كړل، او دا ځكه چې هغوى يو ځل د

خپل ملت او هېود په خلاف د روسانو لپاره د جگړې ترخه تجربه لیدلې وه، او د دې ډېر احتمال وو چې د هغوی یوه زیاته برخه به بیا دخپل ملت په خلاف د امریکایانو لپاره نه وو جنګېدلې. امریکایانو د هغوی پر ځای داسې بېسواده، بې فرهنگه، بې احساسه او بې تجربې اوباشان د (ملي اردو) په نامه رامنځته کړل چې یوازې څو هفتې یې له امریکایانو پوځي روزنه تر لاسه کړې، خو د خپل ملت په خلاف د جگړې له ترخو عواقبو ناخبره دي.

دویم عنصر- غیرت او همت:

امریکایانو او غریبانو ته د خپلو (استشرافي) معلوماتو په په رڼا کې ور معلومه وه چې ډېر افغانان لا تر اوسه د غرب له لوبډلې او بې غیرته فرهنگه ندي اغېزمن شوي او تر اوسه یې په معنوي ژوند او ټولنیزو ارزښتونو کې غیرت لوړ ځای لري، او ترڅو چې دغه شعور ورکې ژوندی وي د غرب په څېر بې حیا او د بنځو او نرو تر منځ مختلط او بې بندو باره ژوند نه مني، نو ځکه خو یې کونښن وکړ چې د اسلامي غیرت احساس په خلگو کې له منځه یوسي. امریکایانو په افغاني ټولنه کې د دې دیني او معنوي ارزښت د له منځه وړلو لپاره له لاندې یادو شویو تدابیرو کار واخیست:

د دیني او معنوي ارزښتونو د له منځه وړلو لپاره غریبانو تدابیر

۱- نشراتي وسائلو پراخه خپراوي:

د دې لپاره چې امریکایان د افغانانو له ذهن څخه د خپل پوځي یرغل تصور وباسي او په تفریحي او ترفیهي مصروفیتونو یې مشغول کړي نو په پراخه پیمانې یې په افغانستان کې نشراتي وسائلو خپاره کړل، او د هغو له لارې یې خپل فرهنگ، اجتماعي او اخلاقي ارزښتونه او د غربي ډوله ژوند بڼه افغانانو ته ور تلقین کړه. یرغلگرو د دغو نویو وسائلو له لارې په

ورځ کې په زرگونو ساعته راډیو بی او تلویزوني خپرونې پیل کړې او پراخه انټرنټي او مطبوعاتي تبلیغات یې په کار واچول.

یوازې یوې امریکایي مؤسسې (USAID) تر سلو زیاتې نادولتي محلي FM راډیوگانې د افغانستان په ولسوالیو کې فعالې کړې چې هره یوه یې په ورځ کې لږ تر لږه تر لسو ساعتونو پورې د دوی په گټه خپرونې کوي. د دې ترڅنګ د امریکا، بی بی سی او ازادۍ راډیوگانو خپلې یونیم او دوه ساعته خپرونې څلېرېشت ساعته کړې، او له مرکزي راډیوگانو علاوه په ولایاتو کې په محلي FM سټېشنونو هم خپروي.

ددغو راډیوگانو تر څنګ په ټول افغانستان کې تر اتیاوو زیات تلویزوني او د هغو ترڅنګ په سلګونو کیبلي کانالونه هم د یرغلګرو لپاره خپرونې کوي.

په مطبوعاتي ډګر کې په افغانستان کې تر زرو زیاتې ورځپاڼې، اونیزې، نیم میاشتنۍ او میاشتنۍ خپرونې د سیکولر او په غرب پورې د تړلو جهتونو له لوري د دوی په گټه خپرونې کوي.

په دغو ټولو خپرونو کې مرکزي ټکی دا دی چې امریکا او غریبان یرغلګر نه دي، هغوی د افغانانو د نجات لپاره راغلي، او داسې نور.

دغه ټولې خپرونې چې د غرب لخوا تمویلېږي او اداره کېږي کونښن کوي چې په افغانانو کې پر دین، ناموس او نورو معنوي ارزښتونو د غیرت احساس له منځه یوسي، د بښمن ورته د دوست په شکل کې ښکاره کړي، او د غریبانو جنایات افغانانو ته د خدماتو په بڼه کې ور معرفي کړي.

دلته راغلیو یرغلګرو که د افغانانو پر عزت، ناموس او معنوي ارزښتونو هر څومره تېري وکړل د اشغال د وخت نشراتو هغه توجیه کړل، او د هغو په اړه یې د خلکو د کرکې او نفرت د سرولو لپاره د غیرت او حمیت خلاف افکار خلکو ته ور تلقین کړل، تر څو مسلمان افغانان د امریکا په خلاف هم هغسې یوه ملي قیام ته چمتو نشي چې د روسانو او کمونستانو په خلاف د خپل دیني غیرت په نتیجه کې چمتو شوي ول.

۲- د لیکوالانو او مفکرینو خریداري:

په هر ملت کې مفکرین، لیکوالان، شاعران او پوهان د هغه ملت د فکري او معنوي ارزښتونو ساتنه، پالنه او له هغو څخه د فاع کوي. او که چېرې دغه ډول خلک د دښمن په صف کې ودرېږي نو په ډېرې اسانۍ ملتونه ذلت او تسلیمېدو ته غاړه ږدي او له جهاد او مبارزې څخه لاس اخلي.

همدغه خلک ول چې د کمونیزم په خلاف د جهاد په وخت کې یې په افغانانو کې دیني غیرت راوپاراوه او هغوی یې د جهاد، دفاع، شهادت او مبارزې په مفاهیمو وپوهول، په سنگرونو کې یې کښېنول، او په نتیجه کې ټول ملت دروسانو او کمونستانو په خلاف راپورته شو.

خو دا ځل امریکا او غریبانو کونښن وکړ چې تر هر څه دمخه دغه ډول خلک یا قتل، تبعید او تجرید کړي، او یا یې هم یوه لویه برخه په خپلو ډالرو خریداري کړي او په خپل صف کې یې ودروي. ځکه خو اوس په سلگونو هغه مفکرین، لیکوالان او شاعران چې یو وخت یې د جهاد ملاتړ کاوه او په خلکو کې یې د دښمن په خلاف د دیني غیرت ولولې پارولې او پاللي دا ځل د څو ډالرو په بدل کې د یرغلگرو ترڅنګ ولاړ دي او مسلمان ملت ته د ډیموکراسۍ او لیبرالیزم کفري نظریات د معاصرو او پرمختللو ارزښتونو په نامه ور وړاندې کوي، او د جهاد او له وطن څخه د دفاع پرځای ځوانان د ترورزم په خلاف د مبارزې په نامه د مجاهدینو په خلاف جگړې ته هڅوي، او د یرغلگو لخوا په جوړو شویو نظامي تشکیلاتو کې د شمولیت تر عنوان لاندې یې د یرغلگرو په صف کې دروي، او پدې ډول د امریکا په خدمت کې د دیني غیرت د وژونکو په حیث خپله ذلیلانه وظیفه تر سره کوي.

۳- د نډغرو او بې غیرته حاکمانو مسلطول:

امریکا په افغانستان کې په پرله پسې ډول له داسې سیکولرو، پردي پالو او غرب پللوو خلکو حکومتونه جوړ کړل چې یوه برخه یې عملاً امریکایي

او غربي تابعیتونه لري، او یوه برخه نور یې غریبانو ته د ورنږدې کېدلو په مقصد د هر ذلت منلو او د هر جنایت ترسره کولو ته تیار دي.

دغه له امریکایانو او نورو غریبانو سره راغلي افغانان هلته په غرب کې پداسې یوې بې بندوباره او لنډغره ټولنه کې اوسېدلي چې په ټوله معنا له اسلامي او افغاني ارزښتونو څخه پردي شوي دي. دوی په پخپله او د دوی بڼڅې، لونیې او زامن له لسگونو (گرل فرینډانو) او (بوای فرینډانو) سره اوسېدلي او د غرب اخلاق او بې معنویته حیواني فرهنگ ورته تمدن ښکاري. دغه خلک په خپلې ټولې توانایۍ هڅه کوي چې په خپل حاکمیت کې دلته هم هماغه ډول یو اخلاقي او فرهنگي محیط ایجاد کړي.

په حکومت کې د دوی د دې ځای شریکان بیادلته په افغانستان کې د بې غیرتۍ، لنډغرتوب، ټوپکسالاری او وحشتونو کرغېړنه مشهوره سابقه لري.

نو اوس که د یرغلگرو په حکومت کې د دوی ورسره راغلي (مستیران) او یا د دوی د دې ځای ملېشه یي شریکباني د افغانانو پر دیني غیرت، معنوي ارزښتونو او ناموس تېری کوي نو د دوی په نزد څه بده خبره نه ده، بلکې دا د دوی لپاره یو مطلوب کار دی، ځکه چې دوی د همدغه ډول یوه وضعیت او ماحول د رامنځته کولو لپاره راغلي او توظیف شوي دي.

د دوی چې خپلې بڼڅې په ارگ کې د سلگونو امریکایي (کابایانو) لخوا (وساتل) شوې نو د نورو خلکو د ناموس دساتلو به څه پرواوکړي؟ او یا به یې د دیني غیرت او معنوي ارزښتونو د ساتلو څه غم وکوي؟

درېیم عنصر - عفت او شرف:

افغاني ټولنه د مسلمانانو په منځ کې د عفت او شرف بهترین سمبول گڼل کېده. په هره ټولنه کې چې حیا عفت او شرف وجود ولري په هغه ټولنه کې ځوانان او پیغلې د عزیمت خاوندان وی، او له دین څخه د دفاع او د هېواد د آزادۍ د ساتلو په لاره کې د قربانۍ لپاره همیشنی تیار لري. د دغه ډول ټولني ځوانان غواړي پلرونه شي، او نجونې یې غواړي میندې شي،

او پدې کار سره د یوې پاکې او سالمې ټولنې د تداوم داسې یوه سلسله تضمینوي چې د تل لپاره د یرغلگرو په مقابل کې د غیرتمنو او عزتمنو ځوانانو او مبارزینو شتون حتمي کوي.

په سپېڅلې او باعفته ټولنه کې ځوانان د کامل انسانیت روزنه تر لاسه کوي او له جنسي حیوانیت او بې لاریتوبه نجات مومي. همدغه وجه ده چې ټول اسماني دینونه په عفت او پاک لمنتوب باندې تاکید کوي، له هر ډول اخلاقي بې لاریتوبه یې د ټولنې د ژغورلو لپاره بېلابېل وقایې او جزائي قوانین رامنځته کړي دي. نه یوازې اسماني ادیان بلکې ډېر د بشر په لاس جوړ شوي مذاهب لکه (زردشتي) (بودايي) (هندویزم) (سک مذهب) د چین د خلکو د (کنفوشیوس) مذهب او داسې نور هم د خپلو ټولنو له تباهي څخه د ژغورلو لپاره جزائي قوانین عملي کوي.

خو د غرب تر ډېره حده ماده پرسته او په الحاد ولاړه ټولنه چې له خپل اصلي (یهودیت) او (نصرانیت) څخه هم تېره شوې ده د نړۍ د خلکو د بې لارې کولو، په هغوی کې د عزیمت د ختمولو او بیا پرهغوی د غلبې د حاصلولو لپاره یې د (جنس) او (بدلمنتوب) بازارونه په دنیا کې گرم کړي او خپل ټول نشراتي وسایل یې د اخلاقي فساد د خپرولو په لاره کې په کار اچولي دي چې په دې لړ کې افغانستان هم د دوی تر مسقیم تاثیر لاندې راغلی دی.

ټول غرب او په سر کې یې امریکا د روسانو په خلاف د افغانستان د جهاد په کلونو کې ولیدل چې څنگه په لکونو ځوانان پرته له کومې مادي معاوضې د جهاد او قربانۍ ډگر ته راووتل، په لکونو شهیدان شول، د هېواد لوښت لوښت خاوره د هغوی په وینو سره شوه، خو د کمونیزم ټغر یې پدې خاوره کې غورېدو ته پرې نښود.

همدا ډول په ملیونونو پېغلې د خپل دین او عفت د ساتلو پخاطر د هېواد پرېښودلو او هجرت ته چمتو شوې، خو د الحاد په غېږ کې یې ژوند ونه مانه. هماغه و چې په شلمه میلادي پېړۍ کې نړۍ د جهاد ستره معجزه

ولیدله، او د نړۍ ډېرو ملتونو د دغو باعفته ځوانانو د قربانیو په برکت د ازادۍ ژوند حاصل کړ.

اوس چې امریکا افغانستان اشغال کړی نو امریکایان لدې په وېره کې دي چې بڼه ډېر افغان ځوانان به دا ځل د دوی په خلاف هم د جهاد او قربانۍ ډگر ته راووخې، او د روسانو تجربه به دا ځل پر دوی تکرار شي، نو ځکه خويې تر هر څه زیات د ځوانانو په منځ کې د اخلاقي فساد د خپراوي کار په پراخه پیمانه پیل کړ چې په لاندې څو نقطو کې یې ځینې ډولونه او مثالونه یادوو:

د اخلاقي فساد د خپرولو ډولونه او مثالونه

۱- د مېډیا له لارې د اخلاقي فساد خپرول:

امریکایانو د خپل اشغال په لومړۍ هفته کې هغه تر هر څه د مخه په کابل کې د (کابل نندارې) په تیاتر کې پداسې حال کې د بې لارو بڼځو یو تیاتر وړاندې کړ چې لاد تیاتر ځمکه له خاورو او ایرو پاکه شوي هم نه وه. دغه تیاتر ته امریکایي پوځیان او افسران په پراخه پیمانه ورغلي وو. دغه ډول د تیاتر افتتاح په هغه خاص وخت کې خپل یو اهم پیغام درلود، او هغه دا چې امریکا به دلته د خپل استقرار په صورت کې همدغه ډول فرهنگ ته رواج وروکوي.

د غربیانو او د هغوی ددې ځای د ملگرو دغه ډول خپرونې دومره شرمېدلې او برېښې دي چې د دوی د ادارې مزدورو او دین پلورونکو تش په نامه ملایانو او روحانیونو ته هم د منلو وړ نه وې، او په پرله پسې ډول یې د کابل ادارې ته دا توصیه کولې چې بېلارې کوونکي او مبتذل نشریات دې بند کړي چې په خلاف به یې خلک را وپارېږي. خو حکومت کله هم پدې ونه توانېده چې دغه ډول خپرونې بندې کړي، او دا ځکه د دغه خپرونو تر شا پخپله امریکا ولاړه ده او کله به هم د کابل ادارې ته

اجازه ورنه کړي چې د دوی د پلانونو د عملي کېدلو په لاره کې دې خنډ شي.

۲- د بنځو د چارو عجیب او غریب وزارت :

غریبان پدې پوهېږي چې د بنځو فساد د ټولې ټولنې فساد او اصلاح یې د ټولې ټولنې اصلاح ده، له همدې امله امریکایانو او نورو غربي اشغالګرو هم هڅه وکړه چې دلته په افغانستان کې هم باید په پراخه پیمانه او مستقيماً د چا له نگراني پرته امریکایي مشاورین د افغانانو د (ژوندبڼې) او (فکر) د غربي کولو لپاره خلاص لاس او پراخ فرصتونه ولري، نو هماغه وو چې تر اشغال سمدستي وروسته یې د بنځو د چارو د وزارت په نامه د اشغال په حکومت کې یو رسمي ارګان جوړ کړ چې د افغانستان په تاریخ کې کله هم پدې نامه کوم وزارت وجود ندى لرلی.

دغه وزارت په منظم او سیستماتیک ډول بنځې د خپل دین، خپلو شرعي مکلفیتونو او د خپلې ټولنې د عنعناتو او اعتقاداتو په ضد راپاروي. وزارتونه خو په اصل کې د هېوادونو د چارو د چلولو او د ستونزو د حل لپاره منځ ته راځي، خو اوس پوښتنه دا ده چې آیا (بنځه توب) هم کومه داسې چاره او یا کومه ستونزه ده چې د یوه مستقل وزارت ضرورت ایجابوي؟ او که هغه هم د (نارینتوب) په څېر یو فطري امر دی چې د انسانیت په عمومي دائره کې راځي چې باید ټول وزارتونه او ادارې یې پالنه وکړي؟

که هدف دا وي چې بنځې د هېواد په چارو کې استخدام شي او د دوی په اند د یوې سیکولر ټولنې د رامنځته کولو لپاره ترې کار واخیستل شي نو دا کار خو دوی په نورو وزارتونو کې هم کړی دی. او که هدف داوي چې بنځه توب هم یو خاصه چاره ده چې د امریکایي مشاورینو تر نظارت لاندې د وزارت ضرورت لري نو بیا خو ځینې افغانان ملامت ندي چې دغه وزارت ته (وزارت امور زنان) پر ځای (وزارت امور زنا) وایي. ځکه چې همدغه وزارت دی چې په زرګونو غربي مؤسسو ته ځوانې بنځینه

ترجمانانې، سکرترانې او کار کوونکې برابرې. او همدغه وزارت دی چې امریکایی او غربي پوځیانو او چارواکو ته افغاني ترجمانانې او دایساف په دفترونو کې کار کوونکې برابرې چې د نه اورېدلو کیسې یې هره ورځ د کابل دخلکو په منځ کې خپرېږي. یو ځل خو لاهمدغه وزارت اعلان وکړ چې د (تیاټر) لپاره د نجونو د روزنې ضرورت هم پوره کوي.

حقیقت دا دی چې د بنځو د چارو وزارت هغه د (رنګینو لومو دام) دی چې غریبانو په افغانستان کې د افغانو بنځو د ښکار کولو او په هغوی کې د غربي ډوله فرهنگ د راتځولو په مقصد جوړ کړی دی، او په هغه کې یې څو داسې له اسلامي او افغاني فرهنگه پردی شوې غرب پلوي بنځې توظیف کړې دي چې د هغوی په وسیله په افغانستان کې د بنځو د فاسدولو لپاره د غرب پروگرامونه او پلانونه تطبیق کړي. له همدې امله خو دغه وزارت خپل کارونه هم په ښارونو او د غرب د (فکري تاثیر قبولونې) په ساحو کې متمرکز کړي دي او اطرافي سیمو ته یې هېڅ پام ندی کړی، او دا ځکه چې هلته د غرب (فکري تاثیر گذاري) ډېره ممکنه نده.

۳- د هېواد په ښارونو کې د شراېخانو او فحشاوو د اډو جوړول:

په افغانستان کې د امریکایي اشغال له تینګېدو سره سم یوازې د کابل په ښار کې د (ګېسټ هاوسونو) په نامه او په نورو بېلابېلو نومونو د خارجیانو او داخلیانو تر سر پرستی لاندې په لسگونو (بارونه) او د فحشاء مراکز پرانستل شول، او په ازادانه ډول یې کار او فعالیت کاوه. جنسي بي لاریتوب کابل داسې په خپلې غېږ کې اخیستی وو چې که جهاد زور نه وای اخیستی نو نږدې وو چې د اشغال په لومړیو کلونو کې کابل هم د تایلند د (بنکاک) په څېر د جنس د بزنس مرکز وګرځي.

په ۲۰۰۴م کال کې د کرزي د شرمېدلې ادارې د عامې روغتیا د وزارت د یوه چارواکي په استناد د ازادې راډیو وویل چې یوازې د کابل په ښار کې (۶۰۰۰۰) شپيته زره بنځې او ماشومان په بدلمنۍ اخته دي.

په یوه بل انکشاف کې په همدې کال کې په کابل کې د رابعه بلخي د بنسټینه روغتون یوې کار کوونکې په ښکاره مېډیا ته وویل چې په دغه روغتون کې د ناواده شویو نجونو د (اسقاط حمل) پېښې سلگونو ته رسېدلې دي. او هغه ناواده شوې نجونې چې ژوندي اطفال زېږوي د هغوی بچیان د روغتون لخوا هغو خلکو ته ورکول کېږي چې اولادونه نه لري.

که د امریکا په خلاف جهادي مقاومت ډېر ژر په هېواد کې خپور شوی نه وای او حالات هماغسې روان وای نو په افغانستان کې به هم د امریکا په څېر د ښاروالیو لخوا د بې پلاره (حرامیانو) د پاللو کلتور هم دود شوی وای.

دغه ډول پیغلې ټولې هغه نجونې وې چې یا یې په غربي مؤسسو کې کار کاوه، او یا هغه بې بندوباره نجونې وې چې په مکتبونو، پوهنتونونو او دولتي ادارو کې یې له ځوانانو سره جنسي ازادانه اړیکې درلودې، ځکه چې د کورونو د نجونو په هلکه په افغاني ټولنه کې دغه ډول تصور هم نشي کېدای.

غرب او امریکا غواړي د دغه ډول اخلاقي فساد په خپرولو افغاني نجونې او ځوانان د انحلال او فساد خواته ورتېل وهي، تر څو د دوی په مقابل کې د جهادي مقاومت زور وانخلي. خو د دې فساد په مقابل کې چې د هېواد هغه باضمیره او مسلمانان ځوانان چې د هېواد په پوهنتونونو او تعلیمي ادارو کې د دغه ډول فساد په خلاف خپله کرکه او انزجار ښکاره کوي او غواړي خپله ټولنه د غرب د بېلارې فرهنگ په تېزابو کې له ویلې کېدو وژغوري هغوی د حکومت لخوا د القاعده، تروریستو او بنسټ پالو په نومونو نومول کېږي، په ډول ډول نورو تورو تورو تورن کېږي، بنديان کېږي، تهدید پېږي او یا د پوهنتونو پرېښودلو ته اړ ویستل کېږي.

څلورم عنصر- د جهاد او سرښندنې فطري استعداد:

د افغانی هويت څلورم عنصر په افغانانو کې د جهاد او سرښندنې فطري استعداد او د يرغلگرو په خلاف د افغانستان د جغرافيهې طبيعي موقعيت او جوړښت دی.

افغانان په فطری ډول د جهاد لپاره جوړ دي. او دا ځکه چې په جهاد کې دوه عنصره ډېر مهم وي چې يو يې (ټينگه عقیده) او بل يې (پر مشکلاتو صبر او د ستونزو په سره سينه گالل دي). دغه دواړه عنصرونه د افغانانو د طبيعي ژوند بنسټونه تشکيلوي. د دې دواړو ترڅنگ بل شی دوسلې د استعمال دی چې اتيا فيصده افغان يې ښه په اسانۍ چلولی شي. د روسانو په مقابل کې زموږ تر پنځو ميليونو زياتو خلکو پرمختللي جنگي تکتیکونه زده کړل، او د چريکي جنگ تر ټولو غوره تجربه يې حاصله کړې ده.

په جهاد او ازدي غوښتنه کې زموږ ملت د استاذی هغې لوړې درجې ته رسېدلی چې د نړۍ د هر ځای مستضعفو مسلمانانو له دوی څخه د زده کړې لپاره ديخوا ته مخه وکړه، لدې ځايه يې روحیه او تجربه واخيسته او بيا يې بېرته په خپلو هېوادونو کې د جهاد سنگرونه تاوده کړل، او له هغو خاورو يې هم د يرغلگرو د شړلو پلانونه طرح او عملی کړل، او پر مسلمانو د ورتپل شويو رژيمونو ستنې يې ور ولړزولې.

دغه ټول هغه عوامل دي چې زموږ له ولس څخه يې يو مجاهد او باعزيمته ولس جوړ کړی دی.

امريکايان او نور غربيان په افغانانو کې د دغو عواملو د شتون پر اهميت پوهېږي، نو ځکه خو يې د جهاد، مجاهدينو او جهادی فرهنگ په خلاف نه سترې کېدونکي تبليغات پيل کړي دي، او د مظلومو خلکو د آزادي سپيڅلې جگړې ته هم ترويزم وايي، او غواړي پدې ډول خلک له جهاده منصرف کړي، او د غلامۍ په بېلابېلو رنگينو ځنځيرونو يې وترې، ترڅو د تل لپاره د افغانانو د اسلامي هويت دغه عنصر ته هم د پای ټکی

کېږدي. خو د روسانو او د امریکایانو په خلاف د افغانانو جهاد او له دین سره پر قوي تړاو ټینګار دا وښودله چې غریبان به هېڅکله هم پدې کې بریالي نشي چې مسلمان افغانان به له یوې مخې په فکري او فرهنگي لحاظ تسخیر کړي. بلکې دغه پردي فکري او پوځي یرغلونه به د دوی ذهنونو کې اسلامي مفاهیم نور هم پاڅه کړي، او په ژوند کې به د هغو د عملي کولو لپاره د دوی عزم نور هم ورکلك کړي، او د تل لپاره به د یرغلګرو په مقابل کې خپل مقدس جهاد ته ادامه ورکوي، که څه هم چې ځینې رهبران به یې لکه امیر دوست محمدخان او د ځینې پخوانیو جهادي تنظیمونو اوسني مشران تر بري وروسته دښمن ته ورتسليم هم شي.

پنځم عنصر- د غرب له لوېديلي او مبتدل فرهنگ او تمدن څخه د افغانانو

لري والي:

غربي هېوادونو په شملې پېړۍ کې د خپل عسکري استعمار په نتیجه کې ډېر اسلامي هېوادونه ایل او بیا سره بیل کړل، او هم یې هغوی له خپل اصیل اسلامي فرهنگ څخه بې برخې کړل. خو افغانان د الله تعالی په فضل او بیا وروسته په خپلې میرانې او له یرغلګرو سره د جکړو په برکت له دغې وبا تر ډېره حده لیرې پاتې ول، که څه هم چې د شاه امان الله، ظاهرشاه او د داود مفسدو رژیمونو پر افغانانو د غربي فرهنگ د ورتپلو په لاره کې ډېرې هڅې کړې وې.

د غرب له مادې او الحادی تمدن څخه د لیرې والي تر ټولو لویه فایده دا ولیدل شوه چې په ډېره لږه موده کې ټول ملت د روسانو په مقابل کې د جهاد په صف کې ودرید، او دروسانو مادیاتو ته ورتسليم نه شو.

امریکا هم له همدغه ډول یوې نتیجې په وېره کې ده، نو ځکه خو غواړي چې د (ډرګ) او (سیکس) د فرهنگ په خپرولو زموږ ټولنه او ځوانان هم د (بې غیرتۍ) او (ځان بایلودنې) په طاعون اخته کړي، او له همدې امله یې د میلیونونو ډالرو په سرمایه بېلابېلې فکري او فرهنگي پروژې په کار

اچولې دي، او په هغو کې یې ښه ډېر مزودر او وطن پلورونکي افغانان په کار گومارلي دي چې په افغانانو کې د غرب فکر، فرهنگ او نظریات خپاره کړي. دغه خلک تر پردیو ډېر خطرناک دي ځکه چې دوی پردي نظریات په ډېر منافقانه ډول په افغاني نومونو او اصطلاحاتو افغانانو ته وروړاندې کوي، او راتلونکي نسلونه مو په غرب پورې تړي. خو دا چې اسلامي معتقدات او اسلامي هویت زموږ په ژوندانه کې تر هر څه زیات حاکمیت لري نو هېڅکله به امریکا او نور یرغلگر زموږ ولس له خپل اسلامي افغاني هویت څخه محروم نه کړای شي، البته د دغه هویت په ساتنه او پالنه کې تر بل هر چا د قلم د خاوندانو رول زیات دی چې په تر سره کولو یې باید خپل ملي او اسلامي مسؤلیت په غاړه واخلي.

په افغانستان کې يوه بله جگړه هم روانه ده

امريکا په افغانستان کې د خپلې پوځي جگړې تر څنګ يوه بله خطرناکه جگړه هم روانه کړې ده، او هغه د اسلامي فکر او د افغان ولس د ټولنيز جوړښت د له منځه وړلو لپاره فکري جگړه ده.

ريښتني اسلامي فکر او د افغانانو دين محوره ټولنيز جوړښت په افغانستان کې د امريکا د پلانونو د پلي کېدلو په لاره کې دوه هغه مهم ځنډونه دي چې په هېڅ صورت د امريکا لپاره د منلو نه دي.

ريښتني اسلامي فکر ځکه ورته د منلو ندي چې هغه په هېڅ صورت له غرب څخه له راضادرو شوو افکارو او عقايدو سره پيوند نه اخلي. ځکه چې اسلام نه له کمونيزم سره پيوند اخلي، او نه هم د پانګه وال نظام له فکري مباديو لکه ديموکراسي، سيکولريزم، ليبراليزم، هيومنزم، گلوباليزيشن او ماديت ځپلي مسيحيت سره د پخلاينې او Peacefull co existence (سوله ييز ګډ موجوديت) روحيه لري. بلکې اسلامي فکر په خپل ټول توان د پرديو را واردو شويو نظرياتو په مقابل کې جنگېږي، او پدې لاره کې ستوماني او غفلت نه مني.

کيدای شي ځيني خلک و وايي چې ځينې اسلامي تنظيمونه، احزاب او حتی دولتونه له غربي نظرياتو سره يوځای ګوزاره کوي او د نړۍ له کفري نظامونو سره متبادل مصالح لري، چې پدې ډول يې هم د جگړې او ټکر مخه نيولې او هم د مادي پرمختګ پر لاره روان شوي دي.

د دې شېبې يواځيني او حقيقي ځواب دا دی چې دغه ډول احزاب، دولتونه او ټولني هېڅکله هم په ريښتيني او حقيقي معنی اسلامي ندي، بلکې هغوی يوازی د (اسلامي) کلمه د دې لپاره په ځان پورې لګولې ده چې هم د اسلامي ټولني له اميتازاتو څخه برخمن پاتې شي او هم د غرب

هغه ارزښتونه خپل کړي چې یوازې د (خوند) او (گټې) پر بنسټونو ولاړ دي.

دغه ډول احزاب او دولتونه یوازې اسلام ته منسوب دي، خو د اسلام سیاسي نظام، د (ولاء او براء) اسلامي عقیدې او د ژوند په ټولو چارو کې د اسلامي شریعت تطبیق ته التزام او تعهد نه لري. که چېرې دغه احزاب او نظامونه په رښتیا (مسلمان) وي نو باید په هر څه کې (اسلامي عقیده) او (اسلامي شریعت) خپل نصب العین وگرځوي، او د دنیا له کفری دولتونو او نظامونو سره په یو ډول اصولو او قوانینو ونه چلېږي.

او د افغاني ټولني اسلامي اجتماعي ترکیب ځکه امریکا ته دمنلو ندی چې دلته لاتر اوسه د افغانانو ټولنیز ژوند پر قبیلوي بنسټونو ولاړ دی او کورنۍ د افرادو روابط تنظیموي. دلته لاتر اوسه ټولنه دومره پاشل شوې نه ده چې افراد یې هر هغه څه وکړي چې غواړي یې. د افغانانو پر ټولنه لا تر اوسه دین حکمراني کوي، او عالمان او مشران په ټولنیزو چارو کې د تصمیم او فیصلې مراجع ګڼل کېږي.

په افغاني ټولنه کې لاتر اوسه دومره بې بندوباري نشته چې لویدلي، سپک او د ټولني له دین او عرفونو وتلي او پردي شوي خلک دې د ټولني قیادت ته ورسېږي.

غرب غواړي چې د افغانانو دغه ټولنیز جوړښت چې دوی یې د تل لپاره په نورو ملتونو کې له منحل کېدلو ژغورلي او د هر وخت لپاره یې د یرغلګرو د مقابلې لپاره یو موټی او په سنگر کې ساتلي دي له منځه یوسي، او دلته هم داسې یو وضعیت حاکم کړي چې هېڅوک دې پر بل چا کار نه لری، بلکې پردې دې پردي چې افراد هر څه کول او هر ډول اوسېدل غواړي هماغسې وکړي.

که چېرې غریبان وکولی چې شي د افغانانو دغه ټولنیز جوړښت مات کړي نو په هغه صورت کې به بیا غرب ته آسانه وي چې زموږ د ټولني ټول دیني، اخلاقي او اجتماعي ارزښتونه او جوړښتونه تبدیل کړي، او افراد

یې په خپل ځان پسې د غرب پر لاره روان کړي. په هغه وخت کې به بیا ځوانان د یرغلگرو مقابلې نه کوي، بلکې یرغل ته به یې لاره هواروي، او د یرغلگرو په صف کې به درېږي. په هغه وخت کې به بیا دین، جهاد، هجرت، مقاومت، آزادي، خپلواکي او د خپلو تاریخي او ټولنیزو ارزښتونو ساتل او پالل خلکو ته له موډه لویدلې او بې ارزښته خبرې بنسټ کاري، او د بېرته پاتې والي نښې به یې گڼي، لکه همدا اوس چې یې ځینې غرب پلوي لیکوالان او سیکولر عناصر خلکو ته ور تلقینوي. همدې هدف ته د رسېدلو په مقصد امریکا په افغانستان کې د خپلې بنسټکاره او پوځي جگړې ترڅنګ یو بله پټه او خاموشه جگړه هم روانه کړې ده چې په لاندې ډګرونو کې په شدت سره جریان لري:

د خاموشي جگړې ډګرونه

۱- د حاکمیت ډګر:

د حاکمیت ډګر چې د ولسونو په ژوند کې د هغوی د ټولو چارو د تنظیم لپاره تر ټولو مهم ډګر دی تر هر څه مخکې د یرغلگرو هدف ګرځي. امریکا هم پر افغانستان تر خپل یرغل سمدستي وروسته د حاکمیت ډګر په ټوله معنی اشغال کړ، او تر اشغال وروسته یې لاندې دوه ډوله خلک پدې ډګر کې پر افغانانو ورمسلط کړل:

د حاکمیت په ډګر کې د امریکایانو دوه ډوله ملګري:

لومړی ډول: لومړی ډول خلک هغه سیکولر او غرب پلوي عناصر دي چې په تمامه معنی له خپل دین، خپل ملت، خپلو ارزښتونو او خپل افغاني فرهنگ څخه پردي شوي دي، یوازې د ډالرو راټولول او دځوندونو حاصلول یې د ژوند اساسي مقصد دي.

دغه غرب پلوي او سیکولر عناصر په قدرت کې د پاتې کېدلو او د امریکایانو د اشغال د تداوم لپاره د خپل ولس په حق کې د هر ډول جنایت تر سره کولو ته حاضر دي. او له همدې امله خو په افغانستان کې د

امريکايانو د اوږدې مودې لپاره د پاتې کېدلو تړونو نه هم امضا کوي، او د هغه د مشروعيت لپاره وهمي او له ځانه جوړ کړي دلائل هم تراشي. دوهم ډول: دوهم ډول يې هغه جنگي جنايت کاران، غله، لوټماران، د ولسونو جنگوونکې نښلستان او ملي ځانين دي چې قدرت ته د رسېدلو لپاره د هجرت او جهاد له اهدافو انحراف ته، او هم له روسانو، کمونستانو، اروپايانو او په پای کې له امريکايانو سره ايتلاف ته حاضر شول.

دغه ډله خلک د امريکايې اشغال په چوکاټ کې په قدرت کې د شريک پاتې کېدلو په مقصد د امريکايانو لپاره (ملېشه توب) ته هم تيار شول، او خپل اتباع يې د امريکا په لاس په جوړ شوي پوځ، پوليسو، استخباراتو، ملېشو او اريکيانو کې تنظيم کړل. او هم د اشغالگرو په گټه د خپل ملت په خلاف جگړې ته تيار شول.

امريکا نه يوازې دغه ډول خلک د حاکميت په ډگر کې پر افغانستان مسلط کړل، بلکې د حاکميت نظام او قوانين يې هم داسې جوړ کړل چې يوازې همدغه ډول خلک ورته لاره پيدا کړي.

دغه ډول حاکميت ولس د نظام، او نظام د ولس په خلاف د جگړې په صف کې ودرول. له دغې لوبې د امريکا هدف دا وو چې د نظام چلونکو ته ووايي چې تاسې هېڅکله زموږ له پوځي موجوديت پرته دلته حکومت نشئ کولی، نو که غواړئ چې په قدرت کې پاتې شئ بايد زموږ پوځي موجوديت ته مشروعيت ورکړئ.

د دغه ډول حاکميت په شتون کې امريکا په سيمه کې افغانستان د خپلو استراتيژيکو اهدافو د تحقق لپاره د خېز د تختې په حيث کارول غواړي، او دا يوازې په هغه صورت کې ممکن دي چې امريکا دلته د يو ريښتني اسلامي حکومت د قائمېدلو مخه ونيسي.

امريکا د افغانستان تر نيولو وروسته پدې هېواد کې د حاکميت لپاره د (ډيموکراسۍ) تگلاره رواج کړه، او دا هغه تگلاره ده چې انسانان ورکې د

تدین، عقل، صلاحیت او صالحیت پر اساس نه تلل کېږي، بلکې یوازې د حیواناتو په څېر شمیرل کېږي، او فیصله ورکې د حق پر معیار نه بلکې د شمېرې د ډېروالي پر اساس کېږي.

د حاکمیت په ډگر کې غرب د دیموکراسۍ تگلاره او نصاب د افغانانو لپاره دومره ډېر وستایه او تبلیغات یې ورته وکړل لکه همدغه چې یواځینې د حاکمیت کامیابه تگلاره وي. حقیقت دا دی چې دیموکراسي یوازې د هغو ولسونو لپاره د حاکمیت یوه تگلاره کېدلې شي چې یا خو دین نه لري، او یا هم نه غواړي چې د خپل ژوند چارې د خپل دین مطابق ترسره کړي.

خو مسلمانان چې دین یې ورته د ژوند د ټولو چارو د سمبالولو لپاره نظام، تگلاره او قوانین لري، هېڅکله نه دیموکراسۍ ته ضرورت لري، او نه یې تطبیقولی شي. او که یې خامخا تطبیقول غواړي نو دا بیا یوازې په هغه صورت کې ممکن دي چې - نعوذبالله - دین ورته پرېږدي او دیموکراسي خپله کړي.

اسلام او دیموکراسي دواړه په هېڅ صورت کې نه سره یوځای کېږي، ځکه چې اسلام له مسلمانانو دا غواړي چې ژوند دې هغسې وکړي چې الله جل جلاله یې غواړي. خو دیموکراسي بیا وايي چې انسانان الهي احکامو او لارښوونو ته ضرورت نه لري، بلکې د خپل ژوند د چارو د تنظیم لپاره په خپله د هر ډول قوانینو د جوړولو حق لري، او هېڅوک یو بل څوک د ژوند په یوې خاصې طریقي او یا یوې خاصې عقیدې ته په التزام نشي مجبورولی. په دیموکراسۍ کې دا د انسان خپله خوښه ده چې کوم دین مني، او که له سره هېڅ دین او شریعت نه مني.

امریکایان او نور غریبان نن ورځ په افغانستان کې تربل هر څه د دیموکراسۍ د خپرولو او نافذولو لپاره ډېر کار کوي، او دا ځکه چې دیموکراسي له دین څخه د مسلمانانو د ویستلو یوه (موږنه) (نرمة) او

(پرکشفه) لاره ده. او يوازې له همدې لارې ممکن دي چې د شريعت د تطبيق او د اسلامي نظام د نافذيدلو مخه دې ونيول شي. د دې ترڅنگ چې امريکايان د سياست او تقنين په ډگرونو کې د ډيموکراسي شعارونه پورته کوي په عمل کې يې هم د افغانستان اداره داسې مفسدو ځانونو، رشوت خوړو او بې رحمه خلکو ته ورسپارلې چې په افغانستان کې يې د فساد، اختلاس او رشوت اخيستلو نړيوال ريکارډ جوړ کړي.

د حاکميت په ډگر کې امريکا د دې لپاره دغه ټول جنايات تر سره کړل تر څو افغانان په مستقيمه توگه د خپل سياسي، اجتماعي او اقتصادي ژوند د تنظيم لپاره يوه قوي او پر اسلامي اصولو ولاړه اداره ونه لري. ځکه چې که دلته يوه قوي مستقله او اسلامي اداره منځته راشي، په هغه صورت کې به بيا نه دلته په زرگونو غربي مؤسسې په آزاد ډول کار کولې شي، او نه به هم دلته د امريکا لنډمهاله او اوږدمهاله اجنډاوې عملي کېدلې شي.

۲- د دين او فکر ډگر:

امريکا پر افغانستان له خپل يرغل وروسته خپله توجه تر هر څه زياته د ديني او فکري ډگرونو تسخيرولو ته واړوله، او پدې کار کې يې داسې تدابير او اقدامات په کار واچول چې په لنډه موده کې يې د عامو افغانانو ديني او فکري ژوند ته تر ډېره حده تغيير ورکړ. پدې اړه يې ځينې تر سره شوي اقدامات يې په لاندې ډول يادولی شو:

د دين او فکر په ډگر کې د اشغالگرو امريکايانو اقدامات

۱- په عملي لحاظ د دولت په عدلي او قضايي ارگانونو کې د شريعت د

تطبيق مخنيوی:

امريکا د افغانستان لپاره داسې يو اساسي قانون جوړ کړ چې د اسلامي شريعت د تطبيق پر مخنيوي تاکيد کوي، او هغه داسې چې اوسنی اساسي

قانون د (ډیموکراسۍ تحقق) او د (بشر د حقوقو ملاتړ) د دولت مکلفیت گڼي. او دا ښکاره خبره ده چې ډیموکراسي او د بشر د حقوقو اعلامیه دواړه غربي نظریات دي، او اسلامي شریعت ته ورکې هېڅ ځای نشته. همدارنگه د اوسني اساسي قانون په اومه ماده کې راغلي: (دولت د ملگرو ملتونو د منشور، د بین الدول معاهدو، د نړیوالو میثاقونو چې افغانستان له هغو سره تړاو لري او د بشري حقوقو د نړیوالې اعلامي رعایت کوي). او دا هم ښکاره خبره ده چې یاد شوي تړونونه، معاهدې او میثاقونه ټول د اسلام لیري د غریبانو د سیاسي او اجتماعي مصالحو د تحقق لپاره جوړ شوي دي.

که څه هم چې په اوسني قانون کې د خلکو د تېرايستلو په مقصد دا لیکل شوي چې د افغانستان دین اسلام دی، او د شریعت په خلاف به قوانین نه جوړېږي، خو دا خبره خپله همدغه قانون په لسگونو ځایه نقض کړې ده، او د اسلام مخالف احکام یې صادر کړي چې ځینې مثالونه یې همدا پورتنی یاد شوي مثالونه دي.

دا چې اوسنی اساسي قانون اساساً د (ډیموکراسۍ د تحقق) او (د بشر د حقوقو) د تطبیق لپاره جوړ شوی دی، نو ځکه خو د دې قانون له نافذ بدلو وروسته په ټول افغانستان کې په هېڅ ځای کې د شریعت یو (حد) هم تطبیق نه شو. نه چېرې قاتل په هغه ډول قصاص شو چې شریعت یې حکم کړی، نه چېرې زانې رجم شو، نه د غله لاس پرې شو، نه شرابي په دورو ووهل شو، نه د فحشاء مخنیوی وشو، او نه هم د ارتداد مخه ونیول شوه. بلکې ددې ټولو د خپرېدو لپاره نوره هم زمينه برابره شوه، او دولت یې ترشا ودرید.

۲ - د اسلام یو لیرال او غربي تعبیر رامنځته کول:

امریکایانو له خپل یرغل وروسته د ټولو هغو علماؤ، دیني مدارسو او تعلیمي نصابونو مخه ونیوله چې اسلام یې د غربي فکر له تاثیراتو لیري او د دې امت د سلفو رحمهم الله تعالی د فهم مطابق تعبیراوه. او د دې

هرڅه پر ځای یې د داسې خلکو او داسې عالم ډوله کرایې اشخاصو رامنځته کېدلو ته زمینه برابره کړه چې په خپلو هڅو او نصابونو یې د (منځلاریتوب) تر عنوان لاندې د اسلام داسې تعبیر وړاندې کړ چې د غربي نظریاتو لکه (ډیموکراسۍ)، (لیبرالیزم)، ریشنلزم (د وحېې په مقابل کې عقلانیت) او سیکولریزم موافق دی. دغه جهتونه هڅه کوي چې غربي مفاهیم او نظریات خلکو ته د اسلام په نامه ور معرفي کړي، او د اسلام حقيقي تعبیر او تفسیر د (بنسټپالنې) په نامه رد کړي.

۳ - په ټولنه کې د تزکیې او احسان له منځه وړل، او پر ځای یې د (منحرف

روحانیت) او (بې لارې پیرانو) لپاره د نفوذ زمینه برابروئ:

تزکیه او احسان د اسلامي روحانیت اصلي نوم، د پیغمبر صلی الله علیه وسلم اساسي وظیفه او د مسلمانانو معنوي مکلفیت دی. د تزکیې او احسان لپاره هم اسلام داسې روښانه تگلاره لري لکه څنگه یې چې د عباداتو او معاملاتو لپاره لري. او مقصد یې دا دي چې په ټولنه کې پاکې، عفت، نیک اخلاق، له الله تعالی څخه وېره، له حرامو څخه ځان ساتل او له بې ځایه هوسونو څخه بې رغبتې رامنځته شي.

خو امریکا زموږ په ټولنه کې د دې هر څه دښمنه ده، له همدې امله خو یې د نوي نسل د بې لارې کولو په مقصد په زرگونو وسیلې په کار اچولې دي، او ریښتني مصلحین، علماء، مربیان او مسلمان دعوتگر یې له صحني وېستلي، او له بېلابېلو بندیزونو سره یې مخ کړي دي.

خو بالمقابل یې بې دینه (سیکولرو پیرانو)، (ډالري حضرتانو)، منحرفو او دجالي روحانیانو، درباري ملایانو، سیکولر ډیموکرات مجاهدینو!! او د بې لارې عقایدو دعوتگرانو ته د فعالیت پراخه زمینه برابره کړې ده. همدغه د معنویت درواغجن دعوه داران د جهاد او مجاهدینو په خلاف ولاړ دي، او د دښمن له لوري د حقيقي اسلام په خلاف استعمالېږي. او د همدوی په وسیله د امریکا اشغال او او د اشغال تر سیوري لاندې د کفارو

لخوا د جوړ شوي نظام وجود ته مشروعيت ورکول کېږي. همدوی د امریکا د فکري جگړې کرایې (روحاني اړیکيان) دي چې له يرغلگرو سره د ملت په فکري تسخير کې مرسته کوي.

۴- ځوانان له اولوياتو څخه په فېشن، لوبو او د پرديو په تقلید مصروفول:

ځوانان چې د ملتونو رښتینې ځواک او د مستقبل چارواکې دي باید په فکري او فرهنگي لحاظ په اولوياتو او تعميري نظرياتو مصروف شي. په هغوی کې باید د قربانۍ، میرانې، له دين، هېواد او ملت څخه د دفاع احساس پیدا کړای شي، او د پرديو په مقابل کې باید په هغوی کې حساسیت وپالل شي.

خو امریکا په اشغال شوي افغانستان کې د دغه ځواک د له منځه وړلو په مقصد هم بېلابېل تدابیر او اقدامات په کار واچول. او د دې لپاره چې ځوانان په مهمو اسلامي او ملي مسائلو کې مصروف نشي هغوی یې په (کرکت) او نورو بېلابېلو لوبو د افراط تر حده مصروف کړل، او د هغوی د ذهني مصروفولو لپاره یې تلویزوني کانالونه، (ایف ایم راډیوگانې)، هندي، ترکي او امریکایي سریالونه، د ادبیاتو او هنر په نامه د (بې ادبۍ) او (بې هنرۍ) بنډارونه، د پېغلو او ځوانانو ترمنځ د معاشقې او یارانې لارې چارې او نور مصرفیتونه ایجاد کړل. او پدې ډول یې د بنارونو او کلیو ځوانان او پېغلې د جدیت او عمل پر ځای په موډ، فېشن، لوبو او د پرديو په تقلید مصروف کړل.

۳- د ټولنیز ډگر متشنجول:

امریکایانو په ټولنیز ډگر کې هم خپله فسادي اجنډا په لاندې ډول تطبیق کړه:

۱- له خپل راتگ سره سم یې په شمال کې ځېنې مفسدې او نشنلستي ډلې دیته وهڅولې چې په هغې سیمه کې پر پښتنو قومونو ور وبلوسي، او

همداسې وهم شول. پښتانه قومونه د سیمې پرېښودلو ته اړشول، زمکې یې ونیول شوې، او په عزتونو یې تېرې وشول، چې د کرزي د ادارې د حقیقت موندنې د وزیرانو ډلې هم چې د کرزي د سلاکار وزیر (عارف نورزي) په مشرۍ ورلېږل شوې وه دا هرڅه تأیید کړل. دې کار په ټولنه کې حسادتونه راوپارول، او د افغانې ټولنې د قومونو تر منځ د یو والي کوشیرونه یې مات کړل.

۲- امریکایانو ځینې اقلیتونه لکه شیعه گان او اسماعیلیان تر خپلو وزرو لاندې ونیول او د اکثریت په خلاف یې استعمال کړل. د امریکایانو د دې احسان مننه واک ته رسېدلي اقلیت پدې ډول وکړه چې په قطعي ډول یې نه پخپله د اشغال په خلاف په فرض جهاد کې برخه واخیسته، او نه یې هم نور خلک په خپلو سیمو کې مقاومت ته پرېښودل.

۳- افغانې ټولنه چې یوه (مرکز پاله) او متحده ټولنه وه د امریکایانو په لمسون او شیطاني پالیسیو په یوه وېشلي ټولنه بدله شوه.

۴- امریکایانو په ټول توان او ډېرو مالي مصاریفو هڅه وکړه چې افغانې دیني ټولنه په بنارونو کې په یوې (لبرالې) او سیکولر (مدني ټولنې) بدله کړي، او پدې ډول مرکزي اداره کمزورې او د غربي مؤسساتو په لاس د جوړې شوې (مدني ټولنې) تر فشار لاندې وساتي، او هر وخت لدې لارې خپل پروگرامونه ورباندې عملي کړي.

دغه یاد شوي او نور ډېر اقدامات دي چې د امریکا د پوځي جگړې تر څنګ د هغې د فکري جگړې وسائل تشکیلوي، او لدې لارې امریکا غواړي د خپلي پوځي ماتې په صورت کې زموږ ملت د فکري جگړې له لارې مغلوب کړي، چې لدې مغلوبیت څخه راوتل بیا ناممکن کار دی، او دا ځکه چې هغه ولسونه چې غرب په فکري لحاظ مغلوب کړي دي بیا هېڅکله هم دغریبانو له غلامۍ وتلي ندي.

دیموکراسي څه شی ده؟

د دیموکراسۍ د پېژندلو اهمیت:

د دیموکراسۍ په اړه د اسلام حکم او موقف واضح کول ځکه ډېر مهم دي چې دې شیطاني پدیدې ټوله دنیا په مخه کړې ده، او هر هغه څوک چې دغه پدیده نه مني او ایمان ورباندې نه لري ټوله دنیا ورپسې راپورته کېږي، او په خلاف یې د فکري او پوځي جگړې هر ډول وسائل او اسباب په کار اچول کېږي.

دیموکراسي یوازې یوه سیاسي نظریه او د حکومت کولو یو شکل ندی، بلکې هغه هم دین او مذهب دی، او هم اخلاق موږ او فېشن. هم دولت سیاست او فوځ دی، او هم اقتصاد. هم فلسفه ده او هم د ژوند لپاره یوه اجتماعي شیطاني تگلاره.

د دیموکراسۍ په اړه ما په خپل بل کتاب (فکري پوهنه) کې په تفصیل سره په تقریبا ۹۰ صفحو کې بحث کړی، خو د دې لپاره چې دغه شیطاني دین په مختصر ډول یو څه پدې کتاب کې هم معرفي شوی وي په اړه یې لاندې مفاهیم یې له لوستونکو سره شریکووم:

دیموکراسي کله او په کوم ځای کې را پیدا شوه؟

د پیدا کېدو عوامل او اسباب یې څه وو؟

د اسلام په اړه د دیموکراسۍ موقف څه دی؟

او آیا د اسلامي دیموکراسۍ په نامه هم څه شته؟ پدې معنی چې آیا دیموکراسي اسلامي کېدای او اسلام دیموکرات کېدای شي؟

دا هغه څو مشخصې پوښتنې دي چې غواړو پدې بحث کې له عواطفو او احساساتو لیرې د دلائلو په رڼا کې ورباندې څو خبرې وکړو، او دا ځان

ته روښانه کړو چې د مسلمانانو په حیث زموږ موقف باید د دیموکراسۍ په اړه څه وي؟

مخکې تر دې چې د دیموکراسۍ د معنی او حقیقت په اړه خبره وکړو دا به غوره وي چې د هغې د تاریخي پس منظر او د منځته راتلو د ځای او حالاتو په اړه یو څه وویل شي.

دیموکراسي د اروپایانو او امریکایانو نوی دین دی چې د مسیحیت د انحراف په نتیجه کې رامنځته شوی، او غریبانو د خپل ژوند لپاره د قانون او نظام په حیث منلی دی.

دیموکراسي یوازې یوه نظریه نه ده، بلکه هغه د معاصر غرب هغه تر ټولو مهم او مقدس مادي او معنوي ارزښت دی چې دوی یې په نړۍ کې د خپرولو او پر ولسونو د تحمیلولو لپاره خپل ټول وسائل په کار اچوي.

منفعت پرست غریبان د یوې عادي نظریې لپاره دومره قرباني نه ورکوي، او نه دومره دفاع ورڅخه کوي. دا نن چې د دیموکراسۍ د خپراوي په لاره کې په زرگونو میلیارده ډالر مصرفېږي، او په لکونو انسانان یې د دفاع په خاطر قرباني کېږي، او په لکونو انسانان پدې جرم وژل کېږي چې ولې دیموکراسي نه مني؟ دا هر څه پر دې دلالت کوي چې پدې زمانه کې همدغه د غرب دین دی چې تر نصرانیت او بل هر دین یې غوره گڼي.

په اوسنیو حاکمو نظامونو کې که مسلمان (مسلماني) پرېږدي هېڅوک محاسبه نه ورسره کوي. که نصراني (نصرانیت) پرېږدي هم څوک مشکل نه ورسره لري. همدارنگه که یهودي (یهودیت) پرېږدي هم په ډېر بد نظر نه ورته کتل کېږي، خو که څوک په دغو نظامونو کې دیموکراسي پرېږدي، نو هغه داسې گڼل کېږي لکه چې انسانیت یې پرې ایښی وي چې د دې نوي دین د حکم مطابق باید یا په زوره دغه دین ورباندې ومنل شي، او یا هم باید محوه شي.

همدارنگه که څوک په غرب کې دیموکراسي نه مني نو په ټول غرب کې یې ځای نشته، له همدې امله خو په غرب کې دیموکراسۍ نه منل پیغور او یو

ډول کفر گڼل کېږي. په غرب کې د میسحیت د خپراوي لپاره دومره مصارف نه کېږي لکه څومره چې د دیموکراسۍ د خپراوي لپاره کېږي. په هند کې هم د هندویزم د خپراوي لپاره دومره مصارف نه کېږي لکه څومره چې د دیموکراسۍ لپاره کېږي. په اسلامي هېوادونو کې د غرب پلویو نظامونو له لوري هم د اسلام د خپراوي لپاره دومره مصارف نه کېږي لکه څومره چې د دیموکراسۍ د خپراوي او پر ملتونو او دولتونو د هغې د ورتپلو او تحمیلولو لپاره کېږي. نن په نړۍ کې ولسونه د دې لپاره وژل کېږي او په سلگونو او زرگونو انسانان په دې خاطر له خاورو سره خاوري کېږي چې هغوی دیموکراسي نه مني.

د دیموکراسۍ تعریف:

په لغوي لحاظ دیموکراسي یوه یوناني کلمه ده چې له دوو کلمو څخه چې یوه یې ډیموس (Demos) چې د (ولس) په معنی او بله یې کراتوس (cratos) چې د (واک او حکم) په معنی ده ترکیب شوې ده، چې وروسته بیا د زمانې په تېریدو لدې دوو کلمو څخه دیموکراسي جوړه شوې ده چې معنی یې (ولسواکي) یا (د ولس حاکمیت) دی، پدې معنی چې د حاکمیت حق به د خلکو وي، نه د الله تعالی، او قانون به خلک ځانته پخپله جوړوي، نه دا چې د الله تعالی له لوري رالېږلی شوی دین به پر خلکو حاکم وي. تر دې ځایه خو د دیموکراسۍ لغوي معنی شوه. غریبانو د ډیموکراسۍ لپاره اصطلاحي تعریف هم په لاندې ډول غوره کړی دی:

“Government of the people, by the people, for the people”

(د خلکو حکومت، د خلکو لخوا، د خلکو لپاره).

د دیموکراسۍ اصطلاحي تعریف هم د لغوي تعریف په څېر په خلکو ور څرخي چې نه ورکې د الله ﷻ ذکر شته، نه ورکې د دین ذکر شته، او نه هم ورکې د حق ذکر شته.

دا چې د دیموکراسۍ دغه نوی دین څنگه رامنځته شو؟ او هغه ته اروپایانو او بیا وروسته ټولو غریبانو څنگه دومره اهمیت ورکړ چې تر دینونو یې هم پورته وگڼله؟ دا یوه ډېره ترخه کیسه لري چې په لاندې کرښو کې یې په لنډو ټکو کې یادوو:

په اروپا کې له نن څخه تقریباً درې سوه کاله مخکې اروپایانو یو طبقاتي ژوند درلود چې هغوی ټول ورکې په لاندې درې طبقو ویشل شوي ول: اوله طبقه د دوی حاکمان، بادشاهان، رئیسان او په بادشاه پورې تړلي خلك ول.

دویمه طبقه یې دیني اشخاص ول چې ځانونه یې د کلیسا له لارې د الله تعالی ممثلین بلل.

او دریمه طبقه یې عام خلك وو چې د مخکنیو دوو طبقو په خدمت کې به ول.

بادشاه خپل حاکمیت پر خلکو یو الهی حاکمیت گانډه، بادشاهانو سره دا تصور وو چې په موږ کې چې د بادشاهۍ یا حاکمیت کوم صلاحیت پروت دی دا موږ خپله گټلې ندی، بلکې دا د الله تعالی له لوري موږ ته راکړل شوی دی. نو پر همدې بنا هر هغه څوک چې د دې اسماني فیصلې مخالفت کوي نو باید هغه ته سزا ورکړل شي. او د دې لپاره چې د دې اسماني ورکړل شوي صلاحیت تأیید او توثیق دکلیسا لخوا هم وشي نو بادشاهان دپته اړ ول چې دکلیسا د مشرانو تأیید حاصل او خپل قانونیت او مشروعیت د هغوی له لوري هم تثبیت کړي.

کلیسا په هغه وخت کې د خپل تحریف شوی مسیحیت ممثله، معلمه او نماینده وه. د مسیحیت دین لاهماغه وخت دومره تحریف شوی وو چې هر پاپ به ځان په مستقل ډول د الله جله نماینده گانډه، او خلکو ته به یې ویل چې که څوک الله تعالی ته توبه باسي، او یا د خپلې گناه مغفرت غواړي، نو د توبې یواځنۍ لار یې دا ده چې کلیسا ته ورشي، او د ټکس په بدل کې د کلیسا له پادري یا کشیش څخه د خپلې گناه د بښل کېدو (چک) تر لاسه

کړي، ځکه چې په مسیحیت کې څوک مستقیماً له الله تعالیٰ ﷻ څخه
بخښنه نشي غوښتلی.

کلیسا د خپل دیني استبداد په زور د انسان او الله تعالیٰ ﷻ تر منځ د
روحانیت او معنویت رابطه پرې کړې وه، او خلک مکلف وو چې یوازې
باید د پادري له لارې له الله تعالیٰ سره رابطه وکړي، او دا نو بیا د کلیسا
خوښه وه چې چاته یې بخښنه کوله او چا ته یې نه کوله، او پر چا یې په
دنیا کې د انکويزیشن (محاکمې) او د تعذیب حکم صادراوه.

مذهبي استبداد دې مرحلې ته رسېدلی وو چې یوځل په روم کې د روم
مذهبي مشر د هغه وخت د فرانسې له بادشاه څخه خفه شوی او هغه ته په
غوسه شوی وو او هغه یې له خپل رحمت څخه محروم اعلان کړی وو چې
په نتیجه کې یې په هغه وخت کې خلک د فرانسې د بادشاه په خلاف را
پورته شوي وو او ورته یې ویلي وو چې ته نور تر هغه یو قانوني مشر نه یې
چې تر څو (پاپ) درته بخښنه کړې نه وي. د فرانسې بادشاه مجبور شو او
د روم مذهبي مشر ته ولاړ او هلته یې څلور ورځې د کلیسا د دیوال
سیوري ته په یخۍ او واورو کې د پاپ دربار ته عذرونه او زاری کولې،
خو هغه بخښنه نه ورته کوله. څلور ورځې د ذلت په حالت کې هلته ولاړ وو
او توبه یې نه ترې قبلېدله چې بالاخره یې په ډېرې خواری هغه راضي کړ او
د خپلې بادشاهۍ مشروعیت یې ورڅخه تر لاسه کړ.

همدارنگه کلیسا پر خلکو مالي حاکمیت هم مسلط کړی وو، او له خلکو
به یې د هغوئ د زمکو حاصلات او نور مالونه په بېلابېلو مذهبي ټکسونو
او مالیاتو د شاهي پولیسو په زور راټولول. دا چې دوی د پادشاه د پولیسو
په زور له خلکو د هغوئ مالونه اخیستل، نو ځکه خو یې له بادشاهانو سره
یو تړون او تعهد درلود، او هغه پدې ډول وو چې پاپانو به بادشاهانو ته
ویل چه مونږ به پر خلکو ستاسې حاکمیت ته مشروعیت ورکوو، او تاسې
به موږ ته له خلکو څخه د خپلو پولیسو په زور دکلیسا مال او متاع
راټولوی.

اروپایانو په هغه وخت کې صنعتي ژوند نه درلود، هلته صنعت او تجارت وروسته رامنځته شو، په هغه وخت د اروپایانو ژوند پر کرنه او مالدارۍ ولاړ وو چې اکثره حاصل به یې ورڅخه بادشاه او کلیسا په زوره اخیسته، او یوازې یوه لږه برخه به یې چې پاتې کېده چې هغه به یې یو څه تخم ته ساته او په نور به یې په ډېرې سختۍ خپل ژوند تېراوه، چې نه به ورباندې مړه کېدل، او نه به یې د عزت ژوند ورباندې تېرولی شو.

عام خلک به د حاکمو دواړو طبقو تر منځ لکه د ژرندې د دوه تیرو تر منځ اوږه کېدل. په هغه وخت کې چې خلک څومره له بادشاهانو تنگ وو په همدومره اندازه له خپل (دین) او د دین له (متولیانو) هم بېزاره ول.

هماغه وو چې د دغه وضعیت په نتیجه کې اروپایان د خپلو بادشاهانو او بادشاهي نظامونو او هم د خپلو مذهبي مشرانو په خلاف راپورته شول او انقلاب یې اعلان کړ. انقلابیانو داسې شعار اوچت کړ چې: (وروستی بادشاه د وروستي مذهبي مشر په کولمو غرغره کړی). یعنې پادري مړ کړی، کولمې یې را اوباسی، او په هغو بادشاه غرغره کړی، چې په یوه وخت کې به له دواړو ظالمو طبقو خلاص شی.

په هغه وخت کې خلک د مسیحیت او حکومت په خلاف چې دواړه یو د بل ملاتړي وو را و پارېدل، او د دین او بادشاهانو په خلاف پدې جگړې کې په زرگونو انسانان ووژل شول، او حاکمان، بادشاهان او مذهبي مشران هم له منځه لاړل. کلیساگانو ته اور ورواچول شو، او تر هغه وخته دغه آتشفشان په آرام نشو چې ترڅو کلیسا او شاهانه حاکمپتونه دواړه له منځه نه وو تللي.

د کلیسا او شاهانه حکومتونو تر له منځه تللو وروسته له خلکو سره دا پوښتنې پیدا شوې چې اوس به ژوند په کومه طریقه تېروي؟ حق او ناحق به له کومه ځایه معلوموي؟ د حق او د باطل د معلومولو لپاره به معیار څه شی ټاکي؟ او (دین) ته به په ژوند کې څومره ځای ورکوي؟

د کلیسا استبداد او د دیني کشیشانو تنگ نظریه خلك پر (دین) باندې دومره بدگومانه کړې وو چې نور یې نه غوښتل (دین) دې پر دوی حاکمیت ولري. له همدې امله خو یې له دیني مشرانوځان خلاص کړی وو. هماغه وو چې اروپایانو تصمیم ونيوه چې نور به (دین) د دوی د ژوند په چارو کې هېڅ دخل او غرض نه لري، او دوی چې هر څه کوي څوک به د (دین) له ادرسه دا نه ورته وایي چې دا کار روا دی، او هغه ناروا.

هغوی خپلو مذهبي مشرانوته وویل چې (دین) به په (کلیسا) کې بند وي، که زموږ ورته اړتیا پیدا شوه نو پخپله به ورځو، او که موږ کلیسا ته نه ورتلو، نو (دین) به په موږ پسې ټولني او نظام ته نه راووحی، او زموږ د ژوند په چارو کې به هېڅ مداخله نه کوي.

هماغه وو چې دین د غریبانو د سیاسي، اقتصادي، اجتماعي، عسکري او اخلاقي ژوند له ساحې ووت، او خپل ځای یېپر دین نه ولاړ نظام (سیکولریزم) ته پرېښود.

په ژوند کې د کلیسا نقش ته د پای د ټکي تر ورکولو وروسته اروپایانو د خپل ځان لپاره یو داسې نوی دین جوړ کړ چې په هغه کې د دوی اخلاقي، سیاسي، اجتماعي، اقتصادي، عسکري او نورې ټولې چارې پر داسې اصولو او په داسې نظام کې تنظیم شوې چې پر دین نه وو ولاړ.

که اروپایانو په هغه وخت کې اسلام منلی وای نو مشکلات به یې حل وو، ځکه چې اسلام د تحریف شوي مسیحیت په څېر نه وو چې خلك له علم او پرمختگ څخه منع کړي، او یا پر خلکو داسې استبداد مسلط کړي چې خلك له ژونده زړه بدې کړي. بلکه اسلام به دوی هم علم او پرمختگ ته تشویق کړي وو، او هم به یې د دوی ژوند ور منظم کړی وو. خو دا چې دوی د مسیحیت د جبر او طغیان په نتیجه کې له دین څخه دومره بېزاره شوي وو چې نور یې له هر دین سره دښمني پیل کړې وه، او هر هغه څه به چې په معنویاتو او روحانیت پورې اړه درلوده هغه ته به یې د شک او نفرت په

سترگه کتل. هماغه وو چې اروپایانو د دین خای په (سیکولریزم) ډک کړ، او د شاهي نظام تشه یې په (ډیموکراسۍ) ډکه کړه. د ډیموکراسۍ تعریف له درې عناصرو جوړ دی:

۱- د خلکو حکومت.

۲- د خلکو لخوا.

۳- د خلکو لپاره.

د ډیموکراسۍ په تعریف کې د الله ﷻ، دین او پیغمبر ذکر نشته. او دا ځکه چې د مسیحي دین رهبرانو چې خلکو ته کوم رب معرفي کړی وو دوی نور له هغه بېزاره شوي وو. اروپایانو نور د دین حکومت نه غوښت، بلکه د خلکو حکومت یې غوښت. د الله د دین له لوري یې د حکومت مشروعیت ته ضرورت نه درلود، ځکه چې حکومت باید د خلکو له خوا وي، او د الله تعالی د دین د حاکمولولپاره یې نه غوښت، بلکه د خلکو لپاره یې غوښت. او د ژوند د تېرولو لپاره یې د پیغمبر لارښوونو ته ضرورت نه احساساوه، ځکه چې د قانون او تشریح مصدر یې خپلې خوښې، خپل عقلمونه او هوسونه وو. څه یې چې خوښ وو هغو ته یې حلال ویل، او څه یې چې نه خوښېدل هغه یې حرام گڼل. پدې ډول غریبانو د حاکم ټاکل، د نظام د کیفیت تعیینول او د قوانینو جوړول خپل حق وگڼل، او پدې ټولو کې یې د (دین) مداخله ممنوع کړه، او دې ټولې منظومې ته یې د ډیموکراسۍ نوم ورکړ.

د ډیموکراسۍ دوه مهم بنسټونه:

اول بنسټ - دولس حاکمیت:

پدې معنی چې د (سیادت) یا د (اعلی حاکمیت) حق د ولس دی، ولس چې څوک د ځان لپاره د حاکم په حیث ټاکي هماغه به حاکم وي، پرته لدې چې دپته دې وکتل شي چې په هغه کې د حاکمیت لپاره صالحیت او صلاحیت شته او که نه.

همدارنگه به ولس د ځان لپاره د حاکمیت نوعیت ټاکي، او دپته به نه کتل کېږي چې د نظام دغه نوعیت د الله تعالی په دین کې روا دی او که ناروا.

ولس به د خپلو هر ډول معاملاتو او قضایاوو لپاره تشریح او قانون پخپله جوړوي، او په دغه قانون جوړوونه کې به دپته نه کتل کېږي چې دغه قانون د الله تعالی جله، او د پیغمبر صلی الله علیه و سلم د لارښوونو مطابق دی او که مخالف.

د قانون جوړونې لپاره به د اکثریت رایه معیار گڼل کېږي. اکثریت چې څه غواړي هغه به (حق وي)، او اکثریت چې د څه مخالف وي هغه به ناحق او باطل وي.

په خلاصه ډول د دیموکراسۍ د اول بنسټ معنی اکثریت ته د (الوهیت) حیثیت او مرتبه ورکول دي. اکثریت په دیموکراسۍ کې د (حاکمیت) او (تشریح) له حیثیته د (اله) ځای لري. که اکثریت وغواړي چې نارینه دې له بل نارینه سره نکاح وکړي، نو په دیموکراسۍ کې دا یو روا کار دی، چې په اوسني عصر کې د غرب په ډېرو هېوادونو کې دا کار همدا اوس وجود لري، او په ځینې هېوادونو لکه برتانيا کې د دې کار د جواز لپاره قوانین هم تصویب شوي او عمل ورباندې کېږي. هلته یو نارینه له بل نارینه سره او یا یوه ښځه له بلې ښځې سره پدې کار توافق کوي او په محکمه کې د قاضي په مخکې رسما د هغوی تر منځ نکاح تړل کېږي، او دا ځکه چې د هغوی اکثریت دغه کار تأیید کړی دی. همدارنگه که د دیموکراسۍ په نظام کې اکثریت وغواړي چې سود او یا قمار دې جایزوي نو هم جایز گڼل کېږي.

په دیموکراسۍ کې خلک د عقل، دیانتداری، علم او تجربې په لحاظ نه تلل کېږي، بلکه هلته یوازې سروڼه شمېرل کېږي او دپته هېڅ اعتبار نه ورکول کېږي چې په مغزو کې یې څه شته او که نه؟ په دیموکراسۍ کې که د کوم قانون او یا کومې نظریې د رد او یا تأیید لپاره یوې خواته ۵۰

پوهان، متخصصین او د تجربې خاوندان وي، خو بلې خواته ۵۱ ناپوهه او بې تجربې خلك وي نو بیا به هم پدې خاطر د همدغو ناپوهو خلكو رأیې ته ترجیح ورکول کېږي او یوازې لدې امله به مدار د اعتبار گڼل کېږي چې شمېر یې تر هغو پوهو خلكو زیات دي.

دویم بنسټ – حقوق او ازادۍ:

د ډیموکراسۍ دوهم بنسټ د حقوقو او آزادیو بنسټ دي. دغه حقوق او ازادۍ په حقیقت کې د ډیموکراسۍ د نظریې او فلسفې حاصل او ثمره ده. په هر نظام کې چې دغه حقوق او ازادۍ خلكو ته حاصلې نه وي هغه نظام ډیموکراتیک نه گڼل کېږي.

۱- د دین او عقیدې ازادۍ:

د آزادیو او حقوقو په لړ کې اول د دین د انتخاب او د عقیدې آزادي ده. په ډیموکراسۍ کې هر انسان ته دا حق ورکول کېږي چې هر وخت وغواړي د ځان لپاره په خپله خوښه نوی دین انتخاب کړي نو انتخابولی یې شي. د مثال په ډول: یو انسان حق لري چې نن دې یهودی وي، سبا ته نصرانی شي، بله ورځ دې هندو شي، بله ورځ دې مسلمان شي، بل وخت دې بیا بېرته اسلام پرېږدي او بودائي دې شي، او یا دې هم له ټولو ادیانو انکار وکړي او ملحد یا کمونست دې شي. پدې ټولو حالاتو کې هغه نه محاسبه کېدلای شي، او نه ورڅخه څوک د عقیدې د ازادۍ حق سلبولی شي.

په ډیموکراسۍ کې دین او عقیده یو شخصي امر دی چې د دولت او نظام ورسره هېڅ کار نشته. دین په ډیموکراسۍ کې د جامو او فیشن حیثیت لري چې د هر چا خوښه ده چې کوم رنګ او کوم ډول جامې اغوندي او څنگه فیشن غوره کوی. خو په اسلام کې دین او عقیده یو شخصي امر نه، بلکې یو مکلفیت دی. او همدغه تدين د انسانانو او پیریانو د خلقت

هدف بنوولی شوی دی، لکه چې الله تعالی ﷺ فرمایي: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ

وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ ﴿٥٦﴾ الذاریات: ٥٦

ترجمه: (او ما نه دي پیدا کړي پېریان او انسانان مگر د دي لپاره چې زما عبادت وکړي).

الله تعالی ﷺ پېریان او انسانان د عبادت لپاره پیدا کړي دي، او تر پیدا کولو وروسته یې بیا د عبادت د کیفیت د تعیین او د طریقې د وړنښودلو لپاره ورته دین نازل کړی او انبیاء علیهم السلام یې را لېږلي چې تر ټولو وروستی دین (اسلام) او تر ټولو وروستی پیغمبر (محمد) ﷺ دی. او د همدغه په مبارک راتگ پخواني ټول ادیان منسوخ شوي دي. د الله ﷻ په نزد یواځینی مقبول دین (اسلام) دی. نو هر څوک چې د الله ﷻ د عبادت لپاره له اسلامه پرته بل دین انتخاب کړي هېڅکله به یې الله تعالی ﷻ ورڅخه قبول نه کړي، الله ﷻ فرمایي: ﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ

مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ﴾ آل عمران: ٨٥

ترجمه: (او هر څوک چې له اسلامه پرته بل دین ولټوي هېڅکله به ترې ونه منل شي، او هغه به په آخرت کې له تاوانیانو څخه وي).
په اسلام کې له اسلام څخه وتل (ارتداد) دی چې که مرتد توبه ونه باسي، او بېرته په اخلاص اسلام ته راونه گرځي نو سزا یې وژل دي. ځکه چې له یوه دین څخه وتل او بل دین ته داخلېدل د پخواني دین د باطل گڼلو په معنی دي. یعنې هر څوک چې له اسلام څخه پرته کوم بل دین ته ورځي هغه په خپل دغه عمل په اسلام باندې د بطلان حکم کوي. او د نوي دین د حقانیت اعتراف کوي. خو په ډیموکراسۍ کې د دین بدلول هېڅ سزا نه لرې. ځکه چې هغه یوشخصي امر دی.

په افغانستان کې چې امریکایانو د خپل اشغال په وخت کې کوم ډیموکراتیک نظام جوړ کړی دی همدغه د (ارتداد) حق یې هم د اساسي قانون له لارې د هر فرد لپاره خوندي کړی دی. ځکه چې د اساسي قانون په شپږمه ماده کې په صراحت سره د (ډیموکراسۍ تحقق) او د (بشري حقوقو ملاتړ) د دولت مکلفیت ښودل شوی دی. او د بشر د حقوقو د نړیوالې اعلامیې په اته لسمه ماده کې په صراحت سره داسې لیکل شوي دي: (هر انسان د فکر د آزادۍ او د دین د انتخاب له حق څخه برخمن دی. او همدا حق د دین او د عقیدې تبلیغ، د ډله ییزو ښوونو او رسنیو له لارې د نظر اظهار او همدارنگه د شعارو سربې او علني ترسره کولو او له هغو څخه حفاظت ته هم شامل دی). (اتلسمه ماده).

د همدغې اعلامیې په نولسمه ماده کې د (ارتداد) حق په نور صراحت سره پدې ډول بیان شوی دی:

(هر انسان د نظر او خپل لید لوري د آزادۍ له حق څخه برخمن دی. دغه حق د پته هم شامل دی چې څوک دې د بل چا افکار او نظریات د بل چا له مداخلې پرته ومنې. او هم کولای شي خپل افکار او نظریات په هرې ممکنې وسیلې له هر جغرافیوي قید او بند څخه پرته تر لاسه او نشر کړي). (نولسمه ماده).

دا چې د افغانستان اوسنی اساسي قانون چې د (ډیموکراسۍ تحقق) او د (بشر د حقوقو ملاتړ) د دولت مکلفیت گڼي، او پدې دواړو کې د دین او عقیدې انتخاب د هر چا شخصي حق دی، او د بل چا دخالت ورکښې ناروا کار گڼي، نو ځکه خو اساسي قانون هم تر پردې لاندې په ضمني ډول هر چا ته د مرتد کېدلو حق ورکوي. اوس نو په خلکو، وضعیت او حالاتو پورې اړه لري چې څوک د مرتد عبدالرحمن پنجشیري په څېر د ډیموکراسۍ له دغه حق څخه داستفادې علني جرأت کوي؟

ځینو تش په نامه اسلامي حکومتونو خو په خپلو اساسي قوانینو کې دا هم لیکلي چې د اسلام په خلاف به قوانین نه جوړېږي، خو له بل لوري یې دا هم په صراحت سره لیکلي چې هېوادونه یې د ملگرو ملتونو، نړیوالو تړونونو د بشر د حقوقو د اعلامیې د رعایت کولو تعهد هم لري. لکه د افغانستان په اوسني اساسي قانون کې چې په اوومه ماده کې داسې لیکل شوي دي:

اوومه ماده: دولت د ملگرو ملتونو د منشور، د بین الدول معاهدو، د نړیوالو میثاقونو چې افغانستان له هغو سره تړاو ولري او د بشري حقوقو د نړیوالې اعلامیې رعایت کوي.

د بشر د حقوقو د نړیوالې اعلامیې چې د افغانستان اساسي قانون یې رعایت کوي په ۲۹ مه ماده کې د بشري حقوقو د اعلامیې له حقوقو سره د تعامل په اړه داسې راغلي دي:

۲۹ مه ماده: د ج جزء: (په هېڅ ډول شرایطو کې روا نه ده چې د بشر له حقوقو سره دې په داسې ډول چلند وشي چې د ملگرو ملتو له اصولو او اهدافو سره تضاد ولري).

یعنې د بشري حقوقو د تعبیر او تفسیر صلاحیت یوازې د ملگرو ملتونو له سازمان سره دی، او هر دولت یې چې رعایت کوینو باید د ملگرو ملتو له اصولو او اهدافو سره سم یې دې وکړي، نه دا چې د خپل دین او مذهب مطابق یې تعبیر کړي. نو له همدې امله دا خبره یوازې یو منافقت دی چې په یوه اسلامي هېواد کې دې هم اسلام تطبیق شي او هم دې د ملل متحد او د بشر د حقوقو اعلامیه تطبیق شي. بلکې له دواړو څخه به یوازې یو تطبیقېږي اوبس.

په اسلام کې هم د عقیدې او دین د آزادۍ حق شته دی، خو هغه په دې معنې دی چې د نورو ادیانو منونکي به په زور نشي مسلمانولی، بلکې یوازې دعوت او په ښه طریقه به مناقشه او مناظره ورسره کولی شي. لکه

چې الله تعالی فرمایي: ﴿ اَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ
الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ﴾ النحل: ۱۲۵

ترجمه: (ای پیغمبره د خپل رب د لاری په لور په حکمت او نیک اسلوب بلنه وکړه، او مباحثه کوه له هغوی سره په هغه طریقه چې هغه ډېره ښه وي).

او د زور د نه استعمال په هکله الله تعالی ﷺ فرمایي: ﴿ لَا اِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ﴾

قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ﴿ البقرة: ۲۵۶

ترجمه: (نشته زور د دین په منلو کې، په تحقیق سره ښکاره شو هدايت له بې لاری څخه).

اسلام نامسلمانو خلکو ته د اسلام حقانیت او فضیلت بیانوي، او د منلو توصیه یې ورته کوي، خو په زور یې هېڅکله هم منلو ته نه اړباسي. او که څوک اسلام نه مني هغوی پر خپل دین او طریقه پدې شرط پرېږدي چې مسلمانان به کفر ته نه دعوت کوي، او د اسلامي نظام له انتظامي اصولو او لوائحو به سرغړونه نه کوي.

د اصحابو رضي الله عنهم له زمانې راهیسې تر ننه پوري په اسلامي نړۍ کې د مسیحیانو، یهودیانو، هندوانو او نورو طائفو شتون پر دې دلالت کوي چې اسلام هغوی په مسلمانېدلو نه دي مجبور کړي، بلکې هغوی ته یې په خپل دین د آزاد پاتې کېدلو حق ورکړی دی.

خو په اسلام کې په هېڅ ډول یوه مسلمان ته دا اجازه نشته چې هغه دې له اسلام څخه مرتد شي. ځکه چې مرتد له اسلام څخه د وتلو په عمل په اسلام باندې د بطلان حکم کوي. که داسې نه وي نو بیا ولې له اسلام څخه خارجېږي؟ دا چې هغه پدې کار سره هغه پر حق دین د بطلان حکم کوي او په اسلامي ټولنه کې اضطراب رامنځته کوي، نو ځکه باید تر

استتابې (توبه غوښتنې) وروسته که بېرته راونه گرځېد باید ووژل شي، لکه چې رسول الله ﷺ فرمایلي دي: «(من بدل دینه فاقتلوه) بخاري. ترجمه: چا چې خپل دین بدل کړ و یې وژنئ».

په اسلام کې د عقیدې آزادي د ډیموکراسۍ د عقیدې له آزادي سره د رڼا او د تیاري فرق لري. خو هغه ډله غرب پلوي عالم ډوله خلك چې غواړي خلکو ته اسلام او ډیموکراسي یو شی وښيي په منافقانه ډول دغه دواړه آزادي یو ډول ښيي، ترڅو خلکو ته د اسلام په قالب کې کفر ښائسته کړي.

۲- د رایې د اظهار د آزادي:

د ډیموکراسۍ له آزادیو څخه یوه هم د رایې (نظر) د اظهار آزادي ده. په ډیموکراسۍ کې هر څوک حق لري چې خپل هر ډول نظر په آزادي بیان کړي، که څه هم چې هغه نظر د الهي وحیې او دیني مقدساتو په خلاف هم وي.

د دغه ډول آزادي د ترلاسه کولو تصور ځکه په غرب کې راپیداشو چې ټول غرب د فرانسې تر انقلابه دمخه د کلیسا تر مطلقې دیني او فکري واکمنۍ لاندې اوسېده.

دا چې کلیسا د انحراف او فکري استبداد اوج ته رسېدلې وه، او هېچا ته یې په دینیاتو، اخلاقیاتو، اجتماعي اصولو او حتی ساینس کې د رایې د اظهار حق نه ورکاوه، او که به چا د رایې د اظهار جرأت وکړ، نو هغه به په ډول ډول سزاگانو محکومېده. نو له همدې امله اروپایانو د کلیسا د استبداد په خلاف آواز پورته کړ، او د تحریف شوي مسیحیت د کلیسا تسلط یې له منځه یووړ، او په هر څه کې یې د نظر د اظهار آزادي تر لاسه کړه.

اروپایانو خو په هغه وخت کې دغه اقدام د یو (باطل او تحریف شوي) دین په خلاف وکړ، خو وروسته یې دغه آزادي د یو (مقدس حق) په حیث د (حق) دین په خلاف هم استعمالول شروع کړل. ان تر دې چې د اسلام مقدسات یې هم د دغې بې بندوباره آزادي تر برید لاندې راوستل، او د اسلام د

شریعت، قرآن کریم او پیغمبر ﷺ په خلاف یې هم خپل له سپکاوي ډک اظهارات د رایې او بیان د آزادۍ د حق په نامه یاد کړل، چې پدې لړ کې دغه لاندې اقدامات په نږدې ماضي کې ټولې دنیا ولیدل:

هندوستانی مرتد (سلمان رشدي) چې د برتانیې تابعیت لري د غرب په هڅونه یې د اسلام په خلاف خپل مشهور کتاب (شیطاني آیتونه) ولیکه، او د ټولې دنیا مسلمانانو ته یې سپکاوی وکړ، خو کله چې مسلمانانو له غرب څخه د هغه د محاکمې غوښتنه وکړه، ټول غرب په یوه خوله د هغه له دې اقدام څخه دفاع وکړه، او د هغه دغه کار یې د رایې او بیان د آزادۍ حق وگڼه، او هغه ته یې پناه ورکړه، چې لا تر ننه یې په خپل حفاظت کې ساتي.

نه یوازې دا چې غرب (سلمان رشدي) ته پناه ورکړې، بلکې د برتانیې ملکې هغه په لویو شاهانه القابو هم په رسمي ډول ونازوه، او د مسلمانانو د دین او احساساتو هېڅ پروا یې ونه لرله.

تر (سلمان رشدي) وروسته بنگله دیشی مرتدې لیکوالې (تسلیمې نسرين) هم د رشدي پر پله پل کېښود، او هغې ته هم غرب په خپلې غېږې کې پناه ورکړه، او د هغې اقدام یې د نظر د اظهار په آزادۍ تعبیر کړ.

هالنډي ژونالیست هم د قرآن کریم د سپکاوي فلم جوړ کړ، او کله چې مسلمانانو احتجاج وکړ، نو د هالنډ صدراعظم د هالنډي ژونالیست کار د رایې د بیان آزدي وبلله، او له هغه څخه یې دفاع وکړه.

د قرآن کریم بل سپکاوی هغه ؤ چې غرب د (رېښتیني قرآن) په نامه له الحاد او سپکاوي ډک کتاب چې د قرآن کریم سورتونو ته په ورته شکل لیکل شوی ؤ رامنځته کړ، او په انټرنیټ کې یې خپور کړ. او دا یې هم د رایې د اظهار حق وگڼه.

د ډنمارک یوه کاریکاتور جوړوونکي د اسلام پیغمبر ﷺ ته منسوب له سپکاوي ډک کارتونه جوړ او خپاره کړل. کله چې مسلمانانو په ټوله نړۍ کې احتجاج وکړ، او د هغه رسام د محاکمې غوښتنه یې وکړه، نو د

ډنمارک صدراعظم (اندريس فوگ راسموسن) چې ورسته بيا د ناټو د تړون رئيس هم شو له کارتون جوړونکي څخه دولتي دفاع وکړه، او د هغه کاريي د رايي د بيان د آزادي حق وباله.

کله چې مسلمانانو خپل احتجاج ته نور هم زور ورکړ، او له اروپايي مصنوعاتو سره يې د پريکون اعلان وکړ، نو د ناټو د تړون رئيس د ډنمارک موقف د ټولې اروپا د موقف په حيث اعلان کړ، او په دې ډول هغه کارتونه په مکرر ډول په نورو اروپايي هېوادونوکې هم خپاره شول.

په افغانستان کې چې د امريکا د پوځي شتون تر حمايي لاندې د بلخ په ولايت کې يوه مرتد (پرويز کامبخش) د اسلام خلاف مضامين چاپ او خپاره کړل او د مسلمانانو د شديد فشار په نتيجه کې محکمې هغه په ارتداد محکوم او بندي کړ، نو ټول غرب او غربي مېديا د هغه ترڅنگ ودریده، او د هغه موقف يې د رايي د اظهار په آزادي تعبیر کړ، او د هغه د خوشې کولو هڅې يې پيل کړې، چې په نتيجه کې يې د اعدام حکم په حبس تبديل شو، او وروسته بيا د اريکا له لوري د افغانستان لپاره ټاکل شوي رئيس (حامد کرزي) د خپل دوهم ځل انتخابدلو په درشل کې هغه د يوه فرمان په صادرولو آزاد کړ، او په درناوي د غربي حلقو لخوا له افغانستانه وويستلی شو.

همدا رنگه په فرانسه کې هم د (چارلي هيبدو) طنزي مجلې څو ځله د رسول الله صلی الله عليه وسلم کارتونه جوړ او خپاره کړل، خو کله چې په 2015م کال کې دريوو مسلمانوځوانانو د دغې فرانسوي مجلې کارتونه ووزل، نو ټول غرب د هغو دريوو مسلمانو ځوانانو کار د رايي د اظهار په خلاف عمل وگانه، او د هغوی په لټون پسې يې په يوه ورځ ۸۰۰۰۰ اتيازره پوليس راووبستل، او هغوی يې شهيدان کړل، خو د خپلو کارتونه د کار د تمجيد او تاييد په مقصد يې د غربي نړۍ رهبران ور وبلل او داسې يوه مظاهره يې په ټوله فرانسه کې راووبسته چې د دوی په وينا لس ميلیونه خلکو ورکې برخه اخيستي وه. فرانسې پدې هم

اكتفا ونه كړه، بلكه د نوموړې مجلې په راتلونكې گڼه كې يې د درې مليونه نسخو په شمېر د اسلام د ستر پيغمبر صلی الله وسلم د سپكاوي په مقصد بيا نور كارټونونه چاپ او خپاره كړل، پداسې حال كې چې نوموړې مجله به پخوا په عادي حالاتو كې يوازې شپږ زره نسخې چاپېده. اسلام د رايې د اظهار د آزادۍ مخالف نه دی، بلكې د گمراه كوونكې رايې د اظهار مخالف دی. هغه رايه چې د حق د بيان او آزادۍ لپاره وي اسلام نه يوازې د هغې پلوی كوي، بلكې هغه يو عبادت بولي، او اظهار ته يې خلك تشويقوي، كه څه هم چې هغه ديو ظالم حاكم په مخكې وي. په هغه حديث شريف كې چې اوسعيد الخدري رضي الله عنه روايت كړی دی رسول الله ﷺ فرمايلي دي:

﴿ان من أعظم الجهاد كلمة عدل عند سلطان جائر﴾⁽¹⁾.

ترجمه: (بې له شكه دا له لوی جهاد څخه ده چې د عدل خبره دې د ظالم پادشاه په مخكې وكړای شي).

او كه څوك د حق د وينا له امله ووژل شي، نو هغه په اسلام كې له غوره شهيدانو څخه شمېرل كېږي، لكه چې رسول الله ﷺ فرمايلي دي: (خير الشهداء حمزة بن عبدالمطلب، ورجل قام إلى رجل فأمره و نهاه في ذات الله فقتله على ذلك)⁽²⁾

ترجمه: (په شهيدانو كې غوره شهيد حمزه بن عبدالمطلب او هغه سړی دی چې د الله ﷻ لپاره يو بل چاته په نېكۍ امر وكړي او له بدۍ څخه يې منع كړي او هغه يې بيا پدې كار ووژني).

نو معلوه شوه چې په اسلام كې هرڅوك بل چاته د حق وينا او نصيحت كولی شي. او بايد چې ويې كړي، ځكه چې (دين نصيحت دی).

1الترمذي كتاب الفتن باب أفضل الجهاد.

2المستدرک للحاكم.

خو په ډیموکراسۍ کې انسان ته د هرڅه د ویلو او اظهار اجازه شته چې هغه (حق) وي او که (باطل).

د مسلمانانو په هغو هېوادونو کې چې غربي ډیموکراسي ورکښې حاکمه ده په ښکاره لیدلې کېږي چې هلته خلک یوازې د باطل د اظهارولو حق لري او بس. او هر څوک چې د حق رایه اظهار کړي هغه له وژلو، تړلو، شړلو او ډول ډول تهدیدونو سره مخ کېږي.

د کفري نظریاتو د خپرولو لپاره ټول وسائل په کار اچول کېږي، خو د حق د اظهار لپاره هېڅ رادیو، تلویزیون، مجلې اخبار او نشریې ته اجازه نه ورکول کېږي. او که چېرې یو نیم ځای اجازه هم ورکړل شي نو بیا یې هم پالیسي، حدود او موضوعات ورته د دولتي ادارو لخوا ټاکل کېږي چې تر هغو هاخوا یې نشریات جرم گڼل کېږي.

۳- شخصي آزادي:

د ډیموکراسۍ تر ټولو مهمه آزادي چې د ډیموکراسۍ زړه بلل کېږي شخصي آزدي ده چې اخلاقي آزادي هم بلل کېږي.

د شخصي آزدي معنی دا ده چې انسان د خپل شخص (ذات) په اړه مکمله آزادي لري چې هر څه ورباندې کوي بې له کوم قید او شرطه یې کولی شي. د ټولني عرفونه، رسم او رواج، اداب او اخلاقي قوانین باید له ژوند څخه د خوند د اخستلو په لاره کې مانع ونه گرځي. او فرد باید پدې کار کې د هر چا له تسلط او محاسبې څخه آزاد وي.

د دغه ډول آزادي مطالبه هم په غرب کې د کلیسا د طغیان او د خلکو په اجتماعي او اخلاقي ژوند باندې د شدید مراقبت عکس العمل وو. لکه څنګه چې اروپایانو د دین، عقیدې او عبادت په مجال کې د کلیسا تسلط ورختم کړ، همدا ډول یې د کلیسا اخلاقي څار او رقابت هم له منځه یووړ.

د فرانسې انقلاب (دین) له (دولت) څخه جلا کړ، او د سیکولریزم نظریه یې ایجاد کړه. او تر هغې وروسته یې د (دین) او د (اخلاقو) ترمنځ هم بېلتون راوست. د اخلاقو په بڼه والي او بدوالي باندې حکم کول د دین صلاحیت

نه، بلکې د شخصي ذوق او سلیقې کار وگڼل شو. پدې معنی چې هر هغه څه چې فرد ته ښه ښکاري هماغه ښه اخلاق دي او څوک باید پرې د اعتراض حق ونه لري. د همدغې شخصي آزادۍ د فلسفې د منل کېدو له امله په غرب کې زنا، لواطت، سحاق، (ښځینه همجنس بازي) د نارینه له بل نارینه او د ښځې له بلې ښځې سره واده کول د اخلاقو خلاف کارونه نه گڼل کېږي، او دغربي هېوادونو قوانین ورته اجازه ورکوي. دغه ټول کارونه د ډیموکراسۍ په فرهنگ کې تر هغه پورې جرم نه گڼل کېږي چې تر څو په اجباري شکل نه وي تر سره شوي. او که په اجباري شکل ترسره شي نو بیا هم لدې امله جرم نه گڼل کېږي چې دغه کارونه حرام دي، بلکې لدې امله جرم گڼل کېږي چې په اجباري شکل تر سره شوي دي.

د شخصي آزادۍ غربي معیارونو ته په پام سره په ډیموکراسۍ کې (امر بالمعروف او نهی عن المنکر) هېڅ ځای نه لري. او په همدې بنا چې په هر دولت کې چې ډیموکراسي عملي کېږي هلته د (امر بالمعروف او نهی عن المنکر) حق په خپله په اتوماتیک شکل له منځه ځي. هلته به یا ډیموکراسي وي، او یا به امر بالمعروف وي، دواړه په هېڅ صورت نشي جمع کېدای. ځکه چې (امر بالمعروف او نهی عن المنکر) اکثره په عباداتو او اخلاقیاتو پورې اړه لري، او په ډیموکراسۍ کې دغه دواړه شخصي امور دي چې بل څوک ورکښې د مداخلې حق نه لري.

په ډیموکراسۍ کې د شخصي آزادۍ او اخلاقو فلسفه د انگریز فیلسوف هوبز (۱۵۸۸ - ۱۶۷۹م) پر نظریاتو ولاړه ده چې وايي: د خیر معنی شهوت (خوند) دی، او د شر معنی نفرت (کرکه) ده. یعنې په هر هغه څه کې چې شهوت (خوند) موجود وي هغه د خیر کار دی. او په هر هغه څه کې چې نفرت (کرکه) موجود وي هغه د شر کار دی. د خیر او د شر د معیارونو تعیین د (دین) کار نه بلکې د شخصي ذوق او غریزې کار دی. دغه ډول شخصي آزادي نه یوازې دا چې په اسلام کې ځای نه لري بلکې له

نورو اديانو اوسليم فطرت سره هم مخالفت لري. نو پر همدې بنا ډيموکراسي د دغه ډول آزدي د لرلو له امله هم صريح کفر گڼل کېږي.

۴- د مسکن د انتخاب ازادي:

په ډيموکراسۍ کې هر انسان ته حق ورکړ شوي چې په هر ځای کې يې چې زړه وي هلته واوسېږي. پر همدې اساس غربي ډيموکراسي دا نه مني چې کفار دې له (جزیره العرب) څخه و ويستل شي، او يا دې کفار د حرم په ساحه کې نه پرېښودل کېږي، پداسې حال کې چې د عربو په جزيره کې د کفارو د نه پرېښودلو صريح حکم په حديث شريف کې راغلی دی، رسول الله ﷺ فرمايي: «أخرجوا المشركين و في رواية: اليهود و النصارى من جزيرة العرب...»⁽¹⁾.

ترجمه: (مشركان د عربو له جزيرې وباسئ) په بل روايت کې دي: (يهود او نصارى له جزیره العرب څخه وباسئ).

له همدې امله عمر بن الخطاب رضی الله عنه په خپل خلافت کې ټول يهودان او نصارى له جزیره العرب څخه و وپستل. خو که په اوسني وخت کې چې څوک له جزیره العرب څخه د يهودو، نصاراؤ او يا نورو کفارو د وپستلو غوښتنه کوي، يا يې د وپستلو هڅه کوي هغوی د ډيموکراسۍ د مخالفت په جرم محکومېږي او د وژلو جواز يې برابرېږي.

۵- د ملکيت حق:

دا چې غربي ډيموکراسي د کپيټاليزم (پانگه وال اقتصاد) د خوندي ساتلو لپاره رامنځته شوې ده، نو له همدې امله ورکې فرد ته له هرې لارې د مال د گټلو او په هر څه کې د مصرفولو مطلقه آزادي ورکړل شوې ده. د مال په گټلو او مصرفولو کې ډيموکراسي هېڅ ديني او اخلاقي عامل ته د دخالت حق نه ورکوي. همدا دليل دی چې په ډيموکراتيکو هېوادونو کې

¹ بخاري.

پانگه وال د سود، احتکار، د مزدورانو د زبېښاک او ان د نورو هېوادونو د نیولو او د هغوئ د طبیعي زیرمو د غلا کولو، لوتولو، د جنگونو د رامنځته کولو او د وسلو د خرڅولو او حربی فابریکو دچلولو له لارې خپله پانگه ډېروي، او بیا یې په عیش او عشرت، قمار، فحشاء او بدخرڅیو کې مصرفوي.

خو په اسلام کې لکه څنگه چې د مال د گټلو لپاره د روا لارو او وسایلو انتخاب ضروري دی، همدارنگه یې د مصرفولو لپاره هم قیود وضع شوي دي.

اسلام د یوه داسې متوازن اقتصادي نظام لرونکې دی چې نه لکه د پانگه وال نظام سرمایه د څو محدودو خلکو په منځ کې ساتي، او نه لکه کمونیزم دی چې افراد له شخصي ملکیت څخه محروموي. بلکې اسلام فرد ته هم د سرمایې د لرلو حق ورکوي، او هم د بډایو خلکو په سرمایه کې د نېستمنو او غریبو خلکو حق تثبیتوي.

۶- د کار حق:

په ډیموکراسۍ کې انسان ته د هر ډول کار د کولو او پېشې د اختیارولو مطلق حق حاصل دی. خو په اسلام کې خلک یوازې د حلال او روا کار د کولو حق لري. او که چېرې داسې یو کار اختیار کړي چې له مسلماني سره تضاد ولري لکه شرابخانه خلاصول یا د زنا اډه او داسې نور جوړول نو په هغه صورت کې اسلام خلکو ته د دغه ډول کار اجازه نه ورکوي. خو په ډیموکراسۍ کې خلک دا هر څه کولای شي.

۷- د زده کړې حق:

په ډیموکراسۍ کې خلکو ته د هر فن او علم د زده کړې مطلق حق حاصل دی. خو په اسلام کې خلکو ته د داسې علومو او فنونو د زده کولو حق نه ورکول کېږي چې هغه له اسلام سره ټکر لري، لکه: د کوډو (جادو، شعبده بازی، مداري گری او داسې نور علمونه. اسلام د جادو زده کړه کفر بولي او مخنیوی یې کوي.

پارلمان د ډیموکراسۍ ممثله اداره

پارلمان په ډیموکراسۍ کې د خلکو د منتخبو استازو هغه اداره ده چې د خلکو لپاره د قوانینو د جوړولو یا د تشریح (تحلیل تحریم) مطلق حق لري. د اکسفورډ قاموس د (پارلمنت) کلمه داسې تشریح کوي:

Parliament: a group of people that makes the laws of a Country.

(پارلمنت د خلکو هغه ډله ده چې د یوه هېواد لپاره قوانین جوړوي). مخکې ولیدل شول چې په ډیموکراسۍ کې د خلکو اکثریت د (اله) مرتبه لري، ځکه چې د سیادت (اعلی حاکمیت) حق چې د (امر) او (نهي)، (تحلیل) او (تحریم) مطلق حق دی په اکثریت پورې اړه لري. او لکه څنګه چې په دین کې د الله ﷻ فیصله نشي رد کېدلی همدا ډول په ډیموکراسۍ کې د اکثریت فیصله هم نشي رد کېدلی.

دا چې اکثریت په ډیموکراسۍ کې د (اله) مرتبه لري، نو پارلمان چې د اکثریت استازی دی د پیغمبرۍ (استازیتوب) مرتبه لري. پدې معنی چې استازی به د خپلو موکلینو د خوښې مطابق قوانین ایجادوي او د هغوی مصالح به تأمینوي.

ډیموکراسۍ چې اصلاً د سیکولریزم (لادینیت) پر بنسټ ولاړه ده د حکومت او نظام په چارو کې (دین) ته د مداخلې حق نه ورکوي. نو پر همدې اساس ټول هغه قراردادونه او مسودې چې د قانون کېدلو لپاره پارلمان ته د بحث او غور په مقصد وړاندې کېږي باید پر دیني بنسټونو ولاړې نه وي.

د ډیموکراسۍ له لازې طرحې، نظریات او مسودې تر هغه وخته د تطبیق وړ نه دي چې تر څو یې د پارلمان لخوا د (قانونیت) حیثیت نه وي تر لاسه کړی. ځکه چې په پارلمان کې هغې مصوبې ته (قانون) ویل کېږي چې د پارلمان دواړه جرګې یې تصویب کړي او جمهور رئیس یې توشیح کړي، لکه چې د امریکایی اشغال د وخت د اساسي قانون په څلور نولسمه ماده

کې چې داسې تصریح ورباندې شوې ده: «قانون هغه مصوبه ده چې د ملي شوری د دواړو جرگو له خوا تصویب او د جمهور رئیس له خوا توشیح شوې وي، مگر دا چې په دې اساسي قانون کې بل ډول څرگنده شوې وي»^(۱). او ترڅو یې چې دا مراحل نه وي طي کړي تر هغه پورې د تطبیق وړ نه گڼل کېږي.

په ډیموکراسۍ کې د هر فکر او نظر خلک د انتخاباتو له لارې ځان پارلمان ته رسولی شي. کفر الحاد، یا کوم بل عقیدوي انحراف پارلمان ته د هغوی د رسیدو مانع نه گرځي. او هر څوک چې پارلمان ته ورسېږي هغوی هلته د خپلې خوښې او نظریې مطابق قانوني طرحې پارلمان ته وړاندې کوي، او هغوی بیا د خپلو هر ډول افکارو او نظریاتو د بیان له امله تر عدلي تعقیب لاندې هم نشي راتلای، که څه هم چې هغه نظریات د دین په خلاف وي چې همدغه صلاحیت د امریکایانو په لاس د جوړ شوي حکومت د ۱۳۸۲ هـ کال د اساسي قانون په ۱۰۱ مه ماده کې داسې بیان شوی دی: «د ملي شوری هېڅ غړی د هغې رایې یا نظریې له امله چې د وظیفې د اجرا په وخت کې یې څرگندوي تر عدلي تعقیب لاندې نه نیول کېږي»^(۲).

پارلمان ولې طاغوتي اداره ده؟

طاغوت په اسلامي شریعت کې هر هغه څه ته ویل کېږي چې پرته له الله ﷻ یې عبادت کېږي.

عبادت یوازې لمانځه، روزې، زکات، حج او دعا ته نه ویل کېږي، بلکې د یو چا د تحلیل، تحریم او تشریح منلو ته هم ویل کېږي. پدې معنی چې که یو څوک او یا کوم جهت د یو چا لپاره داسې قانونگداری وکړي چې حلال ورته پکښې حرام او حرام ورته پکښې حلال کړي او خلک هم د دې فرد یا جهت همدغه قانون یا قوانین ومني نو دا د دې خلکو له لوري د دې فرد او یا د دې جهت عبادت کول

1- د ۱۳۸۲ کال د اساسي قانون څلور نوي یمه ماده.

2- د ۱۳۸۲ کال د اساسي قانون یوسل او یوومه ماده.

گڼل کېږي. دلیل یې دا لاندې حدیث شریف دي چې امام ترمذی، امام بیهقي او نورو محدثینو په خپلو سننو کې له عدی بن حاتم رضی الله عنه څخه روایت کړی دی:

(عن عدی بن حاتم: أنه سمع النبي ﷺ { يَقْرَأْ هَذِهِ آيَةَ: (اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرَهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ) [التوبة: ٣١]، فقلت: إننا لسنانعبدهم. قال: (أليس يحرمون ما أحل فتحرمونه، ويحلون ما حرم الله فتحلونه؟ فقلت بلى، قال: (فتلك عبادتهم). رواه أحمد والترمذی وحسنه).

عدی بن حاتم د بنو طی د قبیلې د مشهور سخاوتمند حاتم طائی زوی ؤ، هغه مسیحیت منلی ؤ او په شام کې یې له اهل کتابو سره ژوند تېر کړی وو. هغه د خپلې خور په دعوت اسلام ته تشویق شو او پداسې حال کې د رسول الله ﷺ مجلس ته راغی چې د سرو زرو صلیب یې په غاړه ؤ. هغه وایي: زه په داسې حال کې د رسول الله ﷺ مجلس ته راغلم چې هغه مبارک د قرآن کریم دا آیت لوست:

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرَهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾

التوبة: ٣١

ترجمه: (یهودو او نصارا ؤ خپل علماء او پیران له الله ﷻ پرته خدایان نیولی ؤ).

عدی رضی الله عنه وایي: ما رسول الله ﷺ ته وویل: موږ خو یې عبادت نه کاوه. رسول الله ﷺ و فرمایل: آیا هغوی د الله حلال درباندي حراموي نه؟ چې تاسې یې هم ورسره حراموئ، او د الله حرام درته حلالوي نه؟ چې تاسې یې هم ورسره حلالوئ، ماورته وویل: هو ولې نه؟ و یې فرمایل: همدغه کار دهغوی عبادت کول دي.

دا چې په ډیموکراسۍ کې حلال او حرام د تشريعي قوې (پارلمان) لخوا تعینېږي، او د پارلمان غړوته د قوانینو د وضع کولو مطلق حق ورکړ شوی دی، نو په همدې اساس دوی ته (مشرعین) هم ویل کېږي. پداسې حال کې

چې د حلال او حرام تعینول یوازې د الله ﷻ خصوصیت دی، او په دغه خصوصیت کې د بل هر چا ورگډول د الله ﷻ د تشریح په خصوصیت کې له هغه سره شرک ګڼل کېږي، الله ﷻ تعالیٰ فرمایي: ﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ

شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ﴾ الشوری: ۲۱

ترجمه: (آیا داسې شریکان لري چې هغه دین یې ورته جوړ کړي چې الله ﷻ یې اجازه نه ده کړې؟).

په ډیموکراسۍ کې د (دین) او (اخلاقي امور) په اړه د حکم وضع کول هم د پارلمان کار دی. د مثال په ډول که په غرب کې د پارلمان اکثریت غړي دا تأیید کړي چې (همجنس بازي) رواه ده، نو بیا هغه یو (روا) او قانوني عمل ګڼل کېږي او د هغه لپاره قوانین جوړېږي او حقوق یې تثبیتېږي. او یا دا چې که زنا د دواړو لوریو په موافقه وشي نو هېڅ جرم نه ګڼل کېږي. په اسلام کې د (جرم) او د (سزا) تعیین د شریعت کار دی، خو دا په ډیموکراسۍ کې د پارلمان حق دي، نه د شریعت.

په ډیموکراسۍ کې به د اختلاف په صورت کې منازعه د فیصلې لپاره شریعت ته نه بلکې اساسي قانون او نورو هغو وضعي قوانینو ته وروړل کېږي چې د ډیموکراسۍ له اصولو سره سم وضع شوي دي. پداسې حال کې چې په اسلام کې د الله ﷻ له قانون او شریعت پرته بل هر قانون، شریعت او د فیصلې مرجع ته (طاغوت) ویل شوي دي. او مسلمانانو ته امر شوی چې پر هغو کافر شي (ویې نه مني). او همدارنګه د هغو خلکو ایمان د درواغو ایمان بلل شوي چې په خوله وایې مؤمن یم، خو فیصله د الله ﷻ پر قانون نه، بلکې د بل چا پر قانون کوي.

الله ﷻ فرمایي: ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ

يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ
تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَىٰ الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ
عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ النساء: ٦٠ - ٦١

ترجمه: (آیا ته نه گورې (ای محمده) هغه خلک چې گومان کوي چې پر هغه کتاب یې ایمان راوړی چې نازل شوی دی تاته، او هم پر هغه چې نازل شوی و تر تا د مخه، غواړي د فیصلې لپاره وړاندې شي طاغوت ته، پداسې حال کې چې دوی ته امر شوی چې پر طاغوت کافر شي. (ویې نه مني) شیطان غواړي هغوی ډېر زیات گمراهان کړي. او چې کله هغوی ته وویل شي د الله ﷺ نازل کړي کلام او رسول ته راشي (د فیصلې لپاره) نو ته ویني چې منافقان له تا څخه مخونه اړوي). همدارنگه الله د هغو خلکو په هکله چې فیصله د الله ﷺ پر قانون نه کوي داسې فرمایي:

﴿ وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴾ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ النور: ٤٧ - ٤٨

ترجمه: (او منافقان وايي چې مونږ په الله ﷺ او رسول ﷺ ایمان راوړی. او طاعت مو کړې دی. خو بیا ځینې خلک لدې وینا مخ اړوي، دوی مؤمنان نه دي. او کله چې هغوی د الله ﷺ او د هغه د رسول ﷺ په لور ور وبلل شي چې رسول ﷺ د هغوی ترمنځ فیصله وکړي، نو ځینی یې نابیره ډډه کوي). خوکه چېرې د اسلام کوم حکم له ډیموکراسۍ سره مطابق وي، او د دوی مقاصد ورڅخه په یو ډول ترسره کېږي، نو دوی بیا هغه د اسلام حکم هم

مني. خو د دې لپاره نه چې هغه د الله ﷻ واجب العمل حکم دی، بلکې د دې لپاره چې هغه د ډیموکراسۍ مطابق دی.

پدې کار کې ډیموکراتان کټ مټ د الله ﷻ د دې وینا مصداق دي چې

فرمایي: ﴿وَإِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾ النور: ٤٩

ترجمه: (که چېرې حق د هغوی پر خوا وي نو بیا ښه غاړه ایښودونکي د پیغمبر په لور را روان وي).

د اوسنۍ اسلامي نړۍ په ټولو هغو حکومتونو کې چې ځان ډیموکراتیک بولي فیصلې ورکې د الله د شریعت په خلاف د هغه اساسي قانون مطابق کېږي چې د ډیموکراسۍ له اصولو سره سم جوړ شوی وي.

په دغو حکومتونو کې د (اساسي قانون) حرمت او قداست تر (قرآن کریم) او (احادیثو شریفو) پورته وي. که چېرې د کومې فیصلې په تأیید کې هرڅومره د قرآن کریم، حدیث شریف او د شریعت دلایل راوړل شي، خو چې د اساسي قانون مطابق نه وي نو د منلو وړ نه گڼل کېږي، او د پارلمان وکیلان هم هېڅکله داسې قوانین نشي تصویبولی چې د اساسي قانون د موادو مخالف وي. نو له همدې امله پارلمان یوه (طاغوته) اداره ده.

که په کوم اسلامي هېواد کې چې پر ډیموکراسۍ عمل ورکې کېږي او د پارلمان کوم غړی یا جبهت چې د اسلام لپاره کار کول غواړي هم وغواړي چې د شریعت کوم حکم یا احکام د پارلمان له لارې د قانون په حیث عملي کړي نو باید خپل وړاندیز د مسودې په شکل پارلمان ته د بحث او رایې اخیستنې لپاره وړاندې کړي، چې یا به تأییدېږي، او یا به رد کېږي. او د رد کېدلو په صورت کې به بیا دغه وړاندیز د یوې ټاکلې مودې لپاره دوهم ځل د بحث لپاره هم نه وړاندې کېږي.

په پورتنۍ صورت کې د الله ﷻ حکم بشر ته د (موافقې) یا (نه موافقې) لپاره وړاندې کېږي چې (وړاندې کوونکی) او (ردوونکی) یې دواړه له دین څخه وځي او کافر کېږي. ځکه چې وړاندې کوونکي دلته بل څوک د الله

تعالی پر حکم (حکم) ګرځوي، او بل چاته دا حق ورکوي چې د الله ﷻ فیصله (رد) او یا (تأیید) کړي، پداسې حال کې چې الله ﷻ فرمایي: د ده فیصله هېڅوک نشي وروسته کولی: ﴿وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ﴾

وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾ الزمر: ٤١

ترجمه: (او الله ﷻ فیصله کوي (په هر څه چې اراده و فرمایي) نشته هېڅوک وروسته کوونکی د هغه د فیصلې، او هغه ډېر زر حساب کوونکی دی).

همدارنگه الله ﷻ فرمایي: ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ

ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ الأحزاب: ٣٦

ترجمه: (او نه ده روا هېڅ مؤمن سړي او مؤمنې ښځې ته چې فیصله وکړي الله ﷻ او رسول ﷺ یې په یو کار کې چې وي دې دوی ته اختیار په خپل کار کې. او هر څوک چې نافرمانی کوي د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ، په یقین سره هغه ګمراه شو په ګمراهۍ ښکاره).

په دغه ډول پارلماني جریان کې د الله ﷻ د حکم رد کوونکی د (رد) له امله کافر کېږي، او وړاندې کوونکې یې له دې امله له دین څخه ووځي چې بل چا ته د الله ﷻ پر فیصلې د پاسه د بلې فیصلې په حق قائل دي.

په دې هکله همدغه فهم د عمر بن الخطاب ﷺ له هغه عمل څخه هم څرګندېږي چې د یوه منافق چې له یوه یهودي سره یې منازعه وه او رسول الله ﷻ د یهودي په حق کې فیصله وکړه، خو منافق پر هغې فیصلې قناعت ونه کړ، او د رسول الله ﷻ فیصله یې عمر ﷺ ته یووره. کله چې عمر ﷺ پوه شو چې په دې منازعه کې رسول الله ﷻ یو ځل فیصله کړې ده، او منافق د رسول الله ﷻ پر فیصلې د پاسه د عمر فیصله غواړي، نو ځکه یې

هغه سرې مرتد و باله او سر یې ترې پرې کړ. رسول الله ﷺ نه یوازې دا چې پدې کار عمر ﷺ ملامت نه کړ، بلکې هغه ته یې د (فاروق) لقب هم ورکړ. په اسلام کې لکه څنګه چې د لمانځه، روژې، زکات او حج حکم د عملي کولو په مقصد د اکثریت د فیصلې لپاره نه وړاندې کېږي او راساً یې د تطبیق امر شوی، همدا ډول حدود، حجاب، قصاص، له کفارو سره د دوستۍ حراموالی او نور احکام هم د تطبیق لپاره د اکثریت رأیې او فیصلې ته نه وړاندې کېږي. خو په ډیموکراسۍ کې دغه کار د ډیموکراسۍ د اصولو خلاف او د نه منلو دی.

د ډیموکراسۍ په هکله د دغې مقالې په پای کې دې نتیجې ته رسېږو چې ډیموکراسۍ یو غیر اسلامي، کفري شیطاني دین دی چې د انساني ژوند ټولې خواوې یې احتوا کړې دي. ډیموکراسۍ په حقیقت کې له الله ﷻ څخه د بشریت لپاره د هر ډول نظام او قانون د جوړنې د حق سلبول او—نعوذ بالله—د الله تعالی د بې واکه کولو تصور دی.

ډیموکراسي په غرب کې د مسیحیت د انحراف او د الحاد د رامنځته کېدو په نتیجه کې منځته راغلې چې هر څه ورکښې له هر دیني قید او بند څخه آزاد او د انسانانو په خپله خوښه تر سره کېږي. په ډیموکراسۍ کې د الله ﷻ منل او نه منل دواړه یو ډول ارزښت لري. ځکه چې د منلو په صورت کې یې بیا هم د قانون او شریعت منل د ډیموکراسۍ د اصولو خلاف کار دی.

ددې مقالې په پای کې ډیموکراسي په لنډ ډول په لاندې کرښو کې داسې خلاصه کوو:

ډیموکراسۍ د غرب د ملحدو فیلسوفانو د افکارو او نظریاتو پر بنسټ ولاړه ده، له اسلام سره هېڅ ډول مشابهت او رابطه نه لري. لکه څنګه چې د اسلام د دین کمونست کېدل، مسیحي کېدل، یهودي کېدل او هندو کېدل نا ممکن دي، همداسې د اسلام ډیموکرات کېدل هم ناممکن دي. خو غرب پلوي سیکولر (بی دینه) عناصر او له هغوی څخه یو څو متاثر

غولېدلي مسلمانان کونښن کوي چې عامو مسلمانانو ته په درواغو د اسلام او ډيموکراسۍ تر منځ روابط او مشابهتونه و تراشي، ترڅو لدې لارې هغوی د ډيموکراسۍ د کفرې دين په خلاف له مبارزې او جهاد څخه راوگرځوي.

ډيموکراسي په اسلامي نړۍ باندې د غربي استعمار او تسلط د دائمي ساتلو يو خطرناک تضمين دی چې غرب يې د زور، زر، تزوير، زندان او مرگونو په مټ په اسلامي نړۍ کې د خپلو غلامو حکومتونو له لارې خوندي او تلپاتې ساتي، او د هغې د خپرلو او تنفيذ په لاره کې په زرگونو مليارده ډالره، په لکونو پوځيان او پوځي وسايل مصرفوي، او د مخالفت د له منځه وړلو لپاره يې په لکونو مسلمانان په اسلامي هېوادونو کې وژني، او اسلامي حرکتونه او نهضتونه لدې وېرې له منځه وړي چې مظلوم او خپل شوي مسلمانان د ډيموکراسۍ له کرغېړن حقيقت څخه خبر نه کړي.

اوس چې افغانستان د غرب تر يرغل لاندې راغلی دی، او پدې هېواد کې يې مرگونې جگړه پدې خاطر روانه کړې چې ډيموکراسي ورکښې نافذه کړي، نو په کار ده چې افغان مسلمان ملت د خپل دغه دښمن په فکري، عقائدي او اخلاقي ماهيت پوه شي، او د دښمن هويت ورته له هرې زاويې معلوم شي.

البته ځينې په زړه خيرونو خلکو په ځينې مواردو کې د اسلام او ډيموکراسۍ تر منځ يو څه مشابهونه تراشلي، او هم يې په ډيموکراتيکو نظامونو کې د کار کولو د جواز لپاره ځينې دلائل ذکر کړي، او يو څه شېبې يې هم را ولاړې کړي دي چې موږ په خپل بل کتاب (فکري پوهنه) کې د شرعي او عقلي دلائلو په رڼا کې په تفصيل سره خبره ورباندې کړې ده. د زيات تفصيل غوښتونکي دې هغه کتاب ته رجوع وکړي.

د صلیبي جگړو نن او پرون د عواملو او مشابهتونو په رڼا کې

پدې کې هېڅ شک نشته چې د اسلامي نړۍ په هېوادونو کې روانې جگړې صلیبي جگړې دي. په دغو جگړو کې یوې خواته مسلمانان دي چې د خپلې بقا او د اسلامي نظام د حاکمیت لپاره په خپل کور کې په دفاعي جهاد مصروف دي، او بلې خواته غربي صلیبیان او یا د هغوی شرقي ملگري دي چې د صلیبیانو په گټه د خپلو ملتونو په خلاف جنگېږي.

دغه صلیبي جگړې کومه اوسنۍ خبره نه ده، بلکې دا د هغو جگړو دوام دی چې څه باندې زر کاله مخکې د غرب د کلیسا مشرانو د اروپا د بادشاهانو په توسط د صلیب تر بیرغ لاندې د اسلام په خلاف پیل کړې وې، او په لکونو صلیبي عسکرو او جنگي بدمعاشانو ورکې برخه اخیستې وه.

دا چې د پرونیو او نننیو صلیبي جگړو تر منځ کوم مشابهتونه او مشترک علتونه او عوامل موجود دي؟ او موږ څنګه د جهاد او مبارزې په مسیر کې د تاریخ له تکرارېدو استفاده وکړو، پدې مضمون کې د پرونیو او نننیو صلیبي جگړو د اسبابو، عواملو او نتایجو د څو مهمو مشابهتونو په هکله د خپل ولس په خدمت کې څو ټکي وړاندې کووم:

۱- د جگړې د اسبابو او عواملو مشابهتونه:

پرونی صلیبي جگړې د اسلام پر ضد پداسې حال کې پیل شوې وې چې اسلامي امت د اسلامي نړۍ په داخل کې له څلورو خطرناکو مشکلاتو سره مخ و. دغو مشکلاتو دېمن ته د دې زمينه برابره کړې وه چې د مسلمانانو پر ضد داسې لویه جگړه اعلان کړي چې د اروپا ټول ملتونه ورکې شریک وي.

هغه څلور مشکلات په لاندې ډول وو:

۱- د مسلمانانو د یوه دولت او خلافت پر ځای د ډېرو کمزورو دولتونو

شتون:

په شپږمه هجري پېړۍ کې صلیبیانو پداسې حال کې د مسلمانانو په خلاف جگړې ته ملا وتړله چې اسلامي خلافت او د مسلمانانو ځواکمن دولت په څو کمزورو دولتونو وپشل شوی و. مسلمانان افريقا او د آسيا ځینې عربي او فارسي سیمې اسماعيلي(عبیدی) او نورو شیعه گانو لاندې کړې وې، چې له یوې خوا یې د (اهل سنتو) مسلمانانو په اړه د دښمنۍ موقف او روحیه درلوده او له بل لوري یې د کفارو په خلاف پر جهاد باور نه درلود.

جزیره العرب، عراق، او شام د سلجوقي دولت له زوال وروسته پر بېلابېلو وړو وړو کمزورو امارتونو وپشل شوي وو.

د هند، منځنۍ آسيا او خراسان روابط هم په سیاسي او پوځي لحاظ له عربي او نورو اسلامي سیمو سره کمزوري وو.

په دغه ډول حالاتو کې د اروپا (کلیسا) هڅه کوله چې د اروپا بېلابېل دولتونه سره یو کړي، او دا کار هغه وخت ممکن و چې کلیسا دوی ټول د یوه بهرني دښمن د مقابلي په صف کې درولي وای. هماغه و چې د کلیسا مشرانو اروپایان د اسلامي نړۍ د اشغال، او د اسلام پر ضد د جنگ لپاره وهڅول.

د کلیسا له لوري د جنگ لپاره دخلکو د هڅولو حرکت تقریباً نوي کاله وخت واخیست، چې په لومړي ځل د (پاپ دوهم سلفستر) لخوا په ۱۰۰۲ م کال کې پیل شو، او بیا وروسته (پاپ خوريفوربوس) پوره شل کاله په مسلسل ډول اروپایان ورته په خورا احساساتي ډول وهڅول، تر څو چې په ۱۰۹۷ م کال کې اروپا خپله لومړۍ صلیبي حمله د مسلمانانو پر ضد پیل کړه، او پدې ډول یې د اروپا مختلف دولتونه د اسلام په مقابل کې د صلیب تر بیرغ لاندې سره یو کړل.

اوس پدې زمانه کې هم مسلمانان د یو قوي اسلامي خلافت یا خو محدودو قوي اسلامي دولتونو پر ځای پر اوه پنځوس (۵۷) کمزورو دولتونو وېشل شوي دي چې یو یې هم له خپل ځان څخه د غربي دولتونو په مقابل کې پر دفاع قادر نه دی، بلکه ټول یې د عقیدوي، تشریعي، سیاسي او فکري انحرافونو له امله د غربي نړۍ د هېوادونو په غلامۍ کې اخته دي، او د تقریباً یو نیم ملیارد مسلمانانو موقف یې دومره کمزوری کړي چې ټوله اسلامي نړۍ یې د غرب په یوې لویې وېشل شوې مستعمرې بدله کړې ده، او له ټولو یې د کفارو په مقابل کې د دفاع قدرت سلب کړی دی. او د دې کار نتیجه دا راوتلې چې هر مسلمان هېواد په ځانگړي ډول د کوم غربي هېواد تر تأثیر او قوماندې لاندې چلېږي.

۲- د منحرفو فرقو او نظریاتو موجودیت:

له هغو اسبابو څخه چې صلیبي اروپا یې د اسلامي نړۍ لاندې کولو ته تشویق کړه یو هم په اسلامي نړۍ کې په فکري او عقیدوي لحاظ د منحرفو او گمراه فرقو شتون و. دغو گمراه فرقو که له یوې خوا مسلمانان خپلو بې لارو او باطلو نظریاتو ته وربلل، او له صحیح اسلام څخه یې منحرفول، نو له بلې خوا یې د مسلمانانو پر ضد د صلیبیانو مرسته هم کوله.

د مثال په ډول په مصر او فریقا کې (عبیدي) یا (فاطمي) دولت له یوې خوا خلك د زور او تزویر له لارې د (اسماعيلي تشیع) د باطلې عقیدې منلو ته اړ کړي وو، او له بلې خوا د فاطمي دولت مشر وزیر (شاور) صلیبیانو ته پټ پیغامونه لېږل او هغوی ته یې ویل چې تاسو له بهر څخه د (صلاح الدین ایوبي) پر لښکر چې له شام څخه د مصر د حفاظت لپاره ورغلی و حمله وکړئ، او مونږ به د مصر له دننه څخه د هغه پر خلاف عسکري اقدام وکړو، او پدې کار سره به اسلامي نړۍ له یو ستر مجاهد (صلاح الدین ایوبي رحمه الله) څخه محرومه کړو.

شيعه عبیدیان له دې وېرېدل چې مصر ته د صلاح الدين په ورتگ او هلته په پاتې کېدلو به د اسماعيليه باطل مذهب له منځه ولاړ شي، او خلك به بېرته اصلي اسلام ته وروگرځي، نو ځکه بې صليبيانو ته پر سني مسلمانانو ترجیح ورکوله.

همدا ډول په هغه وخت کې په جزیره العرب او فارس کې د (حشاشينو) په نامه د اسماعيليه (باطنيه) شيعه گانو يو بل خطرناک حرکت تسلط پيدا کړی وو. اسماعيليه وو د عباسي سني خلافت پر ضد پراخ فعالیتونه شروع کړي وو، اسلامي شريعت يې لغو اعلان کړی وو، محرمات يې جائز گڼلي وو، د اسلامي نړۍ حاجيان يې له حج څخه منع کړي وو، (حجر اسود) يې له کعبې څخه غلا کړی او تر شلو کلونو زيات يې له ځانه سره د (احساء) په سيمه کې ساتلی وو.

په هغه وخت کې اسماعيليه وو ته ورته نورې فکري او مذهبي منحرفې ډلې هم رامنځ ته شوې وې چې دښمنانو له دغو باطلو او منحرفو ډلو څخه د مسلمانانو په ځپلو او له منځه وړلو کې استفاده وکړه.

نن هم چې صليبي لښکرو پر افغانستان، عراق، شام، صومال، ايريتريا، او نورو هيوادونو خپل تسلط ټينگ کړی يوه زياته برخه اسلام ته منسوبې منحرفې ډلې بې له ځانه سره ملگرې کړې او تر يوه حده يې په سياسي قدرت کې شريکې کړې هم دي.

د دغو اوسنيو ډلو او فرقو پلويان ځينې د غربي (سيکولرو) نظرياتو خاوندان دي چې د اسلام له نظام سره يې سخته دښمني ده، که څه هم چې په خوله ځانونو ته مسلمانان وايي، خو په حقيقت کې غربي، صليبي، او يا لېبرال او ډيموکرات نظريات ورته تر اسلامي نظرياتو، احکامو او ارزښتونو ډير ارزښتمن دي.

او ځينې نور يې بيا د اسلام په نامه له جهاد، مجاهدينو او د اسلامي نظام د قيام لپاره له کار کولو سره مخالفت کوي. په دغو ډلو کې سنيانو ته منسوبې ډلې هم شته، لکه ځينې تصوف او روحانيت ته په درواغو

منسوبې بدعتې ډلې، او یا ځنې درباري تش په نامه سلفي او د ډیموکراتیک اسلام د پلویانو ډلې چې له جهاد او مجاهدینو څخه کرکه لري، خو له سیکولرو او لادینه احزابو سره د امریکا او نورو صلیبیانو تر حمایتي لاندې د گډو حکومتونو جوړولو ته تیارې دي. خو تر ټولو خطرناک موقف بیا د شیعه ډلو دی چې په ټوله اسلامي نړۍ کې د سني مجاهدینو پر ضد د صلیبیانو علني ملاتړ کوي.

د شیعه جهتونو په سر کې د ایران شیعه حکومت دی چې په عراق کې یې د شیعه گانو قدرت ته د رسېدلو لپاره د امریکایانو مرسته وکړه، او لا اوس یې هم کوي، او په خپل ټول توان هڅه کوي چې په عراق کې د امریکایانو لخوا د شیعه گانو او سیکولر عناصرو لپاره جوړ شوی حکومت او په سوریه کې د نصیري باطني فرقي حکومت د مجاهدینو لخوا ړنگ نشي، او هلته یو قوي واقعي اسلامي حکومت قائم نشي. په عراق کې د تشیع مذهبي مشر سیستاني د مجاهدینو پر ضد د امریکا تر څنګ ودرید، او د عراق ټولو شیعه گانو ته یې د امریکایي ادارې د طاعت توصیه وکړه.

همدا ډول په افغانستان کې ټول شیعه احزاب په یومخیز او مسلسل ډول په هغو حکومتونو کې شامل شول چې امریکایانو د افغانستان لپاره جوړ کړل. کېدای شي ځینې خلک ووایي چې په افغانستان کې سنيان هم د امریکایي ادارې برخه دي، دا خبره صحیح ده چې یوه برخه یې لارې، خرڅ شوي او مرتد عناصر به د هغوی تر بیرغ لاندې درېدلي وي، خو نور ټول سنيان د امریکا په مخالف صف کې ولاړ دي او د مجاهدینو ملاتړ کوي. پداسې حال کې چې د صلیبیانو په خلاف په اوسني مقاومت کې نه کوم شیعه تنظیم ولاړ دي، او نه هم په شیعه میشتو سیمو کې د امریکا په ضد کوم جهادي حرکت او یا مخالفت لیدلی کېږي.

په اسلامي نړۍ کې د سني مجاهدینو په هکله د ایران او په نړۍ کې د ټولو شیعه گانو او غریبانو موقف یو ډول دی، او ټول په مشترک ډول په

همغږۍ سره کار کوي چې مجاهدين بايد په هېڅ صورت کې د اسلامي دولت جوړولو ته پرې نښودل شي.

پر افغانستان د صليبيانو په اوسني تسلط کې (اسماعيليه) شيعه گان هم چې په افغانستان کې د (آغاخانيانو) او (کيانيانو) په نامه پېژندل کېږي بڼه په ټينگه د صليبيانو ترڅنگ ودرېدل. د (منصور نادري) پيروان د آغاخان د نړيوالې مؤسسې له اقتصادي امکاناتو څخه په استفادې د امريکا او اروپايي دولتونو تر حمايي او سيوري لاندې د افغانستان پر درې مهمو او حياتي برخو لکه مېډيا، بانکدارۍ، او تعليم مسلط شول، او د (طلوع) او (لمر) د تلویزيونونو په لرلو يې ټول افغانستان مستقيماً د غربي فرهنگ تر تاثير لاندې راووست.

صليبيان فکر کوي چې د دوی تر وتلو وروسته د افغاني شيعه گانو ډلې چې اسماعيليه او اماميه شيعه گان ټول ورکې د خليلي، محقق، محسني، نادري، او نورو شيعه رهبرانو په مشرۍ شاملې دي د صليبيانو بڼه خلف ثابتېدلې شي، له همدې امله يې هغوی ته د هر ډول پرمختگ زمينې او وسائل برابر کړل، او د اشغال په کلونو کې يې د غربي ډيموکراسۍ په قالب کې د حکومت کولو بڼه تمرين هم ورکړ.

امريکايانو او د سيمي شيعه جهتونو د يو سنجول شوي پلان له مخې د کابل ښار د افغانستان د شيعه و په تر ټولو لوی مرکز تبديل کړ، او په زرگونو تعليمي، حرفوي، سياسي، فرهنگي، قومي او اقتصادي مراکز او مؤسسات يې ورته د کابل په شيعه ميشتو سيمو کې جوړ کړل.

له بلې خوا د افغاني مرتد شويو مسيحيانو په نشراتو، ويب پاڼو، راډيويي او تلویزيوني خپرونو کې هم ليدل کېږي چې ډېره برخه مرتد شوي مسيحيان هم د افغانستان په هزاره توکم پورې اړه لري، که څه هم چې د نورو قومو اړوند خلك هم ورکې ليدل کېږي.

په مجموع کې ويلای شو چې په افغانستان، عراق او سيمه کې د منحرفو فرقو او مذهبي ډلو شتون د صليبيانو د يرغل لپاره يو بڼه مشوق، او د

هغوی د تسلط د قیام لپاره یو قوي تضمین دی. او هر څومره چې دغه منحرفې ډلې په سیاسي، اقتصادي، تعلیمي، فرهنگي او اجتماعي لحاظ تقویه کېږي، په هماغه اندازه دلته د صلیبیانو د پاتې کېدلو چانس نور هم زیاتېږي.

د دې لپاره چې د صلیبیانو په ګټه د محلي ملګرتیا او تقویې منابع وچ شي، او د سیمې د خلکو له مرستو څخه یې برخې شي، نو د صلیبیانو او د هغوی د ملګرو د قاتل تر څنګ د دغو منحرفو فکري فرقو چې که هغه سیکولر احزاب او ټولنې دي، او که مذهبي فرقې دي هم باید د هراړخیزې فکري، فرهنگي او اجتماعي مقابلي پلان تر کار لاندې ونیول شي.

۳- په مسلمانو هېوادونو کې د سیاسي قیادت د نا اهلې ستونزه :

د پرونیو او نیو صلیبي جګړو تر منځ د مشابهت یو بل ټکی په مسلمانو هېوادونو کې د سیاسي قیادت د نا اهلیت ستونزه ده. د پخوانیو صلیبي جګړو تر پیل کېدو مخکې اسلامي سیمې د داسې خلفاوو، پادشاهانو، وزیرانو او والیانو لخوا اداره کېدې چې د قیادت او ولایت سم اهلیت یې نه درلود. د هغوی ځینې یې په موروثي شکل قدرت ته رسیدلي ول، ځینې یې په فکري او اخلاقي لحاظ منحرف وو، او ځینې نورو ته د امت تر علیا مصالحو خپل شخصي مصالح ډیر مهم وو، او د هغو د خوندي ساتلو لپاره د خپلو مسلمانو وروڼو په مقابل کې له صلیبیانو سره ایتلاف ته هم تیار وو، او هغه مخلص قاندين او مشران چې د قیادت استعداد یې درلود هغوی د خپلو حریفانو له طرفه د دښمنانو له مقابلي مشغول کړل شوي وو. د دې وضعیت نتیجه په هغه وخت کې دا راووتله چې دښمن په ډاډه زړه د مسلمانانو پر هېوادونو حملې وکړي، ځکه هغوی پوهېدل چې اسلامي نړۍ له داسې قیادت څخه یې برخې ده چې مسلمانان د صلیبیانو په خلاف د جهاد لپاره تیار کړي، او په خپله د جګړو قیادت وکړي. خو په مقابل کې اروپا خپل تر ټولو پیاوړي او د ښه عسکري او قیادي اهلیت خاوندان د جګړې د رهبري کولو لپاره راولېږل.

نن هم د سیاسي قیادت په ډگر کې اسلامي هېوادونه له همدغه ډول یو مشابه وضعیت سره مخ دي، مسلمانان په سیاسي لحاظ د خلافت له اسلامي واحد نظام څخه بې برخې دي، او د اسلامي نړۍ د اکثره هېوادونو قیادت د نااهلو، بې دینو ډارنو او عیش پرستو پادشاهانو او مشرانو په لاس کې دی چې په موروثي ډول د قیادت سلسله په همدوی کې راروانه ده او د اسلامي هېوادونو سره او سپین، اقتصادي منابع، نفت او گاز، لوی صنعتونه او هر څه د همدوی په انحصار کې دي، او مسلمان ملتونه یې د فقر او لوږې په حالت کې ځانته تابع او محتاج ساتلي دي. دغو پادشاهانو په استبدادي ډول د الله ﷻ د شریعت پر ځای غربي قوانین پر خپلو ملتونو تحمیل کړي دي، او د اسلامي قوانینو او شریعت د تنفیذ مخه یې نیولې ده.

د ځینې نورو هېوادونو قیادت بیا د داسې بې دینه او سیکولرو حکامو په لاس کې دی چې غرب د اسلامي نړۍ پر هېوادونو په بېلابېلو طریقو مسلط کړي دي. دغه ډول حکام په حقیقت کې په اسلامي نړۍ کې د غرب د پلانونو تنفیذوونکي دي، او دا کار چې په هر قیمت ورته تمامیږي هېڅ پرواه یې نه لري. دوی د غلاوو، بډو او اختلاس د بېلابېلو جنایاتو مرتکبین دي. دغه حکام په دیني لحاظ د شریعت احکامو ته هېڅ ډول پابندی او التزام نه لري، او تر ټولو سخته دښمني یې له هغه چا سره ده چې د الله ﷻ د شریعت د تطبیق لپاره کار کوي. ځکه چې دوی پوهېږي چې کله په ریښتني ډول اسلامي شریعت تطبیق شي نو دوی به بیا حاکمان نه وي، بلکه د ملي خیانتونو او لویو جنایاتو د ارتکاب له امله به محاسبه ورسره کېږي. نو دوی فکر کوي چې په هره وسیله چې وي باید د اسلام د حکومت د جوړېدو او د خلافت د رامنځته کېدو مخنیوی وکړي، او خپل ټول پوځونه او نور مادي او معنوي وسائل د مجاهدینو پر ضد د جگړې میدان ته راوباسي.

اسلامي نړۍ نن ورځ د دغه ډول بې دينو، ډارنو، مفسدو او مرتدو حکامو په يرغمل کې ده.

پر افغانستان او عراق د امريکا د حملې پر مهال وليدل شول چې په ټولو اسلامي هېوادونو کې هېڅ رئيس او بادشاه د امريکا د صليبي حملې په مقابل کې څه مخالفت ونښود. بلکه ټولو په چوپه خوله د امريکا د ملگرتيا لاره غوره کړه.

که د اسلامي نړۍ يوازې يو څو هېوادونه هم د صالحو او مؤمنو قيادتونو لخوا داره کېدای او په خپل منځ کې يې د اسلام د غوښتنو پر اساس د تعاون يو اتحاد درلودلی نو صليبي نړۍ به د مسلمانانو پر ضد دغه ډول يو اقدام ته په آسانه زړه نه وای ښه کړی.

۴- د صليبانو اقتصادي مصالح او پراخ غوښتنه:

د پروني او نني صليبي جگړې د عواملو ترمنځ يو بل مشابهت د صليبانو د ديني هدف ترڅنگ د اقتصادي او د پراخ غوښتنې د اهدافو تحقق دی. پرون چې اروپايي صليبانو په کومه زمانه کې د اسلام په خلاف صليبي جگړې پيل کړې وې هغوی پخپله هغې زمانې ته د اروپا په تاريخ کې د تيارو زمانه (Dark Ages) وايي، او د تيارو زمانه ځکه ورته وايي چې په هغه وخت کې په اروپا کې د روم امپراتوري له منځه تللي وه، د يونان فلسفه او عقلي علوم هم تر خاورو لاندې شوي ول، او اروپايانو په جهل، غربت، خپل منځي جگړو، مذهبي استبداد او نابرابرې طبقاتي ټولنه کې ژوند کاوو چې د ژوند آسانتياوې د يو څو محدودو پادشاهانو او د کليسا د مشرانو په واک کې وې، او نورو خلکو د غلامانو په څېر د خواری ژوند تېراوه. د زراعتي حاصلاتو يوه زياته برخه به يې ظالمو حکومتونو او د کليسا مشرانو په ډول ډول ټکسونو کې ورڅخه په زوره اخيسته.

له بل لوري د اروپايانو د نفوسو شمېر په ډېرېدو، او د اروپا وچه يې د ځان لپاره کافي نه گڼله. په مقابل کې اروپايانو په هغه زمانه کې ليدل چې

اسلامي نړۍ د هر ډول نعمتونو ځای دی، او اسلامي تمدن خلك له جهل او فكري بېرته پاتېوالي څخه د رڼا او هوسا ژوند په لوري راوېستلي دي، او د مديترانې د سمندر په شرقي او جنوبي څنډو کې يې په هغو سيمو کې خپل بيرغ پورته کړی چې د اسلام په اولو وختونو کې دنصرانيانو تر تسلط لاندې وې.

د اروپا دغو بدو اقتصادي حالاتو اوروپايي مشران دېته وهڅول چې د اقتصادي مقاصدو او د پراخ غوښتنې په خاطر پر اسلامي نړۍ يرغل وکړي. د کليسا مشرانو هم دغه يرغل د مذهبي او اقتصادي مصالحو په خاطر تائيد کړ او د جگړې ميدان ته ورسره راووتل، او پدې ډول د اروپا د سياسي او ديني مشرانو د اهدافو مشارکت دوی په خپلو کې سره يو ځای کړل.

نن هم په اسلامي نړۍ کې د نفتو او گازو دومره لوی، ارزښناک او د اقتصادي اهميت وړ ذخاير پراته دي چې ټوله دنيا ورته محتاجه ده، او د دنيا د نفتو او گازو اتيا په سلو کې ضرورت د اسلامي نړۍ له هېوادونو پوره کېږي. که مسلمان هېوادونه يوازې تېل هم د سياسي او اقتصادي فشار د يوې وسيلې په حيث استعمال کړي نو د ټولې دنيا خلك به يې د خبرې منلو ته تسليم شي.

د نفتو او گازو د اهميت تر څنگ د اسلامي نړۍ د جغرافيوې موقعيت اهميت پدې کې هم دی چې د ټولې نړۍ اکمالاتي او تجارتي لازې داسلامي نړۍ د هېوادونو له بري، بحري، او هوايي حدودو څخه تېرېږي، او مسلمانان د يو صالح قيادت او قوي حکومت په لرلو سره کولی شي چې د نورې نړۍ پر خلکو خپل تجارتي شرايط ومني. ځکه چې په تجارتي او ترانسپورتي لحاظ د ستر اهميت لرونکي د نړۍ اوه سمندري معبرونه چې د (جبل الطارق)، د مصر (سویز کانال)، (باب المندب)، د (هرمز) تنگی، د (باسفور) او د (دردنیل) تنگی او د (مالکا) معبرونه دي دا ټول په اسلامي

نړۍ کې موقعيت لري چې له طريقه يې د ټولې نړۍ سمندري تجارت او ترانسپورت تر واک لاندې راوستل کېدی شي.

د پرونيو او ننيو صليبي جگړو د اسبابو او عواملو تر منځ نور هم ډېر لوی او واړه مشابهتونه شته چې دا ټول مور ته دا را په گوته کوي چې ترڅو چې مسلمانانو په داخل کې له دې عواملو څخه ځان نه وي خلاص کړی نو تر هغه وخته به د صليب پيروانو ته اسانه وي چې پر اسلامي نړۍ پرله پسې يرغلونه وکړي، مسلمانان تسخير کړي، پر خاوره يې خپل تسلط ټينگ کړي، شتمنۍ يې غلا کړي او د اسلام د دين د تحريف پراخې هڅې په کار واچوي.

غرب د مسلمانانو لپاره څه ډول اسلام غواړي؟

غرب که ل یوې خوا په ټوله نړۍ کې د اسلام او مسلمانانو په خلاف یوه هراړخیزه جګړه پیل کړې ده نو له بلې خوا بڼه په شد او مد سره دا دعوه هم کوي چې غرب له اسلام سره دښمني نه لري، بلکې په اسلامي نړۍ کې د حکومتونو مرستې کوي، او غربي هېوادونه او مؤسسې د مسلمانو ولسونو د ژوند د سطحې د لوړولو او هغوی ته د خدمت کولو لپاره بڼه ډېر پلانونه او پروژې لري چې دا هر څه پدې دلالت کوي چې غرب له اسلام او مسلمانانو سره دښمني نه لري.

پورتنۍ دواړه خبرې هره یوه پر خپل ځای سمه ده. او هغه داسې چې غرب په خپل ذهن کې دوه ډوله اسلام لري، یو هغه اسلام دی چې د الله تعالی له لوري پر محمد ﷺ نازل شوی، مسلمانانو د تاریخ په اوږدو کې منلی او له هغه یې دفاع کړې ده. او همدغه دین مسلمانان د یو داسې امت په حیث معرفي کوي چې په خپل هر څه کې له نورو خلکو جلا او د خپل ایمان له امله تر نورو ټولو انسانانو غوره دي. دغه اسلام مسلمانانو ته د شریعت د منلو او نورو خلکو ته د هغه د ور رسولو امر کوي، او دعوت د مسلمانانو وظیفه او د دعوت د رسولو په لاره جهاد فریضه بولي.

د دې اسلام شریعت په هر څه کې پوره دی، او له نورو دینونو او نظریاتو سره نه (بیوندکاری) مني او نه ورته ضرورت لري. دغه اسلام له خپل ځانه پرته نورو ټولو دینونو او نظریاتو ته (کفر) (جاهلیت) او (فتنه) وایي، او خپلو پیروانو ته امر کوي چې د (کفر) (جاهلیت) او (فتنې) په خلاف شرعي (قتال) او (جهاد) وکړي.

دغه اسلام (حق) یوازې په خپل ځان کې منحصر گڼي، ځکه چې د ټولو پخوانیو منسوخ شویو اسماني دینونو (حق) او ښېگڼې یې په خپله غېږه کې راټولې کړې دي.

دوهم ډول اسلام هغه دی چې غرب د خپل (استشرافي)، (استعماري) (تصیري) او د (پراختیا غوښتنې) د فهم، غوښتنو او مصالحو په رڼا کې د مسلمانانو لپاره جوړ کړی، او په اسلامي نړۍ کې یې د خپلو حلیفو نظامونو، مؤسساتو او مفکرینو په توسط پر مسلمانانو ورتپل او مسلطول غواړي.

دغه دوهم ډول اسلام د (الهي وحيي) او (نبوي تعليماتو) پر بنسټ نه بلکې یو (دیموکرات) او د خلکو په خوښه جوړ شوی اسلام دی چې د قوانینو مصدر ورکې (قرآن او سنت) نه بلکې د (انسانانو عقل) او (د اکثریت غوښتنې) دي.

د غرب دغه اسلام بنیادموته یوازې د انسان په نظر گوري، ټول انسانان ورکې یو ډول حیثیت، مرتبه او احترام لري، او د تفاضل (یو پر بل د برتری) ټول اسباب او عوامل ردوي، د ټولې نړۍ له خلکو سره په یو ډول (مشترکو ارزښتونو) باور لري، او یو ډول بین المللی سیاسي، حقوقی او مدني قوانین مني.

د غرب پدې معرفي شوي اسلام کې د (جهاد)، (ولاء او براء) او پر نورو ادیانو او نظریاتو د (غلبې فکر) ته ځای نشته. دغه اسلام کوم ځانگړی شریعت نه لري، بلکې په هغو (وضعي قوانینو) فیصله کوي چې انسانانو د خپل (عقل) او (ضرورت) پر بنسټ جوړ کړي دي.

پدې اسلام کې د (ښو) او (بدو) اخلاقو، افعالو او عقائدو تعیین د شریعت حق نه بلکې د انسانانو خپل حق دی. هر څه ته چې ښه وایي هغه (ښه) او هر څه ته (بد) وایي هغه (بد) دي. په دې اسلام کې مسلمان کېدل (د اسلام د دین اختیارول) یو مکلفیت نه بلکې یو اختیار دی چې انسان په اسلام کې پاتې کېږي او که کمونیزم، لیبرالیزم، دیموکراسي، هیومنزم، نشنلزم

او یا کومه بله نظریه او دین مني. خو په هر صورت کې به انسان بیا هم مسلمان گڼل کېدای شي که وغواړي چې (مسلمان) دې وگڼل شي. د غرب له لوري دغه ډول جوړ شوی اسلام د غرب د (بشري حقوقو د نړیوالې اعلامې) له بې استثناء منلو سره هېڅ ستونزه نه لري. او همدارنگه په ټولو هغو (میثاقونو) او (تړونونو) عمل کول نه یوازې روا بولي بلکې د مسلمانانو مکلفیت یې بولي چې د (ملگرو ملتونو) د ادارې، د (امنیت د شوری)، (ناټو)، (اروپایي اتحادیې) او نورو لویو سازمانو او ادارو له لوري رامنځته شوي دي.

پدې اسلام کې له ولسونو سره د روابطو، جنگ او سولې لپاره معیار (دین) او (عقیده) نه بلکې سیاسي او اقتصادي مصالح دي. همدا رنگه پدې اسلام کې (جنس) فرق نشته، بنځې او نارینه ټول یو ډول حقوق او وجایب لري او په هر څه کې سره برابر دي.

غرب له هغه اسلام سره چې د الله تعالی ﷻ له طرفه راغلی دښمني لري، خو د دې دوهم ډول اسلام د خپراوي لپاره هم کار کوي او هم یې په اسلامي نړۍ کې له پیروانو څخه هر اړخیز ملاتړ کوي.

د دې لپاره چې دا موضوع مو د دلایلو په رڼا کې روښانه کړي وي په لاندې عنوانو یې ویشو:

له ریښتیني اسلام سره د غرب دښمني:

غریبان په مجموعي ډول چې که هغه (یهودان) یا (نصرانیان) دي، او یا هم ملحدان (دین نه منونکي) دي، دا دریواړه طایفې د اسلام له شروع نه تر نن پورې له اسلام سره په جگړه کې دي، چې د رسول الله ﷺ په خلاف د یهودانو توطیې، د اصحابو کرامو په خلاف په شام کې د مسلطو رومیانو لښکرکشی، د اسلام په تاریخ کې صلیبي جگړې، د غربي دولتونو له لوري استعمارې جگړې او د جهاد او ریښتیني اسلام په خلاف روانه نړیواله جگړه یې ټول تاریخي شواهد دي.

قرآن کریم په ډېرو آیتونو کې اهل کتاب (یهود) او (نصاری) او نور کافران د الله تعالی ﷻ او د مسلمانانو د دښمنانو په حیث معرفي کوي، او مسلمانان دېته هڅوي چې د هغوی دښمنۍ ته تیار و اوسي، او له هغوی سره په هېڅ ډول دوستي ونه کړي، ځکه چې هغوی تر هغه د مسلمانانو له دښمنۍ لاس نه اخلي چې تر څو یې مسلمانان کافر کړي نه وي، لکه چې الله تعالی ﷻ فرمایي: ﴿وَلَنْ رَضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصْرَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ﴾ البقرة: ۱۲۰.

ترجمه: (هېڅکله به یهود او نصاری له تا څخه خوشحاله نشي تر هغه چې د دوی په ملت پسې روان نه شي).

علماء وايې چې پدې آیت کې د (لن) ټکی درې مفهومه افاده کوي چې (نفي)، (تأكيد) او (تأييد) دي. يعنې په يقيني ډول به دوی هېڅکله له تاسې څخه تر هغه وخته راضي نشي تر څو مو چې د دوی لاره نه وي خپله کړي. الله تعالی په بل آیت کې له مسلمانانو سره د کفارو د تعامل په اړه فرمایي:

﴿وَلَا يَزَالُونَ يُقَابِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا﴾ البقرة: ۲۱۷.

ترجمه: (همېشه به کافران له تاسې سره جگړه کوي تر څو تاسې له خپل دين (اسلام) څخه مرتد کړي که چېرې دوی پدې کار وتوانېږي).

د عربي ژبې علماء وايې چې د دې آیت د (ولايزالون) په تعبیر کې د (استمراري تجدد) مفهوم پروت دی، پدې معنی چې جگړه به مستمره او دايمي وي، خو په شکل او وسائلو کې به يې تبديلي او نوی والی راځي.

قرآن کریم پدې دواړو آیتونو کې د (حتی) ټکی د مسلمانانو په خلاف د کفارو د ناراضۍ او د هغوی د جگړې د (فاصل حد) په حیث ذکر کړی دی، پدې معنی چې که مسلمانان تر (حتی) پر دمخه حالت ټینګ ولاړ ول،

او د کفارو پیروي یې نه کوله، نو د هغوی په خلاف به د کفارو ناراضي او جگړه دوام لري، او په بېلابېلو ډولونو به د اسلام او مسلمانانو په خلاف د کفارو ناراضي او جگړه دوام لري. خو که یې د کفارو د ملت پیروي وکړه، او د خپل دین د احکامو له عملي کولو وگرځېدل، نو په هغه وخت کې به بیا د دوی په خلاف د کفارو جگړې او مخالفت پای مومي.

د ریښتني اسلام په خلاف د معاصرو رهبرانو دریځونه:

د معاصر غرب سیاسي پوځي او فکري رهبران هم په همدې ټینګار کوي چې مسلمانان باید د غرب (نظریات)، (نظامونه) (قوانین)، (فرهنگ) او (ژوند بڼه) ومني، او که یې په رضا نه مني نو باید په زور او جبر ورباندې ومنل شي.

(رنډکارپوریشن) چې په امریکا کې دامریکا نظام ته له امریکا او امریکایي ارزښتونو څخه د دفاع لپاره د تحقیقاتو، مشورو ورکولو او استراتیژیکو مطالعاتو لوی او مهم مرکز دی د معاصرې امریکا لوی رهبران او مفکرین چې د هغوی په ډله کې د امریکا پخوانی د دفاع وزیران (هارولډ براون)، (فرانک کارلوچي)، (وليام پیري)، (ډونالډ رامسفیلډ)، د ملي امنیت پخواني لوی مدیران او مشاورین (سیکوکرفت)، (کنډولیزا رایس)، (زلمی خلیلزاد)، په دوهمه نړیواله جگړه کې د امریکایي پوځ لوی قومندان جنرال (آرنولډ)، د امریکا معاصر فیلسوف او مفکر (فرانسیس فوکویاما) او د امریکا پخوانی مشهور خارجه وزیر (هنري کیسنجر) شامل دی د دې مرکز غړي او مشاورین دي. دغه مرکز د امریکا لپاره د اسلامي نړۍ په اړه د پالیسی جوړولو ستر تحقیقاتي مرکز دی.

دغه مرکز په خپله هغه څېړنه کې چې په ۲۰۰۴م کال کې یې د (ډیموکراتیک متمدن اسلام) په نامه خپره کړې دا تشخیصوي چې د مسلمانانو او غرب تر منځ به تر هغه وخته کشمکش روان وي چې تر څو مسلمانانو غربي فرهنگ او ارزښتونه چې دغه مرکز یې (نړیوال فرهنگ او ارزښتونه) بولي نه وي قبول کړي.

څېړنه دغه مفهوم پدې ټکوکې بیانوي:

(له نړیوال فرهنگ څخه د مسلمانانو لیرې والی د هغوی او د نورو ترمنځ د کرکیچ زمینه برابره کړې ده).

په پورتنې عبارت کې که څه هم چې د مسلمانانو په خلاف د غرب د جنگ عامل چې د مسلمانانو له لوري د غرب د فرهنگ نه منل دي په ادبي الفاظو بیان شوی او په منافقانه ډول د غرب فرهنگ ته ورکې نړیوال فرهنگ ویل شوي، خو د پورتنۍ خبرې ریښتني معنی او مفهوم دا دی چې د مسلمانانو او غرب ترمنځ به جگړه او کرکیچ تر هغه دوام لري چې تر څو مسلمانانو (خپل فرهنگ) پرې ایښی او د غریبانو په تعبیر (نړیوال فرهنگ) یې خپل کړی نه وي. او هر کله چې د فرهنگونو دغه توپیر له منځه ولاړ شي نو په هغه صورت کې به کرکیچ هم په خپله له منځه ځي. او دا کټ مټ هماغه مفهوم دی چې الله تعالی په قرآن کریم کې په مخکنیو یادو شویو آیتونوکې بیان کړی دی.

د غرب او د اسلام ترمنځ د جگړې په اړه معاصر امریکایي مشهور مفکر او فیلسوف (سامویل هټنگټن) چې د (تمدنونو د ټکر) په نامه د جنجال پاروونکي مشهور کتاب مؤلف هم دی داسې وایي:

(د اسلامي او غربي تمدن ترمنځ ټکر له ۱۳۰۰ کلونو راهیسې راروان دی. او دا ټولې پېړۍ د اسلام او غرب ترمنځ په مسلح کشمکش کې تېرې شوې او هېڅکله هم د دې جگړې اور ندی مړ شوی. د دې تمه نه کېږي چې دغه کشمکش به له منځه ولاړ شي، بلکې نور به هم زور واخلي، ځکه چې اسلام وینې بهوونکی تصور لري).

دغه معاصر فیلسوف چې نظریات یې د امریکا په جنګي او استراتیژیکو پلانونو کې مهم ځای لري په صراحت سره غرب او اسلام یو د بل دښمن معرفي کوي او په ښکاره وایي چې د غرب او د اسلام ترمنځ د جگړې د درېدلو څه امکان نشته، او علت یې هم دا ښيي چې اسلام له غرب سره

جوړه نه مني، او د خپلې بقا لپاره خپلو پیروانو ته د قربانۍ او وینو توپولو تصور ورکوي.

د ریښتني اسلام او غرب ترمنځ د جگړې د حقیقت او دوام په اړه هغه کمیسیون هم چې د (ستمبر د یولسم) د پېښې په اړه یې تحقیق وکړ دی نتیجه یې ته رسېدلې چې له اسلام سره سوله نشي کېدای. دغه کمیسیون په خپل راپور کې لیکلي:

(د امریکا حقیقي دښمن اسلامي رادیکال بنسټپال فکر دی، هغه چې د (ابن تیمیه) او (سید قطب) له افکارو یې سرچینه اخیستې ده. او لدې فکر سره په هېڅ ډول د سولې مجال نشته).

امریکایي محقیقینو ته دا ښه ورمعلومه ده چې اسلام د (ابن تیمیه) او (سید قطب) د افکارو زېږنده نه دی، بلکې هغه د الله تعالی دین دی چې (ابن تیمیه) او (سید قطب) یې منونکي او پیروان دي، خو دوی دا دواړه ځکه مشخص کړي دي چې دې دواړو هر یوه په خپل وخت کې د اسلامي فکر د (خالصیت) لپاره ژور کار کړی، او له اسلام څخه یې په خپل وخت کې (جاهلي تصورات) په خورا زورپرتیا او معقولیت سره څنډلي دي، او مسلمانان یې د (معاصرو جاهلیتونو) په خلاف مبارزې ته هڅولي، او هغوی ته یې د جاهلیت په خلاف د مقاومت داسې یو روڼ تصور ورکړی دی چې له جاهلیت سره ورکې د جوړجاړي لپاره هېڅ ځای نشته.

امام (ابن تیمیه) په خپل وخت کې ټول هغه (جاهلي تصورات) له اسلامي فکر څخه لیرې کړل چې جنګیزانو د خپل مقدس قانون (یا سق) په بڼه کې د اسلامي او غیر اسلامي احکامو او تصوراتو په سره یو ځای کولو رامنځته کړي وو او له هغو څخه یې په اسلامي نړۍ کې د خپلو رعایاوو لپاره د ژوند تېرولو لارڅه او قانون جوړ کړی وو.

او (سید قطب) په شلمه میلادي پېړۍ کې د غرب ټول هغه تاثیرات له اسلامي فکر څخه وغورځول چې غرب د (کمونیزم)، (لیبرالیزم)،

(نشنلیزم)، (دیموکراسی) او نورو نظریاتوپه بڼه په اسلامي فکر کې ور داخل کړي ول.

که د اسلام او مسلمانانو په اړه د معاصر غرب د رهبرانو دريځونو او ویناوو ته پام وکړو نو وبه وینو چې هغوی په ښکاره د اسلام په خلاف خپله جگړه اعلانوي، او غریبان د مسلمانانو په خلاف جگړې او د هغوی د هېوادونو نیولو ته هڅوي.

د امریکا پخواني جمهور رئیس (ریچارد نکسون) په خپلو یادښتونو کې د مسلمانانو په اړه وایي :

((د مسلمانانو په اړه مونږ د حل یوازې دوه لارې لرو:

اوله دا چې له یوې مخې یې له منځه یوسو.

دوهم دا چې په مدني او سیکولرو ټولنو کې یې ویلي کړو)).

دا چې لومړی کار غریبانو ته ناممکن او مسلمانانو ته مقاومت پاروونکی دی نو ځکه خو غریبانو د مسلمانانو د تسخیرولو لپاره په پراخه پیمانله له دوهمې حل لارې څخه کار اخلي.

همدارنگه د امریکا په خارجه وزارت کې د پلان جوړونې د څانګې پخوانی رئیس او د منځني ختیځ لپاره د امریکا د یوه پخواني جمهور رئیس (جونسن) مشاور (ایوګین روستو) وایي :

((مونږ باید پدې پوه شو چې زموږ او عربو ترمنځ اختلافات د دوو دولتونو او یا دوو ولسونو ترمنځ اختلافات ندي، بلکې دا د اسلامي نړۍ او مسیحي تمدن ترمنځ اختلافات دي، او د تاریخ حالات د دې ګواهي ورکوي چې امریکا د غربی نړۍ یو تکمیلوونکی جز دی چې د غرب د فلسفې، عقیدې او نظام د تکمیل لپاره کار کوي، او دغه وظیفه امریکا په شرق کې د اسلامي نړۍ، اسلامي فلسفې او اسلامي عقیدې او دین په خلاف د جگړې په صف کې دروي. امریکا لدې پرته بله لاره نه لري چې په شرق کې د اسلام په خلاف د یهوانو تر څنګ ونه درېږي، ځکه چې که

امریکا لدې پرته بله لاره غوره کړې نو بیا به یې خپلې ژبې، خپل فرهنگ، خپلې فلسفې او خپلو ټولو بنسټونو ته شاه کړې وي)).

(ایوګین روستو) په پورتنۍ عبارت کې د دې نظریې اظهار کوي چې په اسلامي نړۍ کې د غربي اشغالګرو او یرغلګرو هدف د اسلام او اسلامي تمدن له منځه وړل دي، او د دې کار لپاره په شرق کې د یهودي دولت ټینګول او له هغه څخه ملاتړ د غرب یو استراتیژیک ضرورت دی.

کله چې په تېره پېړۍ کې په مراکش کې د فرانسې جګړه اوږده شوه نو د فرانسې د پارلمان ځینې غړي د فرانسې خارجه وزیر (مسیو بیدو) ته ورغلل تر څو له هغه وغواړي چې دې جګړې ته نور د پای ټکی معلوم کړي، هغه ورته په ځواب کې وویل :

((دا د هلال او صلیب ترمنځ جګړه ده)).

پدې معنی چې تر څو د مسلمانانو د مسجدونو پر منارو (هلال) پورته وي، او د غرب پر کلیساګانو (صلیب) ولاړ وي نو دا جګړه به روانه وي. د مسلمانانو په خلاف د جګړې او پر اسلامي نړۍ د تسلط په اړه د برتانیې پخوانی صدراعظم (ګلاډستون) وایي :

((تر څو چې قرآن د مسلمانانو په لاسونو کې وي نه به اروپا هېڅکله اسلامي نړۍ تر خپل تسلط لاندې راوستلی شي، او نه به په خپله په امن کې وي)).

د پورتنۍ خبرې مطلب دا دی چې اروپا خو په هر صورت پر اسلامي نړۍ د تسلط هڅې جاري ساتي، خو د دې تسلط په مخکې خنډ د مسلمانانو په ژوند د قرآني تعلیماتو شتون او عملي کېدل دي، او تر څو چې مسلمانان د ژوند په چارو کې د قرآن له تعلیماتو لیري نه کړای شي نو تر هغه به غرب خپل هدف ته ونه رسېږي.

غرب او په سر کې یې امریکا غواړي چې په هر قیمت چې وي باید د نړۍ خلك د غرب سیاسي، فکري، اخلاقي او اقتصادي ارزښتونه او د هغه

برلاسی ومني. او که یې څوک په خپله خوښه نه مني نو باید په زور ورباندې ومنل شي.

د (جنگ او سولې لپاره په یو ویشتمه پېړۍ کې د پنتاگون نقشه)

(The Pentagon's new map: war and peace in the twenty first century)

نومي د کتاب لیکوال او د امریکا د دفاعي چارو کارپوه (Thomas P.M. Barnett) په خپل کتاب کې لیکي :

((د امریکا اوسنی نقش یوازې د ډیموکراسۍ او د بشر د حقوقو نشرول ندي، بلکې تر دې مهم د (پانگه وال نړیوالتوب) عملي کول دي چې باید د نړۍ په بېلابېلو برخو کې یې عملي کړي، که څه هم چې په عملي کولو کې به یې د زور استعمال او د وسلې کارولوته ضرورت پېښ شي)).

پر اسلامي نړۍ د امریکایي تسلط او دلته د امریکایي ارزښتونو د حاکمولو په اړه د امریکا د ملي امنیت پخوانۍ مشاوره او د (بوش) د وخت د امریکا خارجه وزیره (کنډولیزا رایس) هم وایي چې:

((مونږ باید په منځني ختیځ کې د کرکې او وژنې د افکارو (جهادي افکارو) په خلاف د جگړې له ټولو هغولارو چارو کار واخلو چې د کمونیزم په خلاف مو د سرې جگړې په وخت کې ترې کار واخیست، او پدې فکري جگړه کې زموږ اساسي هدف امریکایي ارزښتونو لکه آزادۍ، ډیموکراسۍ او آزاد بازار ته رواج ورکول دي)).

د غرب په معاصرو فلسفي مفاهیمو کې (آزادي) د چا له تسلط څخه خلاصون ته نه ویل کېږي، بلکې د غریبانو په نزد آزادي (لېبرالیزم) له (دین) او (اخلاقي قیدوبند) څخه آزاد اوسېدلو ته ویل کېږي. او ډیموکراسي بیا د غرب سیاسي او اجتماعي نظام دی، او آزاد بازار یې پر کمزورو هېوادونو د اقتصادي برلاسی وسیله ده. نو د (کنډولیزارایس) د خبرو ساده مفهوم دا دی چې:

مونږ باید اسلامي هېوادونه له دین او دیني اخلاقي ارزښتونو آزاد کړو، شریعت او د اسلام ټولنیز نظام له منځه یوسو، او د مسلمانانو پر اقتصاد او اقتصادي منابعو د آزاد بازار له لارې خپته واچوو، او د دې کار لپاره باید هر اړخیزه فکري جگړه وکړو.

تر دې ځایه خو له ریښتني اسلام سره د غرب د دښمنۍ په اړه قرآني دلائل او د غرب د رهبرانو، فیلسوفانو او مفکرینو دریځونه او ویناوې شوې چې د غرب او د اسلام ترمنځ د جگړې پر حتمیت ټینګار کوي، خو غرب د (ریښتني اسلام) په خلاف د جگړې تر څنګ په اسلامي نړۍ کې د یو بل اسلام د رائجولو لپاره هم هر اړخیز کار کوي چې پدې اړه به په لاندې کړنو کې د غرب د رهبرانو د ویناوو او دریځونو یادونه وکړو:

هغه اسلام چې غرب یې د مسلمانانو لپاره غواړي:

هغه اسلام چې غرب یې د اسلامي نړۍ او مسلمانانو لپاره غواړي د امریکا د استراتیژیکو خپرنو تر ټولو ستر مرکز (رنډ کارپورېشن) یې پدې ډول تعریفوي:

((امریکا، نوې صنعتی نړۍ او په مجموع کې نړیواله ټولنه یو داسې اسلام غواړي چې د نورې نړۍ له نظامونو سره پر یوه لار روان شي، ډیموکراتیک او مترقي اسلام وي، او پر نړیوالو قوانینو، احکامو او اخلاقو وچلېږي)).

په پورتنی یاد شوي تعریف کې لاندې نقطې مشخصې شوې دي:

- ۱ - اسلام باید د امریکا او بین المللی ټولني په خوښه وي.
- ۲ - اسلام باید یو بیل تشخیص او ځانګړی نظام او شریعت ونه لري، بلکې د نورې نړۍ له نظامونو سره دې یو ډول وي.
- ۳ - اسلام باید ډیموکراتیک وي، یعنې قوانین او احکام دې یې دخلکو لخوا د اکثریت د تأیید په شکل کې رامنځته شوي وي، نه دا چې د (وحیې) او (سنت) پر بنسټ دې ولاړ وي.

۴ - اسلام دې باید خپل زور شکل پرې ایښی وي، او (نوی مترقي) شکل دې يې غوره کړی وي.

۵ - اسلام باید په خپلو احکامو او اخلاقي فلسفه کې پر نړیوالو احکامو او اخلاقو وچلېږي.

همدارنگه د هغه اسلام په اړه چې غرب يې د مسلمانانو لپاره غواړي د پینتاکان په یوه راپور کې چې (عقلونه، زړونه او ډالډ) په نامه لیکل شوی وو او په ۲۰۰۶م کال د U.S newse امریکایي مجلې خپور کړ د امریکا د دفاع وزارت داسې لیکلي دي :

(د امریکا د ملي امنیت مصالح یوازې په هغه څه پورې اړوند نه دي چې په اسلامي نړۍ کې پېښېږي، بلکې په خپله د اسلام په دین پورې اړه لري، او د دې معنی دا ده چې تر دې وروسته به زموږ هڅې خپله د اسلام دین ته د جگړې د یوه ډگر په حیث متوجه وي، او دا توجه به پدې مقصد وي چې اسلام به پر نویو بنسټونو درولی کېږي، پدې معنی چې اسلام باید په غربي معیارونو برابر شي، او پر هغو افکارو ترکیز وکړي چې د اسلام او غرب ترمنځ مشترک دي، اسلام باید داسې پیغام ولري چې د (جهاد او قتال)، (ولاء او براء) افکار او نظریات او د اسرائیلو په خلاف د کرکې او نفرت روحیه ورکې نه وي)).

د اسلام د بدلولو په اړه د رنډکارپوریشن د اداري مجلس مشر او د امریکا پخوانی د دفاع متعصب وزیر (ډونالډ رامسفیلډ) هم داسې وایي :
(موږ غواړو چې د منځني ختیځ د هېوادونو اسلام باید داسې شي لکه د شرقي اروپا دخلکو اسلام)).

له شرقي اروپا څخه د (ډونالډ رامسفیلډ) مقصد (بوسنیا)، (البانیا)، (کوسووا) او (مقدونیا) دي، هلته چې مسلمانانو ته يې یوازې د اسلام نوم ورپاتې دی، خو نور ژوند يې په مکمل ډول اروپایي او (سیکولر) یا (الحادي) شکل غوره کړی دی.

همدارنگه د غرب یوه بله مشهوره څېره او په نړۍ کې د جهادي فعالیتونو د څارنې د ادارې (Jihad watch) مشر (روبرټ سپنسر) د اسلام د بدلولو په اړه وایي:

(نوی اسلام باید پدې معنی وي چې نور دې د قرآن ټکي په ټکي منل پریښودل شي).

یعنې هغه خلک چې د اسلام د نوي تعبیر لپاره کار کوي هغوی باید داسې یو اسلام ایجاد کړي چې خلک ورکې د ټول قرآن په منلو مکلف نه وي. معاصر امریکایي مفکر او فیلسوف (فرانسیس فوکویاما) او (د تاریخ پای) د کتاب لیکوال هم وایي چې:

((زه نور څخه داسې سبب نه وینم چې خلک دې اسلام ته له یوه نوي شکل ورکولو څخه منع کړي)).

دا یوازې د امریکا رهبران او مفکرین ندي چې د اسلام بدلول غواړي، بلکې د اروپا مشهور شخصیت د فرانسی پخوانی خارجه وزیر او بیا صدا عظم (نیکولای سرکوزي) هم وایي:

((هغه اسلام چې فرانسه یې غواړي هغه فرانسوي اسلام دی، نه په فرانسه کې اسلام)).

یو بل فرانسوی مفکر (جیل کپیل) چې په ۲۰۰۴ م کال کې یې (د اسلام په زړه کې د جگړې فتنه) په نامه کتاب ولیکه، هغه هم په خپل کتاب کې د نوي غربي ډوله اسلام او په هغه کې د یو نوي نسل د روزلو په هکله په خپل کتاب کې لیکلي:

((په اسلامي نړۍ کې یوه اسلامي فتنه (بنسټپالنه) پیدا شوې ده، دغې (فتنې) اروپا ته هم سرایت کړی دی، او لدې فتنې څخه د خلاصون یواځینۍ لار دا ده چې د مسلمانانو یو نوی نسل دې د غربي ډوله فرهنگ په غېږه کې وروزل شي)).

د امریکا مشهور یهودی مفکر (توماس فریدمان) غرب ته توصیه کوي او د اسلام د تبدیلولو په هکله داسې ورته وایي:

« که غرب غواړي چې له اسلام سره د لښکرو په جگړه کې ښکېل نشي نو د اسلام په خلاف دې په اسلام کې دننه د افکارو جگړه پيل کړي».

بې شريعتنه اسلام:

د برتانيې پخواني خارجه وزير په ۵ / ۱۰ / ۲۰۰۵ م تاخ د (Heritage Foundation) داستراتيژيکو خپرونو مرکز ته د تروريزم (جهاد) په هکله يوه وينا وکړه، هغه په خپله وينا کې وويل:

« په حقيقت کې دا افکار او نظريه ده چې تروريستان يې په خوځښت راوستلي دي. هغه آزادي غوښتونکي حرکتونه چې له دويمې نړيوالې جگړې وروسته په اسلامي نړۍ کې رامنځته شول او د استقلال، مساوات، دوينا د آزادۍ او د پوره شعارونه يې درلودل هغه تر ډېره حده د زغملو او ملنو وړ وو، او له ډېرو سره يې جوړه هم وشوه. خو هغه چې په هېڅ صورت ورسره مذاکرات نشي کېدای او د منل کېدو ندي هغه دا دي چې: اسلامي خلافت دې بېرته اعاده شي.

په اسلامي هېوادونو کې دې شريعت تطبيق شي.

په اسلامي هېوادونو کې د د نارينه وو او ښځو ترمنځ د مساوات نشتوالی ومنل شی.

او په اسلامي نړۍ کې دې د نظر د اظهارولو آزادي سلب شي.

ځکه چې دا هر څه زمونږ د تمدن بنسټونه دي، او د دې اصولو پر سر په هېڅ صورت له چا سره جوړ جاړی نشو کولای».

د فرانسې اوسنی جمهورر رئيس (فرانسوا هولاند) هم په کلکه ددې مخالف دی چې د نړۍ په کوم ځای کې دې شريعت تطبيق شي.

هغه د (مالي) په هېواد کې د (انصارالدين) د مجاهدينو د تنظيم په خلاف چې په هغه هېواد کې د شريعت د تطبيق لپاره راپورته شوي وو د فرانسې د يرغل په ورځ وويل:

(نړیواله ټولنه په هېڅ صورت او په هېڅ ځای کې د شریعت تطبیق نشي زغملي، او دا هغه موضوع ده چې په قطعي ډول نه ورباندې له چا سره د خبرې امکان شته، او نه له چا سره ورباندې جوړه جاري کېدی شي.

فکري جگړه او د اسلامي مفاهیمو تحریف:

د غرب سياسي او فکري رهبرانو دا خبره درک کړې ده چې تر څو مسلمانان پر خپلې اسلامي عقیدې او خپلو اصلي اسلامي مفاهیمو ټینګ ولاړ وي نو تر هغه پورې به د یوه قوي او غالب امت په حیث په نړۍ کې خپل وجود ساتي. او دا ځکه چې د مسلمانانو د قوت اصلي سرچینه د دوی په عقیده او فکر کې ده. له همدې امله د غرب سياسي، فکري او نظامي رهبران هڅه کوي تر څو د مسلمانانو نوی نسل د اسلام پر عقیدې او مفاهیمو بې باوره کړي، او په سیستماتیک ډول یې په ذهنونو او زړونو کې غربي مفاهیم ورځای کړي، تر څو د وخت په تېرېدلو پخپله له اسلامه فاصله ونیسي، او د غرب لاره د ځان لپاره د خیر او سعادت لار او غربي معیارونه د ځان لپاره د کمال او پرمختګ معیارونه وګڼي.

امریکايي صهیونست مفکر (توماس فریدمان) پدې هکله وايي: (که غرب غواړي چې له اسلام سره د لښکرو په جگړه کې ښکېل نشي نو د اسلام په خلاف دې په اسلام کې دننه د افکارو جگړې ته ور داخل شي). (اسرائیلی ورځپاڼه يدعوت احرونوت ۲۰۰۳ / ۸ / ۲۰۰۳ م).

یو بل امریکایی پوځي او سياسي مفکر د نږدې ختیځ لپاره د واشنګټن د استراتیژیکو څېړنو پخوانی مدیر او د (تروریزم په خلاف فکري جگړه) د کتاب لیکوال (رابرټ سوتلوف) په خپل کتاب کې امریکاته توصیه کوي او ورته وايي: (امریکا باید په منځني ختیځ او اسلامي نړۍ کې د ځوانانو د عقلمونو په راخپلولو او هغوی ته د امریکا په اړه د یو ښه تصور په ورکولو ترکیز وکړي، او دې هدف ته د رسېدلو لپاره باید له ناپوځي وساتلو لکه مطبوعاتو، راډیوګانو، تلویزونونو، موسیقۍ، تعلیمي مؤسسو، لوبو او امریکا ته د ځوانانو له راغوبنتلو څخه کار واخلي، او

هڅه دې وکړي چې د اسلامي نړۍ د ځوانانو له زړونو او ذهنونو جهادي روحیه وباسي).

همدارنگه د برتانیې پخوانی صداعظم (توني بلیر) هم پدې نظر دی چې باید د مسلمانانو په خلاف دې فکري جگړه وشي، هغه وايي: (که غواړي چې جگړه د دښمن خاورې ته نقل شي، نو اول دهغوی (مسمانانو) افکارو او دعوت ته ماتې ورکړي).

د امریکا پخوانی د دفاع د وزیر مرستیال (وولف ویتز) هم د بوش د جگړې له اعلان څخه وروسته وویل: (زمونږ جگړه د فکرونو او عقولونو جگړه ده او ددې لپاره چې تروریزم (جهاد) ته ماتې ورکړو نو باید په فکري جگړه کې کامیاب شو).

د (وولف ویتز) دغه وینا د (بوش) پر هغې وینا تاکید وه چې د سپتمبر د یوولسمې د پېښې له پېښیدو یې وروسته وکړه او ویې ویل: (موږ په بېلابېلو پوځي، اقتصادي، سیاسي او فکري ډگرونو کې په جگړه مصروف یو).

د بوش د ادارې د دفاع وزیر او پر افغانستان دامریکايې یرغل سمبالوونکی (ډونالډ رامسفیلډ) هم په ۲۰۰۳ م کال کې په خپله یوه وینا کې وویل: (مونږ به فکري جگړه هم کوو لکه څنګه چې پوځي جگړه کوو، او موږ پدې ټینګ ایمان لرو چې زموږ افکار او نظریات به مثال دي). نوموړي زیاته کړه: (زمونږ د فکري جگړې هدف د خلکو فکرونه بدلول دي، او پدې لاره کې زموږ کامیابي حتمي ده. موږ باید یوازې پر پوځي جگړې اکتفاء ونه کړو).

د مسلمانانو په خلاف پر فکري جگړې د امریکایانو او برتانویانو تر څنګ د ایتالیې مشران هم ټینګار کوي، پدې اړه د ایتالیې پخوانی صدراعظم (برلس کوني) وايي: (معاصر غربي تمدن تر اسلامي تمدن ډېر غوره او ډېراوچت دی، او لکه څنګه چې زموږ تمدن (کمونیزم) ته ماتې ورکړه، همدارنگه به اسلامي تمدن ته هم ماتې ورکړي).

د افغانستان په خلاف د بوش د صليبي جگړې تر اعلانولو وروسته په اروپا کې د ناټو د پوځي تړون عمومي مشر امريکايي جنرال (کلارک) د مسلمانانو په خلاف د فکري جگړې هدف ښه په رسا ټکو کې بيان کړ، او په ډاگه يې کړه چې د دې جگړې هدف د سپتمبر د پېښې انتقام اخيستل ندي، بلکې په خپله د اسلام تحريف او د امريکا په خوښه اسلام ته د يو نوي شکل ورکول دي، هغه وايي:

(که څوک پدې باور وي چې موږ به له خپلو کورنو د دې لپاره راوتلي يو چې د سپتمبر د يوولسمې د پېښې انتقام واخلو نو هغوی دې خپل دغه غلط تصور سم کړي، ځکه چې قضيه داسې نده. هغه اساسي قضيه چې موږ د هغې د حل لپاره راوتلي يو هغه په خپله (اسلام) او د هغه تفسير او تعبير دی. موږ د دې لپاره راوتلي يو چې دا خبره په يومخيز ډول فيصله کړو چې آيا رښتيا هم اسلام د سولې دين دی لکه څنگه چې خلك گومان کوي؟! او که هغه يو داسې دين دی چې خپل پيروان د جهاد په شکل کې تاو تريخوالي ته تشويقوي. وگورئ! دا يوه ډېره مهمه قضيه ده چې تر يو مليارد ډېر مسلمانان پدې نړۍ کې اوسېږي او دوی ټول له خپل دين څخه الهام اخلي. دغه مسلمانان کولی شي چې نړۍ د امن ځای وگرځوي، او هم دا کولی شي چې د نړۍ امن او استقرار لپازندکړي. نو ځکه موږ دا نه غواړو چې اسلام دې خپله ازادي ولري، او مسلمانان دې د دې صلاحيت ولري چې کوم شی (اسلام) دی؟ او کوم شی (اسلام) نه دی؟ نور به موږ د دې فيصله کوو چې کوم شي ته دې اسلام وويل شي).

د جنرال (کلارک) پورتنۍ څرگندونې د ده شخصي نظر ندي، بلکې هغه د اسلام په خلاف د ناټو د هېوادونو او حکومتونو د تفکر حقيقت دي چې د يوه پوځي جنرال په ژبه څرگندېږي.

غرب غواړي اسلام د (وحیې) او (سنت) له چوکاټه وباسي او د بشري عقل او غوښتنو پر بنسټ يې ودروي.

غرب هم پخپله او هم په اسلامي نړۍ کې د خپلو (سیکولرو) او (ډیموکراتو) ملگرو په توسط هڅه کوي چې د اسلام (قداست) او د هغه د نه بدلېدلو اصل له منځه یوسي، او د نورو بشري فلسفو او نظریاتو په څېر داسې یو شی ورڅخه جوړ کړي چې هر څوک یې په هغه ډول تعبیر او تفسیر کړي چې زړه یې غواړي، او هېڅوک باید دا حق ونه لري چې د بل چا تعبیر او تفسیر ته غلط ووايي.

غرب په عملي ډول په اسلامي نړۍ کې پراخې هڅې پیل کړي چې د دغه ډول (پیوندي اسلام) په رامنځته کولو کې چې د (روا) او (ناروا) او د (بنه) او (بد) فیصله ورکې د غربې نړۍ په واک کې وي، او په اسلامي نړۍ کې د داسې یو نسل روزنه او پالنه وکړي چې تش په نامه مسلمان وي، خو نور د ژوند په ټولو سیاسي، اجتماعي، اقتصادي، فکري، فرهنګي او نورو ډګرونو کې د غرب پر لاره روان وي. دغه نسل به داسې خلک وي چې نه به په عملي ډول اسلام مني، او نه به ورڅخه په صراحت سره خپل (ارتداد) بنکاره کوي، د اسلام هر څه ته به د شک په نظر ګوري، خو د غرب په نظریاتو او قوانینو به یې اطمینان حاصلېږي، او هماغه به ورته د پرمختګ لاره بنکاري.

د اسلام د تحریفولو او د هغه په خلاف د فکري جګړې لپاره د غرب وسائل :

غرب او په سر کې یې امریکا د اسلام د تحریف او د هغه په خلاف د فکري جګړې لپاره بېلابېل وسائل کاروي چې ځینې مهم یې په لاندې ډول دي:

- ۱ - میډیا او مطبوعات
- ۲ - تعلیم او تربیه
- ۳ - مالي او پوځي مرستې
- ۴ - قوانین او سیاسي فشارونه
- ۵ - منځلاري او منځلاریتوب

۱- مېډیا او مطبوعات :

د اسلام د تحریف او د مسلمانانو د بې لارې کولو لپاره د غرب په لاس کې مېډیا او مطبوعات تر ټولو خطرناکه وسیله ده، ځکه چې غرب کولی شي د دې وسیلې له لارې د مسلمانانو هر فرد ته پداسې شکل خپل پیغام ور ورسوي چې مسلمان به ورباندې پوه هم نشي چې د بل چا پیغام اخلي او د هغه مطابق خپل ژوند عیاروي.

د دې لپاره چې غرب خپله فکري جگړه په مؤثر او پراخ ډول د مسلمانو ولسونو په خلاف پرمخ بوځي هڅه کوي د خپل قوي اقتصاد په مټ په اسلامي هېوادونو کې په لسگونو زره د مېډیا کارکوونکي، ژورنالستان، لیکوالان، ادیبان، مؤلفین، مفکرین، د پوهنتونو استادان، ایمان خرڅوونکي ملایان او پیران، ممثلین او سینماگران، د کتابونو ناشران او نور هغه عناصر په ډالرو خریداري کړي چې په ډېرې سپین سترگۍ او مکر د دښمن پیغام په آسانه خپل ولس ته رسولی شي.

کله چې امریکا پر افغانستان او عراق تېری وکړ همدغه چاره یې ترسره کړه، او د خپلو ډالرو په زور یې په زرگونو د قلم، فکر او وینا خاوندان د مجاهدینو په خلاف د خپلو یرغلگرو قواوو ترڅنګ ودرول.

کله چې امریکا افغانستان اشغال کړ نو د (سپینې ماڼۍ) د ارتباطاتو مدیر (ټاګر اسکیو) د جگړې د فکري اړخ د پرمخ بیولو او د اسلام د مفاهیمو د تحریف لپاره یو مفصل پلان جوړ کړ او د (بوش) ادارې ته یې وړاندې کړ.

(ټاګر اسکیو) د خپل پلان لنډیز سپینې ماڼۍ ته پدې الفاظو کې وړاندې کړی وو: (موږ پیسې لرو، تجربه لرو، افکار او نظریات هم لرو، ځکه خو د امریکا په مقابل کې هڅوک د فکري جگړې په ډګر کې نشي درېدلی).

د (ټاګر اسکیو) د پلان د عملي کولو لپاره امریکا په افغانستان او سیمه کې د فکري بدلون لپاره پراخ پلان تطبیق کړ، او هغه پدې ډول چې د عربي نړۍ لپاره یې د (امریکا غږ د راډیو تلویزون) تر څنګ د (الحیة)

تلویزون، د (سوا) او (العراق الحرّ) راډیوگانې جوړې کړې. او د افغانستان او پښتنو لپاره یې هم د (امریکا غږ) تر څنګ د (آشنا تلویزون) د (آزادۍ)، (ډیوه) او (مشال) راډیوگانې هم جوړې کړې.

د یادو شویو لویو او قوي راډیوگانو تر څنګ د امریکا د نړیوالې پراختیاد مؤسسې (USAID) لخوا په افغانستان او سیمه کې ۱۷۰ د (F.M) راډیوگانې هم جوړې شوي. د همدغو راډیوگانو د چلولو لپاره امریکا په زرګونو (لوستي) او یا (نیم لوستي) ځوانان استخدام کړل، او هم یې دغو راډیوگانو ته له ډېرو پخوانیو (کمونستانو)، له غږه له راغلیو (سیکولرانو) او منحرفو (جهادیانو)، (ډیموکراتو اخوانیانو) او د (مادرن اسلام) له منونکو (فرهنگیانو) څخه (کارپوهان)، (مبصرین) او (فیلسوفان) هم جوړ کړل، چې دغو ټولو بیاحالات د دښمن په ګټه تشریح کړل او د هغه جنایات یې توجیه کړل.

امریکا دغه خلک ښه استعمال کړل، او د دوی په ژبه یې خلکو ته د هغه اسلام ډنډوره وغږوله چې غرب یې د مسلمانانو لپاره غواړي، او همدغه تجربه یې د اسلامي نړۍ په ټولو هېوادونو کې عملي کړه چې خطرناک او تباه کوونکي نتائج یې ولرل.

خو کله چې تر څوارلس کلنې ناکامې جګړې وروسته امریکایان په دې پوه شول چې په افغانستان کې نور د دوی پلانونه نه کامیابېږي او ډالر یې هسې بېڅایه مصرفېږي نو د جنګي لګښتونو د کمولو تر څنګ یې پر هغو رسنیو او نشراتي مؤسساتو هم خپل لګښتونه ودرول او یا یې کم کړل چې د پوځي اشغال په وخت کې یې د (آزادو رسنیو) په نامه را منځته کړې وې. په دې هکله په 2015/08/24 تاریخ دافغانستان مشهورې انټرنټي وېبپاڼې (نن ټکی آسیا) په دې عنوان چې (د امریکا په مرستو ولاړې رسنۍ له گواښ سره مخ دي) د واشنگټن پوست د ورځپاڼې د یوه ځانګړي راپور لنډیز خپور کړ چې ورکې راغلي وو:

« واشنگتن پوست ورځپاڼې په يوه مفصل راپور کې له افغانستانه د امريکايي ځواکونو له وتلو سره د هغو رسنيو برخليک څېړلی چې د امريکا په مالي ملاتړ رامنځ ته شوي دي. د ورځپاڼې په باور دغه امريکايي رسنۍ د امريکايانو له وتلو سره له حياتي گواښ سره مخ دي. ورځپاڼه وايي، دغه رسنۍ په يوه «دبڼمن چاپېريال» کې اوسېږي.

راپور په کابل کې د «نی» خبري ادارې له انگرې څخه پيلېږي. خبريال د «نی» ادارې هغه امنيتي تدابير بيانوي، چې دغې ادارې له هغې وروسته ونيول، چې د طالبانو له خوا په دې تورنه شوه چې د «امريکايانو د فرهنگي يرغل مرکز» دی. د نې ادارې مالي لگښت امريکايان ورکوي. کله چې طالبانو پر نې ادارې تور پورې کړ چې گواکې د امريکايانو کلتوري گټې پالي، دغې ادارې خپلو کارکوونکو ته څو ورځې رخصت ورکړې. د ادارې مشر داسې انگېرله چې د طالبانو له خوا به د بريد هدف وگرځي. د نې اداره چې پخوا د دارالامان پر عمومي سړک کې وه، له گواښ وروسته يې ځای هم بدل کړ.

واشنگتن پوست ليکي: د طالبانو حکومت له ړنگېدو وروسته امريکايانو ۷، ۱۱۰ ميليونه ډالر ولگول، چې په افغانستان کې «ازادې رسنۍ» رامپياوړې کړي. ورځپاڼه وايي: «د طالبانو د حکومت له نسکورېدو سره په دغه جگړه ځپلي هېواد کې ازادو رسنيو په ډېرې چټکۍ سره وده وکړه. «څو ورځپاڼه دا هم وايي، چې د دغو «زادو» رسنيو بوديجه او تخنيکي سلاکاران د امريکايانو له خوا گومارل کېدل. د ورځپاڼې په باور پر افغانستان د امريکا د يرغل له مهمو اهدافو څخه د بيان ازادې وه.

واشنگتن پوست په افغانستان کې د امريکا په مالي مرستو ولاړې رسنۍ «خپلواکې» بولي. ورځپاڼه وايي، د طالبانو د حکومت پر مهال خپلواکې رسنۍ فعاله نه وې.

واشنگتن پوست وړاندې ليکي: «د امريکا په مالي مرسته د سروې له مخې، نن د سلو شاوخوا ټلويزيونونه او د ۲۵۰ شاوخوا راډيوگانې فعاله

دې. له ۲۰۰ زیاتې ورځپاڼې او مجله خپرېږي». د ورځپاڼې په خبره په افغانستان کې دمگړۍ ۳۴ خبري اژانسونه او ۱۷ د ژورنالېستانو د روزنې مرکزونه کار کوي. یو له دغو مرکزونو څخه هم نې دی. د واشنګټن پوست له نظره، نې د «ازادو رسنیو» د پیاوړتیا لپاره هڅې کوي او خپله بودیجه د امریکا د پراختیایي ادارې له خوا ترلاسه کوي.

د راپور لیکوال له نظره اوس دغه رسنۍ، چې خپلواکې گڼل کېږي، له دې جدي پوښتنې سره مخ دي چې د امریکایانو له وتلو وروسته، چې تمه ده د ۲۰۱۶ تر پایه به ټول امریکایي ځواکونه له افغانستانه وځي، د دغو رسنیو برخلیک څه کېږي. دغه «خپلواکې» رسنۍ خپلې بودیجې له امریکانو ترلاسه کوي، اوس چې امریکایان وځي، دوی د بودیجې له نشت سره مخ کېږي.

ورځپاڼه د یوه ژورنالېست له خولې لیکي، چې دغه رسنۍ به یا له منځه ځي او یا به محلي ځواکونو او یا هم طالبانو ته تبلیغاتي وسیلې گرځي. د ورځپاڼې په باور، طلوع چې ویل کېږي ډېر کتونکي لري، امریکایانو په لومړي ځل د ۲،۸ میلیونه ډالرو په لگښت پیل کړه. دغه ټلويزيون د حامد کرزي د حکومت پر مهال، کله چې افغان حکومت له امریکایانو سره د امنیتي تړون لاسلیک رد کړ، د افغان حکومت پر ضد پراخه تبلیغات پیل کړل.

ورځپاڼه د پښواک خبري اژانس په اړه لیکي، چې له امریکایانو څخه خپله بودیجه ترلاسه کوي: «امریکایانو ۲،۵ میلیونه ډالرو ولگول چې د پښواک خبري اژانس پیل کړي. دغه اژانس ۱۲۰ کارمندان لري». د ورځپاڼې په باور، پښواک هم په افغانستان کې مخکښ «خپلواک» اژانس دی، چې اوس هم هره میاشت د امریکا د حکومت له خوا ۱۰،۰۰۰ ډالر ترلاسه کوي.

د ورځپاڼې په خبره، پښواک اژانس اوس کولای شي چې تر یوه بریده خپل لگښت پیدا کړي. د دې ادارې مشر، دانش کړوڅېل واشنګټن پوست ته ویلي چې سړ کال هڅه کوي پر ځان بسیا شي.

د «سلام وښار» راډیو مسوول، نجیب الله امیري هم د بودیجې د کمښت له امله خپله اندېښنه څرگندوي، د امریکا گڼې پروژې سر کال او یا هم د ۲۰۱۶ تر لومړیو پای ته رسېږي. ډېری راډیوگانې وار له مخه خپل کارمندان له لاسه ورکړي. امیري وايي: «زموږ له اتیا سلنه زیاتې راډیوگانې په ښه مالي وضعیت کې نه دي.»

په دې اړه په کابل کې د امریکایانو له لوري د «افغانستان د ازادو رسنیو د څار» د ادارې یا «نی» اجرائیې رییس عبدالمجیب خلوتگر هم په 2015/09/04 تايخ رسنیو ته وویل چې: «بهرنیان باید پر هغو ژمنو ودرېږي چې د لندن په ناسته کې یې د افغانستان له رسنیو سره کړې وې. د «نی» مشروویل: «لکه څنګه چې نړیوالې ټولنې په هېواد کې د رسنیو په رامنځ ته کولو کې مهم رول درلود، اوس باید د رسنیز کرکېچ مخنیوی هم وکړي.»

خلوتگر وايي، په تېره یوه نیمه لسیزه کې په افغانستان کې رسنیو بې سارې وده تجربه کړه، مګر اوس له مالي او اقتصادي ستونزو سره لاس او ګرېوان شوي دي. دی زیاتوي، ۷۵ غړیزو، انځوریزو او لیکنیزو رسنیو د اقتصادي ستونزو له امله یا خپرونې ودرولي دي او یا هم ورسره مخ دي. د «نی» اداره هم چې د بهرنیانو له مرستو خپل لګښتونه پوره کوي وايي، د بهرنیو ځواکونو وتل باید د افغانستان په اړه د «نړیوالې ټولنې» د نه پاملرنې په معنا نه وي.»

۲- تعلیم او تربیه :

د تعلیم عملیه او تعلیمي نصاب د نسلونو د جوړولو قالب دی، او قالب چې هر شکل ولري په هغه کې اچول شوی شی به هم په هماغه شکل راوځي. دا نامعقوله ده چې قالب دې مستطیل شکل ولري، خو څوک دې له هغه څخه د دایروي شي د جوړېدلو تمه وکړي. که تعلیمي نظام او نصاب د غرب په خوښه جوړ شوی وي نو په طبیعي ډول به د هغه نصاب

لوستونکي د غرب پر لاره ځي. او که نصاب د اسلام مطابق جوړ شوی وي، نو لوستونکي به یې هم د اسلام پر لاره ځي.

کله چې په ۱۸۸۲م کې مصر د انگریزانو په لاس سقوط وکړ، نو د انگلستان د هغه وخت حکومت د مصر له انگریز حاکم (لارډ کرومر) څخه وغوښتل چې په مصر کې د انگریزي تسلط د ټینګولو لپاره یې چې هر څه ته ضرورت وي د برتانیې له مرکزي حکومت څخه دې یې وغواړي.

خو د دې پر ځای چې (لارډ کرومر) د برتانیې له حکومت څخه پوځي وسائل او پوځونه وغواړي هغه ورڅخه د (تعلیم ماهرین) وغوښتل. د برتانیې حکومت د (لارډ کرومر) د غوښتنې په ځواب کې هغه ته (ډوګلاس ډنلوپ) چې د لاهوت (مسیحي دینیاتو) دشاهي د فاکولتې فارغ التحصیل مسیحي عالم وو ورولبږه.

(ډوګلاس ډنلوپ) د مصر لپاره داسې یو د تعلیم نظام او نصاب جوړ کړ چې هم یې د (الزهر) د تعلیمي او معنوي تاثیر مخه ورباندې ونیوله، او هم یې د وخت په تېرېدلو په مصر کې د داسې یو نسل روزنه او پالنه وکړه چې د مصر راتلونکي یې له اسلامه بیګانه او د انگریز په رنگ کې رنگ کړ. او کله چې د مصر تعلیمي نصاب سیکولر (بې دینه) شو نو په هغه پسې تقریباً د ټولې عربی نړۍ تعلیمي نصابونه (سیکولر) شول، او حکومتونه یې هم د غرب پر لاره روان شول چې تر ننه لاهم روان دي.

د دې لپاره چې غرب د ټولې اسلامي نړۍ د هېوادونو په تعلیمي نصابونو کې د اسلام تاثیر له منځه وړي وي، او یا یې لږ تر لږه کم کړي وي نو د ملګرو ملتو نړیواله مؤسسه یې وکاروله، او په ۱۹۷۷م کال کې د یونسکو (د ملګرو ملتو د تعلیم او فرهنگ د څانګې) په چوکاټ کې یې یوه تعلیمي اداره جوړه کړه چې نوم یې (اسلام او غرب) وو. د دې ادارې مشري په ملګرو ملتو کې د برتانیې پخواني سفیر (لارډ کارادون) کوله. دې ادارې ۳۵ غړي لرل چې ۱۰ یې د اسلامي ممالکو د (سیکولرو)

حکومتونو استازي ول او پاتې ۲۵ يې د اسرئیلو او غربي هېوادونو غړي ول.

د (اسلام او غرب) دغې ادارې پدې موضوع کار کاوه چې څنگه په تعليمي نصابونو کې د اديانو ترمنځ په مشترکو نقطو ترکيز وکړي، او په نصابونو کې د داسې مضامينو او مفاهيمو مخنيوی وکړي چې (دين) ورکې د (سلوک) لپاره معيار ټاکل کېږي.

دې ادارې د ټولو اسلامي هېوادونو نصابونه پداسې ډول جوړ کړل چې د اسلام تاثير ورڅخه له منځه يوسي او يا يې تر ممکنه حده کم کړي. او د اسلام په عوض ورکې نور نظريات لکه (قوميت) (وطنيت)، (ژبپالنه) او داسې نور په تعليمي نصابونو کې د ملي ايډيالوژيو په حيث ورشامل کړي.

د دې ادارې د فعاليتونو يو مثال په مصر کې دا وو چې د نصاب تر تبديلي د مخه د مصر د نصاب د تاريخ په مضمون کې د (فرعوني تاريخ) برخه يوازې ۷۵ صفحي وه، خو تر تبديلي وروسته ۳۱۷ صفحوته پورته شوه.

او همدارنگه تر تبديلي د مخه په نصاب کې د اسلامي تاريخ برخه ۲۰۷ صفحي وه، خو تر تبديلي وروسته دغه برخه ۳۵ صفحو ته راکښته شوه. همدغه فارموله تقريباً په ټولو اسلامي هېوادونو کې تطبيق شوه، ځکه چې د نه تطبيقولو په صورت کې هېوادونه د (يونيسکو) له سازمان څخه وپستل کېدل، او شهادتنامو يې په غربي نړۍ کې خپل (قبوليت) له لاسه ورکاوه.

پورتنیو حقيقتونو ته په پام سره ويلي شو چې رسمي تعليمي نظام په اسلامي نړۍ کې د غرب تر ټولو خطرناکه وسيله ده. او تر څو چې دغه وسيله د غرب په خوښه چلېږي نتايج به يې هم هغه ډول راوځي چې غرب يې غواړي.

په اسلامي نړۍ کې د غرب لپاره د غربي ډوله تعليمي نصاب او نظام د افادیت په اړه د امریکا یو مهم پالیسي جوړوونکی شخصیت دواشنگټن د نږدې ختیځ لپاره دستراتیژیکو مطالعاتو دانستیتوت پخوانی مدیر (رابرت سوتلوف) چې د امریکا حکومت ته د اسلامي هېوادونو په اړه پالیسي جوړوي او د امریکا د نویو محافظه کارانو (مسیحی افراطیانو) له ډلې څخه دی په اسلامي نړۍ کې د تعلیم په اړه وایي :

په عربي او اسلامي نړۍ کې امریکایي تعليمي ادارې یوازې د لوړې سويي تعليمي ادارې ندي، بلکې هغه د عربي او اسلامي ټولنو د امریکایي کولو لپاره د امریکا د استراتیژیکي جگړې سرې (پټ) لښکر دی).

د (رابرت سوتلوف) دغه امریکایي پټ لښکر رښتیا هم ټوله اسلامي نړۍ له جگړې پرته د امریکا لپاره فتح کړه، ځکه چې دغه تعليمي نظام د مسلمانانو له نویو نسلونو څخه حقيقي اسلام پټ کړ، او د هغه پر ځای یې داسې یو څه د اسلام په نامه ورته معرفي کړل چې هغه یا اصلاً اسلام ندی، او یا یو تحریف شوی، مسخ شوی او د غرب په خوښه برابر شوی اسلام دی.

غرب د مسلمانانو د تعليمي نصابونو په بدلولو کې د روسانو په څېر له بېرې کار نه اخلي، بلکې د هغه انگریزي متل مطابق چې وایي : (کار په کراره کوه خو پداسې شکل چې تاثیر یې يقيني وي) په کراره او تدریج سره د مسلمانانو د تعلیم او تربیې نصابونه بدلوي.

غربي استعمارگرو هېوادونو د (یونسیکو) او نورو مؤسساتو په توسط د اسلامي هېوادونو په نصابونو او تعليمي نظام کې څو اساسي تغیرونه راوستل چې ځینې یې په لاندې ډول دي:

۱ - په مسلمانو هېوادونو کې د غربي ژبو او ادبیاتو خپرول او بیا همدغه ژبې د تعلیم او سیاست ژبې گرځول. غرب لدې لارې خپل ټول سیاسي، اجتماعي، اخلاقي او فلسفیانه مفاهیم او نظریات د مسلمانانو د نوي

نسل مخې ته کېښودل، او نوی نسل یې ورباندې له اسلام، اسلامي تاریخ، اسلامي تمدن او اسلامي ټولنیزو ارزښتونو مصروف کړ، چې په نتیجه کې غربي فرهنگ او معلومات ورته اصل وگرځېدل، او اسلامي معلومات ورته داسې یو څه وگرځېدل چې د دوی په اند په عملي ژوند او پرمختګ پوري اړه نه لري.

۲ - په نصابونو کې د دیني او اسلامي ټولنیزو مضامینو اندازه لږ کړای شوه، او د هغو پر ځای رسم، هنر، غربي ډوله مدني او اجتماعي زده کړو او د غرب تاریخ او پرمختګونو ته ځای ورکړ شو.

۳ - د ژبې او ادبیاتو کتابونه یې له دیني موادو او مفاهیمو خالي کړل، او دیني مفاهیم یې په بې کیفیته، بې روحه او بې واقعیته شکل یوازې د (دینیاتو) په کتابونو کې محدود کړل.

۴ - له نصابونو څخه د اسلام فتوحات، پر نړۍ د اسلامي تمدن احسانونه او د اسلام د مشاهیرو په هکله معلومات لیرې شول، او پر ځای یې د اروپا او امریکا تاریخ، د غرب لشکر کشۍ، د غرب مشاهیر، فیلسوفان، شاعران، مخترعین، سیاسي مشران او پوځي افسران د مسلمانانو نویو نسلونو ته د (ماډل) په حیث معرفي شول.

د غرب دې ټولو تعلیمي هڅو اسلام په یوه نیمګړي، تحریف شوي او بېرته پاتې شکل نوي نسل ته تقدیم کړ، چې نتیجه یې له اسلام سره د نوي نسل په (بې رغبتۍ) کې راووتله. او دا طبیعي خبره ده چې که یو څوک د یو څه په اړه بې رغبت وي نو ولې به له هغه څخه د دفاع په لار کې قربانۍ ته حاضرېږي؟

امریکا د افغانستان له اشغالولو وروسته همدغه ټولې کړنې په افغانستان کې هم ترسره کړې، خو د ډېر تأسف ځای دا دي چې امریکا او غرب خپل تعلیمي او فکري جنايات دلته د هغو خلکو په توسط تر سره کړل چې یو وخت یې ځانونه مجاهدین، اخوانیان، اسلامي فرهنگیان او د (نړیوال اسلامي حرکت!!!؟) منسوبین ګڼل، خو نن د همدغو جنايت کارو نومونه د

مؤلفینو، مشاورینو او د تعلیمي نصاب د پروژې د مشرانو په حیث د هغو کتابونو پر پشتیو لیکل شوي چې د (نبراسکا) د امریکایي پوهنتون تر څارنې لاندې جوړ شوي، د (USAID) لخوا یې بودیجه برابره شوي، او د (آیساف) له لوري چاپ شوي، او د تعلیم او تربیې په اختیار کې ورکړل شوي دي.

دغه خلک ښایي د خلکو په سترگو کې خاورې واچوي او و وایي چې یو عصري متوازن او له اسلام سره برابر نصاب یې جوړ کړی دی، خو دوی په حقیقت کې هغه نصاب جوړ کړی چې د صلیبي جگړې اعلانونکي (جورج بوش) هغه خپل ملت ته په افغانستان کې د خپلې یوې بریا په حیث اعلان کړ او ویې ویل:

“And before the end of the year, we’ll have sent almost 10 : million of them [that is, new textbooks] to the children of Afghanistan. These textbooks will teach tolerance and respect for human dignity *instead of indoctrinating students with fanaticism and bigotry.*”

– George W. Bush, “Weekly Radio Address,” March 16, 2002
(د کال تر ختمېدلو مخکې به موږ د افغانستان ماشومانو ته تقریباً لس ملیونه درسي کتابونه ورلېږلي وي. دغه کتابونه به هغوی ته (د نورو په مقابل کې) زغم او د توندلازیتوب او تعصب پر ځای د انساني کرامت احترام ورزده کوي).

دا خولاد هغه نصاب اړه خبره وه چې امریکا په اول ځل د (کرزي) حکومت ته تیار کړی وو او ډېرې تبدیلی یې لا ورکې نه وې راوستلې. تر هغه وروسته افغاني نصاب دوه ځله بیا د امریکایي مشاورینو تر څارنې لاندې د اسلامي او جهادي مفاهیمو له مفرداتو او تاثیراتو څخه محروم شو، او پر ځای یې د غربي فرهنگ تاثیرات او مفاهیم ورکې ځای پر ځای شول.

۳- قوانین او سیاسي فشارونه :

د ریښتني اسلام په خلاف د غرب د فکري جگړې له وسائلو څخه بله مهمه وسیله د اسلام ضد قوانین دي چې د اساسي، مدني، جزايي او نورو قوانینو په شکل کې د مستبدو او (سیکولرو) حکومتونو له لوري پر مسلمانانو د زور، زندان او تزویر په وسیله عملي کېږي.

په اوسني وخت کې تقریباً د ټولو اسلامي ممالکو اساسي، مدني، عدلي او قضايي قوانین د غرب د مشاورینو او متخصصینو له لوري داسې جوړ شوي چې باید د اسلامي شریعت تطبیق ته ورکې هېڅ ځای نه وي. او که چېرې کوم حکم او یا کومه ماده یې تصادفاً له شریعت سره موافقت هم ولري، نو هغه هم باید په بېلابېلو بهانو غیر فعاله شي.

د اسلامي نړۍ د ټولو حکومتونو په قوانینو کې د غرب له لوري د (بشر د حقوقو د نړیوالې اعلامیې) منل ضروري گڼل شوي دي. نه یوازې دا چې د دې کفري اعلامیې منل ورکې ضروري گڼل شوي، بلکې د هغې د تفسیر او تعبیر حق هم ورڅخه د دې لپاره اخیستل شوي چې هسې نه چې دغه هېوادونه د بشر د حقوقو اعلامیه او د ملگرو ملتو نړیوال میثاق او یا د هغو ځینې مادې د اسلام مطابق تفسیر او تعبیر کړي. همدغه حکم د بشري حقوقو د نړیوالې اعلامیې په ۲۹ مه ماده کې داسې ذکر شوي دي :

((په هېڅ ډول شرایطو کې روا نه ده چې د بشر له حقوقو سره دې پداسې ډول چلند وشي چې د ملل متحد له اصولو او اهدافو سره تضاد ولري)).

غربي هېوادونو او امریکا د اسلامي نړۍ له حکومتونو سره د تعامل داسې معیارونه ټاکلي او حکومتونه یې د هغو په رعایتولو ملکف کړي چې د دغو هېوادونو ټول سیاسي، اقتصادي، تعلیمي، فرهنګي او پوځي قوانین باید د غرب له خوښې سره سم وي، او که چېرې دغه قوانین هغه ډول نه وي چې غرب یې غواړي نو بیا له ډول ډول سیاسي، اقتصاد، تعلیمي فرهنګي او پوځي بندیزونو او سزاګانو سره مخ کېږي.

یوه بله خطرناکه حربه چې امریکا یې په اسلامي هېوادونو کې د خپلو فشارونو په سلسله کې کاروي هغه د (مذهبي آزادۍ) په نوم کفري ډلو او اديانو ته د قانوني فعالیت د زمينې تضمینول دي.

امریکا د دیني پلورالیزم (دیني تعدد گرایي) د اصل په تحمیلولو د اسلامي نړۍ پر حکومتونو فشارونه راوړي ترڅو د هېوادونو دروازې د هر ډول کفري دعوت پر مخ خلاصې پرېږدي، او له حقيقي اسلامه پرته د بل هېچا پر دعوت او فعالیت دې بندیز نه وي.

امریکا او نورو غربي هېوادونو پدې ډول په اسلامي هېوادونو کې په قانوني ډول د (تنصیر) لپاره لاره برابره کړې ده، او دا کار د امریکا د خارجه پالیسی په اولویاتو کې ځای لري.

د (دیني آزادۍ) په نامه د امریکا د خارجه چارو وزارت له لوري ۷ نمبر راپور په ۸ / ۱۱ / ۲۰۰۵ تاریخ د څېړنې لپاره د امریکا کانگرس ته وړاندې شو، او په هغه کې په ډېرو عربي او اسلامي هېوادونو کې د (دیني آزادۍ) له نشتوالي شکایت شوي وو، د دې راپور اساسې ټکي په لاندې ډول ول:

۱ - د امریکا متحده ایالات نور د (دیني آزادۍ) قضیه د دولتونو له داخلي چارو څخه نه گڼي، بلکې هغې ته نور د نړیوالو چارو په سترگه گوري. یعني دا چې به نور په اسلامي نړۍ کې داسې عملي کېږي لکه نور بین المللي قوانین چې عملي کېږي.

۲ - د امریکا متحده ایالات به نور د (دیني آزادۍ) قضیې ته یوازې د یوې نظریې په نظر نه گوري او د هغې د عملي کولو لپاره په سپارښتنو اکتفا نه کوي، بلکې د هغې د رعایتولو لپاره به نورو دولتونو ته اوامر صادروي، او پدې لاره کې به د مشوقاتو له ورکولو او د فشارونو له واردولو څخه کار اخلي.

۳ - له (دینې آزادۍ) څخه مقصد په مطلق ډول د خلکو آزاد پرېښودل دي، ترڅو هر څوک چې په اسلامي نړۍ کې بل هر دین اخیستارول غواړي اختیار یې کړای شي.

د همدغو یادو شویو قوانینو او فشارونو له امله په افغانستان کې د امریکا له لوري جوړې شوې ادارې هېڅکله ونه کولی شول چې له اسلام څخه (مرتد) شویو خلکو ته سزا ورکړي، او یا په افغانستان کې د (نصرانیت)، (بهائیت) او نور باطلو نظریاتو د خپرېدو مخنیوی وکړي. ځکه چې د افغانستان اوسنی اساسي قانون د بشر د حقوقو نړیواله اعلامیه رعایتوي، او د همدې اساسي قانون په اوومه ماده کې داسې راغلي: (دولت د ملګرو ملتونو د منشور، د بین الدول معاهدو، د نړیوالو میثاقونو چې افغانستان له هغو سره تړاو لري او د بشري حقوقو د نړیوالې اعلامیې رعایت کوي).

او د بشري حقوقو د نړیوالې اعلامیې په اته لسمه ماده کې په صراحت سره هر چاته په خپله خوښه د (دین د انتخاب) په هکله داسې راغلي دي: ((هر انسان د فکر د آزادۍ او د دین د انتخاب له حق څخه برخمن دی، او همدا حق د دین او د عقیدې تبلیغ، د ډله ییزو بنوونو او رسنیو له لارې د نظر اظهار او همدا ډول د شعارو سړي او علني تر سره کولو او له هغو څخه حفاظت ته هم شامل دی)).

همدارنگه همدغه د (ارتداد حق) د بشر د حقوقو د نړیوالې اعلامیې په نولسمه ماده کې هم په صراحت سره داسې ذکر شوي دي: ((هر انسان د نظر او خپل لیدلوري د آزادۍ له حق څخه برخمن دی. دغه حق د پته هم شامل دي چې څوک دې د بل چا افکار او نظریات د بل چا له مداخلې پرته ومني. او هم کولی شي خپل افکار او نظریات په هرې ممکنې وسیلې له هر جغرافیوي قید او بند پرته ترلاسه او نشر کړي)).

پورتنيو حقایقو ته په پام سره ویلي شو چې په اسلامي هېوادونو کې د غربي ډوله قوانینو عملي کېدل د اسلام په خلاف د فکري او قضایي

جگړې او د هغه د تحریف تر ټولو خطرناکه وسله ده. او همدغې وسیلې اسلام دخلکو له عملي ژوند څخه لیرې کړی او خلکو ته یې داسې ورمعرفي کړی چې اسلام یوازې یو څه تصورات، عبادتونه او دعاگانې دي او بس، چې نه نظام لري، نه قوانین لري او نه هم د بشریت د چارو د سمبالولو وړتیا لري. او که یو څه قواعد او ضوابط ورکې شته هم نو هغه د ډېرې پخوا زمانې لپاره وو چې اوس د تطبیق وړتیا نه لري.

خو که مسلمانان راپورته کېږي او په عملي ډول دا ثابتوي چې شریعت اوس هم د بشریت د چارو د سمبالولو او هم د تطبیقېدلو وړتیا لري، نو غرب او امریکا یې بیا ځواب د زور په استعمال، د بمونو په اورولو، په زندانونو کې د مسلمانو مبارزینو د ورغورځولو او د مسلمانانو د هېوادونو په اشغالولو ورکوي.

بله تر ټولو خطرناکه وسیله چې غرب یې د اسلام د تحریفولو او له غربي ارزښتونو سره د همرنګه کولو لپاره په ټوله نړۍ او په خاص ډول په اسلامي نړۍ کې په کار اچوي هغه د منځلاري اسلام په نامه د یوه نوي دین رامنځته کول دي. دا چې دغه دسیسه ډېره لویه او تأثیرات یې پر معاصرې اسلامي نړۍ ډېر پراخ دي نو مناسبه مو وګڼله چې د دې فتنې په اړه په یو څه زیات تفصیل سره تر را روان ځانګړي عنوان لاندې له لوستونکو سره خبره شریکه کړم.

د غرب له نظره منځلاری اسلام څه شی او منځلاری مسلمانان

څوک دي؟

د اسلام په خلاف د غرب په اوسنۍ روانې پوځي او عقیدوي جگړې کې د غرب او د هغه د ملگرو فکري مراکز او تبلیغاتي او نشراتي وسائل د (معتدل اسلام)، (معتدلو مسلمانانو) (بنسټ پالي اسلام) او (بنسټپالو مسلمانانو) اصطلاحات ډېر ډېر کاروي چې د دغې ډېرې کارونې له امله یې دغو اصطلاحاتو د اسلامي نړۍ د ځینې سیاسي او فکري کړيو په (فکري ادبیاتو) کې هم ځای موندلی دی، او د غرب له لوري هڅه کېږي چې دغې نوې ایجاد شوي اصطلاح (معتدل اسلام) ته د مسلمانانو په ټولنه کې د یوه دین او یوه حقیقت بڼه ورکړي، او د مسلمانانو نوی نسل او راتلونکي نسلونه یې د یوې (عقیدې) په حیث ومني، او د هغې پر بنسټ د (حقیقي اسلام) او (ریښتینيو اسلامي ارزښتونو) په اړه موقف ونیسي، او بیا د همدغه نوي جوړ شوي دین (معتدل اسلام) پر اساس په مسلمانو هېوادونو کې حکومتونه، نظامونه، قوانین، د روا او ناروا او بڼه او بد معیارونه او له نړیوالو سره د روابطو کیفیت وټاکي، او هم د همدغه نوي دین (معتدل اسلام) په حدودو کې د مسلمانانو ژوند تنظیم کړي.

دا چې د دغه نوي دین (معتدل اسلام) حقیقت څه شی دی؟ د چا لخوا رامنځته کېږي، ارزښتونه او معیارونه یې څوک ورته ټاکي، له حقیقي اسلام سره یې تعامل څه دی؟ کومو اهدافو او مقاصدو ته د رسېدو لپاره رامنځته کېږي؟ د رامنځته کېدلو لپاره یې له کومو ډلو، جهتونو، اشخاصو، فکري مکاتبو، څېړنیزو مراکزو او مادي او معنوي وسائلو کار اخیستل کېږي؟ او هم دا چې څنګه د دغه ډول یوه (نوي دین) د رامنځته کولو لپاره د نړۍ په ډېرو هېوادونو کې په یوه وخت هم مهاله فعالیتونه روان دي؟ او په افغانستان کې د دغه (نوي دین) د رامنځته کولو لپاره له

چا څخه په څه ډول کار اخیستل کېږي؟ او څوک ورکې په ارادي او غیر ارادي ډول استعمالیږي؟ او دغو هڅو دامریکا له لوري د افغانستان داشغال په وخت څومره زور اخیستی؟ او پایلې به یې په افغانستان کې د (اسلام) او (افغان ولس) په راتلونکي څه وي؟ او بالاخره د دغې واردې شوې منفي پدیدې د رامنځته کېدلو مخنیوی به څوک او څنگه کوي؟ دا ټولې هغه پوښتنې دي چې پدې لیکنه کې به یې تر یوه حده د ځوابولو هڅه وکړو.

منځلاری اسلام او تاریخ:

د اسلام پېژندنې ټول علماء او مؤرخین چې که هغوی مسلمانان دي او که نامسلمان مستشرقین (ختیځ پوهان) دي ټول سره پدې اتفاق لري چې اسلام همدا یوازې یو اسلام دی. تر اوسه په تاریخ کې په هېڅ ځای کې چا د (معتدل اسلام) او (بنسټ پالي اسلام) نوم ندی کارولی. په تاریخي لحاظ د (معتدل اسلام) نوم هېڅ سابقه نه لري. البته د اسلام د (فقهی او اجتهادي فهم) له مخې د اسلامي فقهی مذاهبو په نامه نورې تسمیې شته لکه حنفي، شافعي، حنبلي، مالکي، ظاهري او نور مذاهب لکه د امام سفیان ثوري، امام اوزاعي او نورو امامانو مذهبونه چې اوس یې پیروان نشته خو یو وخت یې خپل امامان او پیروان درلودل.

اسلام ته د منسوبو ځینې نورو طائفو او مذاهبو نومونه هم د اسلام په تاریخ کې یاد شوي چې د اسلام له حقیقي فهم څخه د انحراف له امله منحرفې، مبتدعي، خرافاتي او یا د گمراه طائفو په نامه یادېږي لکه خوارج، روافض، قدریه، مرجئه، معتزله او نور چې د اسلامي تاریخ په بېلابېلو وختونو کې راپیدا شوي، تر یوه وخته یې دوام کړی، او بیا ورسته یا له منځه تللي او یا یې بڼه بدله کړې او له نورو سره یوځای شوي دي، خو د (معتدل اسلام) په نامه (فکر) او (مذهب) د اسلام په سیاسي او فقهی تاریخ کې سابقه نه لري، او د فرقو او مذاهبو په کتابونو کې یې په هېڅ ځای څرک نه ترسترگو کېږي.

منځلاری اسلام یو امریکایي ایجاد دی:

غرب د تل لپاره د شرق په خلاف او بیا په خاص ډول د اسلام په خلاف په جگړه کې پاتې شوی، او د توسعه غوښتنې د روحیې په لرلو سره یې د شرق په خلاف لښکرې راوېستلې دي چې د مقدوني سکندر لښکرکشی، د مدیترانې په شرقي او جنوبي ساحلونو کې د آسیایي او افریقایي سیمو د نیولو لپاره د رومیانو لښکرکشی، صلیبي جگړې، استعماري جگړې او د اسلامي نړۍ په خلاف روانې اوسنۍ جگړې یې بېلابېل مثالونه دي. د تاریخ په اوږدو کې د اسلام په خلاف جگړې د جنګیزانو، هسپانیانو، فرانسویانو، هالنډیانو، پرتګالیانو، انګریزانو، ایټالیایانو او روسانو له لوري په لاره اچول شوي دي. په دغو ټولو جگړو کې مسلمانان تل د عقیدې لپاره جنګېدلي دي، او د بښمن هم د دوی قوت د دوی له عقیدې ګڼلی دی.

کله چې د شلمې میلادي پېړۍ په اوللو کې د انګریزانو د امپراتورۍ زوال پیل شو او تر دویمې نړیوالې جگړې وروسته یې خپل د استعمار خلافت او د غربی نړۍ قیادت امریکا ته ور پرېښود نو امریکا داسې لارې چارې ولټولې چې د هغو په وسیله پر ټولې نړۍ لاس برې شي، هېڅوک یې مخې ته ونه درېدلی شي، او د نړۍ سیاسي، اقتصادي، فکري او ټولنیز وضعیت دې په هغه ډول عیار شي چې امریکا یې غواړي.

دې لوی نړیوال هدف ته د رسېدلو لپاره امریکایانو نه یوازې دا چې په پوځي او اقتصادي لحاظ ځان پیاوړی کړ بلکه د (فکر) او (ستراتیژۍ جوړولو) په ډګرونو کې یې هم د Think Tanks په نامه د تفکیر، تحلیل، پلان جوړونې او په نړۍ کې د ولسونو او نظامونو پر وضعیتونو او احوالو د ځان خبرولو په مقصد د ستراتیژیکو مطالعاتو قوي مراکز رامنځته کړل، دغو مراکزو امریکا ته د ژوند په بېلابېلو اړخونو کې څېړنې وکړې او د

تطبیق وړ پلانونه یې ورته جوړ کړل، او د امریکا لپاره یې په نړۍ کې ډېر هغه کارونه اسانه کړل چې پخوا به انگریزانو په ډېرې سختۍ ترسره کول. د هغو لویو کارونو په سلسله کې چې امریکا د تفکیر د دغو مراکزو Think Tanks د څېړنو او مسلسل کار په نتیجه کې ترسره کړل یو یې هم د شوروي اتحاد ماتول او د نړۍ یو قطب کول وو. د شوروي اتحاد تر ماتېدلو وروسته امریکا لومړی د نوي نړیوال نظام new world order او بیا وروسته د نړیوالتوب globalization د نظریې د عملي کولو تر عنوان لاندې د نړۍ د لاندې کولو هڅې پیل کړې.

دا چې د اسلامي نړۍ ډېر هېوادونه لاله وړاندې امریکا تر خپل تاثیر لاندې راوستلي وو او په دغو هېوادونو کې یې غرب پلوي او یا مستبد رژیمونه پر مسلمانانو مسلط کړي وو، نو د شوروي د ماتېدلو او د افغانانو د جهاد د افادیت په ظاهرېدلو په مسلمانو هېوادونو کې هم د غرب له سیاسي، فکري، پوځي او اقتصادي تسلط څخه د ځان آزادولو روحیه راپورته شوه، او په مسلمانو ټولنو کې د غرب د هڅو او استعماري سیاستونو په خلاف سیاسي او دیني شعور څپاند شو، او مسلمانانو بېرته خپلو اصولو او خپل دین ته رجوع پیل کړه. او لکه څنګه یې چې د شوروي (کمونیزم) ته د کفر او الحاد په نظر کتل همداسې یې د غرب (لیبرالیزم)، (دیموکراسۍ) او لدې دواړو څخه په مسلمانو هېوادونو کې را زېږېدلی (سیکولریزم) هم (کفر) وباله، او له هغه څخه یې د نجات موندلو په هدف فعالیت ته مخه کړه، چې دغې فعالیت ته امریکا د (بنسټ پالنې) نوم ورکړ.

د شوروي اتحاد او د کمونیزم تر له منځه تللو وروسته امریکا ولیدل چې (چین) له امریکا سره د دښمنۍ روحیه نه لري، بلکه د سیاسي، فرهنګي او اقتصادي مشترکاتو له امله د وخت په تېرېدلو نور هم ورسره نږدې کېږي.

اروپا لاله پخوا له امریکا سره د (ناټو) په تړون کې شامله او په هر څه کې د هغې پر لاره روانه ده.

هند هم د لوی نفوس په لرلو په شرق کې د امریکا د ملګرتیا لاره نیولې او په آسیا کې یې د تر ټولو لویې دیموکراسۍ په حیث تبارز کړی او له امریکا سره د دښمنۍ او مخالفت لپاره څه نه لري.

د نړۍ نور واړه واره تمدونونه او دینونه هم له امریکا سره فکري او سیاسي پیوندونه لري.

امریکا ولیدل چې یوازې اسلام دی چې نه د امریکا تسلط مني، نه یې دیموکراسي او لېبرال تمدن مني، نه یې د کپیتالیزم اقتصادي نظام مني، او نه یې پر خپله خاوره پوځي شتون، لښکرې او د هغې ملګري نظامونه مني. نو هماغه وو چې (اسلام) ورته د یوازیني ریښتني دښمن په حیث ښکاره شو او د هغه په خلاف یې یوه هراړخیزه جګړه پیل کړه. او د دې لپاره چې په اسلامي نړۍ کې یې د اسلام په خلاف جګړه د یوې برخې مسلمانانو په لاس روانه کړې وي نو ریښتیني اسلام یې د بنسټپال اسلام (Radical Islam) په نامه یاد کړ، او د خپلو سیکولرو پلویانو لپاره یې یو بل اسلام چې تعریف او تفصیلات به په راتلونکو کرښو کې ذکر شي د (Moderate Islam) معتدل اسلام په نامه رامنځته کړ، او د اسلام په خلاف یې خپله جګړه تر دې شعار لاندې په لاره واچوله چې: Islam is the problem and the moderate Islam is the solution (پخپله اسلام ستونزه ده، او معتدل اسلام د دې ستونزې حل).

د امریکا او غرب فکري مراکز او د منځلاري اسلام د تولید پروسه:

په غرب او بیا په خاص ډول په امریکا کې (فکري مؤسسې) یا (فکري مراکز) چې غریبان یې Think tanks بولي د یولوی او مؤثر قوت د منابعو په حیث پېژندل کېږي، او دا ځکه چې همدغه (فکري مراکز) په غربي هېوادونو کې د پوځي او دفاعي قوت، اقتصاد، صنعت، تجارت،

خارجي روابطو او دپلوماسۍ او د هېوادونو او ولسونو د تقويه کولو او کمزوري کولو د چارو لپاره مهم او د تطبيق وړ پلانونه جوړوي، څېړنې ترسره کوي، او د حکومتونو او لویو کمپنیو لارښوونه کوي.

د فکري مؤسساتو Think tanks همدې موثريت ته په پام سره يوازې د امريکا لپاره ۴۵۰۰ لويې او وړې فکري مؤسسي کار کوي چې ۲۰۰۰ يې د امريکا په داخل او ۲۵۰۰ يې له امريکا د باندې په نورو هېوادونو کې په څېړنو بوختې دي، او په خپل فعاليت په امريکا کې پالیسي جوړوونکو، سياسي او نشراتي ادارو ته د نړۍ په مهمو مسائلو او موضوعاتو کې دقيقې څېړنې وړاندې کوي، او هغه لارې چارې وربښي چې د نړۍ له قضایاوو سره مناسب تعامل پرې خپل کړي.¹

دغه فکري مراکز په اروپا او امريکا کې د مسلمانانو او اسلامي نړۍ د ديني، فکري، سياسي، پوځي، اقتصادي او اجتماعي وضعیتونو په اړه هم پراخې او ژورې څېړنې کوي. غرب د دې څېړنو او سروې گانو له لارې ځانته د مسلمانانو او اسلامي هېوادونو ترمنځ فکري، مذهبي او سياسي اختلافات معلوموي، مسلمانان په دقيق ډول (صف بندي) کوي، او بيا د دغې دقيقې صف بندي په رڼا کې د هغوی له منځه خپل ځان ته دوستان او دښمنان تشخيصوي، او له دوستانو سره د دوستۍ او له دښمنانو سره د دښمنۍ لپاره تگلارې او د تطبيق وړ استراتېژۍ ورته وضع کوي، او د خپلو حکومتونو او کمپنیو په اختيار کې يې ورکوي.

د اسلامي نړۍ په اړه د غرب فکري مراکز (Think tanks) په مجموع کې پر دوه ډلو تقسيمېږي چې يوه ډله يې پداسې استراتېژيو او تکنیکونو کار کوي چې څنگه مسلمانانو ته له غرب سره پيوند ورکړي، او څنگه يې د معتدلو مسلمانانو په نامه له غرب سره همکارۍ ته ور وېولي. دغه ډله مراکز د غرب او مسلمانانو ترمنځ د ډيالوگ (خبرواترو) کنفرانسونه،

سمینارونه، ادارې او بنسټونیز ورکشاپونه جوړوي، او د دې لپاره زمينه سازي کوي چې څنگه د دوی په اصطلاح (منځلاري اسلامي حرکتونه) او (احزاب) د مسلمانو هېوادونو په حکومتونو کې پدې شرط ورشړیک کړي چې د دې شراکت په بدل کې به د (حقيقي اسلام) ثوابت تحریفوي او تأويلوي، د جهاد په خلاف به منفي دريځ نيسي، او په خپلو هېوادونو کې به د ديموکراسۍ په نظام کې کار کوي، او د شريعت له نافذولو به تېرېږي، چې دغه ډول اسلامي تنظيمونه او احزاب هغه دي چې د (منځلارو اسلامي تنظيمونو) په نامه په مصر، تونس، ترکيه، پاکستان، افغانستان او ځينې نورو هېوادونو کې له غرب پلویو حکومتونو سره يو ځای کار کوي. د دغه ډول فعاليت ترشا دکارنيگي مرکز (Carnegie center) د (سابان مرکز) او د بروکينگز انستيتيوت (Brookings institute) او دوی ته ورته نور فکري مراکز ولاړ دي.

او دويمه ډله مراکز بيا پر دې کار کوي چې څنگه د مسلمانانو د مادي او معنوي قوت سرچينې ور وچې کړي، مسلمانان د آزادۍ او استقلاليت له احساسه او د مقاومت له توانايۍ بې برخې کړي، او د مسلمانانو راتلونکي نسلونه پر هغه لاره روان کړي چې غرب او د هغه په رأس کې امريکايي غواړي. د دغه ډول فکري مراکز په رأس کې د هېرټيچ فاونډيشن (The Heritage Foundation) رانډ کارپوريشن (RAND Corporation) او نور مراکز ولاړ دي.

په لاندې لست کې د امريکا او برتانيې د څو مشهورو فکري مراکزو نومونه لیکو چې د هغه له منځه به د (راند کارپوريشن) په اړه تفصيلي معلومات وليکو، ځکه چې دې فکري مرکز د (معتدل اسلام) د رامنځته کولو لپاره په ۲۱۷ صفحو کې يوه تفصيلي څېړنه د Building Moderate Muslim networks (دمعتدلو مسلمانانو د نړيوالو شبکو جوړول) په نامه خپره کړې ده، او په هغې څېړنه کې يې غرب او په خاص

ډول امریکا ته په نړۍ کې د (معتدل اسلام) د خپروولو لارې چارې ورنښوولې دي.

مشهور امریکایي فکري مراکز:

- American Iranian Council
- Atlantic Council of the United States
- Brookings Institution
- Carnegie Endowment for International Peace
- Center for Advanced Defense Studies
- Center for Global Development
- Center for Strategic and International Studies
- Council on Foreign Relations
- International Center for Research on Women
- The Nixon Center
- New America Foundation
- RAND Corporation
- Resources for the Future
- Urban Institute
- Project for the New American Century
- The Claremont Institute
- American Enterprise Institute
- Heritage Foundation
- American Enterprise Institute
- Center for Security Policy
- Claremont Institute
- Committee on the Present Danger
- Foreign Policy Research Institute
- Heritage Foundation
- Hoover Institution
- Hudson Institute

- [Manhattan Institute](#)
- [Middle East Forum](#)
- [National Center for Policy Analysis](#)
- [Project for the New American Century](#)
- [Center for American Progress](#)
- [Center for Defense Information](#)
- [Center for Economic and Policy Research](#)
- [Center for Progressive Reform](#)
- [The Century Foundation](#)
- [Economic Policy Institute](#)
- [Institute for Policy Studies](#)
- [Progressive Policy Institute](#)
- [Roosevelt Institution](#)
- [Cato Institute](#)
- [Foundation for Rational Economics and Education](#)
- [Progress and Freedom Foundation](#)
- [Reason Foundation](#)

مشهور برتانوي فکري مراکز:

- [Adam Smith Institute](#)
- [Africa Research Institute](#)
- [British Future](#)
- [Centre for the Analysis of Social Exclusion](#)
- [The Centre for Cross Border Studies](#)
- [Centre for Defence and International Security Studies](#)
- [Centre for Policy Studies](#)
- [Centre for Strategic Research and Analysis \(CESRAN\)](#)
- [City Mayors Foundation](#)
- [Commonwealth Policy Studies Unit](#)

- [Cordoba Foundation](#)
- [European Council on Foreign Relations](#)
- [Foreign Policy Centre](#)
- [Institute for Jewish Policy Research](#)
- [Institute for Strategic Dialogue](#)
-
- [International Institute for Strategic Studies](#)
- [Overseas Development Institute](#)
- [Oxford Research Group](#)
- [RAND Europe](#) (an independent division of the [RAND Corporation](#))
- [Resolution Foundation](#)
- [Royal Air Force Centre for Air Power Studies](#)
- [Royal Institute of Public Administration](#) (defunct)
- [Royal United Services Institute for Defence and Security Studies](#)
-
- [The Intergenerational Foundation](#)

د یادولو ده چې دا یوازې امریکا او برتانيا ندي چې دغه ډول فکري او استراتېژیکو څېړنو مراکز لري، بلکې ټول اروپايي هېوادونه، استرالیا او روسیه هم همدغه ډول لوی او قوي مراکز لري.

رانډ کارپورېشن څه ډول مرکز دی، او تر اوسه یې د اسلامي نړۍ او

مسلمانانو په خلاف څه کړي دي؟

د رانډ کارپورېشن RAND Corporation تحقیقاتي مرکز د اسلامي نړۍ، اسلام او مسلمانانو په خلاف تر ټولو خطرناکې څېړنې ترسره کړې دي. د دې مرکز د تحقیقاتو په نتیجه د اسلامي نړۍ او خپله د اسلام د دین په اړه د امریکا د خطرناکو اقداماتو تأثیرات به تر ډېره وخته پورې د مسلمانانو په فکري، عقیدوي، اجتماعي او سیاسي ژوند کې پاتې وي. د رانډ کارپورېشن) د څېړنیز مرکز د ۱۹۴۵م کال د اکتوبر د میاشتې په اول تاریخ په دویمې نړیوالې جگړې کې د امریکا د پوځ او د هوائې ځواک

د ستر قومندان (جنرال آرنولد) له لوري د امريکا د (کالیفورنيا) په ايالت کې تاسيس شو. جنرال ارنولد چې کله وليدل چې امريکا دخپلې پرمختللي ټکنالوژۍ او اتوم بم په زور جاپان مات کړ او دويمې نړيوالې جگړې ته يې د پای ټکی کېښود نو عملاً دا ورمعلومه شوه چې عملي څېړنې او پرمختللي ټکنالوژي د غلبې له مهمو عواملو څخه دي، نو هماغه وو چې د جگړې تر ختمېدلو دوه مياشتې وروسته يې د (ډوگلاس) د الوتکو جوړولو د کمپنۍ له مشرانو سره د (کالیفورنيا) په ايالت کې د علمي څېړنو د يو خاص څېړنيز مرکز پر جوړولو مجلس وکړ او په نتيجه کې دواړو اړخونو د (راند کارپوريشن) پر جوړولو موافقه وکړه.

راند کارپوريشن په همدې کال کې د امريکا د هغه وخت د هوايي قواوو د رئيس ارکان د معاون (جنرال ليمای) تر سرپرستۍ لاندې د امريکا د هوايي قوت د لاور پياوړي کولو لپاره په څېړنو پيل وکړ. دوه کاله وروسته (راند کارپوريشن) په پوره استقلاليت د کار کولو په مقصد د امريکا د هوايي قواوو د ادارې د فيصلې پر اساس د (ډوگلاس) له کمپنۍ څخه جلا شو او په مستقل ډول يې په همدې (کالیفورنيا) کې د يو غير انتفاعي تحقيقاتي مرکز په حيث خپل کار ته دوام ورکړ. په همدې ۱۹۴۷م کال د (فورډ) مؤسسې چې د (فورډ) د موټر جوړولو د کمپنۍ اړوند وه (راند کارپوريشن) ته يو ميليون ډالر عطيه ورکړه تر څو (راند) ورباندې پر خپلو پښو و درېږي.

د (راند کارپوريشن) څېړنيز مرکز په تېرو تقريباً اوياوو کلونو کې د امريکا لپاره د مصنوعي سپورمکيو (ستيلايتونو)، کمپيوټر، وېډيوبي تصوير، او د پوځ ترمنځ د عصري ارتباط د رامنځته کولو پر وسيلې چې وروسته يې د اوسني (انټرنټ) بڼه غوره کړه پراخې څېړنې ترسره کړې دي.

د (راند کارپوريشن) په څېړنيز مرکز کې په يوه وخت کې (۱۰۰۰) تنه څېړونکي په څېړنو بوخت دي چې د دغو څېړونکو ۶۰% يې په بېلابېلو تخصصاتو کې د (ډوکتورا) سندونه او ۲۸% يې د (ماسټري) سندونه

لري، او پدې مرکز کې ۳۰ داسې پوهانو هم عضویت لرلی چې په بېلابېلو تخصصاتو کې يې د (نوبل جائزې) هم اخیستې دي.

رانډ کارپورېشن خپله د لوړو زده کړو فاکولته هم لري چې په سياسي علومو کې د (دوکتورا) سند ورکوي. دغه څېړنيز مرکز له امريکا د باندې نور مراکز هم لري چې په برتانيه کې د همدې مرکز مستقلة څانگه، په منځني ختيځ کې د عمومي پالیسي مرکز، په قطر کې د سياسي څېړنو مرکز يې مثالونه دي.

په هغه وخت کې چې شوروي اتحاد امريکا ته د لوی دښمن په حيث مطرح وو نو (رانډ کارپورېشن) د هغه د کمزوري کولو په کار کې دومره لوی نقش درلوده چې د شوروي په نظامي او ستراتيژيکو کړيو کې به يې د (رانډ کارپورېشن) مرکز ته (د مرگونو او تخريب د توليد اکاډمي) ويله.

د شوروي اتحاد تر له منځه تللو وروسته چې امريکا (اسلام) او مسلمانان د خپل يوه رېښتني دښمن او متوقع خطر په حيث وټاکل نو بيا همدغه د (رانډ کارپورېشن) څېړنيز مرکز امريکا ته د اسلامي نړۍ په لاندې کولو او د رېښتني اسلام په تبديلولو او د (منځلاري اسلام) په نامه د يوه بل دين د رامنځته کولو په چارو کې پوره لارښوونه وکړه، او د اسلامي نړۍ د قضايوو د تحليل په اړه يې امريکا ته ښې ډېرې څېړنې ترسره کړې چې خو مشهورې او مهمې څېړنې يې د دې لپاره د افغان لوستونکي مخې ته په لاندې ډول ږدو چې دا ورته معلومه شي چې (رانډ کارپورېشن) د اسلامي نړۍ په اړه د امريکا لپاره څومره کار کړی دی. د يادولو ده چې دغه څېړنې ټولې په انگلېسي ژبه کې خپرې شوې دي چې ما يې نومونه پښتو ته ترجمه کړي دي :

۱ - د بوسنیا له تجربې زده کړه.

۲ - د ناټو د پوځي ايتلاف د پوځي عملياتو او د بشري مرستو د مؤسسو ترمنځ د همغږۍ تقويه کول ۲۰۰۲ م.

۳ - اسلام د قوقاز په شمال کې، چيچنيا د يوه مثال په ډول ۲۰۰۳ م.

- ۴ - متمدن دیموکراتیک اسلام، ملګري ، منابع او ستراتیژي، ۲۰۰۳ م.
 - ۵ - اسلامي نړۍ د سېتمبر له یولسمې وروسته ۲۰۰۵ م.
 - ۶ - د تروریزم په خلاف د جګړې راتلونکې مرحلې او اقدامات. ۲۰۰۵ م
 - ۷ - په منځني ختیځ کې له تروریزم څخه د ځوانانو د لیرې ساتلو فرصتونه ۲۰۰۵ م.
 - ۸ - اسلام او غرب، د مشترکو زمینو لټول ۲۰۰۶ م.
 - ۹ - د محاصرې احساس، د اسلام او غرب سیاسي جغرافیه.
 - ۱۰ - د منځلاري اسلام د نړیوالو شبکو جوړول ۲۰۰۷ م.
 - ۱۱ - د تایلند په جنوب کې د مسلمانانو پاڅون ۲۰۰۸ م.
 - ۱۲ - په ترکیه کې د سیاسي اسلام راپورته کېدل ۲۰۰۸ م.
 - ۱۳ - د جهاد غږ د مجاهدینو له خولې ۲۰۰۸ م.
 - ۱۴ - له جرمني تر عراقه د امت په جوړولو کې د امریکا رول.
 - ۱۵ - په منځني ختیځ کې د پوځي تګلوریو بدلون.
 - ۱۶ - د مدیترانې د حوض د هېوادونو امنیت.
 - ۱۷ - د فلسطین د قضیې په اړه څلور پراخې څېړنې.
 - ۱۸ - د عراق په اړه څو بېلابېلې څېړنې.
 - ۱۹ - ایران پېژندنه ۲۰۰۹ م.
 - ۲۰ - د سپاه پاسداران ظهور ۲۰۰۹ م.
 - ۲۱ - ایران او د خلیج امنیت.
 - ۲۲ - د شمالي افریقا امنیت، داخلي او خارجي ننګوونې.
 - ۲۳ - د عربي فکر اوسني توجهات.
 - ۲۴ - د عربي هېوادونو اقتصادي امکانات.
- د امریکا له لوري د افغانستان تر اشغال وروسته (رانډکارپوریشن) د افغانستان په اړه هم په ډېرو مهمو موضوعاتو کې څېړنې ترسره کړې چې د امریکا د اشغال د تقویه کولو لپاره ډېرې ضروري یې دغه لاندې درې څېړنې دي:

- ۱ - په افغانستان کې د راډیو له لارې ښوونه او روزنه. ۲۰۰۱ م.
- ۲ - د افغانستان په نوي اساسي قانون کې اسلام او ډیموکراسي ۲۰۰۳ م.
- ۳ - افغانستان، دولت، ټولنه، د امریکا سیاست او د راتلونکي پر لوري لاره ۲۰۰۸ م^(۱)

په پورتنیو یادو شویو څېړنو کې (رانډ کارپورېشن) امریکا ته هغه لارې چارې او وسائل ور وښودل چې څنگه له هغو څخه په استفاده په افغانستان کې لیرې او د حکومت له کنټروله آزادو سیمو ته د راډیو له لارې هغه مفاهیم ور ورسوي چې د کتاب، مکتب، تلوېزیون او حکومتی ادارو له لارې یې نه شي ور رسولی، او هم یې امریکا ته هغه لاره وروښوده چې څنگه د اشغال د وخت په اساسي قانون کې اسلام غیر فعال، او غربي مفاهیم او ډیموکراسي په فعال او عملي شکل ځای کړي. د یادولو ده چې د افغانستان د همدغه اساسي قانون په اړه زما یوسلسله صوتي څېړنیز درسونه نشر شوي چې د دې اساسي قانون کفري موارد او مادې ورکې د شرعي دلائلو په رڼا کې په نښه شوي او بیان شوي دي چې اوربدل یې بې گټې ندي.

د افغانستان په اړه د (رانډ کارپویشن) په ترسره شویو څېړنو کې تر ټولو مهم نقش د افغاني الاصل امریکایي لوړپوړي مامور (زلمي خلیلزاد) او د هغه د یهودی بنځې (چېریل بنارډ) دی چې دواړه د همدغه تحقیقاتي مرکز څېړونکي او په هغه کې د بېلابېلو پروژو مدیران دي. او د دې لپاره چې (زلمي خلیلزاد) د امریکا د مصالحو د تأمین په مقصد په افغانستان او اسلامي نړۍ کې د خپلو نظریاتو او (رانډ کارپویشن) د توصیو د عملي کولو لپاره مهم فرصت او پراخ امکانات موندلي وي نو ځکه خو یې هغه لومړی په افغانستان کې د امریکا د سفیر او بیا په عراق کې د امریکا د

1 - درنډ کارپویشن په اړه د معلوماتو په تیارولو کې د (طروحة جامعیه عن تقریر مؤسسه راند الخبیث عن الإسلام الحضاري) له کتاب څخه استفاده شوی ده.

سفیر او په پای کې د ملگرو ملتو په اداره کې د امریکا د سفیر په توګه مقرر کې.

دا هم د یاولو ده چې لکه څنګه چې (اشرف غني) او بنځه یې (مسیحی) رولا دواړه د بیروت د امریکایي پوهنتون فارغان دي همدغه ډول (زلمی خلیلزاد) او یهودی (چیریل بنارډ) هم د همدغه پوهنتون فارغان دي.

د منځلاري اسلام لپاره د امریکا معیارونه

امریکا چې له اصلي اسلام څخه په وېره کې ده د هغه پر ضد یې د معتدل اسلام) په نامه داسې یو څه ته د اسلام نوم ورکړی چې هغه په حقیقت کې د امریکا د اهدافو او نظریاتو تمثیل کوي، او د اصلي اسلام د مسخ کولو او د مسلمانانو د منحرفولو لپاره له هغه څخه د یوې فعالې وسیلې په حیث کار اخلي.

امریکا د معتدل اسلام د رامنځته کولو او متعارف کولو تر نامه لاندې غواړي (اصلي اسلام) له خپلې اصلي محتوی خالي کړي، او پر ځای یې غربي مفاهیم او نظریات ورواچوي.

امریکا او ملګري یې غواړي له اسلامه د (وحيې)، (قدسیت) او (یوازې دیني نصوصو او تعلیماتو ته د رجوع کولو) خبره وباسي، او د دغو معیارونو پر ځای (عقل)، (مصلحت)، (دنیايي مادي ګټې) او (له غرب سره پر یوه لار تلل) د معتدل اسلام معیارونه وګرځوي.

هغه اسلام چې امریکا یې غواړي هغه باید له شرعي قوانینو، د توحید او حاکمیت له عقیدې، له جهاد، د یرغلګرو په خلاف له مسلح مقاومت، د (ولاء او براء له عقیدې)، د اسلامي خلافت له سیاسي نظام او د اسلامي امت (د وحدت) له نظریې خالي وي، او د دې ټولو پر ځای دې (ډیموکراسي)، (د غرب له نظره د بشر حقوق)، (د بنځو آزادي)، (شخصي آزادي)، (له کفارو سره سوله ییز ژوند)، (سیاسي او دیني تعددګرایی)، (نړیوالو قوانینو او اصولو ته التزام)، (هیومنیزم) او د (ګلوبالیزیشن) تصور دې د (معتدل اسلام) اصلي منځپانګه وي.

د دې لپاره چې امریکا د (توندلاري اسلام) او (معتدل اسلام) تر منځ خلکو ته فرق واضح کړی وي د (رنډکارپوریشن) امریکایي فکري مرکز د (معتدل اسلام) لپاره د ځینې پوښتنو په ترڅ کې یو لړ مشخصات او معیارونه وړاندې کړي دي چې که هغه په چا کې راغلل نو هغه به (معتدل مسلمان) گڼل کېږي، او که یې هغه معیارونه نه منل، نو هغه به په یقیني ډول (توندلاري مسلمان) وي.

د منځلاري اسلام لپاره د رنډکارپورېشن د فکري مرکز معیارونه:

۱ - هر هغه فرد او جهت چې ځان د معتدل اسلام پیرو گڼي آیا پر مسلح مقاومت (جهاد) باور لري؟ او که اوس پرې باور نه لري او ملاتړ یې نه کوي آیا پخوا یې کله په مسلح مقاومت کې برخه اخیستې؟ او یا یې د هغه ملاتړ کړی؟

۲ - آیا د ډیموکراسۍ تأیید کوي؟ او که ډیموکراسي مني نو آیا هغه په هماغې خپلې پراخې معنی چې د افرادو حقوق او (شخصي آزادي) ورکې شامله ده مني، او که پدې اړه محدودیتونه او استثناءات لري؟ (له شخصي آزادي څخه مقصد د خپل ځان په اړه د (جنسي آزادي) په شمول چې همجنس گرايي او هر ډول جنسي آزادي ورکې شامله ده مراد ده).

۳ - په نړیواله سطحه منل شوي بشري حقوق مني؟ (هغه چې هر چاته د دین د انتخابولو حق ورکوي).

۴ - آیا د بشري حقوقو په منلو کې څه استثناءات غواړي؟ (مثلاً د دین د انتخاب او بدلولو په اړه).

۵ - آیا دا مني چې د دینونو بدلول د افرادو خپل حق دی؟

۶ - آیا پر دې ایمان لري چې دولت دې باید شرعي حدود تطبیق کړي؟

۷ - آیا پر دې ایمان لري چې دولت دې باید په مدني قوانینو کې شریعت تطبیق کړی؟

۸- آیا دا مني چې خلکو ته باید حق ورکړ شي چې که له اسلامي شریعته پرته د سیکولر قوانینو مطابق فیصلي کوي نو څوک یې باید مخه ونه نیسي؟

۹- آیا دا مني چې نامسلمان اقلیتونه دې له مسلمانانو سره مساوی حقوق ولري؟

۱۰- آیا دا مني چې د نامسلمانو اقلیتونو خلکو دې د اکثریت مسلمانانو په هېواد کې دې لوړو سیاسي منصبونو ته ورسېږي؟ (یعني د هېواد مشر، وزیران، قاضیان، د پوځ مشران او داسې نور دې کافران وي).

۱۱- آیا د نامسلمانو اقلیتونو لپاره دا حق مني چې په مسلمان هېواد کې دې د ځان لپاره خپل د عبادت خاص ځایونه (لکه کلیساگانې، معبدونه او داسې نور) جوړ کړي؟

۱۲- آیا داسې نظام او قوانین مني چې پر سیکولریزم (بې دینۍ) ولاړ وي؟

په پورتنیو پوښتنو کې یاد شوي مهم مشخصات او معیارونه چې له مسلح فعالیت (جهاد) سره مخالفت کول، په ټوله معنی غربي ډیموکراسۍ منل او په هغې کې هیڅ ډول ترمیم نه کول، د غرب د معیار مطابق د بشري حقوقو منل، د بشري حقوقو پر غربي معیارونو د اعتراض نه لرل، د دین د بدلولو د حق منل، د شریعت له تطبیقولو انکار کول، په اسلامي ټولنو کې د سیکولر د (پر دین نه ولاړ) قوانینو د تطبیق مخه نه نیول، د کافر او مسلمان لپاره د مساوي حقوقو منل، د د ولت د مشرۍ او د نورو لوړو مناصبو لپاره د کافرو اشخاصو په ټاکلو د اعتراض نه لرل او په اسلامي هېوادونو کې د نویو کلیساگانو، مندرونو او د کفارو د نورو معبدونو د جوړېدلو د حق تسلیمول ښودل شوي دي چې دا هر یو یې د اسلام په دین کې یا (حرام) او یا ښکاره کفر گڼل کېږي.

له پورتنیو معیارونو دا په واضح ډول معلومېږي چې امریکا او ټول غرب د مسلمانانو لپاره د (معتدل اسلام) په نامه داسې یو (نوی دین) غواړي چې

د غرب له (لیبرالیزم) او (ډیموکراسۍ) سره هېڅ فرق ونه لري، او همدغه مفهوم د (رنډ کارپویشن تحقیقاتي مرکز) د (متمدن ډیموکراتیک اسلام) په تعریف کې په لاندې ډول ذکر کړی دی:

((امریکا، نوې صنعتي نړۍ او په مجموع کې بین المللي ټولنه داسې یو اسلام غواړي چې د نورې نړۍ له نظامونو سره پر یوه لار روان شي، ډیموکراتیک او مترقي اسلامي وي، او پر نړیوالو قوانینو، احکامو او اخلاقو وچلیږي)).¹

په اسلامي نړۍ کې د امریکایي (منځلاري اسلام) پرځای د (اصلي اسلام) له تطبیقه د غرب وپړه:

د معتدل اسلام په اړه د (رنډ کارپویشن) د تحقیقاتي مرکز څېړنه په پیل کې لدې شکایت کوي چې ولې په اسلامي ټولنه کې له مسجد څخه د ټولنیزو، اقتصادي او د حاکمو او مسلطو سیاسي ناخوالو په خلاف غږ پورته کېږي؟ او ولې په اسلامي هېوادونو کې - د دوی په اصطلاح- توندلاري (اصلي مسلمانان) خپل ځانونه د موجود مسلط وضعیت د بدیل په حیث وړاندې کوي؟ او ولې د غرب د ډیموکراسۍ منونکي او لیبرالان په اسلامي هېوادونو کې وپرول کېږي؟ او په ځینې ځایونو کې د وطن پرېښودلو ته اړ کېږي؟ او ولې مرتدان، او یا نور نامسلمان خلک لکه قادیانان چې لاهم ځانونه مسلمان بولي تر فشار لاندې نیول کېږي؟

د دې لپاره چې په اسلامي هېوادونو او نورې نړۍ کې د مسلمانانو په زړونو کې له کفارو څخه کرکه لیرې کړای شي، او خلک د حقيقي اسلام پرځای د غرب له لوري د جوړ شوي (معتدل اسلام) منلو ته تشویق شي امریکا، اروپا او پر اسلامي نړۍ مسلط د هغوی ملگري نظامونه هرکال پر بېلابېلو پروژو په سلگونو ملیونه ډالر مصرفوي او د حالاتو او شرائطو مطابق بېلابېلې څېړنې او سروې گانې ترسره کوي.

1- Civil democratic Islam Partners Resources and strategies

د یادو شویو څېړنو په لړ کې یوه هم د مشهور امریکایي څېړونکي (ډیویډ کیپلان) څېړنه هم ده چې له امریکایي لوړ پوړیو چارواکو سره د مرکو او د (سي آی ای) د راپورونو د مطالعې پر اساس یې د (Hearts Minds and dollars) په نامه پردې موضوع ترسره کړې چې امریکا څنگه کولی شي چې اسلام له داخل څخه تبدیل کړي.

هغه د خپلې څېړنې په پیل کې وایي: ((امریکا د اول ځل لپاره داسې استراتیژي وضع کړې ده چې دا په ډاگه کوي چې د امریکا د ملي امنیت مصلحت په دې کې دی چې اسلام له داخل څخه اغیزمن کړي، خو دا چې امریکا په اسلامي نړۍ کې په سیاسي او پوځي لحاظ په جگړه کې بنسټل ده او خلك نفرت ورڅخه لري او د اسلام په اړه یې خبره نه مني، نو له همدې امله د امریکا دغه ستراتیژي داسې وضع شوې چې امریکایان باید د بل چا په توسط اسلام بدل کړي، چې دغه بدلونونکي جهتونو (منځلاري اسلامي دولتونه)، (مؤسسي) او (اصلاحي) ډلې دي. دوی باید تشویق شي چې په ډیموکراسۍ کې برخه واخلي، د نورو (نامسلمانو) په مقابل کې د (زغم) د فرهنگ او روحیې د خپرولو لپاره فعالیت وکړي. امریکا د همدې هدف لپاره ترشلو په زیاتو اسلامي هېوادونو کې اسلامي راډیويي او تلویزوني پروگرامونه تمویلوي، فکري ورکشاپونه او سمینارونه جوړوي، له دیني مدرسو او فکري مراکزو سره مرستی کوي، او دا هرڅه د دې لپاره کوي چې دغه خلك د (منځلاري اسلام) خپرولو ته تشویق کړي)).

د اسلام د جهادي تفسیر په مقابل کې د منځلاري غرب پلوي اسلام د تفسیر د حتمیت په اړه (ډیویډ کیپلان) د خپلې دې څېړنې په یوې برخه کې د (سي آی ای) د یوه متقاعد افسر خبره را اخلي او وایي چې: ((که دې ولیدل چې د سړک پر غاړه کوم (ملا عمر) خپل نهج او فکر ته خلك وربلل نو موږ باید د سړک پر بله غاړه یو (ملا برادلي) ولرو چې د اسلام غربي ډوله نهج او فکر ته خلك ور وبولي)).

په اسلامي نړۍ کې د منځلاري اسلام خپروونکي:

د (رنډ کارپوريشن) د منځلاري اسلام طرحه او همدارنگه د غربي فکري جهتونو نورې طرحې او کتابونه لکه د (ډېوېډ کپلان) د (Hearts Minds and dollars) طرحه او د (رابرټ سوتلوف) د (تروريزم په خلاف د فکرونو جگړه) طرحه، د (وليام راج) د (د مسلمانانو او عربو اورېدونکو لپاره د عمومي ډيپلوماسۍ) طرحه، ټولې پر دې ټينگار کوي چې د اسلام مقابله بايد د اسلام په داخل کې د غرب پلوه عناصر په توسط وشي، چې په دې لړ کې له لاندې يادو شويو خلکو او جهتونو څخه کار اخيستل کېدی شي:

۱ - د مسلمانانو په اکاډيمیک ماحول کې د لوړو تحصيلاتو د سيکولر فکر لرونکي.

۲ - اسلام ته منسوب د (منځلاري فکر) د ټيټې طبقې ديني عالمان.

۳ - د سياسي ډلو او احزابو فعالين.

۴ - د بنځو له حقوقو د دفاع او له نارينه و سره د هغوی د مساوات د نظريې پلويان.

۵ - د (منځلاري فکر) ليکوالان او ژورنالستان.

۶ - صوفيانه فکر لرونکي او د جهادي فکر مخالف پيران او صوفيان.^(۱)

(۱) د غربيانو مقصد له تصوف څخه زهد، تقوي، تقرب إلى الله، اشتغال بالأذکار المسنونة او حسن خلق او هغه څه نه دي چې په اسلام کې ورته (تزکيه) او (احسان) ويل کېږي او هر مسلمان يې بايد خپل کړي، بلکې د هغوی په نزد تصوف هغو فلسفيانه افکارو او خاصو سلوکياتو ته ويل کېږي چې اسلام ته د منسوبو منحرفو صوفيانو او نورو دينونو تر منځ مشترک دي، او منونکي يې ټول د جهاد او مجاهدينو په خلاف د سيکولرېزم او ديموکراسۍ په صف کې درېږي. همدغه مفهوم رنډ کارپوريشن) د اسلام په اړه په خپله بله څېړنه کې چې د (د متمدن ديموکراتيک اسلام) په نامه يې خپره کړې داسې واضح کوي: ((...صوفيان په ماډرنستانو کې شمېرل کېدی شي. هغوی د اسلام په اړه يو آزاد فکر او تعبير لري. په کار ده چې په افغانستان او عراق کې چې خلک يې صوفيانه عنعنات لري صوفيانه تأثيرات په تعليمي نصابونو او د خلکو په کلتوري معيارونو کې تشويق او تايد کړای شي... صوفی حرکت د خپلې فلسفې، خپلو صوفيانه

۷- د مدني ټولنو فعالين:

د (رنډ کارپورېشن) د (منځلاري اسلام) څېړنه د امريکا حکومت ته توصيه کوي چې امريکا بايد دغه ډول خلک په بېلابېلو وختونو کې امريکا ته وروبولي، د امريکا له ډيموکراتيکو او پاليسي جوړونکو ادارو سره يې آشنا کړي، او د کانگرس غړو ته يې ور وپيژني، تر څو هغوی په بېلابېلو پلانونو او پاليسيو کې د دې خلکو لپاره د مرستو وړانديزونه توصيه او تصويب کړي.

امريکا د منځلاري اسلام د خپراوي لپاره په کومو ډگرونو کې مرستې او فعاليت کوي؟

د (رنډ کارپورېشن) د (منځلاري اسلام) طرحه امريکا ته توصيه کوي چې (توندلاري اسلام) يعنې حقيقي اسلام ته د ماتې ورکولو لپاره دې هم له هماغې استراتيژۍ کار واخلي د کومې په نتيجه کې يې چې شوروي اتحاد مات کړ، او د کمونيزم فکر يې خلکو ته د يوه منفور فکر په حيث معرفي کړ. د امريکا د هغه وخت هغې استراتيژۍ دوه مهمې برخې درلوې چې يوه يې:

د امريکا او اروپا په گټه تبليغات وه،
او بله يې:

د شوروي په خلاف سايکالوژيکه (رواني) او سياسي جگړه وه.

او هغه ستراتيژي ځکه مؤثره ده چې هغې له يوې خوا د غرب پر ارزښتونو، تمدن او پوځي قوت د خلکو باور ورجوړ کړ، او له بلې خوا يې د شوروي اتحاد او کمونيزم پر ارزښتونو، تمدن، او پوځي وړتيا د شوروي په داخل کې د خلکو اعتماد وړخړاب کړ. او دا کار د پوځي قوت په توسط نه، بلکې د امريکا او غرب د مؤسساتي او تبليغاتي قوت په توسط ترسره شو.

اشعارو، او خپلې موسيقۍ له لارې د بېلابېلو دينونو ترمنځ د وصل کېدو قوي پلونه غزوي. (Civil democratic Islam Partners Resources and strategies)
۵۸مخ.

نو امریکا باید د (توندلاري اسلام) یعنی حقيقي اسلام په خلاف هم خپل فعالیت د همدغه ډول یوې ستراتیژۍ په چوکاټ کې منظم کړي. پدې معنی چې لکه څنګه چې د شوروي اتحاد د له منځه وړلو لپاره د شرقي اروپا په هېوادونو کې غرب پلوي دیموکرات احزاب او تنظیمونه جوړ کړای شول او تقویه شول، همدغه ډول دې په اسلامي نړۍ کې هم غرب پلوي احزاب او د مدني ټولنې په نامه سیاسي او اجتماعي تشکیلات جوړ کړای شي. او لکه څنګه چې له ۱۹۴۷م څخه تر ۱۹۸۴م پورې امریکا له اروپا او ترکیې سره مادي او د مشورې مرسته وکړه چې د شوروي اتحاد په مقابل کې قوي شي، همدغه ډول باید په اسلامي نړۍ کې هم له غرب پلوو حکومتونو، احزابو او مدني ټولنو سره هم مرسته وشي چې جهادي فکر په مقابله کې ځواکمن شي.

امریکا په افغانستان کې د خپل (منځلاري اسلام) د خپرولو لپاره له ډېرو فکري او دیني جهتونو څخه کار اخلي چې ځینې یې په شعوري ډول له امریکا سره ملګري دي او ځینې نور یې په غیر ارادي ډول په دې کار کې استعمالېږي. هغه جهتونه چې امریکایان یې استعمالوي په لاندې ډول دي:

۱- سیکولر احزاب، ټولنې او شخصیتونه.
۲- له جهاد او اسلامي فکر څخه منحرف شوي پخواني جهادي تنظیمونه چې اوس یې ډیموکراسۍ په کاروان ورګډ شوي دي.

۳- اوسني اخواني فکر ته ځینې منسوب خلک چې د خپل دعوت لپاره یې د دوی په گومان سوله ییز اسلوب او د ډیموکراسۍ قالب غوره کړي دي. دوی دا وظیفه پرغاړه اخیستې چې په څه ډول مسلمان ځوانان له جهاده منحرف او د هغه پر افادیت باندې یې شکمن کړي.

۴- د روحانیت منحرف او حرفوي پیروان او هغه ډلې ټپلې چې د معنویت او روحانیت تر پردې لاندې د مجاهدینو او جهادي فکر په خلاف په جګړې اخته دي. په اسلامي نړۍ کې او بیا په خاص ډول په هغو هېوادونو کې چې د غرب د پلویانو په خلاف جهاد ورکې جریان لري امریکا د خپلو سفارتو، مؤسساتو او استخباراتي کانونو له لارې پر دغه ډول خلکو ډېرې لورینې لري او هغوی ته په ټولنه کې د نفوذ پراخ وسائل په لاس ورکوي، او هم یې فکر ته په مطبوعاتو او تعلیمي نصابونو کې پراخ ځای ورکوي.

- ۵ - هغه ديني ډلې ټپلې او جهتونه چې د افغانانو ترمنځ د مذهبي اختلافاتو خپرولو ته يې کار ويلی دی او تل په خپلو دعوتي او تعليمي فعاليتونو کې همدې اور ته پوکي وهي. دغه ډلې يوازې په کوم خاص مذهب پورې اړه نه لري، بلکې په ټولو فکري مکاتبو او فقهي مذاهبو پورې ځان منسوب بڼي.
- ۶ - نشنلستان او د قومي تعصباتو پالونکي هم هغه مضر او خطرناک جهت دی چې غربيان يې په افغانستان او نورې اسلامي نړۍ کې د حقيقي اسلام په مقابل کې استعمالوي او تر شا يې درېږي.

د امریکایانو له اشغاله وروسته په افغانستان کې د سیکولر احزابو

پر له پسې زېږون

غرب او په سر کې یې امریکا له ډېرې مودې راهیسې غوښتل چې افغانستان د خپلې سیاسي غلامۍ په حلقه کې داخل کړي، او افغانان هم د نورو ولسونو په څېر په فکري او فرهنګي لحاظ تسخیر کړي. او د دې کار لپاره یې ډېرې وسیلې، احزاب، شخصیتونه، ادبي حلقې او مراکز او کلتوري فعالیتونه په کار اچولي وو، خو دا چې افغانستان د اوږدې مودې لپاره د جهاد او مجاهدینو کور ګرځېدلی وو نو غرب خپلو دغه هدف ته په اسانه نه رسېده، هماغه وو چې امریکا د سپتمبر د یوولسم د پېښې په بهانه افغانستان اشغال کړ، او په مستقیم ډول خپلو اهدافو ته د رسېدلو لپاره د عمل میدان ته داخله شوه.

په افغانستان د امریکا یرغل د خپلو نورو سیمه ییزو او بین المللي اهدافو تر څنګ په افغانستان کې دوه ځانګړي او اساسي هدفونه لري چې په لاندې ډول دي.

د سیکولر احزابو له جوړولو د امریکا دوه مهم هدفونه

اول هدف - په سیمه کې د جهاد د فرهنګ ختمول:

امریکا ځکه پدې سیمه کې د جهاد فرهنګ ختمول غواړي چې جهاد دلته د کمونیزم د زوال سبب ثابت شو. کمونیزم له خپل ټول توان سره چې په نړۍ کې یې درلود د جهاد په وړاندې مقاومت ونه کړای شو، همدغه جهاد د غرب او امریکا د زوال سبب هم ثابتېدلای شي.

غرب ته د جهاد په وړاندې خپله د ناتوانۍ تجربه د شرقی روم د امپراتورۍ او د اندلس په له لاسه ورکولو کې معلومه شوې وه چې وروسته

بیاد صلیبې جگړو په ترڅ کې بیا هم تکرار شوه. د غربي تمدن معاصر فیلسوفان او سیاستداران تل پدې نظر دي چې جهاد او مجاهدین د دوی د بې رحمه او بې معنویته تمدن د زوال سبب کېدای شي، نو باید په هر ځای کې د جهادي حرکتونو د څپاند کېدلو مخنیوی وشي.

۲ - غرب په شلمې میلادي پېړۍ کې د استعماري جگړو او بیا وروسته د غرب پلویو حکومتونو له لارې د اسلامی نړۍ د سیاسي، اقتصادي، اجتماعي او فرهنگي چارو واگي په خپل لاس کې ونيول او د اسلامی نړۍ هر څه یې د خپل ځان کړل، او د اسلامی نړۍ حکومتونه او حاکمان یې د شطرنج د مهرو په څېر په اسانۍ بدل را بدل کړل.

د اسلامی نړۍ د هېوادونو په لکونو پوځونه د دوی د اهدافو د تحقیق په لار کې نه یوازې دا چې خنډ نه دي بلکې د کرایي ملیشو په څېر په ډېره ارزانه بیه د غرب د اهدافو لپاره مسخر دي، او د دې پر ځای چې دغه پوځونه له دین او هېواد څخه دفاع وکړي، د دین او هېواد د اسیلو بچیانو او مدافعینو په خلاف یې خپله خونړۍ او ظالمانه جگړه پیل کړې ده.

د غرب او د هغه د محلي ملگرو په مقابل کې یوازې مجاهدین او ځینې اسلامي حرکتونه دي چې د غرب د هر ډول پوځي، سیاسي، اقتصادي او کلتوري مداخلو په مقابل کې ولاړ دي او نه پرېږدي چې اسلام او مسلمانان دې په خپلو هېوادونو کې ذلیل شي. که له همدغو مجاهدینو وېره نه وي نو غرب پلوي سیکولر او مفسد حاکمان به هر اسلامي هېواد د (ایتاترک) د ترکیبې په څېر له اسلامه محروم کړي.

د دې لپاره چې غرب او د دې ځای ملگرو یې دغه موجود او قوي خنډ له منځه وړي وي نو په ټوله نړۍ کې یې د جهاد او مجاهدینو له منځه وړلو لپاره نړیواله جگړه اعلان کړې ده.

دا چې افغانستان په تېرو دوو لسیزو کې یو جهادي محور او د مجاهدینو مرکز گرځېدلی وو او د نړۍ محکومو او مظلومو ولسونو دلته د ازادۍ او استقلال د حاصلولو زده کړه وکړه، او د نړۍ په هر گوټ کې مجاهدینو او

ازادي غوښتونکو له افغانستان او افغانانو سره فکري او ايډيالوژيک تړاو درلود، نو ځکه خو امريکا تر ټولو د مخه پر افغانستان يرغل وکړ، او اشغال يې کړ.

غربيان پدې پوهېدل چې په نورو اسلامي هېوادونو کې د سيکولرو مرتدو حاکمانو او د مستبدو حکومتونو د شتون له امله جهاد او مجاهدين وده نشي کولای، او د دي کار لپاره يوازینی ازاده خاوره افغانستان ده، نو ځکه يې اول پر افغانستان بريد وکړ، او پدې يرغل کې يې د نړۍ ټول اسلام دښمنه قوتونه له ځان سره يو ځای کړل.

دوهم هدف - د سيکولريزم (بې ديني) حاکمول:

دا چې امريکا او غرب له يوې خوا د تل لپاره افغانستان په خپله حلقه او تسلط کې ساتل غواړي خو له بلې خوا د ډېرو درنو پوځي تاوانونو او اقتصادي لگښتونو د نه زغملو له امله دلته خپل نظامي حضور ته دوام نشي ورکولای نو داسې يوه سياسي فضا او حکومتي ميکانيزم رامنځته کوي چې د امريکا له پوځي شتون پرته هم افغانستان د امريکا په غلامۍ کې وساتي او د دې هېواد هر څه ته غربي بڼه ورکړي، او حاکميت، نظام، کلتور، تعليم او تربيه، سياسي جوړښتونه، اخلاقي ارزښتونه، فکري تگلوري او هر څه د امريکا پر لاره روان کړي. دی هدف ته د رسېدلو تر ټولو مهمه او موثره وسيله د Secularism (بې ديني) او westernization (غربي کولو) حاکمول دي، ځکه چې يوازې سيکولريزم کولی شي چې افغانان او افغانستان غرب ته تابع وساتي، او يوازې سيکولران غرب ته په هر حال کې وفادار پاتې کېدلای شي.

له همدې امله غرب او امريکا ټول سيکولر (بې دينه) افغانان او افغاني فرهنگي، سياسي، فکري، او ادبي ټولني په خپلو پوځي مصارفو او وسايلو افغانستان ته راصادري کړې او د هغو لپاره يې دلته د فعاليت او ودې کولو زمينه برابره کړه، حکومت او وزارتونه يې ور وسپارل، او هم يې په سلگونو غير دولتي مؤسسې يې په اختيار کې ورکړې.

غرب د افغانستان د اشغال په وخت کې لدې هېواد سره د مرستې په نامه په لسگونو مليارده ډالر د کابل حکومت او ټولو هغو مؤسسو او جهتونو ته ورکړل چې د سيکولريزم د خپراوي لپاره کار کوي.

د افغانستان په اشغال کې شريکو غربي هېوادونو او مؤسسو د افغاني جهت سيکولو سازمانونو او شخصيتونو ته د سيکولريزم د خپراوي لپاره بڼه ډېر تبليغاتي او مطبوعاتي مؤسسې او وسايل په لاس ورکړل چې د افغانانو د سيکولريزه کولو لپاره په هېواد کې دننه او دباندې په سلگونو نشراتي کانالونه په کار واچوي. دغو سيکولو جهتونو دلته راډيويي او تلويزيوني کانالونه پرانستل، او د دوی تر څنګ يرغلګرو هېوادونو هم د خپلو راډيوگانو نشرات له يو او دوو ساعتونو څخه څلېريشت ساعتونو ته وغزول، او بڼه ډېر فرهنگيان، اديبان، ليکوالان، شاعران او ډمان يې د ډالرو په مقابل کې د خپلو راډيوگانو او تلويزيونونو په خدمت کې کړل، او هغوی په توسط يې د جهاد، مجاهدينو علماوو د ديني مدرسو د زده کوونکو، متدينو خلکو او بالاخره د هر هغه چا په خلاف يې خپرونې وکړې چې د يرغلګرو او سيکولو په خلاف يې دريځ نيولی وو.

د اشغال په پيل کې د غربي اشغال دغو فرهنگي ملېشو داسې تبليغات پيل کړل چې هر په شرع برابر سپری يې د القاعده او تروريزم پلوی وباله، او د اخلاقي فساد پر مخ يې د هېواد دروازې داسې پرانستلې چې په ډېره لنډه موده کې يې افغاني اسلامي اخلاقي او معنوي ارزښتونه وگواښل او داسې بې دينه، د اخلاقو منافي او د افغاني غيرت او حميت خلاف خپرونې يې وکړې چې د کابل د اشغالي ادارې خرڅو شويو د شوون اسلامي درباري ملايانو ته هم نور د زغملو وړ نه وې.

د دغو نشراتي مؤسسو لخوا ډول ډول داسې بهرني بې حيا فلمونه نشر شول چې نوی نسل يې پر بله لار روان کړ، او د دې هرڅه تر څنګ بهرنيانو ته د خدماتو او سهولتونو د وړاندې کولو تر نامه لاندې نايټ کلبونه،

شرايخانې، او د گيسټ هوسونو په نامه د زناكارۍ اړې د حكومتې جهتونو تر څارنې او پالنې لاندې منځ ته راغلې چې وروسته بيا په ښارونو كې د مجاهدينو د فعاليتونو له وېرې يا بندې شوې، او يا هم ډېرې محدودې او مخفي شوې خو بې حيا خپرونې لاهماغه ډول روانې دي.

دا هر څه د دې لپاره تر سره كېږي چې په افغانستان كې د سيكولر (بې دينه) گوندونو د نشأت او د هغو د فعاليت منل كېدو ته ذهنونه او زمينه برابره كړي، او افغانان بيا د هغوی له بې دينه سياستونو او فعاليتونو سره حساسيت ونه ښيي، چې په نتيجه كې به يې بيا ارتداد، زنديقيت، فحشاء او هر ډول بې لاريتوب د ازادۍ، ډيموکراسۍ، د بشر حقوقو د رعايت او د بيان د ازدي تر نامه لاندې تر سره كېږي، قانون به يې دفاع كوي، او څوك به د اعتراض حق ورباندې نه لري.

د همدغه ډول يوې ككړې فضا په رامنځته كولو سره په كابل كې د امريكا لخوا جوړې ادارې د سياسي احزابو د جوړولو قانون جوړ كړ، او د غرب په لارښوونه او د غربي مشاورينو په همكارۍ ټولو (سيكولر) جهتونو د سياسي احزابو په جوړولو لاس پورې كړ، او د حكومت لخوا ورته د فعاليت اجازت جواز وركړل شو چې پدې لړ كې په لسگونو گوندونو د خپل جوړښت اعلان وكړي.

دغه اعلان شوي گوندونه ټول له يوې مخې (سيكولر) گوندونه دي، كېدای شي ځينې يې ځان د اسلام او يا پخواني جهاد ته د انتساب تر نامه او كوم بل مقدس نامه لاندې مطرح كړي، خو په حقيقت كې هماغه هم سيكولر گوندونه دي، ځكه چې د امريكا په ملگرتيا كې او د هغې تر سيوري لاندې څوك ريښتيني مسلمان يا مجاهد نشي پاتې كېدلای. همدغه گوندونه چې ځان ته اسلامي وايي تر هغو نورو ښكاره سيكولر گوندونو يې د امريكا ډېر خدمت كړی دی. دوی د امريكا لپاره د مسلمانانو په خلاف جنگېدلی،

امریکا ته یې استخباراتي فعالیتونه ترسره کړي، د جهاد او مجاهد نومونه یې په نړیواله سطحه شرمولي، په افغانستان کې د طاغوت او وضعي قوانینو په حاکمیت راضي شوي، د امریکا له سیکولرو ملگرو سره یې ایتلافي حکومتونه جوړ کړي، جهاد یې تروریزم بللی، او په سلگونو داسې جنایتونه یې کړي چې ښکاره سیکولر گوندونه یې شل کاله وروسته هم نشي ترسره کولای. نو له همدې امله دغه گوندونه هم په حقیقت کې سیکولر گوندونه دي.

امریکایان همدغه ډول دوه مخو او منافقو گوندونو ته ضرورت لري ترڅو له یوې خوا د هغو په وسیله حقيقي مسلمانان او مجاهدین وڅپي، او له بل لوري ساده او د سطحې فکر لرونکي مسلمانان ورباندې تېرباسي چې د دوی تر کنترول لاندې اشغال شوي افغانستان کې اسلامی گوندونه هم موجود دي. نو ځکه خو امریکا دغه ډول دوه مخو گوندونو او ټولنو ته هم د فعالیت اجازه ورکړه. که داسې نه وي نو بیا امریکا د نړۍ په هر گوټ کې د مجاهدینو په حرکتونو او فعالیتونو ولې بندیز لگولی؟ ولې یې مشران تر تعقیب لاندې نیولي؟ او ولې یې د هغوی شتمنۍ غصبې کړې او کنگل کړې دي؟ او ولې هغوی ترورستان بولي؟

دا څنګه کېدای شي چې په فلپین، فلسطین، کشمیر، ازبکستان، چیچنیا، عراق، سوریه، صومال، لیبیا، تونس، الجزائر، اندونیزیا او نورو هېوادونو کې دې جهادی تشکلات او د هغو منسوبین ترورستان بلل کېږي، په افغانستان کې دې د حقيقي مجاهدینو د له منځه وړلو لپاره نړیوال ایتلاف جوړېږي، او بیا دې په هغه کې مرتدو او منافقو اشخاصو او جهتونو ته د اسلامي یا جهادي احزابو تر نامه لاندې عضویت ورکول کېږي، او غربي عسکرو د قرباني کېدلو په نتیجه کې دوی واک ته رسول کېږي؟

د دې مدعا د ثبوت لپاره ښه مثالونه ټول هغه تنظیمونه، ټولني او دربارونه دي چې هم یې په پوره بې شرمۍ مشران د امریکا په صف کې

د درېدل، او هم یې خپل افراد، مریدان، پیروان او توپکیان د امریکایانو په خدمت کې کړل.

امریکایانو هم دوی ته د اشغال په حکومت او نورو ناحکومتي ادارو کې بڼه برخه ورکړه، ځکه امریکایان پوهېږي چې دغه خلک په ډېره ارزانه بیه د مجاهدینو په خلاف جنگېږي او یا دهغوی په خلاف د نوي نسل ذهن جوړونه کوي. دوی له رینستینو مجاهدینو سره کینه لري، او پدې پوهېږي چې که دغه نظام د مجاهدینو په لاس ږنګ شي دوی به په هغه صورت کې خپل ډېر مادي او سیاسي مصالح له لاسه ورکوي، نو ځکه دوی د امریکایانو په لاس د جوړ شوي حکومت د بقا لپاره د مجاهدینو په ضد جنگېږي او منفي تبلیغات کوي که څه هم چې امریکایان ورڅخه د مجاهدینو په خلاف د تبلیغاتو او جګړې ته د دوام ورکولو غوښتنه هم ونه کړي.

نو پر همدې اساس ویلی شو چې دغه ډول اسلام ته منسوب (پراگماتیک) گوندونه په ټولې اسلامي نړۍ کې امریکا او غرب ته تر هغو ښکاره سیکولر گوندونو هم ډېر ارزښت لري. او ځکه خو یې له سیکولرو گوندونو سره په حکومتونو کې هم شریک ساتي.

غرب دې خلکو ته یوازې په دومره حجم کې د تبارز اجازه ورکوي چې د غرب مقاصد ترې پوره شي، او د ډیموکراسۍ کرغېږن مخ ورباندې سپین کړي، خو هېڅکله د دې اجازه نه ورکوي چې د غرب د منافعو له دائرې ووځي. او په دې ډول غرب ښکاره بې دینه خلک د ښکاره سیکولر احزابو په وسیله او ساده اسلامپالي خلک د دغه ډول اسلام ته منسوبو ډیموکراتو گوندونو، ټولنو او منحرفو سیکولرو (روحانیونو) په توسط په خپلو خپرو کړیو جالونو کې ساتي. خو افغانان پوهېږي چې رښتني مجاهدین او د هېواد د ازادۍ حقيقي غوښتونکي څوک دي؟ او هېڅکله به هم نه د بې دینه سیکولر احزابو او نه هم د غرب روحاني ملبشو په خپرو او تبلیغاتو وغولېږي.

غربي اشغالگر او په اسلامي نړۍ کې د تعليم سيکولريزه کول

غربي هېوادونه چې خومره د مسلمانانو له جهاد څخه په وېره کې دي په هماغه اندازه په اسلامي نړۍ کې د پوهې او وينستيا به له خپرېدلو هم په وېره کې دي.

همدغه سبب دی چې هر کله غربي استعمار کوم اسلامي هېواد لاندې کړی نو تر هر څه دمخه يې دهغه هېواد تعليمي نصاب دخپلو اهدافو د خدمت لپاره عيار کړی او د نصاب مضامين او مفردات يې په داسې ډول انتخاب کړي چې لوستونکي يې بايد په پوره اخلاص د استعمار په خدمت کې پاتې شي، او نور هېڅ ډول مفکوره او د آزادۍ احساسونه لري.

د تعليم له لارې د ولسونو په اشغالولو کې په هندوستان کې د برطانوي استعمار د تعليمي نصاب د بنسټ ايښودونکي (لورد ميکالي) استراتيژي ډېره واضحه وه چې ويل به يې: (مونږ بايد په هندوستان کې داسې يو نسل وروزو چې وينه او جسم يې هندوستانی، خو فکر، فرهنگ او اراده يې انگليسي وي، ترڅو د هندوستان دنيمې وچې د پراخو پرگنو په تسخيرولو کې زمونږ خدمت وکړای شي).

د عربي نړۍ د تسخير لپاره هم انگريزي استعمار د تعليم له وسيلې څخه کار واخيست. کله چې په ۱۸۸۲م کې مصر د انگريزانو په لاس سقوط وکړ، نو د انگلستان د هغه وخت حکومت د مصر له انگريز حاکم (لارډ کرومر) څخه وغوښتل چې په مصر کې د انگريزي تسلط د ټينگولو لپاره يې چې هر څه ته ضرورت وي د برتانيې له مرکزي حکومت څخه دې يې وغواړي.

د دې پر ځای چې (لارډ کرومر) د برتانيې له حکومت څخه پوځي وسائل او پوځونه وغواړي هغه ورڅخه د (تعليم ماهرين) وغوښتل. د برتانيې

حکومت د (لارډ کرومر) د غوښتنې په ځواب کې هغه ته (ډوگلاس ډنلوپ) چې دلاهورت (مسیحي دینیاتو) د شاهي فاکولتې فارغ التحصیل مسیحي عالم وو ورولبږه.

(ډوگلاس ډنلوپ) د مصر لپاره داسې یو د تعلیم نظام او نصاب جوړ کړ چې هم یې د (الژهر) د تعلیمي او معنوي تأثیر مخه ورباندې ونیوله، او هم یې د وخت په تېریدلو په مصر کې د داسې یونسول روزنه او پالنه وکړه چې د مصر راتلونکي یې له اسلامه بیگانه او د انگریز په رنگ کې رنگ کړ. او کله چې د مصر تعلیمي نصاب سیکولر (بې دینه) شو نو په هغه پسې تقریباً د ټولې عربی نړۍ تعلیمي نصابونه (سیکولر) شول، او حکومتونه یې هم د غرب پر لاره روان شول، چې تر ننه لاهم روان دي.

د همدغې استراتیژۍ پر اساس په نولسمې او شلمې میلادي پېړۍ کې استعماري دولتونو لکه برتانیې، فرانسې، روسیې، پرتگال، هسپانیې او ایټالیې د اسلامي نړۍ په خپلو مستعمراتو کې داسې نسلونه وروزل چې د مستقیم استعمار تر ختمېدو وروسته هم د سلگونو کلونو لپاره په خپلو هېوادونو کې د استعماري سیاستونو د تطبیق او دوام ضمانت ورکوي، او همدغه د استعمار په نصاب روزل شوی نسل د اسلامي شریعت او اسلامي ارزښتونو په له منځه وړلو کې تر استعماري ځواکونو زیات فعال او سخت زړي دي.

د دغې استعماري تعلیمي استراتیژۍ نتیجه دا راووتله چې هر څومره چې په اسلامي هېوادونو کې مکتبونه، پوهنتونونه او نورې تعلیمي ادارې ډېرېږي په هماغه اندازه خلک له اسلام څخه لرې کېږي او ټولني د اخلاقي لویدنې په لور سوق کېږي، او حاکمان یې چې د همدغو استعماري نصابونو حاصل دي غلامۍ ته پر ازادۍ ترجیح ورکوي، او ټول هغه خلک چې د ازادۍ پر لرلو تأکید کوي او کار ورته کوي په ارتجاع، بنسټ پالنې او له تمدن څخه په لیرې والي تورن کېږي، چې سزایې پرته له زندان، تبعید او قتل بل څه نه وي.

د شلمې پېړۍ له پيل راهيسې چې امريكا پر اسلامي نړۍ او په عمومي ډول پر شرق د تسلط كومي هڅې پيل كړې دي په هغو كې يې په مسلمانانو كې د سيكولر (لادين) تعليم د مسلط كولو خطرناكې هڅې هم پيل كړې دي چې پدې كار كې تر اروپايي استعماري هېوادونو هم ډېر مخته تللي ده.

امريكايانو د اسلامي نړۍ د تعليم او تربيه تقريبا ټول وزارتونه دېته اړويستلي دي چې خپل نصابونه، لوائح، قوانين او تعليمي ماحول پر سيكولر (په دين نه ولاړ) بنسټونو ودروي، ځكه هغوى پوهېږي چې همدا دين دى چې خلك د غرب د ملحدو نظرياتو او د استعمار د امپريالستي پراخ غوښتنې په خلاف دروي او د مقاومت توان وربښي.

امريكا د افغانستان له اشغالولو وروسته دلته هم همدغه چاره تر سره كړه، او د خپل اشغال په وخت كې يې درې ځلې د افغانستان تعليمي نصاب تبديل كړ، او په هر ځل تبديلي كې يې په تدريج سره هغه مضامين ورڅخه وويستل چې زده كوونكو ته يې د حقيقي اسلام، جهاد، دفاع، آزادۍ او له كفارو څخه د كركې كولو مفاهيم ورتلقينول. او د دې مفاهيمو پر ځاي يې په سيستماتيک ډول داسې مفاهيم وركې راوستل چې نوى نسل د جهاد او دفاع له روحيې څخه محروموي، او په لاشعوري ډول يې له غرب سره په هرڅه كې پيوند اخیستلو ته هڅوي.

د تعليم د لادين كولو لارې چارې :

غرب په پيل كې له لاندې يادو شويو دوو لارو په مسلمانانو هېوادونو كې د تعليم د لادين كولو هڅې شروع كړې:

اول: غربي هېوادونو د يوې منظمې استراتېژۍ له مخې هغه مسلمان ځوانان چې غرب ته د علومو د زده كړې لپاره ورغلي وو د علومو ترڅنگ په غربي فرهنگ او مادي فلسفه هم وروزل. دغو هېوادونو له بېلابېلو لارو او سكالرشپونو ذهين او با استعداد ځوانان وروغوښتل، او له فراغت وروسته يې په خپلو مستعمره هېوادونو كې د چارو واگي ورسپارل، چې

هغوی بیا خپله هماغه غربي نظریه دلته پلې کړه، او د خپلو هېوادونو تعلیمي نصابونه یې پر هماغو غربي نظریاتو ودرول چې دوی هلته منلي ول.

دوهم: استعماري هېوادونو په خپلو مستعمراتو کې داسې مکتبونه، پوهنتونونه او تعلیمي اداري جوړې کړې چې نصاب، استاذان، لوائح، قوانین او هر څه یې په مستقیمه توګه د مستعمرینو له لوري پر مخ بیول کېدل، خو د دغو ادارو متعلمین یې د تر اشغال لاندې هېوادونو د متنفذو کورنیو او چارواکو اولادونه ول چې په طبیعي ډول به په نظام او حکومت کې مطرح کېدل.

دغو دواړو چارو داسې تعلیمي چارواکي، استاذان او مفکرین رامنځته کړل چې له اسلام سره دښمني او د مادي ژوند فلسفه یې په سیستماتیک ډول له غریبانو څخه په میراث اخیسې وه، او د هغې لپاره کار او مبارزه یې د پرمختګ او (روڼ اندي توب) تر عنوان لاندې خپل افتخار باله.

د غرب تعلیمي مشاورین او ماهرین :

په ټولو اسلامی هېوادونو کې استعماري هېوادونو خپل تعلیمي ماهرین او مشاورین د مختلفو فشارونو او یا د تعلیم لپاره د مالی مرستو په ورکولو او نورو لارو په کار وګومارل چې له تعلیمي نصابونو څخه هر هغه څه وباسي چې د استعماري هېوادونو د اهدافو د تحقق په لار کې خنډ ګرځي، چې په لومړي قدم کې یې اسلامي تاریخ او بیا وروسته د قرآن ایتونه، نبوي احادیث او ټول ایډیالوژیک مضامین یا په مکمل ډول له نصابه و وایستل، او یا یې په مسخه شوي او نیمګړي ډول او په بې اهمیتته شکل کې متعلمینو ته وړاندې کړل. خو د دې کار په مقابل کې یې د غربي نړۍ سیاسي، اقتصادي، فکري او اخلاقي ارزښتونو ته په پراخه پیمانه په نصاب کې ځای ورکړ، او کوبښن یې وکړ چې متعلمینو ته غرب د یوې (نمونه) ټولني په حیث ور وپېژنی، چې د دې کار نتیجه له شرق او

اسلام څخه د یوه کرکجن خو په غرب او غربي ارزښتونو د مین نسل په شکل کې راووتله.

د تعلیمي ماحول غربي کول :

د هرې تعلیمي ادارې پورې او ځوانان له خپل ماحول څخه رنگ اخلي، او په هماغو معیارونو ځان برابرې چې په خپل ماحول کې یې ویني. نن ورځ په اسلامي نړۍ کې د استعمار د شاگردانو په لاس جوړو شویو تعلیمي ادارو په پوره ډول د غربي هېوادونو د کلتور او ژوندبڼې د نندارتونونو شکل غوره کړی دی. د دې لپاره چې د تعلیمي ادارو محیط په ټولیزه توګه له اسلام او اسلامپالنې څخه محروم شوی وي په ټولو تعلیمي ادارو او د هغو په لیلیو کې د مسجدونو جوړول هېڅ په پام کې ندي نیول شوي، ځکه چې تعلیمي مسؤلین په تعلیمي ماحول کې د مسجدونو له رول او تاثیر څخه په وېره کې دي.

د افغانستان په ټولو پوهنتونو او لیلیه لېسو کې یو اساسي مسجد هم ندي ودان شوی، خو په مقابل کې په هر پوهنتون او لیسو کې د سینما او تیاتر اسانتیاوې په نظر کې نیول شوې وې، او په هغو کې د زده کوونکو او ځوانانو لپاره د غریبانو د لویدلي او حیواني فرهنگ فلمونه او ډرامې بنودل کېدلې. همدغه سبب و چې په پوهنتونونو کې د پوهانو، مخترعینو او محققینو پر ځای زموږ له تعلیمي ادارو او پوهنتونونو څخه کمونستان، شعله یان، ستمیان، افغان ملتیان او نور د نشنلستي افکارو لرونکې خبرې ټولنې ته راووتلې، چې هېواد ته یې پردې افکار راوارد کړل، او بیا یې د زور او جبر له لارې پر خلکو ور وټپل، چې په نتیجه کې یې د افغانانو ډاډمن ژوند د انقلابونو، کودتاګانو او اضطرابونو په طوفان کې تباہ او برباد شو.

په اسلامي نړۍ کې د تعلیمي ماحول د لا خرابولو لپاره د نجونو او هلکانو ترمنځ د مخلوط تعلیم سلسله رواج کړای شوه چې مسلمانې ټولنې یې له

خطرناکو عواقبو سره مخ کړې. د نجونو او هلکانو گډ تعلیم په حقیقت کې د غرب د شیطانی دامونو په سلسله کې تر ټولو خطرناک دام وو چې په اسانۍ یې ورکې په ملیونونو پېغلې او ځوانان بنسکار کړل. دغه کار نه یوازې دا چې د اسلامي ارزښتونو پر ضد یو اقدام ؤ، بلکې د تعلیم او تربیې په خلاف هم یوه نا اعلان شوې پټه جگړه وه، او دا ځکه چې پېغلې او ځوانان د خپل انساني فطرت د تقاضا پر اساس د عمر په دغه مرحله کې د (جنس) خوا ته ډېر میلان بنسکاروي، او تر بل هر کار یې توجه دې خواته ډېره وي.

له بلې خوا مېډیا، نصاب، بې لازې ادبیات او د مخنیوونکو قوانینو نشتوالی دغه ډول تمایلاتو ته نوره هم هوا ورکوي چې په نتیجه کې یې ځوانان له علم څخه پاتې او په عشق او عاشقیو کې اخته کېږي. که وغواړو چې په رښتیا سره مو تعلیم د پرمختگ او انکشاف په لور حرکت وکړي، او په دغه ډگر کې افغانان هم د نورې نړۍ د سیالی جوگه شي نو باید تعلیم او تعلیمي ادارې له بې دینۍ (سیکولریزم) او پردي پالنې څخه پاکې شي، او د اسلام د مترقي تمدن پر اساساتو ودرول شي، ځکه چې د قرآن کریم تر ټولو لومړي آیتونه د علم او قلم په اړه نازل شوي دي، او دا هم بنسکاره خبره ده چې اسلامي تمدن چې انساني نړۍ ته کوم مترقي فرهنگ متعارف کړی هېڅ بل دین او مذهب یې ساری نه لري.

د فرعون پوهنتون

هندوستانی شاعر (اکبر اله آبادي) چې د اقبال په څېر يې غربي تمدن مطالعه کړې او بيا يې ليکنې ورباندې کړې دي په خپل يوه طنزي شعر کې وايي: (فرعون به د خلکو د زامنو د وژلو له امله دومره نه وای بدنام شوی که يې د پوهنتون د جوړولو هنر زده وای).

د موسی عليه السلام د زمانې بېرته پاتې او مرتجع فرعون له دې وېرې د بني اسرائيلو نارينه بچيان وژل چې د دوی له منځه د ده هغه دبنمن را پيدا نشي چې کاهنانو دی ورڅخه وپرولی وو، او د ده د فرعونیت د زوال خطر يې بللی وو.

خو که هغه زور او ساده فرعون پدې پوهېدای چې په ملتونو کې د خپل دبنمن ختمول او ملتونه او ولسونه د خپلو فرعوني مصالحو لپاره تسخيرول په چرې له يو مخيزې وژنې پرته په فکري يومخيزې وژنې هم کېدای شي نو هرو مرو به يې د بني اسرائيلو د ځوانانو لپاره يو (فرعوني پوهنتون) جوړ کړی وای، او حتما به يې د پوهنتون له لارې په (سيستماتيک) ډول د بني اسرائيلو له زړونو د (فرعون) او (فرعونیت) په خلاف کرکه او کينه ورکه کړې وه، او د معاصرو فرعوني ماهرينو په څېر به يې د ځوانانو د Brain wash (مغز وينځلو) عمليه تر سره کړې وه. چې پدې کار سره به د هغه وخت بني اسرائيلو هم فرعون د خپل قوم لپاره يو داسې عظيم محسن گناه چې د تل لپاره به يې دوی د موسی او هارون عليهما السلام له (بنسټ پالنې) خلاص کړي او د فرعوني ډيموکراسۍ په نعمت به يې نازولي وو. خو افسوس چې د هغې زمانې فرعون د اوسنۍ زمانې د فرعون په څېر هوښيار او مکار نه وو.

د وخت په تېرېدلو هر شي ترقي وکړه، د صنعت او ټکنالوژۍ په ذریعه ډېر گران کارونه آسانه او ناممکن کارونه ممکن شول، او په دې لړ کې (فرعونیت) هم نور په هغې خپلې پخوانۍ ساده گۍ او شذلتوب کې پاتې نشو، بلکې ترقي يې وکړه او د پخوانيو فرعونانو له ناکاميو او بدناميو يې پوره درس واخيست.

(ماډرن فرعونیت) اوس د ملتونو د ويلې کولو او د هغوی د قيادتونو او د هغوی د معنوي او تاريخي ارزښتونو د له منځه وړلو لپاره د ماشومانو او ځوانانو وژلو ته اړتيا نه لري، بلکې د (مکتبونو) او (پوهنتونونو) په جوړولو، د نصابونو په تحميلولو او د فکري او فرهنگي مسخ کولو له لارې کولای شي د ډېرو ملتونو د مستقبل سرنوشت پرته له کومې جگړې او ځاني تلفاتو په خپل لاس کې ونيسي.

د اوسنۍ زمانې فرعون (امريکا) هم له اوږدې مودې راهيسې په لسگونو لوی او واړه هېوادونه تسخير کړي دي او هلته يې د خپلې خونبې حاکمان په خلکو ورټپلي دي چې د افغانستان، د سيمې د هېوادونو او د عربي نړۍ اوسني حاکمان تقريباً ټول د همدې ډول فرعوني پوهنتونونو فارغان او زېږنده دي.

د زمانې فرعون (امريکا) د همدغو ټپل شوو حاکمانو په لاس تقريباً يونيم بيليارد مسلمانان يرغمل کړي دي چې دغه د (فرعوني ډيموکراسۍ) وفادار پيروان چا ته پر (فرعون) او (فرعونیت) د اعتراض حق هم نه ورکوي.

خو هغه خلک چې د (ماډرن فرعونیت) له نصاب او پوهنتون دباندې په مساجدو او ديني مدرسو کې روزل شوي دي د (معاصر فرعونیت) پيروان هغوی جاهل، ترهگر، بېرته پاتې، وړانکارې، اورپکي او دآزادۍ او تمدن دښمنان بولي، او د هغوی د نيولو، ترلو او وژلو لپاره يې د (نړيوال ماډرن فرعونیت) پوليس او پوځونه په کار اچولي دي، او هم يې د هغوی د جسدي تصفيې لپاره خپله ټوله عصري ټکنالوژي په کار اچولې ده.

خو هر څومره چې (معاصر فرعونان) له زوره کار اخلي په هماغه اندازه په مسلمانانې نړۍ کې د اسلام سرښندنو کې سپاهیان نور هم زیاتېږي، او د فکر او تاثیر په ساحه کې پراختیا مومي. همدا وجه ده چې (معاصر فرعونیت) د مقاومتونو د دائمی له منځه وړلو لپاره د فکرونو د تسخیر په نیت په اسلامي نړۍ کې (امریکایي پوهنتونونه) جوړوي.

دغې خطرناکې وسیلې په تېروسلو کلونو کې د غرب او په ځانگړي ډول د امریکا لپاره په زړه پورې نتیجې لرلې دي. په تېرو سلو کلونو کې امریکا د اسلامي نړۍ په دريو تر ټولو مهمو ښارونو، بېروت، قاهرې او استانبول کې دغه ډول (امریکن یونیورسټی) جوړې کړې دي.

د غرب صلیبي هېوادونو په سلگونو کلونو په مسلسل ډول د شام، ترکیې او مصر په خلاف صلیبي جگړې وکړې خو هېڅ یې ترلاسه نه کړل. خو کله یې چې په دغو هېوادونو کې (امریکایي پوهنتونونه) جوړ کړل او په امریکایي او غربي نصابونو یې د مسلمانانو زامن وروزل، نو په ډېرې آسانی یې پرته له کومې جگړې پر دغو سیمو خپل حاکمیت ټینګ کړ.

امریکایانو په دغو پوهنتونونو کې په پیل کې د دغو سیمو د نامسلمانو اقلیتونو ځوانان وروزل، چې وروسته بیا همدغو فارغانو سیاسي حرکتونه، قومي او ژبني احزاب او فکري او ادبي ټولنې جوړې کړې. غربي هېوادونه او دلته د هغوی سفارتونه د دغو احزابو تر شا ودرېدل، او د سیاسي فعالیتونو او کودتاگانو له لارو یې دغه احزاب قدرت ته ورسول، چې وروسته بیا دغو د امریکایي پوهنتونونو او نصابونو فارغانو اسلامي خلافت ړنگ کړ او د سیمې هر څه یې د امریکایانو او د هغوی د ملگرو په خدمت کې کړل.

غرب دغه ډول تپل شوي حاکمان او نظامونه تقریباً پر ټولې اسلامي نړۍ حاکم کړل، او د هغوی په وسیله یې په اسلامي نړۍ کې د اسلام حاکمیت او د شرعي قوانینو نفاذ چې له منځه وړل یې د اسلام د دښمنانو تر ټولو مهم هدف وو له منځه یووړ.

که خبره د خپل هېواد په اړه وکوو نو گورو چې د افغانستان د خلکو مطلق اکثریت تر ډېره ځایه د (فرعوني پوهنتونونو) له خطرناک تاثیر لیرې او په امان کې پاتې وو، نو ځکه خو دلته د جهاد، مبارزې، مقاومت او د غلامۍ د نه منلو روحیه ورکې ژوندۍ پاتې وه. او د نړۍ د پخوانیو دوو لویو امپراتوریو زوال هم له همدې ځایه پیل شوی وو، او په همدې جذبې او قربانۍ افغانانو خپله ازادې او ملي هويت خوندي وساتلی شو.

اوس چې یو ځل بیا د زمانې د فرعون لښکر پر افغانستان یرغل کړی، او د تسخیرولو لپاره یې هر ډول وسائلو ته لاس اچولی، په دې لړ کې یې په کابل کې هم یو (امریکایي پوهنتون) جوړ کړ، تر څو د افغانستان د راتلونکي لپاره ورکې حاکمان، سیاستمداران، د مېډیا او مطبوعاتو چلوونکي، په غربي سیستم د هېواد د اقتصادي چارو سمبالوونکي او د (سیکولر) سیاسي گوندونو مؤسسین او پیروان وروزي.

امریکایان په دې پوهېږي چې د دوی له لوري ټاکل شوي جمهور رئیسان دغه هېواد په یوازې ځان د اوږدې مودې لپاره امریکایانو ته نشي اداره کولی، او امریکایان پدې هم ښه پوهېږي چې په دې هېواد کې هغوی په زرگونو (کرزیانو)، (اشرف غنیانو)، (جلالیانو)، (احدیانو)، (شهرانیانو) او نورو په خټه افغاني امریکایانو ته ضرورت لري.

د شمال لنډغر او د جنوب بې فرهنگه ملېشې د امریکایانو لپاره د افغانستان د (سیکولر) کولو په لاره کې بې فائده عناصر دي. امریکایان هغوی یوازې د ملېشو په ډول تر یو څو ورځو استعمالوي تر څو په افغانستان کې د اریکا په خوښه و جوړ شوي تعلیمي نصاب او د (فرعوني پوهنتون) نوي فارغان صحنې ته راووځي. دغه فارغان چې په امریکایي نصاب، امریکایي مېتود او د امریکایي استاذانو لخوا به روزل شوي وي تر ډېرې مودې د امریکایانو لپاره د اوسنیو غلامانو ښه خلف ثابتېدلی شي.

په کابل کې د دغه ډول امریکایي پوهنتون د جوړېدلو اعلان په ۱۱/۷م ۲۰۰۳م تاریخ په کابل کې د امریکایانو په لاس د جوړې ادارې د لوړو تحصیلاتو وزیر (شریف فائز) له راډیوگانو سره په مرکه کې وکړ، او ویې ویل چې دغه امریکایي پوهنتون به په دارالامان کې په اويا جریبه ځمکه جوړېږي چې لاندې ځانگړتیاوې به لري:

۱ - د پوهنتون نصاب به امریکایي وي.

۲ - د تدریس ژبه به یې انگریزي وي.

۳ - استاذان به یې ټول امریکایان وي.

د لوړو زده کړو وزیر خو لاد توصیې په ډول دآزادی، دراپو له لارې داهم وویل چې افغانان دې اصلا په دغه پوهنتون کې د استاذ کېدلوکوښښ نه کوي، ځکه چې د افغانانو علمي سویه د دې پوهنتون وړ نه ده.

۴ - زده کړه به په دغه پوهنتون کې د پیسو په مقابل کې تر سره کېږي.

نو پورتنی مواصفات او شرایط که هر یو په بېلابېل ډول وڅېړو دې نتیجې ته رسېږو چې امریکایان د افغانستان د دائمی اشغال لپاره یو خطرناک پروگرام لري.

امریکایانو د دغه پوهنتون نصاب ځکه امریکایي انتخاب کړی چې افغاني نصاب د دوی لپاره فکري غلامان نشي روزلی. افغاني نصاب که څه هم چې یو (سیکولر) ته ورته نصاب دی، خو بیا هم د افغانیت او وطنپالنې آثار ورکې لیدل کېږي. او تجربې هم دا ثابتې کړې چې د جهاد او مبارزې یو زیات شمیر منسوبین د افغانی پوهنتونونو له انگرې څخه راپورته شوي ول.

امریکایان نه غواړي چې تر دې وروسته دې هم پوهنتونونه د جهاد او مبارزې سنگرونه وگرځي. هغوی غواړي چې د پوهنتون محصلین دې له جهاد او اسلامپالنې سره خپل روابط د تل لپاره پرې کړي. او دا کار یوازې هغه وخت تر سره کېدلی شي چې نصاب په مکمل ډول له اسلام او افغانیت څخه بې برخې وي.

افغانان له اروپا او اروپایي ژبو ډېر لرې پراته دي، د هغوی لپاره انگریزي د تدریس ژبه انتخابول د دې معنی لري چې د دې هېواد یو زیات شمیر وگړي دې له لوړو زدکړو بې برخې پاتې شي.

خو امریکا د دې لپاره دا کار کوي چې د تدریس د ژبې له لارې خپل منحط او غیر اخلاقي فرهنگ افغانانو ته ور صادر کړي، او یوه برخه ډېر کاري او مؤثر افغانان د تل لپاره له خپلو ژبو، ادبیاتو، تاریخي ارزښتونو او ملي عنعنو محروم کړي، تر څو یې د تل لپاره په غرب او غربي اهدافو پورې وتړي.

که داسې نه وي نو بیا خو د علم او ټکنالوژۍ د خپرولو تر ټولو غوره او اسانه لار دا ده چې ټول غوره او مفید معلومات دې د افغانانو خپلو ژبو ته را وړول شي چې په پراخه پیمانه استفاده ورڅخه وشي.

د افغانانو لپاره د تدریس ژبه انگریزي انتخابول په یوه خاصه ډله کې د علم د انحصار معنی لري چې په هېڅ ډول له بشري او اخلاقي موازینو سره برابره خبره نه ده.

امریکایان د دې پوهنتون استادان د دې لپاره یوازې امریکایان ټاکي چې دافغانستان په (سیکولر) کولو کې په افغانانو باندې باور نه لري، ځکه چې افغان استاد که هر څومره ځان (سیکولر) او بې دینه وښيي خو بیا هم په افغانه مسلمانانه ټولنه کې اوسېږي او هېڅکله د اسلام او افغانیت په خلاف ښکاره بغاوت نشي کولی. هغه به په هر حالت کې په یو نه یو ډول مسلمان پاتې کېږي، او پدې لړ کې به هغه محصلینو ته هرو مرو د افغانیت تلقین ورکوي، چې دا د امریکایانو لپاره یو نامطلوب کار دی.

او که خبره د علمی استعداد وي نو بیا خو په سلگونو داسې ماهر افغاني استادان شته چې خپله د امریکا او اروپا پوهنتونونه ورباندې ودان دي.

امریکایان غواړي چې پدې پوهنتون کې دې افغاني زلمیان په یوه هراړخیز امریکایي محیط کې وروزل شي. او که داسې نشي نو بیا به امریکایانو ته

هم دروسانو په څېر د هېواد په تعليمي مؤسسو کې مشکلات پيداشوي وي.

په تېرو دريو لسيزو کې د جگړو او بهرنيو يرغلونو له امله د افغانانو اقتصاد ډېر کمزوری شوی، خلک د يوې مړې ډوډۍ د پيدا کولو لپاره د هېواد پرېښودلو ته اړ شوي دي، او د همدې اقتصادي مشکلاتو له امله تقريباً ۸۰ فيصده خلکو زده کړې ته شاکرې ده. خو په دغه ډول حالاتو کې هم امريکايان غواړي افغانانو ته تعليم د ډالرو په مقابل کې عرضه کړي. د دې کار هدف دا دی چې يوازې هغه خلک دې پدې پوهنتون کې زده کړه کوي چې ډالر ولري، او يا هم له يوې خوا له امريکايانو د خدمت او جاسوسۍ په بدل کې ډالر واخلي، او له بل لوري يې بېرته همدوی ته د تعليم په بدل کې ورکړي.

حقيقت دا دی چې امريکايان او غربيان هېڅکله نه غواړي چې افغانان دې د علم او پرمختگ پر لاره روان شي. بلکې هغوی غواړي چې د افغانستان ځوانان دې د دوی د غلامۍ په فکري جال کې ښکار شي. که داسې نه وي نو بيا ولې په افغانستان کې موجودو پوهنتونو سره لازمه مرسته نه کوي؟ هلته خو که محصلين د خپلو مشروعو حقوقو د ترلاسه کولو لپاره مظاهري وکړي، د امريکايي ادارې د پوليسو او مليشو له لوري په ټوپکو ويشتل کېږي.

که امريکايان او غربيان په رښتيا سره غواړي چې د لوړو زده کړو ډگر کې له افغانانو سره مرسته وکړي نو د کابل، ننگرهار، مزار، هرات او خوست او نورو پوهنتونونو سره دې مالي، تعليمي او لوژستيکي مرستې وکړي، او هلته دې معاصر تعليمي وسائل برابر کړي. خو امريکايان دا هر څه د دې لپاره نه کوي چې هلته افغانان د افغانانو لخوا په افغاني روحيه د افغانستان د مصالحو لپاره روزل کېږي او امريکا ته يې هېڅ گټه نه رسېږي، بلکې د افغانانو په خود کفا کېدلو کې د امريکايانو سراسر تاوان دی. امريکايان او غربيان غواړي افغانان تل د ځانته محتاج وساتي.

کېدای شي ځینې تنگ نظره او عاقبت نا اندیشه خلک داسې و انگیري چې مونږ به خلک له پوهنتون څخه زړه بدې کوو، او یا به له پوهنتون او لوړو زده کړو سره مخالفت لرو، خو حقیقت دا دی چې مونږ له لوړو او مسلکي زده کړو سره هېڅ مخالفت نه لرو، بلکې پوهنتون او عالي تحصیلات د خپل هېواد او خپلې ټولنې د ډېرو رنځونو علاج بولو. او پدې باور یو چې تر څو په افغانستان کې لوړې زده کړې عامې نشي تر هغه به افغانستان او افغانان د ژوند په هر ډگر کې د بل چا محتاج وي.

هغه څه چې موږ خپل ملت او ځوانان ورڅخه په امان ساتل غواړو هغه د غرب په مادي او بې لارې فرهنگ کې منحل کېدل دي. صنعت او پوهه د بشریت مشترک میراث دی. خو دین، فرهنگ، ملي او معنوي ارزښتونه بیا د هر ملت بیل وي او د همدغو ملي، معنوي او تاریخي ارزښتونو ساتل او پالل د ملتونو بقا تضمینوي، او د پردیو په مقابل کې یې جهاد او مقاومت ته هڅوي.

دا چې امریکایانو او د نړۍ نورو کفارو ته زموږ د ملت مېړانه، جهاد، آزادي ساتنه او اسلامپالنه ورمعلومه ده نو غواړي چې د دغه ډول (فرعوني پوهنتونونو) او (فرهنگي مؤسسو) له لارې زموږ ملت له خپلې معنوي وسلې څخه بې برخې کړي، او بیا یې د غلامانو په څېر د خپل ځان لپاره مسخر کړي. خو افغانان به انشاء الله هېڅکله دغې شومې او کرغېرنې توطیې ته د بریالتوب او تطبیق چانس ورنکړي. د یادولو ده چې ما په خپل بل کتاب (فکري پوهنه) کې د کابل د امریکایي پوهنتون په اړه تفصیلي بحث لیکلی چې د دې خطرناکې فتنې ټول اړخونه ورکې روښانه شوي دي، او لوستل یې د هر بادرده افغان لپاره ضروري دي.

فرهنگیان که فرهنگیان؟

یرغلګرو کفرې دولتونو چې هر وخت پر کوم اسلامي هېواد د هغه د نیولو په هڅه یرغل کړی نو له پوځي یرغل سره سم یې هلته د ذهنونو د تسخیرولو او د مقاومت د له منځه وړلو لپاره هر اړخیز فرهنگي یرغل هم کړی دی. او هڅه یې کړې چې د هغه ولس اصیل فرهنگ، دیني شعائر، اخلاقي او اجتماعي ارزښتونه او ملي عنعنې مسخه کړي، او یا یې له منځه یوسي، او پر ځای یې یو بل پردی او وارد شوی فرهنگ د خلکو په ژوند کې حاکم کړي، تر څو دغه وارد شوی پردی فرهنگ د نوي نسل ذهنونه د غلامۍ منلو ته برابر کړي.

یرغلګرو تل هڅه کړې چې خپل استعماري فرهنگ، نظریات او مفاهیم خلکو ته د ازادۍ، دیموکراسۍ، تمدن، مدني ټولنې، موډ، فیشن او داسې نورو اصطلاحاتو تر نامه لاندې ور تلقین کړي، او اشغال شوي مسلمان ملت خپل فرهنگ د ارتجاع، بنسټ پالنې، تنگ نظری او نورو مختلفو نومونو و نوموي او بیا یې له منځه یوسي.

حقیقت دا دی چې د هر ملت د پایښت، ازادۍ، مقاومت او د سرلوړۍ د خوندیتوب اسباب او عوامل د هغه ملت په فرهنگ او معنوي ارزښتونو کې نغښتې وي. او هر ولس چې خپل فرهنگ او معنوي ارزښتونه له لاسه ورکړي هغه خپل وجود هم له لاسه ورکوي. هغه بیا نه له نورو ملتونو سره سیالي کولای شي، او نه هم په نورو کې له منحل کېدلو څخه ځان ژغورلای شي.

انگریزانو چې کله هند ونيو، هلته یې د یو داسې نسل د رامنځته کولو لپاره د فرهنگي تغییر لاره غوره کړه چې په غلامي قانع وي، له خپلې ماضي سره هېڅ رابطه ونه لري، او د ژوند په هره چاره کې ورته انگریز د

غوره مثال حیثیت ولري. انگرېز حکومت دغه چاره خپل تر ټولو یوه ځیرک او مکار شخصیت (لارډ میکالي) ته ور وسپارله. (لارډ میکالي) په مسلمان هند کې د داسې یوه غلام نسل د روزلو لپاره لاره هواره کړه چې تر هر څه ورته د غرب پیروي مهمه وه. هغه به ویل: «موږ باید د هند په نیمه وچه کې داسې نسل وروزو چې ژبه، وینه او شکل یې هندي وي، خو عقل، فکر او فرهنگ یې د انگریز وي».

فرانسویانو هم د خپل تسلط په وخت کې په الجزائر کې همدغه ډول یو نسل وروزه چې تر اوسه هلته د فرانسوي فکر او فرهنگ پالنه او ساتنه کوي.

روسانو خو د منځنۍ اسیا په هېوادونو کې یو داسې فرهنگي تحول راوستلی وو چې د هغې سیمې له خلکو څخه یې خپل هویت هېر کړی وو. د هغوی ژبې، ادبیات، عنعنې، رواجونه لباس او د ژوند هر څه یې روسي شوي وو.

دا چې د تاریخ په اوږدو کې په افغانستان کې د یرغلګرو پښې نه ټینګېدې، او هر ځل له دې خاورې سرماتي او شرمیدلي وتل نو یرغلګر هم د افغانانو د دغې مېړانې او معنوي قوت د سرچینې د میندلو په هڅو کې دې نتیجې ته ورسېدل چې تر څو یې چې افغانان له خپل اصیل اسلامي او افغاني فرهنگ څخه منحرف کړي او د غرب په بې لارې او غیر فطري فرهنگ کې منحل کړي نه وي، نو هېڅکله به د دې خاورې په دایمي اشغال کې بریالي نشي.

هماغه وو چې د امان الله خان له وخته راپدې خوا یې پدې مسلمان ولس کې د غرب د فرهنگ د متعارف کولو هڅې پیل کړې، او یو شمیر افغاني ځوانان یې په غربي ټولنو کې وروزل او بیا یې له بېلابېلو وسیلو څخه په استفادې هغوی د افغاني ټولني قیادت ته ورسول چې هغوی بیا له بېلابېلو لارو په افغاني ټولنه کې د غرب فرهنگ خپور کړ.

په افغانستان کې د هېواد تعلیمي موسسې هم د پرديو په نصابونو او د هغوی تر څارنې لاندې چلېدلې، د مثال په ډول:

د استقلال لیسې د فرانسویانو لخوا، د امانی لیسې د جرمنیانو لخوا، د کابل پولیتخنیک دروسانو لخوا، د کابل پوهنتون د امریکایانو لخوا حمایت کېدل، او د همدغو هېوادونو ژبې ورکې تدریسېدلې، او فرهنگ یې ورکې افغانانو ته تلقین کېده.

کله چې د نوي نسل غرب پلوي مشران د چارو د واگیو او د صلاحیتونو خاوندان شول، نو د هر ډول غربی فرهنگ او بې لازیتوب پر مخ یې د هېواد دروازې په پراخ ډول پرانیستلې، او د بې دینۍ، فحشاء او برېښتوب لپاره یې تبلیغات وکړل، چې په نتیجه کې یې د لکونو افغانی نجونو او مېرمنو له سره پروني وغورځول. خو چې په دې یې هم بسنه ونشوه، نو نجونې او مېرمنې یې په مکتبونو او دولتي دواړو کې د (موډ) او (فیشن) په نامه د کمیسونو لندولو او د پرتوگونو غورځولو ته تشویق کړې چې هره ورځ به په ښارونو کې په لسگونو زره افغانی خویندې او میندې د اروپایانو په څېر بې پردې او بې پرتوگه گرځېدلې، او دا هر څه د تمدن او ترقۍ تر عنوان لاندې تر سره کېدل.

کافرو یرغلگرو د خپلو پرله پسې یرغلونو او عسکري اشغال په زور له مسلمانو ښځو حیا او پرده لیرې نه کړای شوه، خو دغو افغانانو چې د غرب په فرهنگ لوی شوي او رنگ شوي وو جامې هم ورڅخه وایستلې. په حقیقت کې د افغانی ټولنې په بې لازې کولو کې داخلي (فرهنگیانو) تر خارجي (فرنگیانو) خطرناک نقش ولوباوه. دوی د هېواد نشرات او مطبوعات د غربی فرهنگ د خپرولو لپاره په یومخیز ډول وقف کړي ول. دوی د هېواد په ښارونو کې د ځوانانو داسې یو نسل وروزه چې د غرب لوېدی او بې معنویته فرهنگ ورته تر اسلام او افغانی فرهنگي ارزښتونو ډېر غوره ښکارېده.

دا ځل چې امریکا او انگریزانو د نورو غریبانو په ملتیا زموږ پر هېواد او دین یو ځل بیا پوځي یرغل وکړ، د هېواد شرعي حاکمیت یې له منځه یووړ، په زرگونو بې گناه انسانان یې ووژل، بنځې یې کونډې او ماشومان یې یتیمان کړل، او د افغانانو د سیاسي او فرهنګي سرنوشت واګي یې په خپل لاس کې واخیستل، نو بیا یې هم له ځان سره داسې غرب پلوي افغانان ملګري کړل چې د دوی ټول جنایات توجیه کړي، او دغه استعماري یرغل افغانانو ته د ازادۍ، ډیموکراسۍ، مدنیت او ترقۍ په نومونو معرفي کړي.

امریکا د دې هدف لپاره پخپله هم خورا ډېر وسایل په کار واچول، او د اطلاعاتو او فرهنګ د وزارت چارې یې هم داسې افغانانو ته ور وسپارلې چې په پوره اخلاص د غرب د سیاسي، اقتصادي او فرهنګي اهدافو لپاره کار کوي.

دغو غرب پلويو د خپلو بادرانو د فرهنګ د متعارف کولو لپاره نوې جريدې، اخبارونه، مجلې، فرهنګي ټولنې، راډیوګانې او کیبلي تلویزوني چینلونه پرانیستل. دوی شپه او ورځ په دې هڅه کې دي چې څنګه امریکایي او انگریزي یرغلګر افغانانو ته د رحمت د ملاتکو په حیث معرفي کړي.

غرب پخپله هم زموږ د اصلي اسلامي فرهنګ د مسخه کولو لپاره خپلو راډیويي پروګرامونو کې څو برابره زیاتوالی راووست، د مثال په ډول د امریکا غږ، بي بي سي، د ازادۍ راډیو، د المان غږ راډیو، د ماسکو راډیو او نورې راډیوګانې چې پخوا به یې په ۲۴ ساعتونو کې د افغانانو لپاره یوازې یو یا دوه ساعته خپرونې کولې اوس دا ټولې په مجموعي شکل په یوه شپه او ورځ کې په سلګونه ساعته خپرونې لري او ټولې د پېلابېلو پروګرامونو له لارې د افغانانو د فرهنګ د بدلولو لپاره کار کوي. بي بي سي، امریکاغږ، المان غږ او د ازادۍ راډیوګانو په اوسني وخت کې د افغانانو تر ټولو غښتلي او مشهور لیکوالان، ژورنالستان، نوي

ادیبان او فرهنګیان په کرایه نیولې دي. او حتی ځینې هغه لیکوالان یې هم د خپل ځان لپاره مسخر کړي چې یو وخت یې په جهادي خپرونو او فرهنګ کې لاس او شهرت درلود.

تر دې ورته‌ر غرب یو ځل بیا د راتلونکي نسل د روزلو لپاره زموږ د هېواد تر ټولو مهم تعلیمي مراکز پخپل کنټرول کې راوستل. له تعلیمي نصاب څخه یې ټول هغه مفردات و ویستل چې په جهاد، اسلام، اسلامي تاریخ، ازادۍ او له کفارو سره په دښمني پورې یې اړه لرله. او دا هر څه یې د داسې چا په لاس له تعلیمي نصابه وویستل چې یو وخت یې په خپله د اسلامي فرهنګي مرکزونو د چلولو افتخار هم درلود، خو اوس د ډالرو سېلاب ته ټینګ نه شول او په پوره حسّت او بې شرمۍ د امریکایي مشاورینو تر څارنې لاندې د اشغال د حکومت لپاره د فرهنګي او تعلیمي ملېشو نقش ادا کوي.

امریکایانو د افغانستان تر اشغالولو وروسته دلته د تعلیم او تربیې په وزارت کې هغه نصاب د تطبیق لپاره راوړ چې د امریکا د (نبراسکا) د پوهنتون لخوا د افغانستان لپاره جوړ شوی وو.

المان یو ځل بیا (اماني لیسې) د دویم میلیونو ډالرو په مصرف په الماني طریقه فعال کړه، ځکه چې المانیان پوهېږي چې له امانې لیسې څخه چې څوک فارغېږي حتماً به یوه منصب ته رسېږي، او بیا به د دوی په درد خوري. فرانسې هم بیا د استقلال د لیسې چارې پخپل لاس کې ونيوې.

د عالی تحصیلاتو په لړ کې یرغلګرو امریکایانو په کابل کې د (امریکایي پوهنتون) پروژه عملي کړه چې د بېروت، قاهرې او د استانبول د (امریکایي پوهنتونونو) په څېر به د غرب پلوو حکومتونو لپاره کدرونه تیاروي.

غرب چې د افغانانو په خلاف په فکري او فرهنګي ډګرونو کې دکار کولو لپاره څومره غریبان شوي افغانان له ځانه سره راوستلي دي له هغوی څخه زموږ څه گیله نشته، ځکه چې هغوی پرون هم په ښکاره د دښمن په صف

کې ولاړ خلك ول او افغان ولس هغوی ته د پردیو په سترکه کتل، او نن هم هغوی د یرغلگرو په صف کې ولاړ دي او له افغانانو سره په هر اړخیزه جگړه کې دي. خو د افسوس خبره دا ده چې یوه ډله نور (فرهنگیان) چې د کمونیزم په خلاف د جهاد په کلونو کې به یې ځانونو ته د اسلامي او افغاني فرهنگ وارثان ویل، او د جهاد او مهاجرینو په چاپیریال کې به یې د ځینو اسلامي او عربي مؤسسو په مالي مرستو ځانونه هم د بنو او تحریکي مسلمانانو په حیث مطرح کړي وو، او اسلامي نشرات به یې هم درلودل، خو اوس هغوی هم د (فرنګي) (فرهنگیانو) په څېر د یرغلگرو په خدمت کې پراته دي او د جهاد او مجاهدینو په خلاف د تشکیک او منفي تبلیغاتو پروژې یې له یرغلگرو په ټیکه اخیستې ده، او په ډېرې نامردۍ دوی هم په دې اشغال شوي هېواد کې له یرغلگرو سره یو ځای په کار کولو د غرب د (کافرې ډېموکراسۍ) مخ ورسپینوي، او د دې خدمت په بدل کې په لاسته وروړو ډالرو او نورو امتیازاتو په خپل گومان خپله دنیا او هم خپل آخرت (بنايسته؟؟؟!) کوي.

حقیقت دا دی چې دغه ډول (فرهنگیان) د اشغال په تعلیمي اداره کې په خپل شراکت هم خپل ځان تېرباسي، او هم په خپل دې کار د ولس د تېروېستلو په کار کې اخته دي. او د اشغال په خلاف د روان برحق جهاد د لارویانو په خلاف یې د (تشکیک) پوخ سنگر سمبال کړی دی چې فایده یې په یقیني ډول د اشغالگرو غریبانو په ځولۍ کې ورلوېږي. ای کاش چې دغه خلك رښتیا هم د (اولویاتو) په هغې (فقهې) چې دوی یې دعوی لري پوه شي او عمل ورباندې وکړي، نو په هغه وخت کې به یې خپل قدرمن استعدادونه رښتیا هم د (اسلامي فکر) د خدمت په لار کې کارولي وي.

خو د امریکایانو په لاس د جوړ شوي حکومت تر سیوري لاندې په کار کولو او د دې حکومت د تعلیمي پروژې په چلولو دغه خلك په حقیقت کې تر (سیکولرو فرهنگیانو) هم ډېر بد دي، ځکه چې دوی اوس هم خپله مفکوره خلکو ته د اسلام په حیث وړاندې کوي، خو د کافرو اشغالگرو

غریبانو او د هغوی د افغانو مرتدو ملگرو په خلاف د (فرض جهاد) په اړه یې نه یوازې دا چې خپل شرعي مسؤولیت ته شا کړې ده بلکه د ښارونو متدینو ځوانانو ته یې هم شکونه وراچولي دي. دغه ډول خلک یا په زړه خیرن دي، او یا یې د بصیرت سترگې دومره کمزورې شوې دي چې د ازادۍ او غلامۍ ترمنځ ښکاره توپیرونه هم نه ویني.

دغو فرهنگیانو یا لاتر اوسه پورې د غرب مکارې نه ده درک کړې، او یا دوی هم د بد نیت خاوندان دي چې د (په هر څه کې د اعتدال) تر شعار لاندې د اسلام (ثوابت) هم ترینسو لاندې کوي، او په آگاهانه ډول د دښمن په صف کې ولاړ دي. که داسې نه وي نو د صلیبي یرغلگرو تر سیوري لاندې اسلامي فرهنگ ته خدمت څه معنی لري؟

په عمومي ډول د تاریخي تجربو په نظر کې نیولو سره دا په زغرده ویلی شو چې (فرهنگي) (فرنگیان) د غرب لپاره د مسلمانو ولسونو په تسخیرولو کې تر (جنګي) (فرنگیانو) ډېر خطرناک وي، او دا ځکه چې هغوی د یوه ملت افراد وژني، خو دوی د هغه ملت دین، عقیده، ارزښتونه او معنوي پایښت له منځه وړي. نو پر همدې اساس دوی هم مجرمان دي، او باید په هماغه روحیه تعامل ورسره وشي چې له جنګي یرغلگرو سره کېږي.

جهاد که جگړه؟

د امریکا په مشرۍ د صلیبي پوځي ائتلاف لښکرو په تېرو لسو کلونو د خپلو ټولو حربي وساتلو او عصري تکنالوژۍ په کارولو نه ټول افغانستان ونيولی شو، او نه یې د لسگونو ملیارده ډالرو په مصرفولو په افغانستان کې د خپل ځان په گټه کوم واقعي تحول راوستلی شو. بلکې ددې هر څه په خلاف د دې یرغلگر تړون صلیبي لښکرو خپل ډېر څه له لاسه ورکړل چې تر هر څه مهم یې د جگړې د گټلو روحیه ده.

اوس خبره دې ځای ته راوړسېده چې د صلیبي تړون ټول مشران نور له دې جگړې ستومانه ښکاري، او په ښکاره وایې چې د دې جگړې گټل ورته یو ناممکن کار دی. خو دا چې غرب نه غواړي له افغانستان څخه دې د یوه ماتې خوړلي ځواک په حیث ووځي نو ځکه یې د پوځي جگړې تر څنګ یوه هر اړخیزه سایکالوژیکه (نفسیاتي) جگړه هم د افغانانو په خلاف روانه کړې ده چې تر ټولو مهم عنصر یې له جهاد څخه د افغانانو منصرف کول دي. او د دې هدف د تر لاسه کولو لپاره یې دې تبلیغاتو ته زور ورکړی چې افغانان نور له جگړې سترې شوي دي او نور باید له دښمن سره د سولې پر لارو چارو غور وکړي.

د افغانانو روان جهاد ته که د جگړې په سترګه وکتل شي نو ریښتیا هم باید ورنه سترې شوي وي، ځکه چې تر دریو لسیزو اوږده شوه، هېواد کنډواله شو، او جگړې په میلیونونو ککړۍ وخوړې.

خو که دا جگړه یو (في سبیل الله) جهاد وي او افغانانو د الله د دین د لوړولو، د شریعت د نافذولو او د اسلامي نظام د قائمولو لپاره یې د یوه ضرورت او شرعي عبادت په نیت روانه کړې وي نو بیا خو دغه اهداف تر اوسه یو هم ندي حاصل شوي. نه د الله دین حاکم شوی، نه شریعت نافذ

شوی، نه اسلامي نظام جوړ شوی، او نه هم وطن آزاد شوی دی. نو افغانان به ولې له خپل داسې شرعي في سبيل الله جهاد او عبادت څخه د ستړيا اظهار کوي چې په اسلام کې ورته (ذروه سنام الاسلام) د اسلام تر ټولو لوړ او غوره عبادت ويل شوی دی.

دا سمه ده چې يوه برخه پروني تنظيمي جهاديان منحرف شول، ايمان يې په ډالرو خرڅ کړ، د اسلامي نظام د جوړولو پر ځای د غرب د صليب تر سوري لاندې د غرب له گوداگيو سره د ډيموکراسۍ او سيکولريزم په صف کې ودریدل. خو دا هر څه له جهاد څخه د ستومانۍ په نتيجه کې نه ول، بلکې دا ټول د دغې ډلې دروغجنو (جهاديانو) د انحراف، ځان غوښتنې او قدرت ته د رسېدلو لپاره له کفارو سره د سازشونو له امله منځته راغلل.

دغو خلکو په خپل دې انحراف هم جهاد ته او هم ولس او هېواد ته ښه ډېر تاوان ور ورساوه، خو الله تعالی د دوی تر انحراف وروسته داسې سپيڅلي، باعزمه، هوښيار او مستعد ځوانان د جهاد او مبارزې صف ته راوستل چې د سرونو په بې دريغه قربانيو يې د صليبي تړون لښکرو ته ماتې ورکړه.

که پروني منحرف شوي (جهاديان) يوازې له روسانو سره د جگړې خبره د ځان لپاره وياړ بولي پداسې حال کې چې په آخر کې بېرته د روسانو او امریکايانو غېږې ته ورولویدل، نو نننيو مخلصو مجاهدينو د تاريخ تر ټولو لوی پوځي تړون ته چې تقريباً د نړۍ ټول هېوادونه ورکې په يوه او بل شکل شامل دي ماتې ورکړه.

دا هر څه پدې دلالت کوي چې افغانان يوازې جنگيالي ندي، بلکې هغوی د خپل مقدس هدف لپاره چې د الله تعالی د دين لوړول او د اسلامي نظام جوړول دي د جهاد د عبادت ستره فريضة ادا کوي، او هېڅکله هم پدې لاره کې د ستومانۍ اظهار نه کوي.

دا چې جهاد اوس په نړۍ کې په یو مستقیم مسیر د خپل اصلي هدف په لوري روان او یو نړیوال شکل یې غوره کړی دی، او د نړۍ په هره سیمه کې یې د کفارو مصالح ته ضربه لاندې نیولې دي، نو ځکه خو غرب اوس په دغه ډول تبلیغاتو د مسلمانانو د دیني او جهادي احساساتو د سرولو کوښښ کوي.

غریبانو ته دا حقیقت ښه ورمعلوم دی چې افغانان په شلمې او یوویشتمې پېړۍ کې د اسلامي امت لپاره د جهاد (استاذی) ویاړ او وړتیا لري، که دوی افغانان له جهاد څخه منحرف کړي نو د نورو ملتونو حوصلي به په خپله لوېږي.

د غرب د دغو تبلیغاتو اصلي مقصد دا دی چې نور دې افغانان د یرغلگرو په خلاف جهاد نه کوي. د امریکا او صلیبیانو واکمني دې پرځان ومني، د غلامۍ سرنوشت ته دې تسلیم شي، له دین، غیرت، افغاني عزت، سرلورۍ او خپلواکۍ دې تېر شي، د دوه میلیونو شهیدانو قربانۍ او ویني دې هېرې کړي، د اسلامي نظام د قائمولو فکر دې له ذهن څخه وباسي، افغاني مسلماني خویندې، میندې او تورسرې دې نور د صلیبي لندډغرو لندډغرتوب ته پرېږدي، او پرې دې ږدي چې غریبان د ښځو د حقوقو او د آزادۍ په نامه افغانه میرمن هم د غرب د ښځوپه څېر د نارینه و د هوسونو وسیله وگرځي.

د دغه ډول تبلیغاتو په کولو سره غریبان غواړي تر څو ځوانان دې وسله پر زمکه کېږدي، د آزادۍ او سرلورۍ د ژوند تصور دې له مغزو وباسي، صلیبیانو او دهغوی غلامانو ته دې اجازه ورکړي چې افغاني تنکي زلمیان او پیغلوتی د ډېموکراسۍ تر شعار لاندې د فحشا او لندډغرتوب په محیط کې د سیکولریزم په نصاب او کتاب وروزل شي، او بالاخره دغه دغازیانو ټاټوبی دې د غریبانو د سیاسي، اقتصادي، اجتماعي گټو د تحقق لپاره د چرگانو په یوه بې عوضه مفت ډگر بدل شي. که داسې نه وي نو بیا ولې خلکو ته د جهاد د پرېښودلو تلقین ورکوي؟ افغانان خو جگړه

له شوقه نه کوي، هغوی خو په اقتصادي لحاظ د دغې جگړې توان هم نه لري، بلکې افغانان له مجبورې ورځې په دغې تپل شوې جگړې اخته دي. پر افغانانو خو تېری شوی، آزادي او خپلواکي یې سلب شوې، خاوره یې د پردیو تر اشغال لاندې ده، ټول حقوق یې تر پښو لاندې شوي، او انسانیت ته یې په سپکه کتل شوي دي. دا خو د هغوی لپاره د خپل له لاسه تللي عزت د بېرته گټلو جگړه ده، نو ځکه خو خامخا دغې جگړې ته دوام ورکوي، او په دې لاره کې د شهادت مرگ ته د غلامۍ پر ژوند ترجیح ورکوي.

تاریخ هم دا ښودلې چې افغانان د یوه ملت په حیث د دښمن په مقابل کې له خپل جهاده نه ستړي کېږي. د جنگیز، گرگین، انگریز، روسانو او اوس د غرب په مقابل کې د دوی جهاد او استقامت د دې مدعا ژوندي مثالونه دي.

جهاد د یوه طبیعي ضرورت ترڅنګ یوه داسې الهي فریضه ده چې انبیاؤ عیهم السلام او د هغوی امتونو کړې دي. جهاد کوم مادي مصلحت نه دی چې د هغه په ترلاسه کېدلو دې ساقط شي. جهاد د ملتونو د بقا او دهغو دازادۍ د استمرار ضامن دی. جهاد جنت او د هغه نعمتونو ته د ورسېدلو تر ټولو لنډه لاره ده.

جهاد د دین او ناموس د ساتلو تر ټولو غوره وسیله ده، او افغانان تر هر چا زیات په اسلام، آزادي، عفت او ناموس مین خلک دي. افغانان وطن پرېږدي خو دین نه پرېږدي. افغانان له حکومت څخه تېرېږي خو له خپلو معتقداتو نه تېرېږي. سر ورکوي خو ایمان نه ورکوي. او تاریخ هم د دې ملت په اړه د همدې مدعا شواهد وړاندې کوي. نو بیاڅنګه کېدی شي چې دوی دې د دې مقدسو اهدافو د تحقیق په لاره کې له جهاده ستومانه شي؟

خو دا خبره رښتیا ده چې افغانان نور له هغو جگړو ستړي شوي دي چې د اسلام د حاکمیت لپاره نه وي. په افغانستان کې بې هدفه جگړې، د

نشنلزم پر بنسټ ولاړ رقابتونه، تنظيمي جنگونه، د قدرت د ليونيو ترمنځ د وینو تويول او د ولسونو د جنگولو لپاره جنايتکاره باندوونه او ډلې تپلې جوړول رښتيا هم نور د افغانانو لپاره د منلو وړ ندي.

د درې لسيزو مسلسلو جگړو او سياسي جريانونو بايد نور افغانان هوښيار کړي وي. نور بايد په هرې هغې جگړې کې له برخې اخيستلو ځان وساتي چې د اسلامي نظام د قائمولو، د الله تعالی د دين د حاکمولو او د يرغلگرو د شرلو لپاره نه وي.

يوې بلې غلط فهمۍ ته هم بايد متوجه و اوسو، او هغه دا چې ځينې خلک وايي چې د افغانانو په خپل منځ کې جگړه د غندلو وړ ده. دا خبره پدې ډول سمه نه ده. صحيح خبره دا ده چې د مسلمانانو ترمنځ جگړه غلطه ده. د مسلمانو او کفارو ترمنځ جگړه يوه فريضة او مطلوب کار دی، که څه هم چې د واړه طرفه يې په يوه قوم پورې هم اړه ولري.

زموږ په پروني جهاد کې مقابل لوری کمونستان هم افغانان ول، خو موږ يې په خلاف جنگېدو، او د هغه جنگ په جواز کې مو هېڅ شک نه درلود. نن هم د غربيانو ملگري چې په افغانستان کې د صليبي غرب د اهدافو د تحقيق لپاره کار کوي، د اسلام پر ځای د ډېموکراسۍ حاکمول غواړي، او د خپل ملت په خلاف د يرغلگرو په صف کې ولاړ دي افغانان دي چې په خلاف يې جهاد کوو او د دې جهاد په روا والي کې هم هېڅ شک نه لرو.

پيغمبر صلي الله عليه وسلم هم تر آخره پورې د خپل هغه قوم په خلاف جنگېدلی چې دين يې ورسره نه مانه. په قوم کې له هغوی سره يووالي رسول الله صلی الله عليه وسلم له جهاده نه دی منع کړی، ځکه چې د مسلمانانو قوم او ملت د هغوی دين او عقیده ده، نه د هغوی وينه، خټه او يا هم مشترک ټاټوبی. او که داسې وگڼو نو بيا خو - نعوذبالله - د پيغمبرانو عليهم السلام په جهادونو او قربانيو د (نارواوالي) حکم کېږي، ځکه چې هغوی هم د خپلو قومو د کفارو په خلاف جگړې او مبارزې کړې دي.

د غربي یرغلگرو په خلاف افغانان په مخ کې درې لازې لري، یوه دا چې د دښمن په صف ورگډ شي او له هغه سره د ډیموکراسۍ پر اساس په ایتلافي حکومت او ډیموکراتیکه پروسه کې کار وکړي، چې دښمن هم همدا ورڅخه غواړي.

دوهمه لاره دا ده چې ټوپک دې کېږدي او کرار چوپه خوله دې کښيني، او پرې دې ږدي چې سرنوشت یې د پرديو لخوا و ټاکل شي.

او دریمه لار د هغوی له اشغال څخه د خلاصون په مقصد فرض جهاد ته ادامه ورکول دي چې یوازې له همدې لازې آزادي گټل کېدای او اسلامي نظام منځته راتلای شي او بس. نو طبیعي او معقوله خبره هم همدا ده چې افغانان خپل جهاد ته ادامه ورکړي، او په خاص ډول پدې وضعیت کې چې جهاد یې د فتحي پر درشل ولاړ دی.

افغانان باید د دښمن هغو تبلیغاتو ته هېڅ توجه ونه کړي چې وایي: افغانان نور له جگړې ستومانه شوي دي. پرون روسانو هم تر تښتېدلو مخکې همدغه ډول تبلیغات کول، او کمونسټ رژیم مجاهدینو ته د سولې وړاندیزونه کول. خو که پرون مجاهدینو ته (اشرار) ویل کېدل نو هم هغوی خپل جهاد کاوه، او که نن ورته (ترهگر) او ترورستان ویل کېږي نو هم دوی په خپل جهاد ته دوام ورکوي، ځکه چې جهاد دوه حتمي پایلي لري چې یوه یې (فتح) او بله یې (شهادت) ده، او په دواړو کې یې خیر دی.

عسکر جانه تاته وایم!

عسکر جانه! زه ستا وروریم او غواړم په مینه مینه دې په یو څو خبرو وپوهوم. عسکر جانه! زه ستا هغه ورو یم چې په دې هېواد کې مې د روسانو یرغل له پیله تر پایه ولید، او د هغوی تر څنګ د درېدلې افغاني اردو انجام مې هم ولید. د دې وطن ټولې ملېشې او تنظیمي ټوپکیان مې هم ولیدل چې څنګه یې د خپل ملت په خلاف د دښمنانو د اهدافو د ترسره کولو لپاره جګړې وکړې.

عسکر جانه! زه نه غواړم چې تر دې ترڅو تجربو وروسته دې بیا هم ته هماغه څه وکړې چې ستا ولس پرې کړېږي، خو زما او ستا دواړو کافر دښمن پرې خوشحالهږي.

عسکر جانه! غواړم په مینه او مهرباني درسره د زړه حال شریک کړم! زه او ته خو دوه وروڼه یو، خو افسوس چې ته رانه کفارو په خپله غېږ کې نیولی یې، خپل ټوپک یې تا ته لاس کې درکړی چې ما پرې وولې. او پدې گناه مې و ولې چې ولې د کفارو په خلاف جنگېږم، او ولې هغوی ته سر نه ټیټوم؟

عسکر جانه! زه او ته خو دواړه د یوې مور زامن وو، ما او تا ته خو مورجانې په یوه ورځ سپپاره لاس کې راکړې وه او د جومات ملا صاحب ته یې لېږلي وو چې دین زده کړو، ستا به هم یادېږي چې دواړه به یو ځای د ژمي په یخنی کې سهار وختي جومات ته تللو او د ملا صاحب مخې ته به کښیناستو، خو دا چې ما سپپاره وویل نو (طالب) شوم، اوتا تر زلمیتوبه خلاصه نه کړه! تا نه یوازې دا چې درس ونه وایه بلکې بل هېڅ کسب او کمال دې هم زده نکړ، آخر له مجبورې ورځې لارې د کافر په لاس په جوړې شوي اردو کې عسکر جان شوي، هغه هم د کوم ملي مکلفیت پر اساس نه،

بلکې د دې لپاره چې دولس زره افغانۍ درکوي. که نه په شروع کې خو زه او ته دواړه (طالبان) وو.

عسکرجانه! تا ته خو ښه در معلومه ده چې زه چې د مدرسې طالب وم نو هره جمعه به کورته راتلم، له تا او کورنۍ سره به د هرې جمعې ورځ زما اختر وو. د هرې هفتې په سهار به زما د احترام پخاطر تر نیمې لارې ته هم را سره تللې، زما عزت او احترام به دې کاوه.

ما چې کتابونه وویل نو دا مې هم ورکې زده کړل چې د دین یوازې زده کول مطلوب نه دي، بلکې پر هغه عمل اوله هغه څخه دفاع کول هم د مسلمان کاردی، او د دین تطبیق هم د دین د زده کوونکو وظیفه ده. هماغه ؤ چې د دین د تطبیق او له هغه څخه د دفاع لپاره مې جهاد شروع کړ.

عسکرجانه وروره! په کار خو دا وه چې تا په دې کار کې زما ملا تړلې وای، او زما تر څنگ درېدلې وای، خو افسوس چې ته د کلي له چرسیانو او بنگیانو سره ملګري شوې. مور او پلار که هر څومره نصیحتونه او زاری درته وکړې خو ته هغه سړی نشوې چې هغوئ غوښتلې. مور او پلار درته پردی لور هم کښېنوله چې گوندې له واده سره به د مسؤلیت احساس درکې پیدا شي، ستا خو اولادونه پیدا شول خو په تا کې د ښو او بدو د پېژندلو تمیز پیدا نشو. هماغه وو چې لارې د څو پیسو پخاطر د دین او وطن د کافرو دښمنانو تر څنگ د هغوئ په لاس په جوړې شوې اردو کې عسکر شوې، او اوس هغه څه کوي چې هغوئ یې در څخه غواړي.

عسکرجانه! کافران خو زما او ستا دواړو د دین دښمنان دي. هغوئ له لیرې ځایه د دې لپاره راغلي چې دلته پر ما او تا خپله حکمرانې وچلوي. هغوئ زموږ وطن اشغال کړی او زموږ هر څه یې په خپل واک کې راوستلي دي. ته نو ولې د هغوئ تر څنگ ولاړ یې او له ما سره دښمني کوي؟

عسکرجانه! تا ته به نه در معلومېږي چې زه نه غواړم چې تا ووژنم، خو ته له یرغلګرو کفارو سره په یوه صف کې ولاړ یې، او د هغوئ لپاره کار

کوي. تا خپل ځان د هغوی سپر گرځولی، نو ځکه خو زما په گوليو لگېږي. خو بيا مي ستا په وژل کېدو خوا بدېږي، ځکه چې ناوې دې کونډېږي، سپين سرې مور او سپين ږيري پلار درباندي کېږي. ستاوړو وړو يتيمانو ته بيا هم همدا زه ځورېږم. او همدا ستا له امله بيا زه په خپل کور کلي کې چاته سر نشم پورته کولی. آيا تا هم کله پدې غور کړې دى؟

عسکر جانه! ته پوهېږې چې تا کفار په دوستۍ نيولي دي! ته پوهېږې چې کافران تا ته خپل دوست وايي؟ آيا پدې هم پوهېږې چې کافران تا او ستا اردو خپله لاسته راوړنه گني؟ پدې پوهېږې چې هغوی په خپلو منځونو کې وايي چې د اردو له عسکرو مو داسې خلک جوړ کړل چې نور به زموږ پر ځای هغوی د اسلام او جهاد په ضد جنگېږي؟

عسکر جانه! کېدای شي چې ته ووايي چې زه خو له کافرانو کرکه لرم، خو ستا افسران د امريکايانو، انگرېزانو، جرمنيانو او فرانسويانو لخوا ټاکل شوي دي، او ته د هغوی په قوماندې چلېږې. دلته ستا انفرادي کرکه تر هغې هېڅ تاثير نه لري چې تر څو دې د دې کافرانو په وژلو د خپلې کرکې اظهار نه وي کړي. او که داسې ونشي نو بيا خو ته هم له زړه د هغوی ملگري يې! ځکه چې ته خو ورسره بندي نه ئې، بلکې په خپله خوښه ورغلی يې، او له هغوی سره دې د هغوی د شرايطو پر اساس قرارداد کړې دى. ته له هغوی سره يوځای اوسې، ته په خپله خوښه د هغوی لپاره ما وژنې، او هغوی ته زما د کور لاره وربښئې.

عسکر جانه! هغه بله ورځ دې وليدل چې ستا يوه ملگري د خپل ټوپک يوازې يوه ججوره په ورسره روزونکو امريکايانو کې تشه کړه او بيا په هسکه غاړه له مجاهدينوسره ملگري شو! ودې ليدل څنگه يې په همدا يوه ججوره ټوله اروپا او امريکا ولړزوله؟ څنگه يې د هغه ځای ولسونه په خپلو حکومتونو پسې راپورته کړل؟ او څنگه د دښمن زړه ته دا خبره ولوېده چې دلته نور د هغوی خواري ځای نه نيسي؟ ستا په حرکت کې هم همدومره برکت شته، خو ته ناځوانه حرکت نه کوي.

عسکرجانہ! ورور مې بې، خو بې لازې ورور. خیر، ته چې اوس هر څه بې د آخرت عذاب مې نه درباندي لورېږي، د الله تعالی له عذابه دې وپروم. الله تعالی کافرانو ته جهنم ټاکلی دی، او هر هغه څوک چې په خپله خوښه د هغوی ملگرتیا کوي او د هغوی په قومانده او د هغوی په صف کې جنگېږي، هغه به ورسره جهنم ته ځي.

عسکرجانہ! گوره چې پدې خبره مې خوا بده نه کړې، ځکه چې دا زما خبره نه ده، دا زما او ستا د دواړو د خالق او مالک خبره ده، دا د هغه ذات خبره ده چې له ما او تا دواړو سره به د قیامت په ورځ حساب کوي. هماغه الله په خپل کتاب کې فرمایي:

﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾
المائدة: ۵۱.

(او له تاسې څخه چې څوک دوی (کافران) په دوستۍ ونيسي نو هغه به هم له هغوی (کافرانو) څخه وي، او بې شکه الله ظالمانو ته هدايت نه کوي).

عسکرجانہ! آیا پدې دې غور کړې چې کافران ولې په ما پسې غرونه، سمخې او ځنگلونه لټوي خو تا ته په خپل څنگ کې ځای درکوي؟ ما وژني، خو له تا راضي دی او تنخواه درکوي؟ دوی ما ځکه وژني او دېمنې را سره کوي چې د دوی پر لاره نه ځم. خو تا ته ځکه تنخواه درکوي چې د دوی پر لاره روان بې. که داسې نه وي نو زه او ته خو دواړه ورونه یو، او کور مو هم لار او سه سره یو دی. دا هم درته ښه در معلومه ده چې که زه غره ته ختلی يم نو ښځه او بچیان مې ستا له بچیانو سره یو ځای مور او پلار ته پرې ایښي دي، نو بیا ولې ما وژني او تا ته ډالر درکوي؟

عسکرجانہ! آیا ته پدې خبر نه بې چېد امریکا جمهور رئیسو (جورج بوش) چې کله خپل پوځونه د افغانستان د نیولو لپاره دې وطن ته رالېږل نو زما او ستا په خلاف بې خپله جگړه صلیبي جگړه و بلله؟ آیا پدې پوهېږي چې

صلیبي جگړې څه ډول جگړې وې؟! صلیبي جگړې خو په تاریخ کې هغه جگړې وې چې د غربي دولتونو پوځونه د صلیب تر بیرغ لاندې د اسلامي نړۍ د نیولو لپاره شرق ته د وچې او سمندر له لارې راغلل. او چې کله د اوسنۍ ترکیې د (انطاکیې) پر ښار فلسطین ته راتبریدل نو د انطاکیې په محاصره شوي ښار کې یې (۱۰۰۰۰۰) سل زره تسلیم شوي مسلمانان په بې رحمۍ تر تېغه تېر کړل. او چې کله بیا فلسطین ته راورسیدل نو تر یوې هفتې په لږ وخت کې یې اویا زره تسلیم شوي مسلمانان ووژل، او بیا یې د هغوی جسدونه وسوځول. یوازې د (اقصی) د مسجد په دننه کې یې څوارلس زره هغه مسلمانان ووژل چې مسجد ته یې پناه وروړې وه.

عسکرجهانه! د دوی افسران به چې کله په مسجد کې د وژل شویو مسلمانانو لیدلو ته ورتلل نو د هغوی د اسونو پښې به تر زنگنونو د مسلمانانو په وینو کې ډوبې وې.

عسکرجهانه! که زما پدې خبرو دې باور نه راځي نو له هغو کافرانو پوښتنه وکړه چې همدا اوس ته ورسره یو ځای زما په خلاف جنگېږې. هغوی به هرومرو درته ووايي چې هو دا کیسې زمونږ د صلیبي جگړو تاریخ لیکونکي (ویلیام آف تایر) هم په خپل کتاب *A history of deeds done beyond the sea* کې لیکلي دي.

عسکرجهانه! پدې پوهېږي چې پر بیت المقدس د واکمنۍ تر تینګولو وروسته صلیبیانو د مسلمانانو په اولنۍ قبلې (مسجد اقصی) څه وکړل؟ هغوی نوي کاله له مسجد څخه ډېران (دخځلو د غورځولو ځای) جوړ کړی وو. او تر هغه وخته د مسلمانانو اوله قبله د اروپایانو ډېران وو چې تر څو د اسلام ستر غازي د القدس فاتح (صلاح الدین ایوبي) د هغوی له ولکې آزاد کړي.

عسکرجهانه! اوس خو به پوه شوي یې چې له صلیبي جگړې څخه د (بوش) مقصد څه شی وو؟

عسکر جانه! ستا خرڅ شوي او منافق شرابي افسران درته درواغ وايي چې ته او صليبي پوځيان دواړه د يوې جگړې مساوي شريکان ياست، او دواړه د يوه هدف لپاره جنگېږئ. هو، درواغ درته وايي. هغوی خو د اسلام او مسلمانانو په خلاف په يوه ښکاره او اعلان شوي صليبي جگړه کې اخته دي. او له تايي د خپل مقصد لپاره د قرباني پسه جوړ کړي دي. که داسې نه وي نو بيا ولې په لارو او سپړکونو تا مخته کوي او دوی در پسې روان وي. خو د جگړې او حرکت قوماندې د دوی په لاس کې وي؟ دا د دې لپاره کوي چې پر هغه ماین تا والوزوي چې ستا ورونو دوی ته ښخ کړي دي. که دوی تا خپل شريک گڼي نو بيا ولې خپله په بندو زرهاړو موټرو کې چې دوی يې د ماین ضد بولي سپرېږي او ته يې په داسې يو نازکه سرلوخي رينجر کې کښېنولی يې چې د مجاهد د کلاشينکوف مرمی هم تېروېږي ترې وځي؟

دوی ولې پر مختللي وسلې لري، او تا ته يې له دويمې نړيوالې جگړې پاتې داسې تاريخ تېرې وسلې درکړي دي چې په ټوله نړۍ کې يې اوس استعمال نشته؟

دوی ولې په ټانکونو کې گرځي، خو ستا د افغانستان ټانگونه يې له يوه مخې له منځه يوړل؟ ولې يې درنې روسي وسلې درڅخه واخيستي او له منځه يې يوړې، او پر ځای يې د درنو وسلو هېڅ درنه کړل؟ ولې يې ستا د کور او کلي د وړانولو لپاره ډول ډول طيارې راوستې؟ خو ستا هغه څو کنډې کپرې طياري يې هم له منځه يوړې؟ ولې يې د افغانستان روزل شوي اردو منحل کړه. او د هغې پر ځای يې يوه بې احساسه، بې تعليمه، بې هويته، بې تجربې، بې دسپلينه، پر قومي او ژبنيو بنسټونو ولاړه او بې سواده د کرايي مليشو مجموعه د اردو په نامه را منځته کړه؟

عسکر جانه! امريکايان دا هر څه ځکه کوي چې له تا هم ډارېږي، هغوی نه غواړي چې ته دې هم قوي و اوسې، هغوی غواړي چې يوازې همدوی دې قوي وي او له تا دې يوازې د يو بې واکه مريمي او بې اختياره مزدور په

حيث کار واخلي. هغوی په زور راغلي دي او هر څه په خپل زور تر سره کوي. زما وژل خو يې هسې هم هدف دي، خو چې تا ته يې هم طبيعيت خراب شي نو وژني دې او بيا څوک ترې پوښتنه هم نشي کولی.

عسکر جانه! ستا منافق او شرابي افسران به دا هم درته وايي چې دوی خو زمونږ مرستې او زموږ د وطن آزادولو ته راغلي دي. خو آیا تاکله پدې غور کړی چې مرسته همدېته وايي چې زمونږ هېواد راکنډواله کړي، اردو مو پرنګه کړي، تانګو او ټول پوځي وسايل، هوايي ځواک، د هوايي مدافعي سيستم، رادارونه او د استحکام ټول وسايل مو له منځه يوسي؟ آیا مرسته همدې ته وايي چې واک مو پردي شي؟ مرسته همدې ته وايي چې تر سلو زرو زيات افغانان راوژني او بيا يې هېڅ مسؤليت هم پر غاړه وانخلي؟ آیا مرسته دېته وايي چې پر جوماتونو، شفاخانو، ودونو، وراگانو، کاروانونو، د سپرلي پر موټرو او پر کليو کورونو او کروندو مو درنې بمباری وکوي؟

عسکر جانه! دا پوښتنه دې کله له ځانه او يا له کوم بل چا کړې چې دوی دا وطن مونږ ته له چا آزاد کړ؟ له يهودو؟ له نصاراؤ؟ له هندوانو؟ له روسانو؟ له غلو او جنگي مجرمينو؟ او که له هغو مسلمانانو چې دلته يې د الله جلّ جلاله د دين نافذول غوښتل؟ دوی خو افغانستان آزاد کړی نه دی، بلکې اشغال کړی يې دی.

عسکر جانه! دلته حقيقي واک او اختيار له غربي اشغالګرو قواوو، غربي کمپنيو او غربي مؤسساتو سره دی، او دا ته چې کومې ادارې ته حکومت وايي او خپل ځان د هغې ساتونکی بولي، د دې ادارې هر وزير يې په صليبي ايتلاف کې د شاملو جهتونو دګټو د ساتلو لپاره د همهغوی له لوري ټاکل شوی دی. ته او ستا افسران خو لا څه کوي چې دلته د کابينې ټول وزيران او حتی چې ستا جمهور رئيس هم همدوی ټاکلی دی. ځکه چې که چېرې هغه رښتيا هم يو خپلواک رئيس وای، نو د اشغالګرو د وحشيانه بمباريو په مقابل کې به يې ژراګانې نه کولې، او د ښځو په څېر

به یې اوبنکې نه تویولې. بلکې د یوه آزاد هېواد د جمهور رئیس په توګه به یې له هغوی سره محاسبه کولای، او هغوی به یې د دې ډول وحشتونو له ارتکاب څخه منع کړي وای.

عسکرګرانه! غریبانو یوازې په افغانستان کې د اسلام او مسلمانانو په خلاف جګړه نډه روانه کړې، بلکې هغوی د اسلامي هېوادونو په ډېرو برخو کې د مسلمانانو په خلاف جګړې روانې کړې دي، په ځینو ځایونو کې خپله په جګړو اخته دي، او په ځینو ځایونو کې یې جګړه نورو ته ورسپارلې او دوی یې تر شا ولاړ دي چې عراق، سوریه، فلسطین، یمن، صومال، سوډان چیچینیا، او د اسلامي نړۍ ډېر نور هېوادونه یې مثالونه دي.

عسکرګرانه! یوازې افغانستان نه دی چې دوی ورکې خپل غلامان قدرت ته رسولې دي، بلکې هغوی د اسلامي نړۍ په تقریباً ټولو هېوادونو کې همدغه کار کړی دی. او په ټولو هېوادونو کې یې د همدې روزل شویو غلامانو په لاس د اسلام د نافذېدلو مخنیوی کړی دی.

عسکرګرانه! آیا ته گومان کوي چې رښتیا هم امریکایان او اروپایان د افغانستان اوسنۍ اردو د افغانستان لپاره تربیه کوي؟ او ددې لپاره په ملیاردونو ډالره ورباندې مصرفوي چې سبا ته دا اردو له اسلام او اسلامي هېواد څخه دفاع وکولی شي؟ او ددې لپاره یې په وسلو سمبالوي چې د هېواد خپلواکي وساتي؟ نه، داسې هېڅکله نه ده، ځکه چې که هغوی تاسې له اسلام او وطن څخه د دفاع په روحیه و روزي نو بیا خو به تر هر چا د مخه په همدوی شروع کوی. همدوی به شړی، او دا وطن به له همدوی آزادوی، ځکه چې ستاسې د دین مخالفین او دښمنان خو همدوی دي، همدوی په زوره ستاسو وطن نیولی، او همدوی په خپل زور په ظلم او ناروا د مظلومو افغانانو په کورونو د شپې په تیارو کې چاپې غورځوي، بنځي او ماشومان یې په روزل شویو سپیو ډاري، او نارینه یې لاس تړلي

او سترگې ترلې نا معلوم لوري ته له ځانه سره وړې، او ستا د حکومت چارواکې بیا په ډېرې عاجزۍ وایې چې مونږ یې هېڅ خبر کړې هم نه وو. عسکرجانه! هغوی نه غواړي په تا کې دې د آزادۍ احساس او له وطن څخه د دفاع روحیه پیدا شي. هغوی غواړي له تاسو څخه داسې یو بې رحمه، بې عاطفې، بې سریتوبه، بې دینه او بې مروتو پوځ جوړ کړي چې په خپلو خلکو هېڅ رحم او زړه سوی ونه لری. او بیا ستاسو په لاس او ستاسو د متو په زور لدې خاورې د اسلام بېخ او بوتی وباسي. همدا ستاسې په واسطه اسلام او مسلمانان ذلیل کړي. همدا ستاسې په لاس علماء، طالبان، مجاهدین، نیک خلک، آزادي غوښتونکي ملي مشران او د کفارو سرسخت دښمنان زندانونو ته ورټېل وهي.

عسکرجانه! دا چې ته افغان یې او لاتر اوسه ځان یو ښه مسلمان بولي، نو زما دغه خبره به درته عجیبه او مبالغه ښکاري، خو گوره عسکرجانه! هغوی په همدغه ډول د مسلمانو هېوادونو پوځونه په (ترکیې)، (الجزایر)، (عراق)، د هند په نیمه وچه، په عربي هېوادونو، په افریقایې اسلامي هېوادونو او نورو اسلامي هېوادونو کې وروزل چې هلته د همدغو پوځونو او د همدوی په طریقه د روزل شویو عسکرو له لاسه مسلمانان له ذلت او مشقت سره مخ دي.

عسکرجانه! هغوی په ملیاردونو ډالره ستاسې په روزلو ددې لپاره مصرفوي چې سبا ته که دوی تېښتې ته اړ شي نو بیا به ټول هغه کارونه تاسو ته در و سپاري چې پخوا دوی کول. بیا به همدا تاسې د اسلام د نفاذ او د اسلامي نظام د حاکمېدلو مخنیوی کوی، لکه چې نن یې په ټوله اسلامي نړۍ کې د دوی په لاس روزل شوي پوځونه کوي.

عسکرجانه! همدا نن لاستا هر څه د دوی په واک کې دي. ستا تنخواه، ستا لباس، ستا خوراک، ستا وسله، ستا مهمات، ستا تشکیلات، ستا روزنه، ستا قومانده او تا ته د اهدافو تعیینول هر څه د دوی په واک کې او

د دوى له لوري دي. خپل ملت درباندي وژني، خو بيا يې هم په تاسو باندې د (ملي اردو) نوم ايښى دى.

عسکرجهانه! که زما خبرې درته بيخايه ښکاري، نو راځه په خپله يوه تجربه وکړه چې ته او ستا ملي اردو څومره خپل واک او خپله اراده لري؟ تجربه داسې وکړه چې ته او ستا څو ملگري چې کومه ورځ له کفارو سره يوځای په کوم (مشرک) عمليات کې ساحې ته ووتلى او کفارو غوښتل چې کوم کلی او يا کور تلاشي کړي، نو تاسې ورته وواياست چې تاسو ته ضرورت نشته، تاسو همدلته ودرېږئ او مونږ يې خپله تلاشي کوو، ځکه چې دا زمونږ خپلې خویندې او ميندې دي، او که هغوى خامخا غوښتل چې د مسلمانانو کورته ورننوخې نو په زور يې منع کړئ، ځکه چې له تاسو سره هم وسلې شته. هلته به بيا در معلومه شي چې تاسو د کوم ملت (ملي اردو) ياست! او هلته بيا درته زما د خبرو ريښتینولي در معلومه شي چې ته او ستا اردو يې د اسلام او وطن د حریت ساتلو او دفاع لپاره تربيه کړي ياست او که د مطلقي غلامۍ او بې واکه مزدورۍ لپاره؟

عسکرجهانه! يوې بلې خبرې ته دې پام را اړوم، او هغه دا چې ته چې د چا په خلاف جنګېږي هغوى خو يا د قران حافظان دي، يا د مسجد او محراب عالمان دي چې له مسجد او محراب څخه د دفاع لپاره يې ټوپک پورته کړى دى. او يا د مدرسو طالبان او د هېواد او اسلامي نړۍ هغه مخلص بچيان دي چې د دين د ساتنې او د مسلمانانو د هېوادونو د آزادولو لپاره يې د کافرو امریکايانو او اروپايانو په خلاف مقاومت شروع کړى دى. ته خو په حقيقت کې د هغوى ورور يې، ته يې بايد ترڅنګ ولاړ واى، خو افسوس چې ته لږې د کفارو د ټانګ پر سر کښيناستي، او د کفارو له صفة په هغه ټوپک د اسلام په مدافعانو ډزې کوي چې همدغو کفارو درکړى دى.

عسکرجهانه! که دوى طالب او ملا نه پيژني نو ته خو يې ښه پېژنې! ته چې پيدا شوې همدې ملا دې په غوږ کې د توحيد نعره در واوروله، چې لږ

لوی شوې همدې ملا په جومات کې دین در وښود او په لمانځه یې ودرولې، هره جمعه دې همدا ملا د دین په احکامو خبروي. همدا ملا دې له پردې لور سره نکاح درتري. په همدې ملا پسې د لمانځه اقتدا کوي، په رکوع یې رکوع کوي، او په سجده یې سجده ته ځي. او کله چې ته او یا دې کوم بچی له درد او مرضه وځورېږي، او له ډاکټره نا امیده شي، نو بیا همدې ملا او طالب ته ورځي چې دم درباندي ووايي.

له زندانونو څخه راخوشی شوي ملایان او طالبان وايي چې په زندان کې به له یوې خوا ظالمانو دومره وهلو چې هډوکي به یې را مات کړل، خو کله به یې چې ښځې ناروغې شوې نو بیا به یې اوبه هم په موږ ورته دمولې. او چې کله به مو پوښتنه ترې وکړه چې که ښه او مبارک خلک درته ښکارو نو بیا مو ولې ترې او ډبوی؟ هغوی به ویل: ستاسو وهل زمونږ مجبوریت دی، خو په تاسې اوبه دمول زمونږ قناعت.

ښه عسکر جانه! چې دا دومره هر څه د ملا منې! نو د اسلامي نظام راوستل او د کفارو په خلاف جنگ ولې ورسره نه منې؟ او یا یې ولې د دښمن په صف کې درېږې؟ همدا نن به دې هم (کور ودانې) او یا (مورجانې) ستا بچیان سهار وختي د سبق لپاره ملا ته لېږلي وي، خو افسوس چې تا د بل چا لاره نیولې، او د بل چا لپاره دې په ملا او طالب پسې ټوپک راپورته کړی دی.

عسکر جانه! آیا پدې دې فکر کړی چې که ته مړ شي تر هغې به دې څوک نه ښخوي چې تر څو دې بیا هم د ملا صاحب په مخکې د جنازې لپاره کښینږدي!

عسکر جانه! چې پیدا شوې او دې دنیا ته دې نوې سترگې وغړولې، نو هم همدې ملا ته یې په مخکې کښېښودې، او اوس چې له دنیا سترگې پټوي بیا دې هم د همدې ملا او طالب مخې ته ږدي.

عسکر جانه! ستا خو د تگ او راتگ معاملې دواړه ستا د دين په حكم په ملا پورې تړلې دي، نو دا څه درباندي وشول چې له كفارو سره يو ځای او د هغوی په وينا په خپل ملا او طالب پسې راپورته شوی يې؟

عسکر جانه! آیا کله دې پدې غور کړي چې که پدې لاره کې مړ شي دنيا او آخرت به دې دواړه خرابېږي؟ دواړه به ځکه خرابېږي چې نه به د الله تعالی په لاره کې مجاهد شهيد شوی يې چې عمل دې قبول شي، بنسټه درته وکړی او په آخرت کې دې له انبياؤ او صدیقینو سره ملگري کړي. او نه به له كفارو څخه د وطن د آزادولو او د خپل ملت د حریت د گټلو په لاره کې مړ شوی يې چې خلک درباندي فخر وکړي، نوم دې په اتلانو کې راشي، او د پلار، وروڼو او قوم شمله دې درباندي هسکه شي.

عسکر جانه! کېدی شي چې يرغلگر كفار او د هغوی ډله اگی حکومت دې د يو څو لحظو لپاره وستایي، او په کوم حکومتې امبولانس کې دې مړی هم کورته راوړي او پلار ته دې ستا د وینې د قیمت (یولک) افغانی هم ورکړي، خو مونږ او خپلوان به دې په یادولو شرمېږو! خلک به په مړي پسې یوازې غمجن کېږي، خو مونږ به هم ستا په مرگ شرمېږو، او هم به غمجن یو. نور خلک به هم وایي چې: مه یې یادوی! په دولس زره افغانیو یې ایمان خرڅ کړ او بې ایمانه له دنیا لاړ.

عسکر جانه! خلک به په فاتحې کولو راته شرمېږي، بچیان به دې څوک د شهيد یتیمان نه بولي، او بنځه به دې څوک د شهيد کونډه نه بولي. او خلک به لانور پېغورونه هم راکوي چې: د كفارو نوکري به یې نه کوله، ولې یې په ډالرو پسې ځان مړ کاوه!

عسکر جانه! د دين او عقیدې خبره درته کوم! ته چې د چا په ضد جنگېږي ته ځان له هغوی سره یو شی هم بولي! ځکه چې ته هم په یوه الله د ایمان دعوی لري، او هغوی هم په یوه الله ایمان لري. ته هم محمد صلي الله عليه وسلم خپل پیغمبر گڼي که څه هم چې پر لاره یې نه ځي! او هغوی هم د همدې پیغمبر امتیان دي، او د همدې پیغمبر د شریعت د نافذولو لپاره

جنگېږي. ته هم چې کله نا کله لمونځ کوي نو هماغې قبلې ته مخ کوي چې دوی ورته درېږي! ته هم هماغه د (لا إله إلا الله محمد رسول الله) کلیمه وايي که څه هم چې په معنی او مقتضا یې نه پوهېږي او نه عمل پرې کوي! او دوی هم د همدې کلیمې د لوړوالي لپاره خپلې ځوانۍ قربانوي. ته هم په همغې عربي ژبې عبادت کوي چې دوی یې ورباندې کوي، نو بیا یې ولې پردي بولي؟ او ولې ورسره په جگړه اخته یې؟ او ولې دې د هغوی له دښمن سره لاس یو کړي دی؟

خوعسکر جانه! د دې هر څه په خلاف ته چې د چا په صف کې ولاړ یې او د چا په ټانگ سپور یې، هغوی له تا سره هېڅ ډول شریکې نقطې نه لري. هغوی نه ستا رب مني او نه ستا دین، ځکه چې ستا رب یو دی، او دوی خپل رب له دريو شریکانو جوړ گڼي. ستا دین ستا د دین او دنیا دواړو لپاره تا ته لارښوونې او قوانین لري، خو دوی وايي چې زموږ دین (نصرانیت) دې چې زموږ د دنیا په چارو کې هېڅ مداخله نه کوي. ته خپل پیغمبر محمد صلي الله عليه وسلم د الله تعالی بنده او د هغه استازی گڼي، خو دوی عیسی علیه السلام ته _نعوذ بالله_ د الله زوی وايي. ته په لمانځه کې کعبې مخامخ ته درېږي! خو دوی د هماغه (ابرهه) په دین دي چې د کعبې د وړانولو لپاره یې د فیلاتو لښکر راوستلي وو. نو بیا ولې په غرېدلو سترگو واقعیتونو او حقایقو ته نه گوري؟ او ولې په رڼا ورځ د حق لار درځخه ورکه ده؟

عسکر جانه! تر اوسه لا فرصت لري! د کفارو سینې ته د خپل ټوپک د شپېلۍ په وربرابرولو او په هغوی د خپل زړه په یخولو دا ثابته کره چې رښتیا هم مسلمان او افغان یې. او رښتیا هم ته د دې ملت بچی یې! که ژوندی راووتې نو د وزیر اکبرخان غوندې به دې بیا د (مکناتین) د وژلو حماسه تکرار کړې وي، او که شهید شوې نو په دنیا به دې له افتخاره ډک تاریخ پرې ایښی وي، او په آخرت کې به جنت او د پیغمبرانو، صالحینو او شهداوو ملگرتیا درپه برخه شوې وي.

عسکرځانه! امریکایان او ملګري خو یې تا د دې لپاره تیاروي او مسلح کوي دې چې ته په خپل وطن کې د (تروریزم) په خلاف وجنګیږې. آیا پدې پوهیږې چې (تروریزم) څه ته وایي او ترورستان څوک دي؟ تروریزم خو د سیاسي مقصدونو د حاصلولو لپاره د تاوتریخوالي له لارې د خلکو وپړولو او په مرګ تهدیدولو ته وایي. اوس نو تا ته په الله قسم درکوم چې ته په خپله ووايه چې زموږ خلک، کلي، کورونه، واړه، زاړه ، سپین ږيري او تور سړي د چا له لاسه شپه او ورځ په وېره کې تېروي؟

آیا پدې پوهیږې چې څوک یې کلي او کورونه ور بمباروي؟ څوک یې په نیمه شپه پر کور چاپې غورځوي، سړي یې وژني، بنځې یې بې ستره کوي او په سپیو یې ډاري، ماشومان یې وپروي او ځوانان یې لاس تړلي او سترګې تړلي نامعلوم ځای ته بیایې؟

عسکرځانه! خپل و جدان ته رجوع وکړه او راته ووايه چې څوک د دې ولس پوره پوره کلي د دې لپاره په میزایلو او هوايي بمبار له منځه وړي چې دوی هلته ورتلی نشي؟ که د خپلو خلکو په چیغو، فریادونو او گواهیو دې باور نه راځي نو هغه خو خامخا ومنه چې هغه بله ورځ د دوی خپلو رسنیو رپورټ ورکړ او عکسونه خپاره کړل چې امریکایي ځواکونو د قندهار په ارغنداب کې یو کلی د زمکې له مخه لرې کړ.

عسکرځانه! که د دوی د وېرې اچونې، تروریزم او وړانې په هکله د بل چا خبرې نه منې نو د کابل د غلامې ادارې له ارګ څخه خپور شوی خبر خو باید ومنې چې امریکایانو په قندهار کې دومره کلي، باغونه، کشمش خانې، او کورونه وړان کړي چې تاوان یې سل میلیونو ډالرو ته رسیږي. عسکرځانه دا د دوی هغه ټول تاوان نه دي چې زموږ خلکو ته یې ور رسولی دی، بلکه دا یوازې د یوه ولایت په څلورو ولسوالیو کې د یوه عملیات اټکل شوی تاوان دی. دوی په ټول افغانستان کې هر وخت په هر عملیات کې همدې ته ورته مالي تاوانونه ستا مظلوم ولس ته ور اړوي. دا خو یې یوازې د مال تاوان دی. د سر د تاوان، او د روحي فشارونو، او له

هغو څخه د راولاړو شویو روحي ناروغيو خبره خو یې لاتر اوسه چا مطرح کړې نه ده.

عسکرجهانه! ته خو یې وینې همدوی دلته افغانان ذلیلوي، دوی هم کرزی ذلیلوي او خپلې فیصلې ورباندې په زور مني، هم سیاف ذلیلوي او په کور بې اجازې د تلاشی لپاره ورننوخې، هم ستا ملي اردو ذلیلوي او پرته له خبرولو یې په سیمه کې پوځي عملیات ترسره کوی.

عسکرجهانه! امریکایان ستا حکومت هم ذلیلوي. دوی د همدې حکومت په نامه یې له دنیا څخه پیسې اخلي، خو د مصرفولو صلاحیت او واک یې نه ورکوي. دوی په خپله هم د افغانانو په نامه ډالر راوړي خو ورکوي یې نه. یوازې شل فیصده یې دلته په هغو کارونو مصرفوي چې د دوی په گټه دي، او پاتې اتیا فیصده بېرته په بېلابېلو نومونو په خپلو جیبونو کې اچوي خو حساب یې ټول په مورې پسې لیکي.

عسکرجهانه! امریکایانو ستا ټول ولس یرغمال کړی دی. پوځ ددوی په یرغمال کې دی، پولیس د دوی په یرغمال کې دي، کابینه د دوی په یرغمال کې ده، د کرزي د خپل دفتر مامورین د همدوی مامورین دي او د همدوی د استخباراتو لپاره کار کوي. پارلمان د همدوی په یرغمال کې دي او د دوی د خوښې خلاف نه کومه فیصله کولی شي او نه هم د غور او بحث لپاره کومه موضوع وړاندې کولی شي. وزارتونه د همدوی په یرغمال کې دي او هر وخت یې خوارکې ژورنالستان نیولي او ډبولي وي چې ولي یې د ځینو واقعیتونو خبر تېر کړی دی؟ مکتب او نصاب د همدوی په یرغمال کې دی او د دوی د مشاورینو له موافقې پرته یو مضمون څه چې یوه موضوع هم په تعلیمي نصاب کې نشي داخلېدلای. داخلي او خارجي مؤسسات د همدوی په یرغمال کې دي او هر څه چې دوی غواړي هماغه ورباندې کوي. نو ته ووايه چې که دوی وپره اچوونکي او تروریستان نه وي نو څوک به ترورستان وي؟

عسکر جانه! تا ته به نه دریا دیږي چې کله دوی پر افغانستان حمله وکړه نو په هماغه وخت کې د رمضان میاشت هم راورسیده. د ټولې نړۍ مسلمانانو ورڅخه هیله وکړه چې لږ تر لږه د رمضان په میاشت کې خودې د افغانانو پر کور، کلي، او ښارونو بمبارۍ ودروي. خو ته پوهیږي چې دوی یې په ځواب کې څه وکړل؟ ته به ځکه ناخبره یې چې نه سواد لرې، نه مطالعه کوي، نه کمپیوټر لرې، او نه هم انټرنیټ گورې چې د دوی حقیقت در معلوم شي. دوی د مسلمانانو دې غوښتنې ته دا ځواب ووايه چې عسکرو یې پر هغو بمبونو چې زما او ستا پر کلي یې اورول په خپلو لاسونو په غټ خط ولیکل: (gift of Ramadan) یعنې د رمضان تحفه. هغوی ستا پر اولس د رمضان په میاشت کې د بمونو تحفې واورولې او پدې ډول یې د خپلې کینې او خپل (نصراني) تروریزم اظهار وکړ.

عسکر جانه! امریکایان یوازې ستا د طالب، ستا د ملا، ستا د مسجد محراب، او مدرسې دښمنان نه دي، بلکه دوی ستا د ولس د پت او عزت دښمنان هم دي. دوی پدې پوهیږي چې دلته تر هر څه د پت او ناموس قدر او عزت ډیر دی، نو ځکه یې په شعوري ډول د دې هستۍ د لوټلو اقدامات وکړل، او لاندې یې هم کوي. آیا همدوی په کابل او نورو ښارونو کې د (گیست هاوسونو) په نامه د فحشاوو مراکز جوړ نه کړل؟ آیا همدوی ستاسو له (ډگر والانو) (ترجمانانو) او په ارزگان کې له اتیا کلن سپین ږيري سره لواطت ونه کړ؟ او همدوی یې په قصدي ډول جریان مېډیا ته ونه سپاره؟

عسکر جانه! دې ولس ته د امریکایانو دغه سپکاوي اوسنی ندی. تر دوی دمخه چې کله انگریزانو افغانستان اشغال کړی وو په هغه وخت کې هم د دوی پوځي مشرانو همدا چارې کولې. او کله چې شاه شجاع مکناتین ته د انگرېز پوځیانو له دې کارونو شکایت وکړ نو ددې پر ځای چې هغه یې شکایت واورې او خپل پوځیانو ته له سپکاوي منع کړي هغه ورته

وويل چې: که زموږ پوځيان دا کارونه ونه کړي هغوی په ډول ډول مرضونو اخته کېږي.

عسکرجهان! دا خبرې درته زه له خپله ځانه نه کووم، بلکه همدغه حقيقت د افغانستان د تاريخ په مشهور کتاب (سراج التواريخ) کې چې فيض محمد کاتب د امير حبيب الله خان په غوښتنه ليکلی پدې الفاظو راغلی دی: (شاه اين ماجرا را بزبان کنایه و ایما به (سرولیم مکناتن چې) بگفت که سپاه انگلیس را ازین کار باز دارد، و او که از عاقبت کار و حمیت و شجاعت مردم این دیار آگاه نبود در جواب گفت که: هر گاه سپاهیان از مباشرت با زنان باز داشته شوند گرفتار چندین امراض خواهند شد. و شاه گفت که همچینین است، ولیکن شیوع و رواج این کار در حوصله ناموس پرستان افغان گنجیدن بغایت دشوار است، پس میباید که بچوب سیاست منع خریداران این بازار نموده آید، ورنه این شجره خبیثه فتنه بار خواهد آورد، سر (ولیم مکناتن) گوش به سخنان شاه نداده در زاویه نیشان نهاد.) (سراج التواريخ صفحه ۱۵۶).

عسکرجهان! غربي پوځيان ستا د ولس د خلکو سپکاوی د انفرادي جناياتو په حيث نه کوي، بلکه همدغه يې ورته د جنرالانو توصيه او تگلاره ده. که د هغې زمانې شاه شجاع د هغې زمانې له مکناتن څخه لدې امله د دې کار د بندېدلو غوښتنه کوله چې خلک به ورپسې راپورته شي نه ددې لپاره چې دا د مسلمانانو پر ناموس تېری دی، خوستا د وخت شاه شجاع (حامد کرزی) د دې زمانې له مکناتنانو څخه دغه ډول غوښتنه هم نشي کولی. تا خو به هم په بگرام کې هغه کېسې اورېدلې وي چې خلک يې د يرغلگرو پوځيانو او د يو شمير بې غيرته او غرب ځپلو افغانو بنځو په اړه کوي. دا ته نو د کوم ملت د (ملي اردو) عسکر يې چې ټوپک دې په لاس کې دی او په ځای د دې چې په هغه د خپل ملت د ناموس ساتنه وکړې ته په سره وينه ولاړ يې په خپل ټوپک د يرغلگرو پيره او حفاظت کوي؟ عزت

دې څه شو؟ افغانیت دې څه شو؟ مسلماني دې څه شوه؟ آیا دا هر څه دې په دوه سوه ډالرو پر یرغلگرو خرڅ کړل؟

عسکرجهانه! دومره خو به تاته هم در معلومه وي چې د افغانستان د تیر تاریخ په خلکو کې چې څوک تر ټولو ډېر یادېږي او افغانان ورباندې افتخار کوي هغه وزیر اکبر خان دی. وزیران خو نور هم ډېر تېر شوي دي خو وزیر اکبرخان ځکه د افتخار وړ دی چې مکناتین انگریز یې وژلی دی. او د هغه په ملگرو کې تر ټولو (محمدشاه خان) ځکه ښه یادېږي چې هغه ورسره د انگریز په وژلو کې مرسته کړې ده. که ته هم کوم امریکایي یا انگریز او یا هم کوم بل یرغلگر ووژني همداسې به ته هم د راتلونکو نسلونو لپاره د افتخار وړ یې.

عسکرجهانه! تا ته خوبه دې یرغلگر روزونکي دا هم وايي چې مونږ دلته ځکه راغلي یو چې دا هېواد تروریستانو نیولی وو او موږ ورڅخه آزاد کړي. خو گوره عسکرجهانه! چې په دروغو یې تېر نه ووځي. دا هېواد نه چا نیولی وو او نه دلته د بل چا واکمني چلېده. نه دلته د پردیو په لکونو پوځونه وو او نه یې په لسگونو زره ټانگونه او پوځي وسائل. نه دلته چا عسکري بېسونه درلودل او نه هم چا د افغانانو پر کلیو او کورونو چاپي غورځولې. نه دلته د چا زندانونه وو، او نه چا لدې ځایه بندیان بل ځای ته وړل. نه دلته د شپې تلاشی. وې او نه هم چا د خلکو د موټرو او کاروانونو مخه نیوله. نه دلته چا په وزارتونو کې رسمي او غیر رسمي حاکم مشاورین لیدلي ول او نه هم چا پرېښودل. نه دلته چا شخصي توقیف ځایونه درلودل او نه دلته د چا شخصي امنیتي استخباراتي کمپنۍ، کمپاینونه، ملیشي او اربکیان موجود ول. نه دلته چا جمهور رئیس ته د پیسو کڅوړې ورکولې او نه هم دلته د چا فرمایشي وزیران مقرر وو. نه دلته چا د چا په خلاف خپل سړي عملیات کول او نه چا د چا پر ودونو، وراگانو، جنازو، کاروانونو، مساجدو، مدرسو، او مکاتبو بمبارۍ کولې.

د طالبانو په پنځه کاله حاکمیت کې هیچا دا ونه ویل چې کوم اجنبي جهت دې د چا کور، کلی، ښار او بازار محاصره کړي وي. دلته نه هېچا د خپلو شخصي استخباراتي، تبلیغاتي، استعماري او نورو مؤسساتو د امنیت د ساتلو لپاره سرکونه بند کړي ول او نه دلته چا دگشت او گذر ممنوعه سیمې درلودلې. نه دلته پردیو خپلې شتمنۍ درلودې، او نه دلته چا د افغانانو اقتصادي منابع تر خپل کنترول او انحصار لاندې راوستلي ول.

عسکر جانه! غربي یرغلگر او او دهغوئ د دې ځای ملگري به تاته د هغو څو تنو مسلمانو مجاهدینو شتون د تروریزم د واکمنۍ په حیث در یادوي چې خپل کور، کلی، تجارت، تحصیل، کورنۍ، اولادونه او هوسا ژوند یې پرې ایښی وو او د خپل اسلامي مسؤلیت د احساس پر بنا ستا د دین او د وطن د دښمنانو په خلاف ستا د وروڼو تر قوماندې لاندې د افرادو په حیث دلته د روسانو او کمونستانو په ضد د همدغو رهبرانو په بلنه چې اوس په پارلمان او حکومت کې ناست دي د جهاد لپاره راغلي ول او کله چې دښمن ماتې وخوړه نو ځینو یې دا غوره وبلله چې د خپلو هېوادونو د ظالمو او مستبدو حکامو له ظلم او وحشت څخه ستا د ملت د مهربانۍ او غیرت غېږې ته پناه راوړې وه او خپلې ښځې او بچیان د تا په کور کې د تا د ښځو او بچیانو تر څنګ ستا د ایماني غیرت او افغاني حمیت سیوري ته کښینوي. او دلته د مهاجرینو په څېر یو څو د آرام شپې تېرې کړي. ښځه یې ستا د ښځې خور او بچیان یې ستا د بچیانو وروڼه او خویندې شي او دوی ستا د اسلامي انصاریت او افغاني عاطفې احسانمن وي.

عسکر جانه! ته پوښتنه وکړه چې آیا دلته په هغه وخت کې چا د افغانانو زمکه، تجارت، لاره، کلی، ولایت، ولسوالۍ، دفتر، پوځي قرارگاه، د دخول او خروج لارې او نورڅه ورڅخه نیولي ول؟

عسکر جانه! گوره چې دا در څخه هېره نشي چې موږ مسلمانان یو او مسلمانان چې هر چېرې او هر څوک وي ټول سره وروڼه او یوملت دي. الله

تعالی فرمایي: (إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ). الحجرات ۱۰. (بیشکه چې مؤمنان په خپلو کې سره وروڼه دي). الله تعالی فرمایي (وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً) سورة المؤمنون / ۵. (دغه ستاسې یو امت دی).

عسکرجهانه! د شرق مسلمان د غرب د مسلمان ورور دی او د هغه په اړه مسؤلیت لري. هر هغه څوک چې زموږ د دین منونکی دی هغه زموږ ورور دی که څه هم چې زموږ د ژبې ویونکی نه وي او یا زموږ د قوم مربوط نه وي. خو کافران، نصرانیان، امریکایان، انگریزان، پرنگیان (فرانسویان) نور یرغلگر اروپایان او دلته دهغوی غلامان، کمونستان، دیموکراتان، بې دینه (سیکولر) خلک، او دخپل ملت په خلاف د پردیو په صف کې ولاړ مزدوران نه زموږ وروڼه دي، نه له موږ سره خواخوږي لري، نه زموږ د ننگ، ناموس، او شرافت پروا لري، او نه هم زموږ د دین منونکي دي. دغه ډلې یوه یې هم زموږ له (ملت) څخه نه گڼل کېږي، ځکه چې موږ خو د ابراهیم علیه السلام پر ملت یو، او د ابراهیم علیه السلام په هکله الله تعالی فرمایي: (مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا). آل عمران ۶۷. (ابراهیم علیه السلام نه یهودی وو او نه نصرانی، بلکه د حق منونکی مسلمان وو). او دوی خو ځینې یې یهودیان، ځینې یې نصرانیان، او ځینې نور یې ملحدان او له حق دین څخه سرغړوونکي او د هغه په خلاف جنگېدونکي دي.

عسکرجهانه! دا دې هم په پام کې ونیسه چې غربي اشغالگر خو اوس تا د خپل ملت په خلاف جنگوي، د خپل دین او وطن وروڼه درباندي شهیدانوي، ستا خپلې خویندې او میندې درباندي کونډوي، خپل ورېرونه دې درباندي یتیمانوي، او خپلې تور سرې درباندي بې ستره کوي، او د دې هر څه په مقابل کې یوازې یو څو افغانۍ در کوي او بس، خو بله ورځ به دوی هم د روسانو په څېر خپلو هېوادونو ته روان وي، دوی به هلته د روم، پاریس، نیویارک، لندن او فرانکفورت په ښارونو کې له

خپلو کورنيو او اولادونو سره د عيش او عشرت شپې تېروي، خو تا به دلته دې وران، کنډواله شوي او سوځېدلي وطن کې د کونډو، بورو او يتيمانو فريادونو، آهونو، او ښېراوو ته پرېږدي. نه يوازې ښېراوې، بلکه دلته به بيا خلک له تا سره حساب هم کوي. هغه خلک به ټول له تا سره د خپلو حسابونو تصفيه غواړي چې ته يې د پرديو پر ټانگ سپور کور ته ورغلي وي، او له يرغلگرو سره په شريکه دې د هغوی پر کور چاپه غورځولې وه، او تورسړې دې ورته بې ستره کړې وي.

عسکرځانه! په پای کې کې دا درته وایم چې ما پر خپل ځان ستا د پوهولو حق پور ګاڼه، او هيله ده چې پدې خبرو به مې ستا يو څه پور پرېکړې وي. او دا څو خبرې مې ځکه درته وکړې چې ته خو زما ورور يې! څه د امريکايي او د انگرېز ورور خو نه يې! ستا خو مړی او ژوندی دواړه ما ته راپاتې کېږي. غريبان او د هغوی بې دينه سيکولر ملگري خو به له ماتې وروسته غرب ته وتښتي، خو ستا د غلامی، له کفارو سره د ملگرتيا، د خپل دين او ولس په خلاف د جنگېدلو، له ملا، طالب، مسجد، محراب او مدرسې سره د دښمنۍ تورې کارنامې به زما د ولس او هېواد په تاريخ کې ثبتېږي! نو عسکرځانه! له الله تعالی ووپرېږه! او نور له دې پردي صفة او له دې شرمېدلي ناروا کاره راووځه! راځه يا د الله تعالی د دين په ملاتړ وسله پورته کړه، او يا لږ شه خپلو اولادونو ته حلاله نفقه پېدا کړه چې ته د سبا له شرمه خلاص شي، او زه د خلکو له پېغوره.

د پوهنتونونو ځوانان د هېواد د اسلامي اصالت شعوري سپاهیان

د اسلام لپاره مبارزه له اسلامي عقیدې راپورته شوي شعور، سیاسي بصیرت، ناتمامه صبر او سرشارې ځوانۍ ته ضرورت لري. او هر کله چې دغه څلور ګوني عناصر د یوه با عزیمته صالح قیادت تر سیوري لاندې د اسلامي مبارزې په ټولې کې موجود شي الله تعالی د هغه ټولې په کار کې برکت او په حرکت کې یې توفیق او عزیمت پیدا کوي، که څه هم چې دغه ډله ډېره وړو کې هم وي.

په قرآن کریم کې د الکهف مبارک سورت هم د همدغسې یوې ډلې ځوانانو حال او سرنوشت بیانوي. پدې سورت کې الله جل جلاله د هغو ځوانانو کیسه بیان کړې چې د حق د سپیڅلي شعور په لرلو یې د کفر په خلاف خپله کرکه او مخالفت اعلان کړ، او د خپل ایماني او سیاسي بصیرت په رڼا کې یې د وخت د طاغوتي نظام کړنلارې تشخیص کړې. هغوی نه طاغوتي حاکمیت ته تسلیم شول، او نه یې ورسره روغه وکړه. بلکې په صبر او استقامت یې د ایمان لاره غوره کړه، او خپلې ځوانۍ یې پر حق دین د ټینګ پاتې کېدلو په لاره کې وقف کړې، او الله ﷻ د هغوی په دغه قیام د هغوی قدمونه او زړونه ټینګ کړل.

د کهف ځوانانو هم پرته لدې چې د قیام عواقب ورمعلوم وي د ایمان د ساتلو په منظور یې د غرونو او کړاوونو ناهمواره لاره ونيوله. هغوی چې د دنیايي ژوند ټول مادي وسائل یې پرې ایښي ول او د معنویت د لارې قربانیو ته یې ځان تیار کړي وو نو الله ﷻ هم ورته د پایښت داسې وسیله برابره کړه چې مادیت ته ورکې هېڅ ضرورت نه وو.

د کهف د ځوانانو دغه د بې وسۍ قیام الله ﷻ ته دومره قدرمن وو چې هغه یې د یوه امت د ایمان او نجات ذریعه وګرځاوه. او د هغوی یاد یې په

خپل کتاب کې د یوه وړوکې مؤمن جماعت د مبارزې د ژوندي مثال په حیث آخري امت ته پر رسول الله ﷺ را نازل کړي.

د رسول الله ﷺ ملگري هم تقریبا نوي په سلو کې غښتلی ځوانان ول. هغوی په الهي نصرت او بیا د خپلې سرشارې ځوانۍ په قوت د اسلام یو داسې عظیم دولت او نظام په پښو ودرېدو چې دهغه وخت تاریخ یې ساری نه وو لیدلی. هغوی د نبوي مدرسې هغه ممتاز شاگردان ول چې د ټول بشریت د قیادت او استاذۍ چارې یې په بې ساري ډول سمبال کړې، او انساني تمدن یې د ارتقا داسې لوړو مرحلو ته ورساوه چې د نړۍ زمانې ټول فیلسوفان ورته حیران پاتې شول.

د کمونیزم په خلاف د افغانستان د ستر جهاد پیل هم د مسجد او مدرسې تر څنګ د کابل د پوهنتون له انګړ څخه شوی وو. همدغه د پوهنتون بااحساسه او متدین ځوانان ول چې تر ټولو دمخه یې د کمونیزم د سره سیلاب خطر احساس کړ، او د هغه د مخنیوي افتخار هم د پوهنتون د ځوانانو په برخه شو. هغوی له هغه سند او شهادتنامې محروم شول چې د هغې پر اساس به یې بنایي په کومه طاغوتي یا غلامه اداره کې وظیفه ترلاسه کړې وای. خو الله ﷻ په داسې شهادتونو ونازول چې د انبیا وو، شهداوو او صالحینو ملګرتیا به یې ان شاءالله په برخه شوې وي.

د کمونیزم او روسانو په مقابل کې د جهاد د سنگرونو ساتنه هم د هېواد د نورو اقسارو ترڅنګ تر ډېره همدغه د پوهنتون د ځوانانو او یا له پوهنتون څخه د فارغو ځوانانو لخوا کېدله. که د جهاد د لومړیو کلونو د جبهو مشران او قومندانان را په یاد کړو نو وبه وینو چې ګڼ شمېر یې ډاکټران، انجینران، څارنوالان، پوځي افسران، قاضیان، استادان او نور هغه کسان ول چې د پوهنتون له اکاډیمیک او سیاسي چاپیریال سره یې تړاو درلود. دې هرڅه پدې دلالت کاوه چې زموږ ملت په آگاهانه ډول د کمونیزم او الحاد په خلاف جهاد کاوه.

په پوهنتونونو پورې اړوندو متدینو ځوانو قومندانانو د کلي او ولس بېسواده ځوانان هم داسې د کمونیزم په خلاف د مبارزې او جهاد په سنگر کې منظم کړل چې د شوروي روزل شوي زبرځواک پوځ ته یې د الله تعالی په نصرت ماتې ورکړه.

پر افغانستان د امریکا له تسلط وروسته هم د پوهنتونو ځوانانو د خپل اسلامي اصالت او اسلامي عقیدې سره د مضبوط تړاو ثبوت وړاندې کړ. د امریکایانو لخوا قرآن کریم ته د سپکاوي په خلاف د پوهنتونونو د ځوانانو سراسري او زړورې مظاهرې او د هېواد په اسلامي اصالت ټینګار د هغوی د پاڅه اسلامي احساس بڼکاره بېلګې دي.

پر هېواد د امریکایي اشغال په اوج کې چې د ننګرهار د پوهنتون ځوانانو د پوهنتون په ماحول کې د ګډا او فحشا د رواجولو په عکس العمل کې کوم زړور او له غیرت او شهامت ډک غبرګون بڼکاره کړ ټول غرب ورباندې وښورېده.

کله چې اروپا د اسلام د پیغمبر محمد ﷺ د سپکاوي په خاطر له عناد او غروره ډک اقدام په مکرر ډول وکړ بیا هم همدغو د پوهنتونو غیرتي ځوانانو د غرب په خلاف لویې مظاهرې په لار واچولې. دغو مظاهرو دکرزي ګوډاګۍ اداره دومره په وېره کې کړه چې د یوه سرتاسري ملي پاڅون ژوره انډیبننه ورته پیدا شوه.

امریکا غواړي چې د پوهنتون ځوانان له سیاسي شعور او اسلامي بصیرت څخه بې برخې کړي او د همجنس بازی، غریپالني، موسیقي او شرابو په ډنډ کې یې غرق کړي. د دې کار لپاره هغوی پراخې پروسې په کار اچولې دي چې د ځوانانو پر مخ د بې لاریتوب او لنډغرټوب د دروازو خلاصون، د غرب د (بوی فرینډ) او (ګرل فرینډ) د غربي فرهنگ رواجول، له نصاب څخه د اسلامي موادو لرې کول، د پوهنتونو له کتابخانو څخه داسلامي فکري او تحریکي کتابونو ټولول، په بازارونو کې په دغه ډول کتابونو

بندیزونه لگول او د ځوانانو په سمتي او ژبنيو اختلافونو مشغولول شامل دي.

یوه بله خبره چې ډېره د اهمیت وړ ده هغه دا ده چې امریکا لدې هر څه سره سره بیا هم د هېواد د پوهنتونونو له ځوانانو وېره لري. او له همدې امله خو ئې داخل د لبنان، ترکیې او مصر په څېر په کابل کې هم خالص امریکایي پوهنتون جوړ کړ، چې هر څه ورکې په امریکایي معیارونو برابر تر سره کېږي.

امریکا غواړي په افغانستان کې داسې ځوانان وروزي چې یوازې نومونه یې د افغانانو وي خو فکر، فرهنگ، عقیده، ژبه، دود او بالاخره د ژوند هر اړخ یې امریکایي وي، تر څو له زړه په پوره اخلاص د افغانستان په راتلونکي کې د امریکایانو د بېلابېلو اهدافو او اجنډاوو لپاره کار وکړي. که داسې نه وي نو هغوی ولې د موجودو پوهنتونو د معیار او ظرفیت د لوړولو پخاطر له دغو پوهنتونو سره اکاډیمیکې مرستې نه کوي؟ د پوهنتونونو ځوانان د یرغلگرو په مقابل کې د ملي پاڅونونو او د هېواد په سیاسي ژوند کې د ملاتیر اهمیت لري.

د پوهنتونونو مسلمانو ځوانانو له دوه زره یوولسم میلادي کال څخه راپدې خوا په ټوله عربي نړۍ کې چې د مستبدو او سیکولرو حکامو له لوري اداره کېږي داسې جهادي او اسلامي حرکتونه پیل کړل چې د ډېرو طاغوتي حکامو تختونه یې ولږځول او لانور یې هم لږځوي.

که له یوې خوا د پوهنتون ځوانان د هېواد روښانه مستقبل او ازادۍ ضامنان گڼل کېږي نو له بلې خوا دغه ځوانان په پوهنتوني محیط کې له ډېرو ستونزو سره هم مخ دي چې څو یې په لاندې ډول یادوو:

په پوهنتوني محیط کې د مسلمانو ځوانانو ستونزې

۱- د سازماني انسجام نشتوالی:

وروسته له هغه چې پخواني جهادي تنظیمونه د انحرافونو او بېلابېلو عواملو په نتیجه کې د قیادت له صحنې ووتل او اکثره یې د روسانو او یا د امریکا په غلامۍ او خدمت اخته شول په ځوانانو کې تحریکي انسجام او سازمانی بهتری هم خپل ځای له غربه راواردو شوو او سرچینه اخیستونکیو ارگانونو او ټولنو ته پرېښود چې د Westernization (غربي کولو) په کار کې په پوره زور او شور په کار اخته دي.

مسلمان ځوانان هر یو د اسلام او هېواد د خدمت لپاره په زړه کې پخه اراده او ارمان لري خو د دغه ارمان له چا سره د شریکولو منظم مواقع په لاس نه ورځي. او که کله نا کله یوه نیمه غونډه او یا مجلس له چا سره وکړي نو د تپل شوې ادارې لخوا په یوه او بل نامه تورن کېږي، او د فعالیت مخنیوی یې کېږي. او دا پداسې حال کې چې په ټوله نړۍ کې د محصلینو اتحادیې د سیاسي او فکري فعالیتونو قانوني حق لري.

۲- د غرب د فرهنگي یرغل په مقابل کې د اسلامي نشراتو او مطبوعاتو

نشتوالی:

په افغاني ژبو کې هسې هم د اسلامي، فکري او اخلاقي کتابونو، مجلو او نشراتو کموالی لیدل کېده. او هغه یوه برخه مطبوعات چې د جهاد او هجرت په کلونو کې د ځینې تنظیمونو او فرهنگي جهتونو له لوري لیکل شوي او یا چاپ شوي وو هغو ته هم د هغو د لیکونکو او مؤلفینو د منفي دریځونو له امله لویه صدمه ورسېده چې اوس یې هر څوک لیکوال د امریکایانو او یا نورو یرغلگرو په خدمت کې وینی نو د هغه پر کتاب یې هم هېڅ باور نه کېږي. د مثال په ډول د شېراني، رباني، سیاف او لسگونو نورو لیکوالانو کتابونه د هغوی د نااسلامي موقفو له امله مسلمانو

ځوانانو او د جهاد او آزادی د لارې لارویانو ته نور هغه پیغام نشي ورکولای چې یو وخت یې ورکاوه.

له بل لوري دکابل د ادارې د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت په ټولو هغو کتابونو چې د غرب د لوېدلي او الحاد ځپلي فرهنگ عیبونه یې مسلمانانو ته څرگند کړي دي بندیز لگولی دی ترڅو ځوانان د اسلامي نړۍ د اسلامي تحریکونو د مثبتو تجربو له نتایجو څخه بې خبره وساتي. خو په مقابل کې یې د مطبوعاتو، راډیوگانو، تلوېزونونو او د سلگونو انټرنټي وېبپاڼو له لارې د غرب د مبتذل فرهنگ داسې یو خطرناک سیلاب د افغاني ټولنې پر ځوانانو راخوشې کړی دی چې که د اسلام د سپېڅلي فرهنگ په خپراوي یې مخه ونه نیول شي نو په نږدې راتلونکي کې به افغاني ځوانان له خپل هر څه پردي شي.

خو ځوانان کولای شي دغه تشه په دیني حلقاتو، لکچرونو، نوټونو، د قرآن او حدیث په اونیزو درسونو او د انټرنیټ له اسلامي ویب سایټونو څخه په استفادې ډکه کړي.

له بل لوري د پوهنتونونو مسلمان ځوانان د ډېر څه لیکلو او خپرولو توان لري چه لاس په لاس یې مشران کشرانو ته رسولای شي. دغه ډول تجربه یو ځل په ترکیه کې هغه وخت تکرار شوه چې کله (کمال اتاترک) او ورپسې (عصمت اینونو) د سیکولر ترکیې جمهورو رئیسانو د ترکیې خلک له اسلام څخه محروم کړل. خو هغه وخت د پوهنتونو او مکاتبو ځوانانو او پیغلو په میلیونونو نسخې د (بدیع الزمان سعید نورسي) د (رسائل النور) ایمان پالونکې رسالې په لاس لیکلې او لاس په لاس یې سره یو بل ته رسولې.

۳ - نشنلزم او نشنلست حرکتونه:

غریبان د خپلې زړې استعماري سیاسي حربې چې وایي: (بیل یی کره ایل یې کره) په عملي کولو غواړي د هېواد په پوهنتوني ماحول کې یو ځل بیا ځوانان د نشنلزم او توکم پالنې خوا ته سوق کړي. هغوی پدې کار کې له

ستمیانو، پرچمیانو، افغان ملتیانو او نورو نشنلستو ډلو څخه کار اخلي او د هغوی په وسیله ځوانانو ته د نشنلزم (توکم پالنې) نظریه ورکوي تر څو په آسانه د هېواد د پوهنتونو ځوانان د اسلام او هېواد له علیا مصالحو غافل او په خپلمنځي اختلافاتو یې اخته کړي.

د ژبو، سمتونو او قومونو پراساس د خلکو وېشل د اشغالګرو او یرغلګرو کار دی. اسلام په قطعي ډول د دې نظریې مخالف دی. په اسلام کې تر ټولو غوره هغه څوک دی چې د ډېرې تقوا لرونکی او الله ﷻ ته نږدې وي.

د هېواد د پوهنتونونو او مسلکي زده کړو ځوانان چې د سبا چارواکي او حاکمان دي باید د دښمنانو د دغه ډول فتنو ښکار نه شي، او پرېنږدي چې دښمن یې په یوه او بل نامه سره و ویشي. ځکه افغانانو په تېرو کلونو کې د دغه ډول وېشونو ترخې پایلې ولیدلې چې هېواد یې وران او واک یې پردی شو. نور باید مسلمان ځوانان دې موضوع ته په جدي ډول متوجه وي.

د اسلامي امت د ذلت له اسبابو او عواملو څخه

له ډېرې مودې راهیسې په نړۍ کې اسلامي امت د ذلت او کمزورتیا لوري ته روان دی او دا پداسې حال کې چې الله تعالی دې امت ته غوره امت ویلی دي.

اسلامي امت په پیل کې یو پرمختلونکی، فاتح او د خپل واک او حاکمیت لرونکی امت وو، خو اوس یې بچیان کله د یوه زبرځواک تر تسلط لاندې د ذلت شپې تیروي او کله د بل. د دې لپاره چې د ذلت او بېرته پاتې والي په علتونو پوه شو او د هغو د لیرې کولو هڅه وکړو د امت د ذلت او ضعف ځینې اسباب او عوامل د اسلامي امت د مفکرینو د لیکنو له مطالعې څخه په استفادې په لاندې څو نقطو کې په مختصر ډول تشخیصوو:

د امت د بیرته پاتې والي او ذلت عوامل:

۱- **د خلافت سقوط:** د رسول الله ﷺ له وفات راهیسې اسلامي امت د خلافت تر سیوري لاندې ژوند کاوه، او همدغه سلسله تر ۱۹۲۴م کال پورې په بېلابېلو شکلونو کې په امت کې روانه وه.

د خلافت نظام مسلمانان په سیاسي لحاظ سره یو کړي او په دفاعي لحاظ یې ټول امت د دښمن په مقابل متحد ساتلی وو. د خلافت تر سیوري لاندې د ټولې اسلامي نړۍ مسلمانانو ځانونه د یوې امت غړي گڼل. د وطنونو، ژبو، رنګونو، مذاهبو او قومونو جلا والي ځکه دوی یو له بله نه وو جلا کړي چې ټولو ځانونه تر ډېره وخته د یوه سیاسي نظام اتباع گڼل، او د سیاسي تصامیمو مرجعیت یې یو وو. دښمن به چې له مراکش څخه تر اندونیزیا پورې مسلمانانو ته د یوه امت په حیث کتل نو له هغوی څخه به یې سترګه سوځېده او مسلمانانو په خلاف به یې د څه اقدام جرأت نشو کولی. نو هماغه وو چې فیصله یې وکړه چې د خلافت نظام باید په

اسلامي امت کې له منځه يوړل شي ترڅو مسلمانان له داسې قوته محروم کړي چې اوږده موده يې امت د کفارو په مقابل کې ځواکمن ساتلی وو. د بنمن د خلافت د له منځه وړلو لپاره په بېلابېلو مرحلو کې له بېلابېلو دسيسو او توطيو څخه کار واخيست، تر دې چې په ۱۹۲۴م کال کې د مسلمانانو وروستی خلافت د يوه يهودي الاصله مسلمان ډوله پوځي حاکم (کمال اتاتورک) لخوا لغوه اعلان شو.

د خلافت د له منځه وړلو چارې په حقيقت کې برتانيې د ټولې اروپا په ملاتړ تر سره کړې، او د اسلامي امت ځينې ځايونو او غدارو حکامو هم مرسته ورسره وکړه. نامسلمان اقليتونو او له اروپايانو څخه متاثره نشنلستو رهبران او مفکرينو هم په دغه ستر جنايت کې ونډه واخيسته او هغه په پداسې شکل چې د اسلامي امت په نوي نسل کې يې د قوميت، وطنيت او ډينيو بېلتونونو شعارونه پورته کړل، تر دې چې ستر مسلمان امت يې په همدغو شعارونو او معيارونو ټوټه ټوټه کړ، او هره ټوټه يې يو بيل اروپايي هېواد لاندې کړه، او پر هغې يې يا خپله مستقيمه واکمني ټينگه کړه، او يا يې خپل هغه فکري غلامان ورباندې حاکم کړل چې د همدې کار لپاره يې روزلي ول.

اروپايي استعماري دولتونو په اسلامي نړۍ کې خپل فکري غلامان د (سيکولريزم) په نظريه روزلي دي، او سيکولريزم هغه نظريه ده چې نه غواړي د انسانانو د ژوند چارې دې د الهي وحي پر اساس تنظيم شي.

۲- (سيکولريزم) يا د دين او د دولت بيلتون:

د مسلمانانو په فکري او عملي ژوند کې د (سيکولريزم) حاکم کېدل د اسلامي امت د ذلت او بېرته پاتې والي يو بل عامل دی، او هغه ځکه چې انسانان او نړۍ د الله تعالی مخلوق دي، او الله تعالی تل د خپلو بندگانو د چارو د تنظيم او د هغوی د لارښوونې لپاره انبياء او اسماني کتابونه رالېږلي دي چې د هغو په ذريعه يې بشريت ته د انساني ژوند د چارو د پرمخ بيولو اصول او قوانين ورنښودلي دي.

او هر کله چې بشریت د انبیاء او اسماني کتابونو د تعلیماتو په رڼا کې خپلې چارې تنظیم کړې دي نو هم د الله تعالی د رحم او کرم مستحق ګرځېدلي، او هم یې پر زمکه بشري ژوند په عافیت او خیر کې تېر شوی دی. خو کله یې چې له هغو څخه سرغړونه کړې ده، نو په ډول ډول اسماني او زمکنيو مصیبتونو او عذابونو اخته شوي دي.

د دې امت مسلمانانو هم چې تر کومه وخته د خپل انفرادي، اجتماعي، سیاسي، اقتصادي او پوځي ژوند چارې د شریعت پر اساس تنظیمولې نو دوې هم په نړۍ کې د یو فاتح، پرمختللي او عزتمند امت په توګه اوسېدل. خو له کومې ورځې یې چې لدې تګلارې انحراف کړی له هماغې ورځې له ذلت او ضعف سره مخ شوي، او د ژوند د چارو واګي یې هم د پردیو لاس ته ورغلي دي.

ډېر دردونکی حالت خو لا دا دی چې په ملیونونو مسلمانان هم د غربي ډوله تعلیم د تأثیر له امله د (سیکولریزم) د کفري نظریې پلوی کوي، او د اسلامي شریعت پر ځای یې د حاکمولو لپاره کونښبونه او عملي کار هم کوي.

دغه ډله خلک د ناپوهۍ او یا هم له اسلام سره د عناد له امله دا استدلال کوي چې غرب هغه وخت مادي ترقي وکړه چې د انساني ژوند چارې یې د دین له تسلط څخه آزادې کړې، او د دین او دولت تر منځ یې د بیلټون نظریه حاکمه کړه. خو هغوی یا لدې خبرې غافل دي او یا نه غواړي دا حقیقت ومني چې په غرب کې چې د (دین) په نامه د انسانانو په ژوند کې چې څه مسلط ول هغه په حقیقت کې (الهي دین) نه و، بلکې هغه د تحریف شوي مسیحیت د منحرفو (پاپانو) شخصي نظریات ول چې د خپل استبداد د حاکولو په مقصد یې پر غربي ټولني مسلط کړي وو. نو ځکه خو هلته غربيانو حق درلود چې د (کلیسا) له منحرفو نظریاتو او د (پاپانو) له استبداده ځان خلاص کړي.

خو د دې پر ځای چې غربي مفکرین خپله ټولنه د اسلام د حق دین نښېګڼو او حقانیت ته وروبولي له خپلو مطلقو مادي او شهواني غوښتنو او له الله ﷻ څخه د بغاوت پر اساس له را ولاړو شویو نظریاتو یې هغوی ته د (سیکولریزم) نوی (دین) ورجوړ کړ، او پدې ډول یې د غربي ټولني افراد د (کلیسا) له استبداده خلاص کړل، خو په عین وخت کې یې د حق دین (اسلام) له منلو څخه هم محروم کړل.

په اسلامي نړۍ کې سیکولریزم په ټوله معنی یوه (پردۍ نظریه) ده چې د مسلمانانو له خپل ویاړلي او ځلانده تاریخ څخه د پردي کولو یوه توطیه ده. ځکه چې د (سیکولریزم) معنی په اسلامي ټولنه کې یوازې او یوازې دا کېدلی شي چې مسلمانان دې د الله ﷻ د کتاب او د رسول الله ﷺ د احادیثو احکام د خپل ژوند په چارو کې له پامه وغورځوي، او په هغه څه دې فیصله کوي چې د دوی نفسونه یې غواړي، چې د دې نظریې منل په حقیقت کې له اسلامه د وتلو او مرتد کېدلو په معنی دي.

اسلام یو مکمل دین دی چې د ژوند ټولې چارې په ښه ډول تنظیموي، او په هېڅ صورت کې یو مسلمان ته دا اجازه نه ورکوي چې له (اکراه) او (اضطرار) پرته دې د اسلام کوم حکم پرېږدي.

خو اوس چې ټول مسلمان هېوادونه په یوه او بل ډول د غرب تر تأثیر او یا هم حاکمیت لاندې دي، او غریبان غواړي چې مسلمانان دې تل همداسې د دوی تر حاکمیت لاندې پاتې وي، نو ځکه خو نه پرېږدي چې د مسلمانانو په ژوند کې دې بېرته اسلام حاکم شي. له همدې امله خو غرب د خپلو فکري غلامانو او سیکولر پوځونو په زور د (سیکولریزم نظریه) پر مسلمانانو ورتپلې ده.

غرب پدې پوه دی چې هرکله چې اسلام د مسلمانانو په ژوند کې بېرته حاکم شي نو په هماغه ورځ به مسلمانان بیا قوي کېږي، او د غرب له تأثیر او تسلط څخه به ځان خلاصوي چې دا بیا هېڅکله غرب ته د ملنو نه ده. نو پر همدې بنا ویلی شو چې د (سیکولریزم نظریه) د مسلمانانو د

تسخیرولو لپاره د غرب هغه ناپوځي وسیله ده چې ټوله اسلامي نړۍ یې د ژوند په هره ساحه کې د غرب تر تسلط لاندې راوستلې ده، او یوه ډېره برخه اسلام ته منسوب خلک یې د هغې له لارې له زړه پدې قانع کړي دي چې شریعت باید په اسلامي ټولنه کې نافذېدلو ته پرېښودل شي، او هر خیر باید د غرب له لوري په وضع شوو قوانینو او معیارونو کې ولټول شي. او پدې ډول دغې نظریې د امت بچیان له یوې رواني (روحي) ماتې سره مخ کړي دي.

۳- روحي شکست او دکمتری احساس :

د اسلامي امت د ذلت او کمزورۍ یو بل عامل د دښمنانو په مقابل کې د رواني (روحي) ماتې او د هغوی پر وړاندې د کمتری احساس یا د (اقبال) په اصطلاح د (خودۍ د احساس) له منځه تلل دي.

په اسلامي امت کې د دښمن په مقابل کې د روحي قوت احساس او له دښمن څخه نه مرعوب کېدل هغه قوت وو چې تل یې د الله ﷻ په فضل د هغه په لرلو په لږو مجاهدینو هم د ډېرو لویو لښکرو او سترو سترو دولتونو مقابله کړې او بری یې حاصل کړی دی.

د اسلام دښمنان پدې خبره پوه شوي دي چې په مسلمانانو کې تر مادي قوته د روحي د برلاسی احساس ډېر مهم دی. نو له همدې امله یې په اسلامي نړۍ کې د ګوډاګیو حکومتونو او د غرب په لارښوونه د چلېدونکو احزابو او اجتماعي او مدني بنسټونو له لارې په تعلیمي نصابونو، مطبوعاتو، قوانینو او ادبیاتو کې دې خبرې ته زور ورکړی چې مسلمانان د غرب په مقابل کې کمزوري دي، او که غواړي چې له کمزورتیا ووځي نو باید غرب په استاذۍ ومني، او د هغه پر برلاسی باور ولري.

دغو پردې پالو جھتونو د غرب مادي او پوځي پرمختګ اسلامي امت ته له حده زیات لوی معرفي کړ، او دا خبره یې مسلمانانو ته ورتلقین کړه چې

هغوی هېڅکله هم د اروپایي او امریکایي قوتونو د مقاومت توان نه لري، ځکه چې هغوی په هر لحاظ تر مسلمانانو زور ور دي.

دغه ډول نظریاتو او تبلیغاتو د اسلامي امت په هغو نسلونو کې چې د اروپایي استعمار او یا د هغو تر تأثیر لاندې د چلېدونکو حکومتونو په وختونو کې را لوی شول د دښمن په مقابل کې د (روحي ماتې) احساس پیدا کړ، او مخکې تر دې چې له دښمن سره په جگړه کې ښکېل شي هغه ته ورتسليم شول. نه یوازې دا چې ورتسليم شول، بلکې د دښمن په صف کې درېدل یې د ځان لپاره افتخار وگڼه، او له خپلې فاتحانه ماضي څخه انکار یې د تمدن او پرمختګ لپاره ضروري وگڼل. او بالاخره له دښمن څخه د وېرې او رعب په هغه مرض اخته شول چې مخکې د اسلام دښمنان ورباندې اخته ول، هغه چې رسول الله ﷺ فرمایلي چې دښمن له مونږ څخه د یوې میاشتې مسافې په لیرې والي هم رعب احساسوي.

۴- ناپوهي او په اسلامي او تجربوي علومو کې بېرته پاتې والی :

جهل او په شرعي او دنیوي علومو کې د مسلمانانو کمزورتیا هم د اسلامي امت د ذلت له عواملو څخه یو عامل دی. دغه عامل هغه وخت رامنځته شو چې د شرعي مدارسو له نصاب څخه سیاسي او تجربوي علوم او د تجربوي مدارسو له نصاب څخه شرعي علوم وویستل شول، چې په نتیجه کې یې د شرعي علومو په درلودونکو کې د دنیوي علومو او سیاسي پوهې صلاحیتونه رامنځه نشول، او دغه ډگر داسې خلکو ته ورپاتې شو چې نه یې په زړونو کې له الله ﷻ څخه وېره وه، او نه یې هم پر بشریت ترحم درلود. هر څه یې د خپلې خټې او شهوت لپاره زده او بیا استعمال کړل، بلکې تر ډېره یې خپل علم او تجربه د اسلام د دښمنانو په ګټه وکاروله.

او هغو چې په دنیوي مکاتبو کې تجربوي او سیاسي علوم حاصل کړل، هغوی بیا له خپلو دیني، شرعي، اخلاقي، اجتماعي او ملي مسؤلیتونو

بې خبره پاتې شول، او د دیني او ملي احساس د نه درلودلو له امله د دینمن د ماشین د پرزو په حیث استعمال شول. د اسلامي علومو نصابونه هم له خالصو شرعي علومو لکه قرآن، تفسیر، حدیث، اسلامي عقېدې، مقارنې اسلامي فقهې، سیرت النبی، اسلامي تاریخ، اسلامي سیاسي علومو او په هره زمانه کې د دینمن په اړه له معلوماتو خالي شول او ځای یې بېرته پاتې منطوقو، خیالي ادبیاتو، بې ضرورته گرامري او لغوي ابحاثو، د تصوف په نامه له نورو دینونو او نظریاتو څخه راواردو شویو فلسفو او حتی چې کله نا کله حرفوي تعویذ گری، فالبینتوب او د خلکو د اموالو د ترورولو لپاره (تجارتی روحانیت) ونيو.

د دغه مسخ شوي دیني تعلیمي نصاب په نتیجه کې د ملایانو او دیني علومو ته د منسوبې طبقې داسې یو نسل رامنځته شو چې د دین له حقیقي روځ څخه ناخبره، او له خپل دیني مسؤلیت څخه چې د بشریت لارښوونه او د فساد مخنیوی دی غافل وو. او د دې پر ځای چې دغه خلک په ټولنه کې د فساد مخنیوی وکړي، او د مفسدو او واردو شویو بې لارې نظریاتو په خلاف مقاومت وکړي، دوی هم د ټولني د مفسدینو مزاج او له دین څخه د ناخبره اکثریت رواجونو ته ورتسلیم شول.

د روحانیت او دیني علماوو دغه ډول مسخ شوي شکل نه یوازې په ټولنه کې د فساد مخنیوی ونه کړای شو، بلکې په خپلو غلطو کړنو، بې بنسټه نظریاتو او کاره فهم یې اسلام او شریعت هم بدنام کړ، او د دین د بنمنانو ته یې پر دین د اعتراض فرصت هم ور برابر کړ.

له بلې خوا مفسدو او مستبدو حکومتونو هم هڅه وکړه چې دغه ډول مسخ شوي نظریات خلکو ته د اسلام په نامه ورمعرفي کړي، چې پدې کار سره یې دوه فائده تر لاسه کړې: یوه دا چې پدې کار یې د حقیقي اسلام د نافذېدلو مخنیوي وکړ، او بله دا چې هر هغه څوک چې د رېښتیني اسلام لپاره یې دعوت کاوه او د هغه د نافذولو هڅه یې کوله هغه یې خلکو ته د

توندلارو، افراطي، د ټولنې له اجتماعي فرهنگ څخه دوتلیو علماؤ په حیث ورمعرفي کړل، او خلک یې د هغوی په خلاف راوپارول، او هغوی یې په بېلابېلو نومونو له ټولنې څخه تجرید کړل، او د هغوی پر ځای یې هغه خلک ټولنې ته د علماؤ په حیث وړاندې کړل چې د غرب له پوهنتونو او یا هم په شرق کې له هغو پوهنتونونو فارغ شوي چې نصابونه یې د غریبانو په خوښه جوړ شوي دي.

په مجموعي ډول په امت کې د نافع علم او رغوونکو نظریاتو کموالی او ضعف د اسلامي امت د ذلت له خطرناکو عواملو څخه شمېرلی شو.

۵- نشنلزم او وطنیت:

د اسلام تر راتگ د مخه بشریت د بېلابېلو اختلافونو له امله د تفرق، جگړو او د بېلابېلو قومونو ترمنځ د کشمکشونو له مصیبت سره مخ وو. د نړۍ قومونو په خپل منځ کې د سره یوځای کېدلو او یو امت کېدلو لپاره مشترک مفاهیم نه درلودل. په ډېرو وړو وړو سببونو به د قومونو او حکومتونو ترمنځ جگړې پېښېدلې، او بیا به یې په لسگونو او یا هم سلگونو کلونو دوام کاوه. ځینې قومونو به پر ځینو نورو د تفوق دعوی درلوده، او مخالف لوري ته به یې د غلامانو په سترگه کتل، چې باید په هر حالت کې د دوی طاعت وکړي.

په همدغه ډول حالتوکې الله ﷺ پر محمد ﷺ د اسلام مبارک دین نازل کړ، چې ټولو انسانانو ته یې د انسان په سترگه وکتل، او د هغوی ترمنځ د تفاضل او برتری معیار یې یوازې (تقوی) وټاکله.

اسلام ټول مسلمانان سره وروڼه کړل. د تور، سپین، سره او زېر رنگ لرونکو انسانانو تر منځ یې تفاوت له منځه یووړ. عرب، ترک، تټار، آسیایي، اروپایي او د بل هر ځای مسلمانان یې د یوه امت بچیان کړل. له (تقوی) پرته پر بل هر څه فخر کول او د هغه پر اساس ځان له نورو غوره گڼلو ته یې (جاهلیت) ووايه. هماغه وو چې ټول مسلمان قومونه چې هغه که د هرې سیمې او ژبې مربوط ول په یوه امت تبدیل شول، چې دین یې

یو، د عبادت ژبه یې یوه، رسول یې یو، قبله یې یوه، سیاسي او اجتماعي ارزښتونه یې یو او د حاکمیت ممثل او سیاسي قیادت یې یو شو. دغه یو والی تر ډېره حده د اسلام داخلي او خارجي دښمنانو ونشو زغملی، نو د بېلابېلو توطیو په ذریعه او د رنګارنګ فتنو په راولاړولو یې بېرته د اسلامي نړۍ مسلمانان پر قومونو، سیمو او سیاسي تشکلاتو وویشل. تر دې چې په شلمه میلادي پېړۍ کې اروپایانو د خپل استعمار په دور کې اسلامي نړۍ ته د (معاصر نیشنلزم) خطرناک سرطان هم راصادر کړ.

معاصر نیشنلزم لومړی مسلمانان پر عرب او ترک باندې سره وویشل. او بیا وروسته په اسلامي نړۍ کې بېلابېل نیشنلست حرکتونه لکه عربي نیشنلزم، ترکي نیشنلزم، هندي نیشنلزم، فارسي نیشنلزم، کردي نیشنلزم، پښتني نیشنلزم، مغلي او هزاره گي نیشنلزم او نور نیشنلزمونه رامنځته شول. دغه ټول نیشنلزمونه لاندې مشترک مشخصات لري:

۱ - ټول نیشنلست حرکتونه او پیروان یې له اروپایي افکارو لکه کمونیزم، سیکولریزم او لیبرالیزم څخه متاثره دي.

۲ - ټول نیشنلست حرکتونه او اتباع یې له اسلام سره دښمني لري، او نه غواړي چې په هېوادونو کې یې دې اسلامي شریعت حاکم شي. ځکه چې د شریعت د حاکمیت په صورت کې بیا نیشنلزم په خپله له منځه ځي.

۳ - ټول نیشنلست حرکتونه د اروپایانو په لمسونه له خپلو مرکزي دولتونو سره په اختلاف او جگړه کې دي، او هر یو یې له مرکز څخه د تجزیې غوښتونکي دي.

۴ - ټول نیشنلست حرکتونه او د هغو اتباع په تاو تریخوالي باور لري. او هڅه کوي چې د زور او تشدد له لارې خپل خصم او مقابل لوری له منځه یوسي. ځکه چې په نیشنلستانو کې له نورو قومونو سره د مشترک ژوند ظرفیت نشته.

۵ - ټول نښنلست حرکتونه د خارجي دښمن د یرغل په وخت د دښمن په صف کې درېږي. او خپل ټول وسائل د یرغلگر دښمن په خدمت کې استعمالوي. ځکه چې نښنلستان پدې فکر وي چې د بهرني دښمن د شتون او د هغه د حاکمیت په صورت کې له مرکز څخه خپله آزادي او د دوی په اصطلاح خپل حقوق ښه حاصلولی شي. نو باید د دښمن په قوت ځان تقویه کړي، او هغوی ته په خدمت کولو، تجسس او نورو ذلیلو کارونو هغوی ته ځای ورنږدې او باوري کړي.

خارجي دښمن هم هڅه کوي چې همدغه متعصب اقلیتونه او نښنلست حرکتونه په غېږ کې ونیسي، ویې پالي، او تقویه یې کړي، تر څو د همدوی له لارې پر قوي اکثریت او مرکزي دولتونو غلبه حاصله کړي.

د پورتنیو مشخصاتو مصداقونه په څو څو ځله په اسلامي نړۍ کې په عربي، فارسي، ترکي، کردي، هندي، ازبکي، هزاره گې، بلوچي او پښتني نښنلستانو کې ولیدل شول. او همدا اوس هم په سیمه کې ټول نښنلست احزاب او حرکتونه د یرغلگرو امریکایانو ترڅنګ ولاړ دي، او د اسلام د مجاهدینو په خلاف د هغوی مرسته کوي.

اروپایانو د نښنلستانو پاللو ته ځکه زړه ښه کړ چې هغوی د اروپایانو ډېر پخوانی ارمان چې د اسلامي امت ټوټه ټوټه کول وو ورپوره کړي.

د معاصر نښنلزم له راټوکېدلو مخکې به چې هر ځل اروپایانو پر کوم اسلامي هېواد یرغل وکړ نو د نورو هېوادونو مسلمانانو به هرو مرو د هغه هېواد د اوسیدونکو مرسته کوله، ځکه چې هغه به یې خپل وروڼه گڼل، او د هغوی پر وړاندې به یې د دفاع او نصرت مشترک مسؤلیت احساساوه.

خو اوس چې نښنلستانو اسلامي نړۍ د قومونو، ژبو، جغرافیوي موقعیتونو او نورو معیارونو پر اساساتو وېشلې ده، د مسلمانانو تر منځ یې د اسلامي اخوت د احساس پر ځای د (نښنلزم) زهرجن فکر ته وده ورکړې ده او هغه یې تر هر څه مقدس گڼلی، او د اسلام د دین او د مسلمانانو د دیني مقدساتو پر ځای یې ورته د جاهلیت د زمانې پاتې

شونې تاریخي آثار او د (وطنیت) تصور تر هر بل تصور ارزښتمن معرفي کړې دي، نو ځکه خو اوس کفار هر هېواد په آسانۍ لاندې کولی او ایل کولی شي. او د دې کار علت یې هم دا دی چې د هر هېواد اوسېدونکي اوس یوازي د خپلې خاوري په اړه ځان مسؤول گڼي نه د ټول امت او ټولې اسلامي نړۍ په اړه. او دا د اروپایانو هغه تاریخي ارمان وو چې د پوره کېدلو لپاره یې هغوی په سلگونه کلونه هڅې کړې وې، خو اوس دا دی نشنلستانو او د (وطنیت) بنده گانو په مفتحه ورته تر سره کړي.

په شلمې او یوویشتمې میلادي پېړۍ کې بنایې نشنلستان او د (وطنیت) د عقیدې لرونکي د امت په حق کې تر ټولو لوی مجرمین وي، ځکه چې همدوی په لږه موده کې امت دومره کمزوري او ټوټه ټوټه کړ چې اروپایانو په سلگونو کلونو کې هم دومره نه وو کمزوري کړي او تقسیم کړي.

نشنلستان په اسلامي امت کې د دښمن د داخلي پوځیانو حیثیت لري، او په هېڅ صورت د اسلامي امت د تقویې، پرمختگ، سرلورۍ او په نړیواله سطحه له نورو قوتونو سره دسیال کېدلو اجندا او نظریه نه لري.

۶ - مادیت، له دنیا سره بې حده مینه، او له مرگ څخه وېره:

د اسلامي امت د ذلت او خوارۍ له عواملو څخه یو هم د ډېرو مسلمانانو له لوري د خالصو مادي تصوراتو خپلول او له مرگ څخه وېره ده. په تېرو پېړیو کې اسلامي امت خپل پرمختگ، برلاسی او نړیوال منلی حیثیت د خپلو معنوي ارزښتونو د لرلو له امله حاصل کړی وو، که داسې نه وي نو په مادي لحاظ خو مسلمانان اوس تر پخوا څو برابره ډېر پرمختللي دي، خو نه خپل واک او آزادي لري، او نه یې هم څوک په نړیوالو تصامیمو کې رایه پوښتي. او که څه خبره و هم کوي نو څوک یې خبرې ته غوږ نه ږدي.

مسلمانانو په ورستیو دوو پېړیو کې معنوي ارزښتونو او معیارونو ته خپله توجه کمه کړه، گټې او تاوان ته یې یا د (مادي کمونیزم) او یا یې هم ورته د (مادي کپتالیزم) له لیدلوري وکتل. نتیجه یې دا راووته چې پخوا به چې مسلمانانو کوم څه ته گټه وبله نن یې هغه تاوان وبله، او کوم شي

ته به يې چې تاوان وايه هغه يې نن خپله گټه و بلله. د گټې او تاوان د پيژندلو او سنجولو معيارونه يې پردي شول، نو ځکه خو يې ډېر د حقيقي گټې کارونه لکه جهاد، صدقه، احسان، دينداري، عفت، تقوى، غيرت او نور د خیر کارونه پريښودل، او د هغو پر ځای يې د سرمايي ټولولو، د غلامۍ قبلولو، بخل، سود، سيکولريزم (بې دينۍ) فيشن (لنډغرتوب) ټگۍ او د شخصي آزاديو په نامه د بې غيرتۍ کارونو ته توجه وکړه.

د جهاد او قربانۍ احساس چې د مسلمان امت امتياز وو او د همدغه امتياز په لرلو يې ځان د نړۍ په ملتونو کې سرلورې ساتلی وو، هغه هم په مسلمانانو کې کمزوری شو. د قربانۍ ميدان ته د ورتللو د جرأت پر ځای يې په نفسونو کې له مرگه وېرې ځای ونيو، هماغه وو چې په خپله يې د خپلې دفاع سنگرونه خالي کړل، او له مادياتو او د خوندونو له ژوند سره بې کچې مينې د عزت او سرلورې له ټولو امتيازاتو بې برخې کړل.

حکامو هم د دې پر ځای چې د امت بچيان په پوځونو او امنيتي جوړښتونو کې د جهاد او قربانۍ په روحیه له دين او وطن څخه د دفاع لپاره سمبال کړي وای، هغوی د مسلمانانو په ميليونونه پوځونه او پوځيان د دښمن په نصاب او نظرياتو وروزل، او له کفارو سره يې په مشترکو پوځي تړونونو کې شامل کړل، چې دا دی اوس يې وینو چې په لکونو د مسلمانانو زامن ځوان پوځيان د غرب د گټو لپاره د خپلو ولسونو او آزادي غوښتونکو اسلامي نهضتونو په خلاف جنگېږي. له مورې يې خوري او اغوندي، خود بل چا لپاره جنگېږي، او د بل چا لپاره مري.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم او اسلام په خلاف د غرب مشترک جنایات

د انبیاؤ په تاریخ کې تل لیدل شوي چې هر کله چې د باطل لوری د دلیل او منطق په میدان کې پاتې راغلی نو بیا یې د انبیاوو علیهم السلام په شخصیتونو پورې ملنډې وهلې او په هغوي پورې یې په دې نیت مسخرې کړې چې که د هغوی له حقانیت څخه د څه مودې لپاره د خلکو پام واړوي. خو د دې کار نتیجه تل د باطل د توقع په خلاف د انبیاؤ علیهم السلام په گټه راوتلې ده، او په انبیاؤ پورې مسخره کوونکي خلک او قوتونه هلاک شوي او ذلیل شوي دي.

کله چې د رسول الله ﷺ د زمانې کفارو د هغه په شخصیت پورې په همدې نیت مسخرې شروع کړې، نو الله تعالی ورته د تسلی پخاطر دا آیت نازل کړ: (و لقد استهزئ برسل من قبلك فحاق بالذين سخروا منهم ما كانوا به يستهزؤون) سورة الأعمام آیت ۹.

ترجمه: (ترتا د مخه په نورو پیغمبرانو پورې هم مسخرې شوې وې، بیا نازل شو په مسخره کوونکو عذاب د دوی د مسخرو د عاقبت او پایلو په ډول).

الله تعالی کټ مټ همدغه آیت په سورة الأنبیاء کې بیا هم نازل کړی. کېدای شي چې د انبیاؤ په حق کې دغه بې ادبه خلک سمدستي په کوم عذاب اخته نشي، خو دا پدې معنی نه ده چې الله تعالی به هغوی ته هېڅ نه وایي، بلکې الله تعالی فرمایي: (و لقد استهزئ برسل من قبلك فأملیت للذین کفروا ثم أخذتهم فکیف کان عقاب). سورة الرعد / ۳۲.

ترجمه: (ترتا د مخه په نورو انبیاؤ پورې هم ملنډې وهل شوې وې، ما مهلت ورکړې ملنډو وهونکو کفارو ته، او بیا مې ونيول په عذاب، بیا نو زما عذاب څنگه و؟!)

د انبیاؤ علیهم السلام د سپکاوي مرتکبین په دنیا کې له ذلیل کېدلو علاوه په آخرت کې یقیناً جهنمیان دي. الله تعالی په سورت الکهف کې فرمایي: (ذلك جزاؤهم جهنم بما كفروا واتخذوا آياتي ورسلي هزوا). ترجمه: (په انبیاؤ پورې د ملنډو وهونکو جزا جهنم ده د دوی د کفر او د الله په آیاتونو او انبیاوو پورې د مسخروله امله).

په اوسنۍ وخت کې چې په (ډنمارک) او نورې اروپا کې څو څو ځله پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته منسوب له سپکاوي ډک کارتونه جوړ او خپاره شول دا هم د اسلام په مقابل کې د دلیل او منطق په ډگر کې د غرب د ماتي او ناتوانۍ عکاسي کوي.

په غرب کې منحرف مسیحیت او مادي الحادي فکر په دلیل او منطق سره د اسلام له مقابلې پاتې راغلی. غریبان اوس خپله ماتې کله په خپلو پوځي یرغلونو او کله هم پر اسلامي مقدساتو په بریدونو پتبول غواړي.

غرب تر دې مخکې مرتد هندوستانی (سلمان رشدي) استعمال کړ، او بیا ټول غربي هېوادونه په یوه خوله د هغه تر شا ودرېدل. بل ځل یې سپکاوی کوونکي بنگالی- مرتدې (تسليمي نسرین) ته پناه ورکړه. بیا یې د قرآن په خلاف د سیسه جوړه کړه او د (رېنتیني قرآن) په نامه یې له الحاد او کفریاتو ډک کتاب رامنځته او خپور کړ.

د پورتنیو جنایاتو ترڅنګ ټول غرب په یوه خوله د جهاد پر مقدسې فریضې د (تروریزم) او وحشت تور ولگاوه، او د مسلمانانو له ذهنونو څخه یې د دغې فریضې د قدسیت د وېستلو لپاره په زرگونو طریقې او په ملیاردونو ډالر په کار واچول.

دغه ډول حرکتونه ټول د دې لپاره ترسره کېږي چې په اسلامي امت کې د دیني حمیت نبض معلوم کړي، او د هغه په تناسب په خپلو نورو جنایاتو کې زیاتوالی راولي.

د اروپا د دغه جنایت په هکله ځینې غرب پلوي حلقې او په خپله اروپایان دا هڅه کوي چې دغه جنایات د کومې جریدې د شخصي او انفرادي اقدام

په حيث معرفي كړي، خو دا خبره هغه وخت غلطه ثابتېږي چې د دې جناياتو په هكله خپله د (ډنمارك) او اروپايي ټولني رسمي دريځونو ته وكتل شي.

د اروپا مشرانو د هغو جرايدو له دريځ څخه چې د سپكاوي كارتونونه يې خپاره كړي ول په مكرر ډول د بيان د ازادۍ په بهانه دفاع وكړه او تر شائي ودرېدل. اوكله چې په اسلامي هېوادونو كې د دغه جنايت په مقابل كې سخت عكس العمل راڅرگند شو او په ډنمارك كې د پنځه دېرشو اسلامي هېوادونو سفيرانو وغوښتل چې د ډنمارك له صدراعظم سره وگوري هغه له غروړه ډك موقف غوره كړ او له سفيرانو سره ئې هېڅ ونه ليدل، او د مسلمانو هېوادونو پر دريځ او د تقريبا يونيم مليارد مسلمانانو پر احساساتو ځان خبرول ئې له خپل شان سره مناسب ونه بلل.

دغه موقف هغه وخت د ټولې اروپا په رسمي موقف بدل شو چې د اروپا د اتحاديې رئيس د (ډنمارك) د صدراعظم د دريځ تاييد وكړ، او د مسلمانانو مظاهري يې د تاسف او كركې وړ وبللې. بلكې تر دې هم ورتېر شو، او رسما يې د ډنمارك پر منافعو حمله پر ټولې اروپايي ټولني حمله وگڼله.

د اروپايي اتحاد له دغه رسمي احمقانه او مغرور دريځ سره د همغږۍ او ولسي ملاتړ په نيت له سپكاوي ډك كارتونونه د نورې اروپا اخبارونو او جرائدو هم په مكرر ډول خپاره كړل، او د مسلمانانو غبرگون ته يې هېڅ اهميت ورنه كړ، چې پدې كارسره اروپايانو عملا ثابته كړه چې د اسلام او مسلمانانو په خلاف د هغوى حكومتونه او مېډيا چې د ولسونو ترجماني يې كوي سره مشترك موقف لري.

كه له يوې خوا اروپا له خپلو دغو جناياتو په دفاع كې مشترك دريځ غوره كړ، نو له بلې خوا په ټولې نړۍ كې مسلمانانو هم وښوده چې د هغوى په زړونو كې لا تر اوسه له محمد صلى الله عليه وسلم سره مينه ژوندۍ او څپانده ده.

مسلمانانو دا هم ثابتہ کړه چې د غرب بې تهذيبه فرهنگ او په اسلامي نړۍ کې غربي ډوله تبليغاتو د هغوی له زړونو د انسانیت د محسن محمد صلی الله عليه وسلم مينه نده وبستلې. هماغه وو چې په ميليونونو مسلمانانو په پرله پسې ډول په مظاهرو او لاريونونو کې برخه واخيسته او شهادتونه يې ومنل چې پدې لړ کې افغانانو بيا ټولې نړۍ ته له خپل پيغمبر صلی الله عليه وسلم سره په داسې حال کې د مينې ثبوت وړاندې کړ چې خاوره يې لاد همدغو يرغلگرو تر اشغال لاندې ده.

افغانانو په لويو مظاهرو او د يرغلگرو پر مرکزونو په بريدونو او د زخمونو او شهادتونو په زغملو دا وښوده چې افغاني روح او اسلامي احساسات لا تر اوسه د دوی په زړونو کې ازاد او سرشار دي، که څه هم چې غربيانو د افغانانو د افکارو د بدلولو لپاره په ميلياردونو ډالر مصرف کړل.

کرزي او د هغه حکومتي اجيرو ملایانو خو افغانانو ته د يرغلگرو په خلاف د زغم توصیې وکړې او کرزي خو لا په خپلو ويناؤ کې خلکو ته د ډنمارکیانو د بښلو توصیه هم وکړه. پداسې حال چې بښنه هغه وخت کېږي چې مجرم خپل جرم ومني او د هغه له امله له مقابل لوري بښنه وغواړي.

په هغه وخت کې د اشغالگرو له لوري د افغانستان لپاره د ټاکل شوي حکومت قاضي القضاة (فضل هادي شينواري) خو په ډېرې بې شرمۍ دا هم وويل چې غربيان زمونږ ډښمنان نه دي، بلکې هغوی زمونږ دوستان دي. او دا ځکه چې هغوی مونږ ته د لندن په کنفرانس کې د لس ميلياردو ډالرو وعده راکړې ده. فضل هادي شينواري په هغه وخت کې د غرب په خلاف مظاهري د اسلام په خلاف کار وباله، او پدې کار سره ئې خلکو ته دا ښه واضحه کړه چې نوموړي ته د محمد صلی الله عليه وسلم تر ذات او شخصيته د امریکایانو او اروپایانو خوشحالول ډېر اهميت درلود.

څه باید وکړو؟

پداسي حال کې چې هېوادونه، پوځي توانائی، فرهنگ، مقدسات، وگړي او هر څه مو تر برید لاندې دي موږ باید د غرب د دې جنایاتو په اړه څه دريځ ولرو او څه وکړو؟

آیا له غرب سره ودرېږو لکه څنگه چې د اسلامي نړۍ د حکومتونو غرب پلوي واکمنان او د غرب نور فکري او فرهنگي ملگري راته توصیه کوي؟ که بي تفاوته پاتې شو او د دغه ډول یرغلونو په خلاف هېڅ موقف ونه نیسو؟

آیا یرغلگر به زموږ پدې ډول دريځ نور هم زړور نه شي؟ او که پکار ده چې د فطري او اسلامي تقاضا پر اساس د یرغلگرو په خلاف ودرېږو او له خپل هر ډول ديني، ملي او اخلاقي ارزښتونوڅخه د دفاع په صف کې ودرېږو او پدې لاره کې ځان قربانۍ ته تيار کړو؟ د سليم عقل، ازاد فطرت، اسلامي او افغاني حمیت تقاضا خو داده چې باید نه له یرغلگرو سره ودرېږو، او نه غلي پاتې شو. بلکې د خپل ایماني مسؤولیت پر بنا په مېړانه د هر ډول پوځي او فکري یرغل مقابله وکړو. خو دا چې دا مقابله څنگه وکړو؟ دا کار منظمې ستراتیژۍ او د حالاتو له تقاضا سره سمو تدبیرونو ته اړتیا لري. او که داسې ونشي نو بیا به مو ډېر څه د بې نظمیاوو بې هدفیو په سیند لاهو شي.

مونږ باید د غرب د کلیساځواب له مسجده او د پوځي یرغلونو ځواب له سنگره ووايو، او د خطرناکو پلانونو دمخنيوي لپاره يې ستراتیژیک تفکیر ولرو. زموږ مسجد، سنگر، اداره او ستراتیژیک تفکیر باید په هر لحاظ دومره غښتلي کړو چې د غرب دمجهزې کلیسا، سیستماتیکې جگړې او د غریبانو د هر اړخیزو ستراتیژیکو پلانونو مقابله ورباندې وکولی شو.

ترڅو چې زموږ په سنگرونو کې په اسلامي عقیده او پوځي وسایلو سمبال ځوانان ناست وي نو د غرب په آیسکریم او شرابو لوی شوي یرغلگر

پوځیان دلته وخت نشي تېرولی. خو که په کوم ځای کې مو سنگر خالي کېږي هلته به هرو مرو دښمن سیمې نیسې او خپل پلانونه به عملي کوی. موږ باید د غرب د فرهنگ مقابله د اسلامي ارزښتونو په څېرولو او د اسلامي ژوند دود په خپلولو وکړو، ځکه چې د غرب الحاد ځپلی فرهنگ له لنډ غرتوب پرته زموږ لپاره هېڅ نه لري.

غریبان باید خپل یرغلونه ودروي او مسلمانانو ته د درناوي پر بنسټ دې د دلیل او منطق له لارې مذاکرې او مناقشې ته کښیښي.

خو دا چې غرب له یوې خوا زموږ هېوادونه لاندې کړي وي، او له بلې خوا موږ ته د ازاد ژوند په حق قائل نه وي او په اسلامي هېوادونو کې هر څه د خپل مزاج او خپلې خوښې مطابق تر سره کول غواړي، ځان حاکم او موږ د محکوم په صفت پېژني، نو پداسې حالاتو کې اصلاً مذاکره او مفاهمه هېڅ معنا او حیثیت نه لري.

په دغه ډول حالاتو کې مسلمانان مجبوره دي چې په بالمثل عمل لاس پورې کړي. ځکه چې لدې پرته بله هېڅ لاره او وسیله وریاتې نه ده. اروپایانو چې د اسلام او مسلمانانو په خلاف کوم له دښمنۍ او سپکاوي ډک عزایم ښکاره کړي دي د هغو د ځواب لپاره په اوسنیو شرایطو کې تر ټولو غوره او هر اړخیزه لار د هغوی د مصالحو په خلاف هراړخیزه جگړه او له هغوی سره مقاطعه ده.

یوازې اقتصادي مقاطعه نه، بلکې هر ډول مقاطعه. مونږ باید د جنایتکار غرب له زینتي تولیداتو، بې لارې فرهنگ، نظامونو، مؤسسو او هر هغه څه سره مقاطعه وکړو چې شدید ضرورت ورته نه لرو.

کېدای شي د دغې مقاطعې تاثیر په یوې یادوو ورځو کې څرگند نشي، خو په اوږده موده کې به د غرب د اقتصاد او تمدن لپاره د هغه زخم په څېر وي چې په کراره کراره وینه تري ځي او بالاخره یې زخمي د ژوند کولو وړتیا له لاسه ورکړي.

نن د مسلمانانو او غرب ترمنځ د مادیت او معنویت جگړه روانه ده، او تاریخ د تل لپاره ثابته کړې چې بری تل د معنویت په برخه وي، که څه هم چې باطل به په پیل کې زورور ښکاري.

لکه څنگه د روسانو مادي فکر او تمدن زموږ د برحق معنویت په وړاندې ماتې وخوړه همدا ډول به ان شاء الله هرومرو د مکار، مغرور او متکبر غرب سرنوشت هم وي. که څه هم چې یو څو ورځې به زموږ څو خرڅ شوي او کرایي لیکوالان، پوچ مغزي او له اسلامي ارزښتونو پردي شوي تاریخ ضمیره (روښانفکران!!!؟) او طوطي ډوله شاعران پر دې ملت د غرب د لوېدلو ارزښتونو او بې لازې فرهنگ د ورتپلو په بدل کې یو څو ډالر واخلي، خو سبا به دوی هم د کمونیست سلیمان لائق په څېر اعتراف کوي چې هسې یې د کاغذ پر مخ خلکو ته د کمونیزم جنتونه جوړ کړي ول.

له قرانکریم څخه د دفاع د افغاني پاڅون حقیقت، لاسته راوړنې، دلالتونه، دريځونه او راتلونکی

د ۱۳۹۰ هـ ش کال د حوت د میاشتې له پیله په ټول افغانستان کې یو خونړی پاڅون روان وو چې د افغانستان په بېلابېلو سیمو کې د ټولني د بېلابېلو اقشارو زورورو مظاهرو او توندو عکس العملونو د دې پاڅون د تکامل عوامل برابرول. دغه پاڅون تر اومې ورځې یې د اتیاو په شاوخوا کې خلک ووژل شول، په سلگونو نور زخمیان شول، او نا معلوم شمېر مسلمان افغانان د کابل د ادارې او د هغې د استخباراتو له لوري ونیول شول او د افغانستان او اسلامي نړۍ مسلمانان یې په فکري او عاطفي لحاظ مشغول وساتل پدې ارزي چې معقوله ارزونه یې وشي، اسباب او عوامل یې وڅېړل شي، د بنکیلو لوریو دريځونه ورکې واضح شي، معنوي، رواني او ایډیالوژیک دلالتونه یې وسپړل شي، د تداوم د ضرورت او یا نه ضرورت دلالت یې روښانه شي، مشروعیت یې کره او راتلونکې ته یې د موجودو واقعیتونو په رڼا کې وکتل شي، تر څو دغه ملي پاڅون چې د افغانانو د اسلامي مبارزې یوه لویه پېښه ده په مستدل او هر اړخیز ډول ددې ملت د سربښندو او مبارزو په تاریخ کې توثیق او ثبت شي.

دا هر څه باید ځکه وشي چې د اسلام دښمنان او په مسلمانانو کې دهغوی منافق (سیکولر) ملگري تل هڅه کوي چې د اسلامي امت د ولسونو جهادونه او مبارزې غلطې توجیه کړي، بې ارزښته یې وښيي، او مثبت نتایج یې چې راتلونکو نسلونو ته د کفارو او دهغوی د ملگرو په خلاف د جهاد او سربښندې الهام او روحیه ورکوي له منځه یوسي.

د دې لپاره چې موضوع پر علمي اساس او روښانه ډول خپرل شوې وي په لاندې څو برخو یې وېشو:

۱ - د پاڅون حقیقت.

۲ - د پاڅون لاسته راوړنې.

۳ - د پاڅون په اړه دريځونه.

۴ - د پاڅون دیني، اجتماعي، فکري او رواني دلاوتونه.

۵ - د پاڅون د تداوم ضرورت او د هغه د مشروعیت دلائل.

۶ - د پاڅون د راتلونکي تگلاره او متوقع تأثیرات.

د دې لپاره چې د هرې برخې محتویات مو ښه روښانه کړي وي تر هر ځانگړي عنوان لاندې موضوع پر نورو فرعي عنوانو په لاندې ډول ویشو.

د پاڅون حقیقت او عوامل:

لاندې دري گوني عناصر د پاڅون حقیقت تشکیلوي :

۱ - د پاڅون عوامل.

۲ - د پاڅون شعارونه ، مطالبې او څومره والی.

۳ - د پاڅون گډونوال.

دا پاڅون هم د بل هر پاڅون په څېر خپل حقيقي عوامل در لودل، که څه هم چې اشغالگرو غریبانو او د هغوی سیکولوړو ملگرو او تنخوا خورو هڅه وکړه چې خلک د پاڅون له اصلي عواملو اغفال کړي، او د پاڅون لپاره څو نور غېر واقعي، نامعقول او له خپله ځانه جوړ کړل شوي عوامل و تراشي، تر څو وکولی شي چې د محکومو خلکو پام له حقائقو بل لوري ته واړوي. د دې پاڅون اصلي عوامل په لاندې ډول گڼلی شو:

اول عامل : افغان ولس یو مسلمان ولس دی چې د اسلامي تاریخ په اوږدو کې یې تل له خپل دین او خپلې آزادۍ دفاع کړې ده. د چنگیزیانو، انگریزانو او روسانو په خلاف جهادونه او مبارزې یې د دفاع هغه تاریخي شواهد دي چې نه غرب پلوي (سیکولر) عناصر ورڅخه انکار کوي، نه (بردي پال نښلستان) چې تل د مسلمانو پر ضد د دښمن په صف کې ولاړ

وي ورڅخه سترگې پټولی شي، او نه یې هم تپل شوي نظامونه د ولس له تاریخ او ټولنيزي حافظې وېستلي شي.

د افغاني ټولني د همدغه اسلامي او غیور خصوصیت د تداوم په سلسله کې بیا افغانان په هغو کفارو پسې راپورته شوي ول چې ددوی هېواد یې اشغال کړی، د دوی د دین سپکاوی یې کړی او د ولس بچیان یې ورته وژلي، ترلي، شړلي او ذلیل کړي دي.

دویم عامل: امریکایان او غریبان په تمامه معني د افغانانو لپاره داسې پردي دي چې هېڅ ډول پیوند ورسره نه لري. نه ورسره د دین او د مذهب پیوند لري، نه یې ژبه ورسره یوه ده، نه د قوم او وینې اشتراک ورسره لري، نه پخوانی مشترک تاریخ ورسره لري، نه یې گاونډیان دي، او نه هم ورسره په یوه (براعظم) کې اوسېږي. همدارنګه افغانان له امریکایانو سره نه ګډ فرهنگ لري، او نه هم ورسره متبادل اقتصادي او تجارتي روابط.

له همدغه ټول پردیتوب سره سره امریکایان او اروپایان دلته په زور راغلي، په زور یې د افغانانو هېواد نیولی او په زور په افغانانو خپل فرهنگ، اخلاق او د ژوند تېرولو اصول ورتحمیلوي. یرغلګر غریبان دلته په زور د خلکو کورونو ته ورننوځي، په زور یې تورسړې بې عزته کوي او نارینه یې لاس او سترگې ترلي له ځان سره بیا یې.

راغلي یرغلګر دلته په زور او تزویر زموږ له ټول ولس نه د دې اعتراف هم اخلي چې موږ باید ووايو چې امریکایان او غریبان زموږ (دوستان) دي. کوم ډول تعامل او ژوند چې اشغالګر غریبان له محکومو مسلمانانو غواړي حیوانات یې هم نشي زغملی.

دآزاد اوسېدلو او له ځانه د دفاع کولو حق یو فطري احساس دی چې د ځنګلي په حیواناتو، د هوا په مرغانو، دصحرا په ژوو او حشراتو کې هم وجود لري. اسان خو لاڅه چې حیوانات هم (پردي) په خپله ډله او کور کې نه پرېږدي. او که په زور ورشي نو ټول ورپسې راپورته کېږي او ځان ترې خلاصوي.

له ظالم نه د ځان خلاصولو هڅه او کونښن یوه فطري غریزه او استعداد دی چې الله تعالیٰ په ټولو ژوندیو کې ایښی دی. افغانان هم د همدغې فطري تقاضا او دخپل دي د غوښتنو له امله غلي نه کښیني او د خپلې آزادۍ او له دین او ناموس څخه د دفاع لپاره د یرغلگرو په مقابل کې راپورته شول.

دریم عامل: افغانانو په تېرو څلورو لسيزو کې داسلامي نظام د جوړولو او د همدغه قرآن کریم دحاکمولو لپاره چې اوس یې امریکایان کله دلته او کله په امریکا کې سوځوي تر دوو میلیونو زیات شهیدان ورکړي. په میلیونونو یې مهاجرتونو ته اړ شوي. په میلیونو نور زخمي او معیوب شوي دي، هېواد یې کنډواله شوی، او بي شمېره سختۍ او ناخوالې یې گاللي دي.

افغانانو دا هر څه د دې لپاره نه دي کړي چې رهبران، پيران، قاضیان او د جهاد قوماندانان دې یې د جهاد او اولس بیت المال خپل ملکیتونه وگڼي، د اسلام او قرآن لاز دې پرېږدي، او له کمونستانو، نشنلستانو، دموکراتانو، گمراه ډلو، مرتدانو او له غرب نه په را صادرو شویو بې دینه لیبرالانو سره د دیموکراسۍ په (وندر) ودرېږي. بلکې دا هر څه د دې لپاره کړي چې قرآن کریم دې د دوی په ژوند او نظام کې حاکم شي.

افغان ولس وینې چې نه یوازې دا چې قرآن کریم حاکم ندی، بلکې په کورونو، جوماتونو، د نصاب په کتابونو او د زندانونو په تیارو کې د مسلمانو زندانیانو په لاسونو کې هم محفوظ ندی. افغانان ویني چې کله قرآن کریم کله د امریکایانو له لوري په ټوپکو ویشتل کېږي، کله - نعوذبالله - په گنده گيو کې غورځول کېږي، کله سوځول کېږي، کله له پاسه ورباندې د (صلیب) رسم جوړېږي، کله یې د سوځولو لپاره په امریکا کې څو میاشتي کمپاین کېږي او بیا د کلیسا د مشر په لاس د مېډیا په مخکي سوځول کېږي او سپینه ماڼۍ د هغه له مخنيوي څخه هلته خپل قانوني عجز ښکاره کوي، خو دلته بیا زموږ د ټول هېواد او ولس د

اشغالولو لپاره د ملگرو ملتونو او د امنیت له شوری څخه قانوني جواز له ځانه سره راوړي او بیا د خپل اشغال د قانوني کولو لپاره کله له تش په نامه ولسي جرگو، کله له مشورتي جرگو او کله هم د اوږدمهالي پوځي شتون په نامه له هغه حکومته چې دوی خپله جوړ کړی اسناد او ضمانتونه اخلي.

دغه ډول وضعیت بنایي (سیاف) (کشاف) (مجددي) (گیلاني) د اشغال ادارې ته د ورتسلیم شویو (خدام الفرقانیانو) او نورو هغو غټو او وړو (بندتانو) ته د زغملو وي چې دین یې په دنیا خرڅ کړی، خو افغان ولس ته هېڅکله د منلو نه دی. نو ځکه خو ملت د دغه ډول پاڅون لپاره همت کوي او د قربانۍ ډگر ته راوځي.

څلورم عامل: په تېرو لسو کلونو کې هېچا د یرغلگرو د جنایاتو مخه ونه نیولی شوه. نه حکومت، نه پارلمان، نه هغه چا چې ځانته ولسمشر وایي، نه هغو خلکو چې له کفارو ته له ورتسلیمېدلو وروسته هم ځانته (مجاهدین) وایي، نه د ملگرو ملتونو ادارې، نه هغو چې ځانته د بشري حقوقو ټولني وایي، او نه بلې کومې مرجع او جهت. او دا ځکه چې موجوده اداره همدې یرغلگرو جوړه کړې ده، او د همدوی لپاره کار کوي. پالمان همدې اشغالگرو رامنځته کړی، او د همدوی په گټه فیصلي کوي او قوانین تصویبوي. کړزی دوی ته غلامي کوي خو ولس ته یوازې د مکر او بڼکې تویوي او مداریتوب کوي.

د دوی په اصطلاح پخواني مجاهدین چې اوس له یرغلگرو سره ملگري دي لگیا دي ځانته په دنیا کې جنتونه جوړوي. د ملگرو ملتو ټول غړي هېوادونه د اسلام د حاکمیت د مخنیوي لپاره سره ملگري شوي دي. د بشري حقوقو سازمانونه او ټولني د (بشر) له حقوقو څخه نه بلکې د (شر) له حقوقو څخه دفاع کوي.

نو چې وضعیت دغه ډول وي، او د شکایت د اورېدلو هېڅ مرجع نه وي، ملت مجبوره دی چې خپلې سینې سپر کړي، د قربانۍ ډگر ته راووخې، هم د يرغلگرو او هم د هغوی د ملگرو په خلاف پاڅون وکړي.

پنځم عامل: لس کاله وشول چې د هېواد رښتینيو مجاهدينو د صليبي اشغالگرو په خلاف جهاد روان کړی چې دغه مجاهدين د نړيوال صليبي ائتلاف په وړاندې نه تسليم شول، نه ستومانه شول، نه کمزروي شول، نه يې له دښمن سره په نظام او حکومت کې شراکت ومانه، نه سره و ویشل شول لکه څنگه يې چې دښمن توقع کوله. نه يې له مسلمان امت څخه پرته کوم کفري دولت او بلاک ملاتړ وکړ، نه له خپلو اهدافو او تگلارې منحرف شول، نه په قومي، سمتي، ژبنيو، سياسي او نورو ناروا شخړو کې ښکېل شول، او نه هم واک ته د رسيدو لپاره له چا سره ايتلاف ته حاضر شول. بلکې په پوره صبر، مېړانه او درایت يې د دښمن په خلاف اسلامي جهاد رهبري کړ، او خپل اسلامي مصداقیت يې د ولس ټولو پرگنو ته په عمل کې وروښود. نو هماغه ؤ چې ولس غېږ ورته خلاصه کړه، د جهاد غږ يې ورسره غبرک کړ، او د اشغالگرو په خلاف يې د عمومي پاڅون او له هغوی څخه د قرآن او مسلمانانو د انتقام د اخیستلو اقدام وکړ.

دا سمه ده چې دغه پاڅون د مجاهدينو له لوري نه تنظيم شوی او نه هم رهبري شوی وو، خو په شعوري ډول په هماغه لاره روان شوی چې مجاهدين پرې روان دي. او هماغه اهداف تعقيبوي چې مجاهدين يې د تحقق لپاره راپورته شوي دي چې هغه د هېواد او هېوادوالو آزادي، د يرغلگرو شړل او د قرآن کریم حاکمول دي.

پاتې شوه دا خبره چې د دې لوی سرتاسري او د قربانيو د دې مبارک پاڅون تر شا دې د ايران شيعه دولت چې په خپل څنگ کې هېڅکله ديو قوي (سني) نظام د ليدلو حوصله نه لري ولاړ وي، او يا دې د پاکستان سيکولر نظام چې د قرآن د حاکمیت د غوښتلو په سزا کې يې د خپل ولس د يرش لکه خلک بې کوره او در په در کړل د افغانانو لپاره د قرآن نظام

وغواړي، او د هغوی د قرآني پاڅون تر شا دې ودرېږي هېڅ معقولیت نه لري. بلکې دا په افغانستان کې د امریکا د ملگرو تشې ډنډورې وې چې د پاڅون له اصلي عواملو د خلک پام بل لوري ته اړول غواړي.

د پاڅون شعارونه، مطالبې او څومره والی:

د پاڅونونو او مظاهرو ماهیت د هغو له شعارونو، مطالبو او د هغو له پرخوالي معلومېږي. له قرآن کریم څخه د دفاع پدې پاڅون کې د خلکو شعار دا نه وو چې یوازې هغه یو یا څو تنه امریکایان دې محاکمه شي چې قرآن کریم یې سوځولی دی، بلکې شعارونه یې په لاندې ډول وو:

مرگ پر امریکا

مرگ د امریکا پر غلامانو

امریکایان دې زموږ خاوره پرېږدي

موږ په اسلام او قرآن سر ورکوو

ژوندی دی وي اسلام

موږ خپل هر څه له قرآنه قربانوو

موږ د امریکا غلامان نه منو

د افغانستان اوسني اداره غلامه ده

افغانان به دوینو په بیه له قرآنه دفاع کوي

او د پټه ورته نور شعارونه چې عمده مطالبې ورکې له اسلام او قرآن څخه دفاع کول، امریکایان له خپلې خاورې شړل، د کابل د بې واکې ادارې له شر او شرم څخه د ولس خلاصول، د قرآن کریم حاکمول او تر هرڅه یې محترم گڼل، د یرغلگرو په مراکز هجوم وروړل او دهغوی شتون نه زغمل وو.

د اندازې په لحاظ مظاهري دومره پراخې وي چې له شیععه میشتو سیمو پرته نور په ټول افغانستان کې ترسره شوي.

د پاڅون گډونوال:

دا چې د دې پاڅون اسباب او عوامل داسې څه ول چې په ټول مسلمان ملت پورې یې اړه درلوده نو ځکه خو یې گډونوال هم د ټولنې د ټولو اقسارو خلک ول.

د دې ترڅنګ چې پاڅون په ټول هېواد کې عام وو د ټولنې ټولو طبقاتو لکه کلیوالو، بناریانو، باسوادو، بې سوادو، د پوهنتونونو محصلینو، د مکاتبو شاگردانو، په اردو او وزارتونو کې باغیرته مسلمانو مسنویینو او حتی ډېرو هغو خلکو چې یو وخت یې د طالبانو مخالفت کاوه او دا ځکه چې هغوی به کیدای شي په سیاسي لحاظ طالبان نه منل، خو د اسلام نه منل یې هېڅکله نه وو ویلي او نه یې په حق کې دغه خبره وارده ده. بلکې هغوی د همدې مسلمان ولس یوه برخه ول چې یو وخت هغو د رواغجنو او مفسدو مشرانو تېراپستلي ول کوم چې اوس په خپله د امریکا په غلامۍ کې اخته او د دښمن په صف کې ولاړ دي.

د دې قرآني پاڅون مظاهره کوونکي هغه ډول کرایي نعرې سورې وهونکي نه ول چې یا دې کوم نشنلست (والي) او یا هم کوم ناکام شوي (وکیل) د یو څو ساعتونو لپاره کوم سرک ته په کرایه شویو موټرو کې راوېستلي ول، چې د وخت په پوره کېدلو به بیا داسې غائب شول لکه د کوم ساختماني شرکت مزدوران چې له خپل ټاکلي وخت یوه لحظه هم چاته زیاته نه تېروي. د دې پاڅون گډون کوونکي د قربانۍ په عزم راوتلي مسلمانان ول چې په تشو لاسونو خو له ایمان څخه په ډکو زړونو د یرغلګرو پر پوځي بېسونو، د هغوی پر استخباراتي مراکزو او د هغوی د غلامانو پر قرار گاوو وروختل، او د بنمنانو ته یې د خپل ایمان زور وروښود. دوی شهیدان او زخمیان شول، خو په هېڅ ځای کې پر شا نه شول، چې دا هر څه په ژوندي ډول برقي مېډیا ثبت کړي دي. نو په همدې اساس دا خبره کره او ثابته ده چې د دې پاڅون گډون کوونکي په هېڅ ډول نه د چا لخوا لمسول شوي ول، او نه یې له بل ځایه پیغام تر لاسه کاوه، ځکه چې د بل چا د گټو او

شعارونو لپاره خلک وژل کېدلو، زخمیکېدلو، بندي کېدلو او په تش لاس د دښمن پرمراکزو ورځلتو ته نه حاضرېږي، بلکې دا هغه ډول قربانۍ دي چې يوازې د دين لپاره د قربانۍ ورکولو په روحیه تر سره کېږي.

د پاڅون لاسته راوړنې:

له قرآن کریم څخه د دفاع دغه افغاني پاڅون لاندې درې لاسته راوړنې لرلې چې په لاندې ډول دي :

۱ - معنوي لاسته راوړنې

۲ - سياسي لاسته راوړنې

۳ - پوځي لاسته راوړنې

اول - معنوي لاسته راوړنې:

۱- دې پاڅون ټولې دنيا ته يوځل بيا وروښوده چې افغانان د نړۍ تر ټولو مسلمانو ولسونو پر خپلو ديني ارزښتونو او مقدساتو ټينگ ولاړ خلک دي، او په هر ډول حالاتو او شرايطو کې له هغو څخه دفاع کوي او د دفاع په لار کې هر ډول قربانۍ ته حاضر دي. دغه پاڅون يو ځل بيا زموږ د ولس د دين دوستۍ او معنوي پوخوالي گواهي ورکړه.

۲- پدې پراخ پاڅون کې د ولس لويانو او ځوانانو خپل راتلونکې نوي نسل ته د ايمان او له هغه څخه د دفاع په لاره کې د قربانۍ تلقين ورکړ، او دا يې ور وښوده چې افغانان کېدای شي چې په سياسي لحاظ کله يو له بله سره اختلاف ولري، خو له دين او معنوياتو څخه د دفاع په لاره کې ټول يو موټی او متحد دي.

۳- دې پاڅون ټول ولس ته هغه منافقان و معرفي کړل چې د دې پر ځاي چې د قرآن په دفاع کې له خپل راپورته شوي ملت سره خپل غږ ملگری کړي او د يرغلگرو په خلاف د کرکې او نفرت نعره پورته کړي، هغوی په ډېرې بې شرمۍ دغه مظاهره د پردیو په لمسون وبللې، د کفارو دغه سترجنایت او قصدي اقدام يې غير قصدي او يوازې ديو څو جاهلو

عسکرو کاروباله، او د امریکایانو په غوښتنه یې د ولس د غضب د سپړلو هڅې وکړې، چې پدې کار کې تر ټولو لوی رول (سیاف) او دکابل په اداره کې نورو بې ضمیره مشرانو ولوباوه.

د دغو مظاهرو مشروعیت په یقیني ډول تر هغو خونړیو بې هدفه جگړو ډېر وو چې یو وخت (سیاف) او ملگرو یې د کابل ښار ورباندې وران کړ، او تقریباً تر شپېتو زرو انسانان یې ورکې ووژل. خونن دا دی بیا له خپلو هماغو مخالفینو سره یو ځای د ډیموکراسۍ په صف کې ولاړ دی چې ده یې پرون سر او مال روا باله.

۴- امریکایانو او غریبانو ته ور معلومه شوه چې افغانانو ته قرآن کریم او د دوی معنوي ارزښتونه تر هرڅه محترم دي.

۵- دې پاڅون د ټول ولس په زړونو کې له امریکایانو، د هغوی له پوځونو، استخباراتو، جاسوسانو او د هغوی له گوډاگيو څخه وېره له منځه یوړه. اوس ټول خلک پدې پوه شول چې په هر ځای او هر وخت کې د خپلو دیني ارزښتونو د دفاع لپاره په خپله اقدام کولی شي، او هېڅ ضرور نده چې خپل شکایت دې د امریکایانو په لاس جوړې غلامې ادارې ته یوسي. بلکې نور باید ولس د اقدام ابتکار او واگي په خپل لاس کې ونیسي.

۶- همدې یوه پاڅون د عامو افغانانو، ښاري خلکو او د غریبانو تر تأثیر لاندې د ورغلیو خلکو ایمانونه دومره تازه کړل چې ښايې کلونو دعوت او موعظو به دومره نه وو تازه کړي. او همدارنگه دې پاڅون د امریکایانو او د هغوی د فرهنگي ترجمان (مخدوم رهین) د افغانانو په زړونو کې د ایمان وژنې هغه ټولې هڅې په اوبو لاهو کړې چې تېر لس کاله یې د لسگونو ملیاردو ډالرو په مصرف د لسگونو تلویزوني، راډیويي او کلتوري فعالیتونو په مټ تر سره کړې وې، او د قرآن کریم پر ځای یې خلک په هندي سریالونو، امریکایي فلمونو، د F.M راډیوگانو په پوځو او سپکو ډیالوگونو، سندرو او موسیقۍ مشغول کړي ول.

۷- دې پاڅون ډېر خلک د بته وهڅول چې هغه قرآن خپلو اولادونو ته ورزده کړي چې دوی دفاع ترې کوي، او پدې ډول د نوي نسل یو ځل بیا د قرآن کریم، مسجد، ملا او مجاهد په لوري مخه شوه.

دویم - سیاسي لاسته لاوړنې:

۱- د افغانانو دې قوي دریځ د تل لپاره د امریکا هغه خوب په اوبو لاهو کړ چې دلته به اوږد مهالی حضور لري، او د (استراتیژیک تړون) تر پردې لاندې به افغانستان د تل لپاره خپله یوه قانوني مستعمره ګرځوي.

پاڅون امریکایان او نور غریبان په جدي ډول پدې وپوهول چې عام افغانان هېڅکله دلته غریبان نه زغمي. او د غریبانو هم پردې سر خلاص شو چې نه یې دلته اوږد مهال حضور ممکن دی، نه په اردو کې له افغاني عسکرو سره یو ځای ګوزاره کولی شي، او نه یې تړونونه هغه بڼه خپلولی شي چې په (جاپان)، (جرمني)، ځیني عربي هېوادونو او ځیني نورو آسیایي او اروپایي هېوادونو کې یې خپله کړې ده. او دا ځکه چې هلته فیصلې سیاسي، اقتصادي او کلتوري ارزښتونو ته په پام سره کېږي او (دین) ورکې هېڅ نقش نه لري. خو په افغانستان کې (دین) د ټولو سیاسي، اقتصادي، اجتماعي، بین المللي او نورو فیصلو لپاره محک او معیار دی، او هره هغه فیصله او تصمیم چې د دین پر بنسټ نه وي ولاړ هغه په هېڅ ډول تر انجامه نه رسېږي، چې د (امان الله خان) د سیکولیزم نڅرې، د ظاهر شاه د ډیموکراسۍ او غرب پالنې پروګرامونه، د کمونستانو د (ثور نه پرشاتلونکی انقلاب !!!؟)، د تنظیمي بنکرورو ملوک الطوائفی، د امریکایانو اشغال او دلته د ډیموکراسۍ مرګ یې بڼه روښانه مثالونه دي.

دا هر څه ځکه په افغانستان کې زرغون نه شول چې نه یې تخم د افغانستان وو، او نه یې د افغانستان له آب او هوا سره توافق درلود.

۲- دې پاڅون د یرغلګرو قواوو لوی مشر جنرال (جان الن) له افغانانو څخه معذرت غوښتلو ته اړ کړ.

- ۳- دې پاڅون د دنیا د ترټولو زورور پوځي او سیاسي طاقت د دفاع وزارت (بینتاگان) له افغانانو څخه د بښنې غوښتلو ته اړ کړ.
 - ۴- دې پاڅون (سپینه ماڼۍ) او د (سپرپاور) مشر (اوباما) له مظلومو مؤمنو افغانانو څخه د بښنې غوښتنې ته اړ کړ.
 - ۵- دې پاڅون امریکا له ټولو مسلمانانو څخه د بښنې غوښتلو ته اړ کړه.
 - ۶- دې پاڅون دکابل د ادارې د دفاع او داخله وزیرانو امریکا ته سفر لغو کړ.
 - ۷- دې پاڅون د افغانستان په اړه د امریکا او ټول غرب په پالیسی او ستراتیژۍ کې داسې ژور بدلون راوست چې نور د هر سیاسي او نظامي تصمیم په نیولو کې د دې پاڅون او راتلونکو پاڅونو تأثیرات په حساب کې نیسي او هېڅکله به پدې سیمه کې د (بوش) د اقدام په څېر متهورانه اقدام ته زړه ښه نه کړي.
 - ۸- د دې پاڅون په نتیجه کې امریکا خپل ملکي او سیاسي مشاورین له ټولو افغاني ادارو ووېستل.
 - ۹- د دې پاڅون په نتیجه کې فرانسې خپل ټول سیاسي او ملکي مشاورین له افغاني ادارو وویستل.
 - ۱۰- دې پاڅون جرمني هم د خپلو مشاورینو وېستلو ته اړ کړ.
 - ۱۱- د برطانیې هېواد هم اړ شو چې له ډاره خپل مامورین او مشاورین له افغاني ادارو وباسي.
 - ۱۲- دې پاڅون د ملل متحد اداره هم دې ته اړه کړه چې له کندز څخه کابل ته وتښتي.
- دا او نورې هغه سترې سیاسي لاسته راوړنې دي چې له قرآن کریم څخه د دفاع پاڅون کوونکو او مظاهرینو په یوې هفتې کې لاسته راوړې، پداسې حال کې چې په تېرو لسو کلونو کې د مسلح جدوجهد په ترڅ کې دومره نه وې حاصلې شوې. دا پدې معنی دي چې د یرغلگرو په خلاف د ولس پراخ

پاڅونونه هغوی تر فشار لاندې راوړي او د خپلو سیاستونو او تصامیمو بدلولو ته یې اړباسي.

دریم - پوځي لاسته راوړنې:

له قرآن څخه د دفاع پاڅون د معنوي او سیاسي لاسته راوړنو ترڅنګ لویې پوځي لاسته راوړنې هم درلودې چې په لاندې ډول یې یادوو.

۱- مظاهرينو او په اردو کې ځینې افغاني عسکرو د یرغلګرو پوځي مراکز تر برید لاندې ونیول. په ننگرهار، کندز، فاریاب او نورو ولایاتو کې بهرني پوځیان ووژل شول، او دا ورته ثابته شوه چې د امریکایانو او افغانانو تر منځ پوځي تعاون او په راتلونکي کې ملګرتیا په قطعي ډول ناممکنه ده. نن که څو تنه افغاني عسکر د دوی تر څنګ ولاړ دي هغوی د ناپوهۍ، غریبۍ او بې کارۍ له امله د دوی د یو څو پیسو وړي دي، نه دا چې کفر دې یې له شوقه منلی وي او یا دې هم په شعوري ډول له امریکایي او اروپایي کفارو څخه ملاتړ کوي.

تر دې وروسته به هره ورځ افغاني عسکر پر یرغلګرو بریدونه کوي، اسلحي به ترې وړي، او له مجاهدینو سره به یوځای کېږي. ځکه چې هغوی ته ورمعلوه ده چې امریکایان او اروپایان نور افغاني قواوي نه تمویلوي، او نه یې تمویلولی شي. نو ښه به دا وي چې د خپل ملت د سبا ورځې له محاسبې څخه د خلاصون لپاره همدا نن په عزت من ډول د امریکایانو له ملګرتیا پداسې ډول ووځي چې هم د امریکایانو د وژلو له امله اتلان شي، او هم سبا په هسکه غاړه په خپل کور او کلي کې واوسېدلی شي.

۲- د دې پاڅون یوه ګډون کوونکي (قاري عبدالصبور سالنګي) په داخله وزارت کې د امریکایي پوځي مشاورینو په وژلو امریکا او ټول غرب ته داسې پوځي ګوزار ورګر چې د اوباما ټوله پوځي استراتیژي یې ورګډه وډه کړه. امریکا او ناټو مجبوره شوه چې د دغه خطرناک ګوزار په نتیجه کې له ټولو افغاني ادارو او وزراتونو خپل او د (ناټو) ټول پوځي مشاورین

وباسي، چې پدې ډول نور د امریکایانو او افغاني ادارو ترمنځ عملي همغږي ناممکنه شوه، او د امریکا لپاره خطرناک عواقب به یې لاوروسته نور هم را څرگندېږي.

۳- د پاڅون په جریان کې جرمني قواوې له تخاره د پاڅون له وېرې له خپل لوی مرکز څخه د کندزولایت ته وتښتېدې، چې بېرته تخار ته هېڅ د ورسټنې نه شوې.

۴- نور په عملي لحاظ دا امکان له منځه ولاړ چې امریکایان او نور غریبان دې له افغاني عسکرو سره یوځای په عسکري روزنځایونو کې بېغمه و اوسېږي، او هغوی دې د خپل دین او ولس په خلاف د جگړې لپاره وروزي.

۵- یوه بله لویه لاسته راوړنه دا وه چې له پاڅون سمدستي وروسته برتانیې د خپلو پوځي وساتلو د وېستلو لپاره د منځني آسیا له هېوادونو سره تړونونه لاسلیک کړل ترڅو د څلور ملیاردو ډالرو په قیمت خپل جنګي وساتل مخکې تر هغې له افغانستان څخه وباسې چې د افغانانو په لاس یا وسوځول شي او یا هم غنمیت شي.

۶- ددې پاڅون له پوځي لاسته راوړنو څخه یوه ستره لاسته راوړنه دا وه چې نور به د هېواد د ټولو سیمو او ښارونو خلک خپله غېږه هغو مجاهدینو ته لا نوره هم خلاصوي چې له قرآن کریم څخه د دفاع او د هغه د حاکمیت لپاره جنګېږي. او دا ځکه چې نور د مجاهدینو او ولسي خلکو سیاسي او فکري شعارونه په خپله سره یوشول، او نور ولسي خلک د هېڅ داخلي او بهرني جهت په منفي تبلیغاتو نه تېر ووځي. بلکې هر هغه چاته به د دښمن په سترګه ګوري چې د امریکایانو په صف کې وي، او یا د هغوی د مصالحو لپاره کار کوي. دې پاڅون د جهاد ساحه نوره هم ډېره پراخه کړه او د خلکو او مجاهدینو د تعاون اندازه ډېره زیاته شوه.

د پاڅون دلالتونه :

له قرآن کریم څخه د دفاع پاڅون د خپلو معنوي، سياسي او پوځي لاسته راوړنو ترڅنګ خپل نور پراخ او ژور دلالتونه هم لرل چې په لاندې ډول يې خلاصه کولی شو:

لومړۍ دلالت : پدې سرتاسري پاڅون کې د افغانستان د لکونو خلکو ګډون پدې دلالت وکړ چې غرب ونه کولی شول د تېرې څه باندې يوه لسيزه کې د سلګونو ملياردو ډالرو په مصرفولو د يوه غرب پلوي او غلام حکومت په رامنځته کولو او د زرګونو تعليمي، فکري او فرهنگي مؤسسو په رامنځته کولو، او په لوبو او فېشن د ځوان نسل د مصرف ساتلو او نورو وسيلو په کار اچولو د افغانانو په زړونو کې د ايمان ډيوه مړه کړي، د حریت احساس ترې واخلي، او د قربانۍ له ډګره يې لرې وساتي.

دې پاڅون ثابته کړه چې د امريکا او غرب فکري او فرهنگي پانګوونې دلته ورته مطلوبه فائده نده کړې. نن بيا هم د افغانانو هغه نسل چې د اشغال په کلونو کې رالوی شوی او د غرب پلوو سيکولرو چارواکو او مفکرينو تر څارنې لاندې او د هغوی د سندرو او لوېدلو ادبياتو په چاپېريال کې ځوانۍ ته رسيدلی خو بيا يې هم د ايمان او قرآن کریم لمن نده پرې ايښي، او د دې پر ځای چې د غرب په شرابو او سندرو کې ورک شي دا دي په هسکه غړۍ او په واز کومي په ټولو بنارونو او ولسوالېو کې نعرې پورته کړې چې:

مرګ پر امريکا.

ژوندي دې وي اسلام.

موږ په خپل هېواد کې يرغلګر نه غواړو.

زموږ هر څه دې تر قرآن څار شي.

دوهم دلالت : د دې پاڅون پيل د بگرام له ولسوالۍ وشو چې په ټول افغانستان کې د امريکا تر ټولو قوي پوځي او سياسي مرکز ورکي وجود

لري . یرغلگرو په پیل کې د کابل شمال، بگرام، کاپیسا، پنجشیر او پروان هغه سیمې بللې چې ځینې اوسېدونکي یې له طالبانو سره د سیاسي اختلاف له امله په جگړه کې ول.

امریکایانو دغه اختلاف ته نور هم پکې وواکه او په یادو سیمو کې یې د دې سیمو پر اوسېدونکو خپلې شیدې پدې نیت ورپرېښودې چې دغه سیمې د امریکایانو د دایمي شتون د تمرکز سیمې شي. او باید هڅه وکړي چې خلک یې خوشحاله وساتل شي. هماغه وو چې هم یې هلته د بیا ودانولو کارونو ته زور ورکړ، او هم یې خپل فرهنګي او استخباراتي فعالیتونه ورکې ډېر کړل.

خو دې پاڅون په ډاگه کړه چې نه د کابل د ښار خلک د یرغلگرو ملګري دي، او نه هم د کابل د شمال، بگرام، پنجشیر، کاپیسا او پروان خلک هغه خلک چې د نظار د شوری ډلګۍ د امریکایانو ملګري معرفي کړي ول. هغوی په دې پاڅون کې تر نورو ټولو خلکو مخکې د امریکا د جنایت او د هغې د اشغال په خلاف خپل غږ پورته کړ.

دغه وضعیت ښه په ښکاره پدې دلالت کوي چې د دې سیمو خلک پروان هم مجاهدین ول، نن هم مجاهدین دي، او سبا به هم له قرآن کریم او اسلام څخه ځان قربانوي. دې خلکو ته دا هم ور معلومه شوه چې د شمال د ائتلاف خرڅ شوي مشران اصلاً نه د دوی مشران دي او نه هم د اسلام او افغانستان څه غم ورسره دی. بلکې د دې مشرانو تر ټولو لویه هڅه دا ده چې څنګه امریکا ته د غلامۍ په بدل کې سرمایه ټوله کړي او بیا یې اماراتو، ترکیې، روسیې او نورو اروپایي هېوادونو ته انتقال کړي.

دریم دلایت: د دې پاڅون تر ټولو لویې مظاهره په لویو ښارونو لکه کابل، هرات، ننګرهار، کندز، خوست، لغمان او نورو ښارونو کې وشوې. دغه ټول ښارونه د دې ترڅنګ چې د یرغلگرو تر مستقیم اشغال او څارنې لاندې دي، په هغو کې یې افغاني بې ضمیره نشنلستان، غرب پلوي مفکرین، بې بندوباره شاعران، سیکولر ادیبان او کرایي ژورنالستان هم په

دولتي ادارو او نورو فكري مراکزو کې ځای پر ځای کړي دي ترڅو ولس ته د امريکا د اشغال مشروعيت ورتلقين کړي، او د ولس ځوانان له جهاد او مبارزې څخه د ساعت تېرۍ په محفلونو، گډاگانو، تياترونو، اجتماعي او مدني ټولنو، کرکټ او د F.M راډيوگانو په مبتدلو پروگرامونو مشغول وساتي، او پدې ډول ښارونه د اشغالگرو لپاره د فعاليت يوه مصؤونه سيمه وگرځوي. خو وروستي پاڅون وښودله چې د ښارونو د ځوانانو په زړونو کې هم د ايمان جذبه هماغسي څپانده ده لکه څنگه چې د غرونو په ځوانانو کې ده. او پر دې يې هم روښانه دلالت وکړ چې د هغو ځوانانو شعارونه چې د ښارونو په لېسو او پوهنتونو کې دي کټ مټ هماغه شعارونه دي چې مجاهدين يې د جهاد په ډگرونو کې د تکبيرونو له زمزمو او دراکټونو له کرنگهار سره يوځای پورته کوي. او دا خبره درواغ وخلته چې د غربيانو په خلاف يوازې هغه ځوانان جنگپري چې د زده کړې له بهيره ليرې پاتې شوي دي.

پنځم دلالت: پاڅون د هېواد په شمال کې هم په هماغه اندازه زورور او څپاند وو څومره چې د هېواد په مرکز، شرق، جنوب او غرب کې وو. دا پداسې حال کې وو چې په نږدې ماضي کې د (دوستم) په څېر مليشه او کمونستو جنگ سالزانو د شمال د ازبک ميشتو سيمو درانه خلک او ځوانان د اسلام او افغانستان په تاريخ کې تر ټولو د بدوخلکو، سړيخورو، تالاگرو او بې فرهنگه (کلم جم مليشو) په حيث وړاندې کړي او معرفي کړي ول.

خو اوس نه يوازې دا چې هغوی مليشه او (کلم جم) ندي، بلکې د قرآن کریم د ساتنې او حاکميت لپاره تر ټولو لويې مظاهرې هم د همدوی په سيمو کې ترسره شوې، او خلکو ئې په لوړ غږ نعرې پورته کړې چې (افغانستان را قبرستان امريکاييها ميسازيم).

له اسلام او قرآن کریم سره د شمال د خلکو قوي پيوند دهغو خلکو غوري او هڅې هم پوچې ثابتې کړې چې غوښتل يې د فدرالي سيستم او يا هم

بنسکاره تجزيې تر شعار لاندې په شمال کې يو داسې سيکولر (پر دين نه ولاړ) حکومت جوړ کړي چې د غرب تر حمايې لاندې افغاني بې لارې ډلې تپلې، پردي پالي نښلستان او له دين څخه د تښتېدونکو ليبرالانو ژوند ورکې خوندي وي.

په شمال کې د پاڅون قوت پردي دلالت کاوه چې د شمال خلک هم بڼه پاخه مسلمانان دي او هېڅکله د يرغلگرو پر شتون خوښ ندي. او هم دا چې د تجزيې او په شمال کې د سيکولر حکومت د جوړولو خبرې هسې بې حقيقته دعوی ده او ولس يې تر شا ندی ولاړ.

د پاڅون په اړه دريځونه:

د پاڅون په اړه دافغانستان په داخل او خارج کې د بېلابېلو جهتونو بېلابېل دريځونه رامخته شول چې څو مهم يې په لاندې ډول خلاصه ول:

د امریکایانو دريځ:

امريکايان چې د قرآن کریم د سپکاوي او سوځولو اصلي مجرمين ول د دوی د جنایت په عکس العمل کې له راپورته شوو مظاهرو او پاڅون دومره په وېره کې شول چې په افغانستان کې د هغوی د پوځ مشر (جان الن) د امریکا د دفاع وزارت، سپینې ماڼۍ او په خپله د امریکا جمهور رئیس (اوباما) دغه جنایت غیر قصدي وباله، او له افغانانو يې يوازي د څو ټکو په ويلو بښنه وغوښته. خو وروسته چې په امریکا کې د کانگرس د غړو او نورو صليبي حلقو تر فشار او ملامتۍ لاندې راغی نو همدې ۱۳۹۰ هـ ش د حوت په نهمه يې وويل چې: (ما له افغانانو د هغوی د غوسې د سرولو او د امریکايي عسکرو د ژوند د ژغورلو په خاطر بښنه غوښتې ده). يعنې هغه لدې امله بښنه نه وه غوښتې چې پوځيانو يې کوم بد کار تر سره کړی دی.

د امریکا د راتلونکي رياست لپاره کانديد (ريک سنټورم) وويل چې اوباما بايد له افغانانو بښنه نه وای غوښتې، بلکي افغانانو بايد له امریکا بښنه غوښتې وای چې امریکايي پوځيان او افسران يې وژلي دي. د دې تر څنگ د امریکا د کانگرس ځينې غړو وويل چې دا کار د بښنې په غوښتلو نه ارزېده، ځکه چې بښنه په هغه وخت کې غوښتل کېږي چې چا کوم بد کار تر سره کړي وي.

د حامد کرزي د ادارې دريځ:

د کرزي د ادارې محلي چارواکو په شروع کې هڅه کړې وه چې موضوع پټه کړي، ځکه خو يې د هغو کاريگرو خبرې هم نه وې اورېدلې چې د قرآنکريم سوځيدلې نسخې يې د امریکايانو له کثافات دانيو څخه ورته وروپې وې.

کرزي د امریکايانو جنايت غير قصدي او د يو څو تنو جاهلانو کار وباله او بس، خود حکومت عکس العمل يې د پاڅون کوونکو په وړاندې دا وو چې تر شپېتو زيات مظاهره کوونکي يې ووژل، تر دوو سوو زيات يې زخميان کړل، او نامعلوم شمير خلک يې زندانونو ته ورواچول، چې تر تعذيب لاندې شپې ورځې تېرې کړې.

تر ټولو بد لادا وو چې په همدې ورځو کې د کرزي د ادارې د پوځ لوی درستيز جنرال (شيرمحمد کریمي) د ننگرهار په خورپاڼيو کې له (جان الن) سره د امریکايي پوځيانو اډې ته ورغی او هغوی ته وويل چې ستاسي قربانې به بې ځايه نه ځي.

د امریکايانو په لاس د رامنځته شويو ټولنو او تشکيلاتو (مدني ټولني) دريځ:

ټولو هغو ادارو، د بشري حقوقو په نامه ټولنو، د ژورنالستانو اتحاديو، د بنځو د حقوقو ټولنو، د لوبو او ځوانانو په نومونو ټولنو، ادبي او فرهنگي ټولنو، محلي نادولتي رسنيو او راډيوگانو او د غرب هغو کړايې ډنډو وړچيانو چې د سياسي او ټولنيزو چارو د کارپوهانو په نامه په رسنيو

کې د دښمن په گټه تیللغات کوي او پېښې داسې توجیه کوي چې د خپل ولس خلک ملامت او غریبان تېرته کړي دغو ټولو امریکا پلویو جهتونو د دې پاڅون په اړه منفي موقف وښود، او هغه یې د پردیو د لمسون په نتیجه کې وبال، او د پاڅون کوونکو د حوصلو د ماتولو او د هغوی د غضب د سرولو هڅه یې وکړه. او په دغه ډول دریځ یې ثابته کړه چې د دوی ټول تشکیلات د یرغلگرو له لوري رامنځته شوي، د همهغوی له لوري تمویلېږي او د همهغوی لپاره کار کوي. د دوی نه دافغانستان له آزادۍ سره کار شته، او نه هم په سخته ورځ د خپل ملت ترڅنګ درېږي. دغه ټولنې به تر هغه دلته د دښمن اجنډا ته کار کوي چې ترڅو یې د دښمن طیارې پر سر سیوري کوي. او کله یې چې دغه سیوري له سره لرې کېږي دوی به هم یا بڼه بدلوي، او یا به غرب او گاونډیو هېوادونو ته تښتي.

د منحرفو تنظیمونو او دروځانیت د دروغجنو مدعیانو دریځ:

د دې پاڅون په اړه د هغو منحرفو تنظیمونو چې یو وخت جهادي تنظیمونه بلل کېدل، او هم د هغو اشخاصو دریځونه چې په ټولنه کې چې په درواغو ځان د پیر، حضرت، قاضي، جهادي رهبر، حجة الاسلام او حجة الله په نومونو ځانونه مطرح کړي او د روحانیت د پاللو په نامه هم له خلکو او هم له راغلو یرغلگرو خپل (قلنگ) اخلي دریځ هم منفي وو. دوی ټولو خاموشي اختیار کړي وه، او ځینې خو یې لا پدې هڅو کې ول چې څنګه دغه پاڅون سور کړي ترڅو د یرغلگرو په شتون کې د دوی دربارونه، شخصي پوهنتونونه، تنظیمي تلویزونونه او تنظیمونه د پاڅون له څپو خوندي پاتې شي.

د طالبانو دریځ:

طالبانو نه یوازې دا چې پاڅون یې تأیید کړ او هغه یې د افغانستان د مؤمن ولس د غیرت او ارادې مظهر وګانه، بلکې له پاڅون سره همزمان

يې خپلې حملې نورې هم د دښمن په خلاف زياتې كړې، او پر ولس يې غږ وکړ چې دې پاڅون ته تر هغه دوام ورکړي چې دښمن لدې خاوي وتلو ته اړ شي.

د گاونډيو هېوادونو دريځونه:

د گاونډيو هېوادونو نظامونو چې په خپله په يو نه يو ډول د غربي ائتلاف غړي او يا ملاتړي دي کونښنې وکړ چې مظاهري او پاڅون په افغانستان پورې تړلې وگڼي، نه دا چې قرآن کریم د ټولو مسلمانانو کتاب دی او ټول دې يې بايد په ننگ راپورته شي او د يوه امت په حيث دې د کفارو په وړاندې مشترک دريځ ونيسي.

د پاڅون د راتلوکي لپاره ځينې توصيې:

دا چې افغانانو د خپل پاڅون لويې لاسته راوړنې او ژور تاثيرات وليدل نو پکار ده چې دغه پاڅون په يوه او بل شکل همداسې متداوم پاتې شي، ځکه چې د تداوم لپاره يې ټول هغه اسباب او علتونه پر ځای پاتې دي چې په پيل کې يې موجود ول. بلکې د تداوم د مشروعيت لپاره يې نور دلائل هم رامنځته شوي دي لکه:

- ۱- د اشغال له حکومت سره د وژل شويو مظاهر چيانو محاسبه.
- ۲- د زخميانو درملنه، پوښتنه او هغوئ له دښمن څخه په امان ساتل.
- ۳- د نيول شويو ځوانانو راخوشي کول.
- ۴- د هغو پوځي او امنيتي افسرانو تعقيب چې په خالي لاسه مظاهره چيان يې وژلي دي او داسې نور.

که چېرې دغه ډول مظاهري د ښارونو ترڅنگ ليرې پرتو ولسواليو ته هم خورې شي، او د ولس خلک د مفسدينو، مجرمينو، له يرغلگرو سره د کار کوونکو په خلاف په کليو او ولسواليو کې هم داسې راپورته شي لکه په ليبيا، تونس، يمن، سوريه او مصر کې چې راپورته شول چې ځينو يې مفسد او تپل شوي نظامونه رنګ کړل او ځينې نور يې د لړزیدو په حال

کې دې نو ډېر ژر به په ټول افغانستان کې هم وضعیت بدل شي. مفسد چارواکي او د يرغلگرو ملگري به بنارونو او د يرغلگو مراکزو ته وتښتي، او خلک به په يومخيز ډول د يرغلگرو او د هغوئ د ملگرو له شر څخه خلاص شي.

څو ضروري کارونه:

۱- د دې پاڅون ټولې پېښې صحنې، شهيدان، زخميان او بنديان بايد د هېواد د اصيلو او باضميره ځوانانو او مسلمانو فرهنگي ټولنو لخوا توثيق او راتلونکي ته وساتل شي.

۲- د شهيدانو بيوگرافي او د هغوئ د عکسونو البوم بايد انټرنټي سايتونو ته راويستل شي ترڅو ولس د خپلو شهيدانو قدر داني وکړي.

۳- د هېواد علماء، مجاهدين، مخور مشران او د مکاتبو او پوهنتونونو استادان بايد ځوانان پوه کړي چې په مظاهرو کې د خلکو شخصي شتمنيو ته په هېڅ صورت ضرر رسول روا نه دي، او لدې کاره يوازې زموږ خپل ولس ته تاوان رسېږي.

۴- د يرغلگرو په صفونو کې دننه شوي مسلمان ځوانان بايد دا خبره نوره هم ښه درک کړي چې د دوى هر يو فرد د يوه ولس په اندازه دښمن ته تاوان رسولي شي. نو بايد چې فرصت له لاسه ورنکړي او پر دښمن خپل

گوزارونه نور هم کارى او توندکړي. دا وې د افغانانو د قرآني پاڅون په اړه څو خبرې چې له خپل مسلمان ولس سره مې شرکې کړې، هيله ده چې په دې کار مې د دغه سپېڅلي پاڅون يادگار تر يوه حده د دې ولس په تاريخ کې خوندي کړى وي.

په افغانستان کې د امریکا ماتې نور په کنفرانسونو نه جیره کېږي

د تېرو لسو کلونو جگړې، وژنې، دکورونو او کلیو وړاندېدل، د خلکو بې کوره کېدل، زندانونه، د شتمنیو له منځه تلل، د لسگونه زره انسانانو وژل کېدل او پداسې حال کې د سلگونو ملیارده ډالرو ضائع کېدل چې هېڅوک ورڅخه خوښ ندې، دا هر څه د هغه کانفرانس نتایج دي چې په ۲۰۰۱ م کال کې امریکا د جرمني په (بن) کې په افغانستان کې د یوه تحميلي حکومت د جوړولو په نیت جوړ کړ ترڅو د هغه له لارې د افغانستان اشغال ته د قانونیت بڼه ورکړي.

خو کله چې لس کاله وروسته د (بن) د لومړي کانفرانس چارج ختم شو او نور یې د دې جگړې اوږدولو ته برق نشو ورکولی نو امریکا او ورسره ملګرو یې یو ځل بیا په (۴ / ۱۲ / ۲۰۱۱ م) تاریخ په هماغه (بن) کې پدې اراده یو بل کانفرانس جوړ کړ چې هم د هغه له لارې د خپلو تېرو لسو کلونو ناکامۍ د بريالیتوبونو په بڼه کې معرفي کړي، او هم دغه جگړه په نوي شکل او نويو وسایلو تر نوي شعار او پلمې لاندې د سیمه ییزو لوبغاړو په وسیله روانه وساتي خو خپله د جگړې له میدانې پښې سپکې کړي.

امریکا د (بن) د دوهم کانفرانس له لارې هڅه وکړه چې د لسو نورو کلونو لپاره له اروپا او نورو ملګرو څخه یې د دې جگړې د تمویل ضمانت ترلاسه کړي، او هم د کابل ادارې ته مشروط اطمینان ورکړي چې ټینګه شي، دا جگړه پر مخ بوځي، او پرې نږدې چې د امریکا د تېرو لسو کلونو لاسته راوړنې په اوبو لاهو شي.

خو حقيقت دا دي چې پدې سيمه کې د امريکا پلانونه نور له ماتې سره مخ دي، او د جهاد او مجاهدينو د بري مخه نور د شگو په بندونو نه نيوله کېږي.

په سيمه کې د امريکا درې اهداف او هغو د تحقق په کار کې د امريکا ناکامي
امريکا غوښتل پر افغانستان باندې د يرغل په ذريعه لاندې درې مهم او خطرناک هدفونو ته ورسېږي:

اول هدف - د طالبانو اسلامي حکومت له منځه وړل:

او دا ځکه چې طالبانو د سياست، حاکميت، ديپلوماسۍ او د بين المللي تعامل په ډگرونو کې پر ټولو هغو اصولو او قوانينو چې غرب وضع کړي، متعارف کړي او د نړۍ هېوادونه يې د هغو منلو ته اړ کړي وو اسلام او شرعي نظام ته ترجيح ورکړه.

غرب چې څو پېړۍ يې په مسلسل او هر اړخيز ډول د مسلمانانو پر فکرونو کار کړي وو او د زرگونو ميلاردو ډالرو په مصرفولو يې حقيقي اسلام د سياست، قيادت او حاکميت د اسلامي نړۍ په هېوادونو کې له صحنې اېستلی وو او په اسلامي نړۍ کې يې داسې يو نسل روزلی و چې د غرب سياست، مفکورې او نظام ته يې پر اسلامي شريعت او اسلامي فکر او عقيدې ترجيح ورکوله او عملاً يې په اسلامي نړۍ کې د اسلامي نظام پر ځای غربي ډوله نظامونه حاکم کړي وو خو د طالبانو د اسلامي نظام په قيام نه يوازې په افغانستان کې د غرب فکري او سياسي پانگوونه په اوبو لاهو شوه بلکې د اسلامي نړۍ نور ولسونه هم دېته وهڅېدل چې اسلام اوس هم حاکمېدلی شي او شريعت اوس هم د نافذيدلودی او د بشر د هرې زمانې د ستونزو د حل صلاحيت لری نو بايد هغوی هم د افغانانو په څېر په خپلو هېوادونو کې د طاغوتي نظامو په خلاف مبارزه وکړي او هلته هم اسلامي نظام حاکم کړي.

خو غرب ته دغه وضعیت په هېڅ صورت د منلو وړ نه وو، ځکه چې که چېرې د طالبانو اسلامي امارت یو ځل د یو کامیاب ماډل په حیث تبارز کړی وای نو بیا به په ټوله اسلامي نړۍ کې غرب پلوي نظامونه یو په بل پسې پرځېدل او مسلمان ولسونه به د غرب له ډیموکراسۍ د اسلام غېږې ته راگرځېدل، چې دا به بیا په ټوله اسلامي نړۍ کې د غرب د سیاستونو د ناکامۍ او دهغه د ملګرو نظامونو د زوال سبب ګرځېده.

هماغه وو چې غرب له پیله د طالبانو په وړاندې د دښمنۍ موقف ونيو. له یوې خوا یې پر طالبانو بېلابېل بندیزونه ولګول، د هغوی د نظام دکمزوري کولو ټول فرصتونه یې استعمال کړل. او له بل لوري یې د هغوی مخالفه جبهه په رسمیت وپېژندله، ویې پاللله، او د هغې جګړه یې تمویل کړه.

خو دا چې د طالبانو مخالفې جبهې د خپلې واکمنۍ په وخت کې د حکومت، ادارې او سیاست تر ټولو فاسد او بدرنګه تاریخ پرې ایښی وو نو عام ولس ورسره د طالبانو په مقابل کې ونه درېد چې په نتیجه کې ونشو کولای چې خپل مخالفت ولسي کړي او په ټول افغانستان کې د طالبانو په خلاف مقاومت ایجاد کړي. نو هماغه وو چې غرب په خپله لاس په کار شو او پر افغانستان یې خپل پوځي یرغل وکړ.

د دې لپاره چې غرب د طالبانو اسلامي تجربه په مکمل ډول له منځه یوسي نو د سیمې هېوادونه او خپل غربي ملګري یې له ځان سره په دې جګړه کې ورشامل کړل، او هم یې د اسلامي نړۍ مفسدو، مستبدو او غرب پلویو حاکمانو ته وویل چې که په افغانستان کې د طالبانو د تجربې په له منځه وړلو کې له دوې سره شریک نشي نو ډېر ژر به په خپلو هېوادونو کې هم همدې ته ورته تجربې او مثالونه و ویني.

دويم هدف - په منځنۍ اسيا کې د امريکا د جيوستراتيژيکو مصالحو تامين او د سيمې د انرژۍ پر منابعو او د هغې د انتقال پر لار تسلط:

دغه هدف امريکا او ټول غرب ته ځکه اهميت لري او په جگړې ورته ارزښت لري چې په روانه او يا راتلونکې پېړۍ کې به د منځني ختيځ (عربي نړۍ) نفتي منابع وچېږي، او يا به په عربي نړۍ کې د جهادي او پوځي بدلونو له امله له داسې يوه وضعيت سره مخ کېږي چې هلته به د امريکا برلاسي نوره نه چلېږي. خو له بل لوري بيا په (منځنۍ اسيا) او د (کسپين) د بحيري په حوزه کې دومره نفتي ذخاير کشف شوي چې بنايي د څو پېړيو لپاره به د نړۍ د خلکو ضرورت پوره کړي.

غرب د خپل پانگه وال نظا او امپرياليسټي روحيې د درلودلو له امله غواړي چې په هر ډول چې وي بايد د دغې سيمې نفتي منابع ددوئ په ولکه کې ورشي، تر څو يې پر ټولې نړۍ نفتي کنټرول او برلاسي ثابت شي، او په بين المللي ډول د نفتو مارکيټ داسې وچلوي چې نرخونه او شرائط يې غريبان وټاکي، او په دې ډگر کې يوازې هغو لويو کمپنيو ته د فعاليت زمينه برابره کړي چې يا خو د غريبانو دي، او يا يې هم گټې غريبانو ته رسېږي.

غرب خپل دغه هدف ته يوازې هغه وخت رسېدلی شو چې يا يې افغانستان په مستقيم ډول اشغال کړی وای، او يا يې دلته هم يو غرب پلوی حکومت تاسيس کړی وای، ځکه چې غرب نه غواړي د (کسپين) د بحيرې او د منځنۍ اسيا د نفتو او گازو ليکه دې د روسيې له لارې (بالتیک) او يا هم د ايران له لارې د هند سمندر ته تېره شي، چې پدې کار سره به يې خپله مری د روسانو او اتومي کېدونکي ايران په لاس کې ورکړې وي. له همدې امله امريکا او غربي ملگرو يې لومړی افغانستان په پوځي ډول اشغال کړ، او بيا يې دلته خپل اشغال ته د مشروعيت د ورکولو په مقصد يو تپل شوی حکومت جوړ کړ.

دریم هدف - په افغانستان کې مجاهدین او د جهاد نظریه له منځه وړل:

غریبان د اوسني عصر په اسلامي نړۍ کې له هېڅ شي دومره وېره نه لري لکه له جهاد او جهادي فکر څخه یې چې لري. غریبان د اسلامي نړۍ له پوځونو نه وېرېږي، ځکه چې هغه ټول د همدوی په خوښه او د همدوی د مصالحو د تأمین لپاره جوړ شوی دي. هغوی د اسلامي نړۍ له ځوانانو او نوي نسل څخه هم وېره نه لري، ځکه چې هغه یې هم په لوبو، تن پروری، عسرتونو، فحاشۍ، بې حسۍ او پداسې ډول زده کړو مصرف کړي چې دین او معنویت ته ورکې هېڅ ځای نشته، یوازې مادي اهداف لري، او د نیاوې مناصبو ته رسول یې سترهدف دی.

غریبان د مسلمانانو له شتمنیو، معادنو، نفت او ګازو او اقتصادي فعالیتونو څخه هم په وېره کې نه دي، ځکه چې پر دې هر څه یې د خپلو قوانینو او ملټي نشنل (ګڼ ملتیزو) کمپنیو او ګوډاګیو حکومتونو له لاري کنټرول حاصل کړی، او هر څه یې په داسې شکل مهار کړي چې په هېڅ صورت د دوی د مصالحو په خلاف نشي استعمالېدلی.

خو غریبان چې په اسلامي نړۍ کې له کوم شي وېره لري هغه د جهادي فکر او مجاهدینو شتون دی، ځکه چې جهاد او مجاهدین د مسلمانانو د خپلې عقیدې تمثیل کوي، او د اسلام د حاکمیت لپاره لاره هواروي. غریبان لدې امله هم په افغانستان کې له جهاد او د مجاهدینو له تجمع څخه په وېره کې دي چې لکه څنګه چې جهاد د کمونیزم تغیر ورتول او د هغه فلسفه یې ورباطله کړه، همداسې کولی شي د اسلامي نړۍ هېوادونه د غرب له تسلطه هم خلاص کړي.

دا هم غرب ته ور معلومه وه چې په اوس وخت کې افغانستان یوازینی هغه خاوره ده چې هم یې ټول ملت له جهاد سره بلد دی، او هم د اسلامي نړۍ د مظلومو او مقهورو مجاهدینو او مهاجرینو لپاره خوندي ځای دی. د غرب د فکر تحقیقاتي مراکزو او د فیصلي د صادرولو مراجعو ته دا ور معلومه شوې وه چې که افغانستان د طالبانو تر قیادت او حاکمیت

لاندې همداسې پاتې شي نو لري نه ده چې افغانان به د غرب لخوا د یرغمل شوي اسلامي نړۍ د ولسونو لپاره د آزادۍ يو قوي مثال او د الهام مصدر وگرځي.

نو ځکه يې لومړی جهاد ته د (تروريزم) نوم ورکړ، او بيا يې د جهاد او مجاهدينو په خلاف په ټوله نړۍ کې نړيواله جگړه اعلان کړه.

امريکا د پورتنیو دريو لويو هدفونو ترڅنگ نور سيمه ييز اهداف هم درلودل چې د هغو له جملې څخه د سيمې په هېوادونو کې تر خپلې څارنې او پالنې لاندې د اقليتونو لپاره د ورو (دولت گوتيو) جوړول او بيا هغوی د ميشتو اکثريتونو په خلاف جنگول هم وو.

خو آیا امريکا د خپلې لس کلنې جگړې او سلگونو مليارده ډالرو په مصرفولو او د خپلو زرگونو پوځيانو او د لسگونه زره افغانانو په وژلو خپلو هدفونو ته ورسېده؟

آيا د طالبانو (سياسي، نظامی) پدیده له منځه لاړه؟

آيا د غرب ډيموکراسي په افغانستان کې حاکمه شوه؟

آيا له غره راصادر شوي ليبرال او له خپل ملتته پردي شوي افغاني الاصله غربيان د افغانستان پر کليو، ولسواليو او ولسونو مسلط شول؟

آيا د دېرش کلن جنگ تغري يې ټول کړ؟ او که يې جگړه د نامعلوم وخت لپاره نوره هم وغزوله؟

آيا امريکايانو د منځنۍ آسيا او د (کسپين) د حوزې د تېلو منابعو ته لاره پيدا کړه؟

آيا هغه د تېلو او گازو نل ليکې په لنډو د افغانستان له لارې تېرې شوې چې غرب يې د خپل راتلونکي ماشيني ژوند لپاره د وينې شريان گڼي؟

آيا امريکا په افغانستان او سيمه کې په پوځي او امنيتي لحاظ دومره مسلطه شوه چې د خپلو کمپنيو د پراخ فعاليت لپاره زمينه برابره کړي؟

آيا د انرژۍ په نړيوال مارکيټ د امريکا تسلط ټينگ شو؟

آيا په افغانستان کې يې جهاد او مجاهدين له منځه يوړل؟ او که يې د يو بل داسې مجاهد نسل د راتوکېدلو حالات برابر کړل چې په هېڅ صورت له غرب سره جوړې ته نه تيارېږي، او د جنگ لپاره يې داسې لازې چارې انتخاب کړي چې د غرب پوځي او معلوماتي ټکنالوژۍ ته يې ماتې ورکړه؟

آيا جهاد او مجاهدين يوازې په افغانستان پورې محدود پاتې شول او که په ټوله سيمه کې داسې خواږه شول چې په هېڅ ځای کې ورڅخه د غرب مصالح خوندي ندي؟

آيا د غرب ولسونه او حکومتونه په اقتصادي لحاظ پياوړي شول او که يو په بل پسې د افلاس پر لوري وروان دي؟
آيا د امريکا اقتصاد وده وکړه؟ او که يې د بوديچې کسر تر ټولو لوړې اندازې ته ورسېد؟

آيا د اروپا (يورو زون) غښتلی شو؟ او که د زوال او شريدلو له تهديد سره مخ دی او روسان بيا ورته سترکې برگوي؟

که له حقايقو سترگې پټې نشي نو د دی ټولو پوښتنو ځواب منفي دی. او د غرب او امريکا ټول پلانونه دلته په افغانستان او سيمه کې له داسې ماتې سره مخ دي چې کنفرانسونه يې نشي جبيره کولی.

امريکا او ټول غرب پدې جگړه کې نه يوازې خپلو هدفونو ته ونه رسېدل، بلکې خپل ډېر څه يې داسې له لاسه ورکړل چې هېڅکله به يې بيا اعاده نه کړای شي.

پدې جگړه کې غرب هم خپل پوځيان له لاسه ورکړل، هم يې خپل اقتصاد زيانمن کړ، هم يې خپل نړيوال هيبت له لاسه ورکړ، او هم يې خپل د ډيموکراسۍ، بشري حقوقو، آزادۍ او نوي نړيوال نظام هغه غولونکي شعارونه له لاسه ورکړل چې تر ډېرې مودې يې د هغو په پورته کولو خپل تفوق ساتلي وو.

امریکا د قضیې ریښتني او واقعي حل ته نه حاضرېږي:

امریکا په خپلې روانې جگړې کې د غلبې ټولې لارې او وسائل تجربه کړل، هغې خپل پوځي قوت او د جنګي ټکنالوژي زور تجربه کړ، د پوځیانو ډېرول یې وازمایل، د خپل ځان لپاره له افغانانو جوړه کړې اردو او امنیتي قواوې یې وازمایلې، اربکیان، قومي ملیشې او د شخصي امنیتي کمپنیو بې مسؤلیته جنګیالي یې په کار واچول، تر دوو سوو د سیاسي احزابو تاسیس یې وازمایه، د قومونو پر اساس د حکومتي ونډو تقسیم یې وازمایه، د سولې لپاره تش په نامه ارګانونه او شوراګانې یې تجربه کړې، له اجیرو ملایانو او کمرشل سیکولرو پیرانو یې کار واخیست، تعلیمي نصاب یې خوځو ځله تبدیل کړ، او اسلامي او جهادي مفاهیم یې پدې نیت ورڅخه لرې کړل چې نوی نسل له جهاد سره نا آشنا شي او د آزادۍ او قربانۍ انگیزه وانخلي، د رسنیو، مطبوعاتو، تلویزیوني او راډیويي کانالونو سیلاب یې پر یوه کم سواده ولس راسپور کړ، د مقاومت د له منځه وړلو لپاره یې د ګاونډیو هېوادونو او په هغو هېوادونو کې د ځینو سیاسي او قومي احزابو مرسته حاصله کړه، پر سخت دریځو او معتدلو یې دمجاهدینو د وېشلو ډېرې هڅې وکړې، او پدې لاره کې بڼه ډېر ډالر وشیندل، نړیوال کانفرانسونه یې جوړ کړل، خو نه یې مجاهدین مات کړل، او نه یې مقاومت له منځه یوووړ، او نه یې هم پر ټول افغانستان خپل تسلط ټینګ کړای شو.

امریکا د قضیې د حل لپاره ټولې کړې لارې وازمایلې، خو د حل ریښتني او واقعي لارې ته ځان نه وربرابروي. د حل یواځینۍ لار دا ده چې غرب باید خپلې قواوې له افغانستانه وباسي، خپل اشغال پای ته ورسوي، او پرېږدي چې افغانان د خپل دین، خپل فرهنگ او خپلو معتقداتو پر اساس د خپل ځان لپاره نظام جوړ کړي، او همدغه یواځینۍ حل دی او بس. او امریکا به آخر هم همدې حل ته رجوع کوي که څه هم چې ډېره موده وروسته وي.

خو امريکا د خپلو امپريالستي مقاصدو د تحقق په مقصد د حل له دې واقعي لازې مخ اړوي، او پدې جگړه کې يې مثال د هغه بایلونکي قمارباز دی چې خپل اميدونه يې په خپلې وروستۍ روپۍ پورې تړلي وي او فکر کوي چې گوندي چانس به ورسره ياري وکړي او خپل ټول بايللی به مال د همدې وروستۍ روپۍ په (دو) کولو راگرځوي. خو چې کله هغه وروستۍ روپۍ يې هم بايلي نو بيا غمجن پورته شي او پر خپلو هغو ملگرو لعنتونه وايي چې دی يې دې تاوان ته سوق کړي وو.

د روانې جگړې يواځينی حل د اشغال ختمول دي او بس، ځکه چې پدې خاوره کې پردې بوتې نه راشنه کېږي، او که راشنه هم شي ډېر ژر بېرته وچېږي. دلته د انگرېزانو بوتې وچ شول، دلته د روسانو بوتې هم وچ شول، او دا دی له ورايه ښکاري چې د امريکايانو بوتې هم ريښې ونه غزولې. نو ښکاره خبره ده چې د(بن) په څېر کنفرانسونه يوازې د وخت او ډالرو د ضائع کولو په معني دي او بس.

د بن دويم کنفرانس خپل اهداف ترلاسه نه کړل:

د بن دوهم کنفرانس د لاندې اهدافو د تحقق لپاره ترسره شوي وو:
 ۱ - مجاهدين د مذاکراتو مېز ته راکاږل او د کابل له ادارې سره يې په يوه نظام کې شريکول.

۲- د دې ضمانت حاصلول چې د امريکايې پوځونو تر وتلو وروسته دې د امريکايانو او اروپايانو لاسته وروړنې لکه د دوئ اساسي قانون، ديموکراسي، اجيره اردو، د ښځو غربي ډوله آزادي، سياسي پلوراليزم، د ارتداد آزادي (دیني پلوراليزم) او د غرب نور تاثيرات له منځه نه وړل کېږي.

۳ - د ناټو هېوادونه او د امريکا نور ايتلافيان دې تر (۲۰۲۴م) پورې د افغانستان جگړه تمويل کړي.

۴ - د افغانستان گاوندي هېوادونه دې په افغانستان کې د امريکايې پوځي اډو په شتون قانع کړل شي.

خو پورتنی هدفونه یو هم حاصل نه شول، ځکه چې طالبانو چې د قضیې یو اړخ دی په کنفرانس کې مشارکت ونه کړ، او دا ځکه چې د کنفرانس په اجنډا کې د قضیې اساسي حل هېڅ ځای نه درلود.

امریکا د خپلو لاسته وروړنو د نه له منځه تللو ضمانت هم ځکه حاصل نه کړ چې نه په قضیه کې مخالف لوري شتون درلود، او نه ورته د امریکا مطالبې د منلو وې.

د جنګ تمويل هم په داسې شرایطو پورې وتړل شو چې پوره کول یې دکابل د ادارې له توانه وتلی کار دی. او د پوځي اړو په اړه د گاونډيو د موافقې ارمان یې هم ځکه پوره نشو چې ټولو گاونډيو منفي موقف وښود.

نو ویلاى شو چې په افغانستان کې امریکا ماتې خوړلې، د سیمې او افغانستان لپاره یې ټول پلانونه ناکام شوي دي، او کنفرانسونه نور د امریکا مشکل نشي ورحل کولی. نو ښه به دا وي چې امریکا پر خپلې استراتیژۍ بیا له سره غور وکړي، او د قضیې پر اساسي او واقعي حل تمرکز وکړي.

د ستراتيژيک تړون خطرناک امريکايي اهداف

له تېرو څو کلونو راهيسې د امريکا او په افغانستان کې د هغې په لاس د جوړ شوي حکومت تر منځ د (ستراتيژيک مشارکت د تړون) خبره کېږي، او د همدغه تړون د رامنځته کولو لپاره هم امريکايي رسنۍ او هم په افغانستان کې د امريکا په لاس د جوړې شوې ادارې مطبوعات د عامه ذهنيت د تيارولو په مقصد مسلسل کار کوي.

دا چې د دې تړون حقيقت څه شی دی؟ اهداف يې څه دي؟ او اغېزې به يې د افغانانو او افغانستان په راتلونکي کې څه وي؟ پدې هکله د خپلو مسلمانو هېوادوالو په خدمت کې دا لاندې څو کرښې ليکم:

امريکا هغه زورواکۍ امپريالست هېواد دی چې غواړي پر ټولې نړۍ يې واک وچلېږي. له همدې امله په ټوله نړۍ کې بنکيل دی او د ټولې نړۍ په سياسي، حقوقي، اقتصادي، کلتوري، تعليمي، پوځي او اجتماعي قضايو کې مستقيم او غير مستقيم دخالت لري.

امريکا ته دا دزغملو نه ده چې د نړۍ هېوادونه دې د هغې له مستقيم او يا غير مستقيم تاثيره ليرې پاتې شي. د همدې مقصد لپاره يې يوازې له امريکا څخه د باندې (۸۶۵) لويې پوځې اډې جوړې کړې دي، او په لکونو پوځيان يې ورکې ځای پر ځای کړي چې هر کال په سلگونو مليارده ډالر ورباندې مصرفوي.

امريکا نه يوازې دا چې د خپلو پوځونو، جنګې بېړيو او په فضا کې د سټيلايټونو په وسيله پر ټولې نړۍ د مسلط کېدلو هڅه کوي، بلکې په زرگونو ناپوځي دولتي او نادولتي موسسې يې هم په ټوله نړۍ کې په کار اچولي دي تر څو په هره وسيله چې کېدای شي پر ټولې نړۍ د امريکا د پوځي، اقتصادي او سياسي برلاسی لپاره کار وکړي.

دا چې افغانستان په نړۍ کې په تېره یوه پېړۍ کې ډېره مهمه سیمه گرځېدلې او د ټولې نړۍ په سطحه د لویو سیاسي تحولاتو پیل له همدې ځایه شوی، لکه د انگریزي امپراطورۍ د زوال پیل، د شوروي اتحاد او د هغه د نورو ملګرو د زوال پیل، په اسلامي هېوادونو کې د اسلام د حاکمیت لپاره د مسلح جهاد پیل، او د لومړي ځل لپاره د ټول غرب د پوځي ماتې او د ناټو د متلاشي کېدلو او نورو لویو حادثو پیل ټول له همدې ځایه وشو.

په (جيو ستراتيژیک) لحاظ هم افغانستان ډېر مهم دی، او دا اهمیت به یې په راتلونکې کې لا نور هم ډېر پېرې. همدغو ټولو اهمیتونو ته په پام سره امریکا نه غوښتل او نه اوس غواړي چې افغانستان دې د امریکا له تاثیر او تسلط څخه لیرې پاتې شي، نو ځکه خو یې دلته خپل په لکونو پوځیان راوستل، او تر زرو ملیاردو ډېر ډالر یې مصرف کړل.

امریکا دلته د خپلو گټو د خوندي کولو او د خپلو پروگرامونو د اوږدمهالي عملي کولو لپاره په سلګونو سیاسي او اجتماعي تشکیلات، احزاب او ټولني رامنځته کړې، او دلته یې یوه داسې جګړه روانه کړه چې خپل مقابل لوری یې ورکې ښه نه وو درک کړی.

پدې جګړه کې که څه هم چې امریکا په پوځي لحاظ له ماتې سره مخ ده، خو هغه هڅه کوي چې د خپلو اوږدمهاله اهدافو د تحقق لپاره د جګړې شکل او شعار بدل کړي او په یوه بله مناسبه بڼه دلته خپل حضورته دوام ورکړي، او خپل دغه پوځي او ملکي شتون ته دلته د (ستراتیژیک مشارکت) د تړون په چوکاټ کې مشروعیت ورکړي.

د ستراتيژيک تړون اصلي هدفونه

اول هدف - د منځنۍ اسيا او د کسپين د حوزې نفتي منابعو ته دلارې تامين:

په امريکا کې د ستراتيژيکو څېړنو مراکز دې نتيجې ته رسېدلي دي چې امريکا او ټول غرب بايد د انرژۍ د ضرورت د پوره کولو لپاره له عربي نړۍ پرته د نورو منابعو په لټه کې شي، او له همدا اوسه بايد ورته ځان ورورسوي، ځکه چې له يوې خوا د عربي نړۍ د تېلو زېرمې مخ پر وچېدلو دي، او له بلل لوري د عربي نړۍ سياسي، پوځي، امنيتي او اجتماعي وضعيت داسې لورته روان دی چې بنايي نور به د امريکا د سياستونو د پلي کولو لپاره يو خلاص ميدان پاتې نشي.

نو له همدې امله بايد غرب هڅه وکړي چې د نفتو پر عربي منابعو خپله تکيه کمه کړي، او د منځنۍ اسيا او د (کسپين) د حوزې بډايو نفتي منابعو ته چې بنايي د راتلونکو څو پېړيو لپاره کار ورکړي لازه پيدا کړي. دغه سيمه د امريکا د پانگوونې لپاره ځکه په زړه پورې ده چې له يوه لوري يې هېوادونه غواړي د خپلو منابعو لپاره مارکيټ پيدا کړي، او له بل لوري لاتر اوسه په دې سيمه کې د امريکا او غرب په خلاف هغه ډول اجتماعي کرکه او نفرت نشته لکه په نوره اسلامي او عربي نړۍ کې چې وجود لري.

خو دا چې دې سيمې ته تر ټولو لنډه او آسانه لار له افغانستانه تېرېږي، او دا لار بايد دومره خوندي وي چې د غرب ډېره لويه سرمايه او د نفتي ضرورت پوره کېدل په خطر کې ونه لوېږي، نو ځکه خو امريکا او ټول غرب لومړی افغانستان اشغال کړ، او بيا يې دلته خپل اشغال ته د مشروعيت ورکولو په مقصد يو کمزوری حکومت جوړ کړ، او بيا يې له دې تپل شوي حکومت سره د خپل دايمي او يا اوږمهالي پوځي شتون

خبري پيل كړې، ترڅو دلته خپل پوځي حضور دومره قوي وساتي چې د خپلو اقتصادي او سياسي گټو ساتنه وكولى شي، او د خپل پوځي حضور په قوت دلته پر هر ډول نظام دا خبره ومنې چې د منځنۍ آسيا او د (كسپين) حوزې ته دې ددوى لار په هغه كيفيت او هغو شرائطو پرانستې پاتې وي چې دوى يې غواړي. او كه هر وخت دغه مصالح له كوم خطر سره مخ كېږي نو دغه پوځي اړې بايد د دې خطر دمخنيوي توان ولري.

امريكا ته د دې لارې تامين په دومره درنو مصاريفو او د خطرونو په زغملو ځكه ارزې چې غرب تر اوسه پورې د انرژۍ لپاره د نفتو بل بديل نه لري، او د دې لپاره چې حركت يې په تپه ونه درېږي نو غرب دا گڼي چې په هره وسيله او هر قيمت چې وي بايد د انرژۍ پر منابعو خپته واچوي، او يا ورته پراخ لاس رسى ولري. او كه پدې لاره كې دي ته ضرورت پېښ شي چې پردي هېوادونه اشغال او ولسونه يې يرغمال كړي، نو هغه دې هم وكړي.

دويم هدف - په افغانستان كې د يوه ريښتني اسلامي حكومت د قيام

مخنيوى:

ټول غرب او امريكا دې نتيجې ته رسېدلې چې په راتلونكي كې يې جگړه يوازې له اسلام سره ده. ځكه چې كمونيزم د يوې حاكمې او فعالې نظريې په حيث له منځه تللى، نور دولتونه او نظريات لدې امله له غرب سره ټكر نه غواړي چې له غرب سره ديني، فرهنگي، اجتماعي مشتركات او متبادلي گټې لري.

خو اسلام يوازينى هغه دين دى چې نه غرب ته تابع كېږي، او نه هم له غرب سره فكري، كلتوري او اجتماعي پيوندونه لري. او د دې لپاره چې مسلمانان د غرب په خلاف د پوځي، فكري، سياسي او اقتصادي مقاومت وړتيا ولري نو بايد داسې آزاد هېواد او يا هېوادونه ولري چې ريښتني اسلام وركې حاكم وي. هغه اسلام چې د معاصر كفر له هېڅ ډول

لکه دیموکراسۍ، لیبرالیزم، نړیوالتوب، هیومنیزم، د دینونو تر منځ یو والي او نورو هغو نظریاتو سره چې د معاصر غربي او یا شرقي جاهلیت زېږنده دي هېڅ پيوند نه اخلي.

د دغه ډول یوه ریښتني اسلامي حکومت د رامنځته کېدلو امکان تر بل هر ځایه په افغانستان کې ډېر دی، او دا ځکه چې افغانان د غرب د معاصر جاهلیت له زهرجنو تاثیراتو تر ډېره ځایه لیرې پاتې دي، ریښتني اسلام یې د ژوند طبیعي بڼه تشکیلوي، او له دین او آزادی څخه د دفاع په لاره کې د جهاد، هجرت، قربانیو، شهادتونو او هر ډول تکلیفونو د ګاللوله مفاهیمو سره په عملي ډول آشنا دي.

کله چې طالبانو د ځیني مشکلاتو او نیمګړتیاوو سره سره اسلامي شریعت پلی کړې، نو پدې کار یې د اسلامي نړۍ ټولو ولسونو ته دا خبره ور تلقین کړه چې په نظام او سیاست کې د شریعت تطبیقول د مسلمانانو د ستونزو یواځینی حل دی. د نړۍ مسلمانان هم دي ته متوجه شول چې هغوی هم باید خپل هېوادونه د غرب له سیاسي، فرهنګي او فکري تسلط څخه خلاص او اسلامي شریعت ورکې پلی کړي.

هماغه وو چې غرب په افغانستان کې دیوه ریښتني اسلامي حکومت له قیام څخه په سخته وېره کې شو، او د هغه په خلاف یې یوه بې رحمه پراخه نړیواله جګړه پیل کړه چې لاتر اوسه روانه ده، او د هرې نوې مرحلې په رارسېدلو د خپلې جګړې بڼه او شرایط بدلوي تر څو د خپلې جګړې مؤثریت وساتي، چې پدې لړ کې د امریکا او د کابل د ادارې ترمنځ د (استراتیژیک مشارکت تړون) هم د جګړې د شکل د بدلولو د سلسلې یوه نوې کړۍ ده او اصلي هدف یې دا دی چې مجاهدین باید په هېڅ ډول پرېښودل شي چې یو داسې ریښتني اسلامي حکومت جوړ کړي چې د غرب له تسلطه آزاد او د معاصر جاهلیت له تاثیراتو دې پاک وي.

په معاصر تاریخ کې دا خبره تجربو ثابته کړې چې د اسلامي حکومت قیام یوازې د (في سبیل الله) جهاد له لارې ممکن دی او بس. او دا هم په هغه

وخت کې چې د باطل حکومت وپرخول شي، او پر ځای یې اسلامي حکومت راوستل شي. نه دا چې د باطل له نظام او نظریاتو سره د (پیوند کاری)، له لارې دې وشي لکه چې ځینې ډیموکراسي پلوه اسلامي احزاب او حرکتونه یې غواړي.

تجاریو دا هم وښودله چې په ډیموکراسۍ کې د مشارکت، انتخاباتو، سیاسي فعالیت او له سیکولرو احزابو سره د ایتلافونو او یوازې د دعوت له لارې اسلامي نظام هېڅکله نشي راتلای.

همدغه تجربه څو څو ځله په اسلامي نړۍ کې په ډېرو هېوادونو کې ناکامه شوه، او په قطعي ډول یې په اسلامي نړۍ کې کامیاییدل ناممکن دي. او دا ځکه چې په اسلام کې باید دین پر مسلمانانو حاکم وي، خو سیکولر، ډیموکرات، نشنلستان، لیبرالان او نور له اسلامه په تېښته احزاب او عناصر په هېڅ ډول دا نه مني چې اسلام دې د مسلمانان د ژوند په هراړخ باندې حاکم وي.

غرب هم په خپل ټول قوت د همدغو اسلام مخالفو ډلو ټپلو او عناصرو تر شا ولاړ دی او نه پرېږدي چې افغانان دې د اسلام تر حاکمیت لاندې ژوند وکړي. بلکې غرب د ریښتني اسلام پر ځای چې (وحیه) یې مصدر او مسجد او محراب یې تر شا ولاړ دی مسلمانان د هغه غربي ډوله بې حاکمیته اسلام خپلولو ته تشویقوي چې سیکولر (ترکیه) او نور د غرب په لاره روان هېوادونه یې مثالونه وړاندې کوي.

درېم هدف: د سیکولریزم، لیبرالیزم او تنصیرحمایت او پالل:

امریکا له خپل یرغل سره سم په تېرو لسو کلونو کې دلته د خپلې اوږدمهالې اجنډا د عملي کولو په مقصد په لسگونو سیکولر، غرب پلوي، له دین څخه آزاد لیبرال او نشنلست گوندونه، ټولني او سیاسي تشکیلات ایجاد کړل. او د هغو تر څنګ یې په سلگونو دولتي او نا دولتي مؤسسې چې په سیاسي، اجتماعي، تعلیمي، فرهنګي او نورو ډګرونو کې فعالیت کوي په کار وگومارلې تر څو په شریکه د افغاني

ټولنې د سيکولر (بې دينه) کولو او د غرب پر لاره د هغې د روانولو لپاره کار وکړي.

امريکا د دغو تشکيلاتو او بنسټونو پر ايجاد او فعالولو په سلگونو مليارده ډالر په پوځي او ملکي ساحو کې مصرف کړل، خو دا چې دغو سيکولرو احزابو، ټولنو او عناصرو لاس ته په افغاني ټولنه کې خپلې ريښې ندي غځولې، او نه هم افغاني ټولنې هغو ته خپله غېږه خلاصه کړې ده، ځکه چې دغه ټول تشکيلات او بنسټونه د يرغلگرو په لاس او د هغوی تر څارنې، پالنې او حمايت لاندې رامنځته شوي دي، نو امريکا او ملگري يې لدې ويره لري چې دغه احزاب به (شند) شي، او د يرغلگرو تر وتلو وروسته به له منځه ولاړ شي او هغه په سلگونو مليارده ډالر يې چې د دوی د ايجادولو او پاللو په لاره کې مصرف کړي دي خوشې هدر لارې شي نو ځکه خو امريکا د (ستراتيژيک تړون) په نوې بڼه کې د خپل اشغال او پوځي وجود پر دوام اصرار کوي، تر څو د غرب په لاس د رامنځته شويو سياسي، تعليمي، اجتماعي او فکري بنسټونو او تشکيلاتو د قوي کېدلو او هغو ته د ودې کولو لپاره مناسب ماحول تضمين کړي، او هم خپلې ټولې هغه لاسته راوړنې له زوال څخه خوندي وساتي چې د خپلو اوږدمهالو مصالحو د تايمين لپاره يې دلته حاصلې کړې دي.

امريکا پدې پوهېږي چې په اسلامي نړۍ کې افغانان يوازینی هغه ولس دی چې د غرب (رنگ) يې ندی اخیستی، او لا تر اوسه پر خپل دين، اخلاقو او خپلو اسلامي دودونو ټينگ پاتې دي، چې دغه خصوصيت په دوی کې د هر يرغلگر په مقابل کې د مقاومت وړتيا پيدا کوي. او همدا وجه ده چې امريکا د مذاکراتو لپاره افغانانو ته د خپل رامنځته کړي اساسي قانون او د بنځو د غربي ډوله حقوقو او وضعيت پر منل کېدلو ټينگار کوي، او غواړي د هغو لاسته راوړنو د نه له منځه تللو تضمين دې وشي چې د اشغال په تېرو يوولسو کلونو کې رامنځه شوي دي. او دا ځکه

چې اوسنی اساسي قانون چې کفر او اسلام دواړه ورکې خلط شوي دي د غرب د ټولو لنډمهالو او اوږدمهالو اهدافو د تحقق ضمانت ورکوي. تر دې هر څه وړهاخوا امریکایانو د لومړي ځل لپاره په افغانانو کې (مسیحي اقلیت) هم ایجاد کړ، او یوه برخه پخواني کمونستان او ځیني نور اقلیتي ډلې یې مسیحیت ته ورواړولې، هغوی ته یې د خپل نوي دین (مسیحیت) د اظهار جرات ورکړ، په میلیونونو ډالره مصاريف یې پرې وکړل، د هغوی د حمایت په مقصد یې د استراتیژیک تړون، په متن کې افغانستان یو (کثرت گرا) د (ډېرو دینونو لرونکی) هېواد معرفي کړ. د هغوی لپاره یې تبلیغاتي وسایل مهیا کړل، راډیوگانې یې ورته جوړې کړې، په خپلو پوځي اډو کې ورته ښکاره او په ښارونو کې پټې کلیساگانې جوړې کړې، او د نړۍ د کلیساگانو اتحادې او ټولني یې د هغوی د مرستو لپاره راوبللې، چې په بېلابېلو نومونو د غربي پوځونو تر حمایتي لاندې فعالیت کوي.

پدې خاطر چې د (مسیحیت) لپاره نور هم په افغانستان کې په ډاډه زړه فعالیت وشي، امریکا (د استراتیژیک تړون) او اوږدمهالو پوځي اډو پر شتون اصرار کوي، او د کابل بې واکه اداره د هغه پر منلو مجبوروي.

څلورم هدف - د داسې یوه اسلام دښمنه پوځ رامنځته کول چې د غرب گټې

وساتي:

په اسلامي نړۍ کې د ریښتني اسلام د له منځه وړلو، له ژوند او نظام څخه د شریعت د لیرې کولو، او د (بی دینه) نظامونو د رامنځته کولو په لاره کې د غرب تر ټولو کامیابه او خطرناکه پروژه د (سیکولر) او (دین دښمنو) پوځونو ایجادول، روزل، واک ته رسول او بیا هغوی په نړیوالو پوځي تړونونو کې ورگډول ده.

په اسلامي نړۍ کې (دین دښمنو) پوځونو او په هغو کې بې رحمه او بې عاطفي پردیپالو سیکولرو جنرالانو او منسوبینو مسلمان ولسونه د

شریعت له حاکمیته محروم کړي، او د غرب غلامۍ ته یې مجبوره کړي دي.

دا چې افغانستان پدې ورستی لسیزه کې د دغه ډول یو غلام او پردي پال پوځ له وجوده پاک شوي وو او ځای یې په لکونو هغو مؤمنو مجاهدينو ډک شوی وو چې د اسلام او آزادۍ په لاره کې هر ډول قربانۍ ته حاضر دي، نو دغه وضعیت د غرب او امریکا لپاره د زغملو نه وو. نو ځکه خو یې له خپل یرغل سره سم دلته د یو اجیر، غلام، بې سواده او داسې پوځ پر جوړولو چې د مجاهدينو په خلاف وځنگېږي کار پیل کړ. او د همدغه پوځ جوړولو ته یې د خپلو کارونو په اولویاتو کې ځای ورکړ، او سلگونه ملیارده ډالري ورباندې له خپلې پوځي بودیجې څخه مصرف کړل.

امریکا دغه اجیر او بې هویته پوځ ته د (ملي اردو) نوم انتخاب کړی تر څو د ولس ځوانان ورکې د څو ډالرو په بدل کې د اسلام او مجاهدينو په مقابل کې ودروي.

خو پوښتنه دا ده چې هغه اردو به څنگه (ملي اردو) وي چې :

د یرغلگرو لخوا تاسیس شوې وي،

د یرغلگرو لخوا ورته افسران او منسویین غوره کېږي،

د یرغلگرو لخوا روزل کېږي،

د یرغلگرو لخوا ورته وسله ورکول کېږي،

د یرغلگرو لخوا ورته اهداف تعیینېږي،

د یرغلگرو تر پوځي او هوایي حمایې لاندې د خپل ولس او هېوادو پر ضد ځنگېږي،

د یرغلگرو لخوا ورته تنخوا ورکول کېږي،

له یرغلگرو سره یوځای په پوځي اډو کې دهغوی تر قوماندې لاندې اوسېږي،

او د یرغلگرو لخوا تل تر دې تعقیب لاندې وي چې دخپل ولس له مجاهدينو سره خو به خواخوږي او ارتباط نه لري؟

یوه اردو چې تر دې حده پردی او مزدوره وي، څنگه یې (ملي اردو) بللی شو؟ بلکې دا خو د صلیبي ایتلاف افغاني برخه ده چې دغریبانو د اهدافو د تحقق پخاطر دخپل دین او ولس په خلاف جنگېږي.

دا چې دغه پوځ لائر اوسه هغومره ندی قوي شوي چې دیرغلگرو له مرستې پرته دې هم د مؤمنو مجاهدینو او خپل ولس په خلاف و جنگېږي، نوځکه خو امریکا غواړي پر افغانانو (ستراتیژیک تړون) تحمیل کړي، او دلته دهمدغې (پردی) اردو د تقویې لپاره دوامداره کار وکړي.

پنځم هدف - د سیمې د مسلمانو هېوادونو دائمی تهدید او د هغوی ترمنځ د

سیاسي او پوځي نږدېوالي مخنیوی:

امریکا پدې هم پوهېږي چې د سیمې د هېوادونو اوسېدونکي ټول مسلمان ولسونه دي او تر منځ یې د دین، فرهنگ، ژبې، اقتصادي متبادلومصالحو او لهد دوی ټولو تر منځ د (غرب د بنمنی) مشترک د وحدت عوامل شته چې دوی پخپلو کې سره نږدې کوي. او همدغه مسلمان ولسونه کولای شي چې داسې حکومتونه او قوانین رامنځته کړي چې ددغو اسلامي هېوادونو ترمنځ د سیاسي او پوځي یووالي سبب شي، چې دمناسبو شرائطو د رامنځته کېدلو په صورت کې ورڅخه یواسلامي پوځي، سیاسي او اقتصادي بلاک جوړ شي.

امریکا پدې سیمه کې ددغه ډول یو وضعیت له رامنځته کېدلو سخته وپره لري، او دغه وپره یې هغه وخت نوره هم زیاته شوه چې په عربي نړۍ کې ولسونو خپل استبدادي رژیمونه او دغرب ملگري گوداگي مشران رانسکور کړل. له همدې امله امریکا افغانانو ته له خپل مسلمانانو گاونډیانو څخه (ببُو) جوړ کړی، او له غریبه راغلي سړي خواره صلیبي پوځیان ورته د نجات د پرېنستو په حیث معرفي کوي، پداسې حال کې چې غریبانو زمونږ هېواد اشغال کړی، ولس مو وژني، د دین سپکاوی مو کوي، او اداره مو له خپله واکه محروموي.

خو ددې په مقابل کې افغانانو ته د گاونډيو له لوري هېڅ کوم واقعي خطر متوجه ندی، بلکې همدغه اشغالگر غریبان او دهغوئ څرخ شوي غلامان دي چې زموږ مسلمان گاونډي ولسونه او پر هغوئ حاکم نظامونه راته ددې لپاره د دښمن په حیث معرفي کوي چې د سیمې ولسونه او هېوادونه یو د بل پر ضد ودرروي.

له همدې امله خو امریکا اجازه نه ورکوي چې د سیمې هېوادونه په خپلو کې سره قوي اقتصادي پروژې عملي کړي، چې ښکاره نمونه یې د امریکا له لوري د ایران او پاکستان ترمنځ د گازو د نل لیکي د عملي کېدلو مخالفت دی.

د دي ترڅنګ امریکا په دغو هېوادونو کې غرب پلوي اقلیتونه او د هغوئ کینه گر مشران د هېوادونو تجزیه کولو او د مسلمانانو ترمنځ د یوالي له منځه وړلو ته هم هڅوي، له هغوئ سره مادي او معنوي مرستي کوي، او غوښتنې یې په نړیواله سطحه مطرح کوي.

نو د دې لپاره چې امریکا د دغو اسلامي هېوادونو تر منځ د سیاسي، پوځي او اقتصادي نږدیوالي مخه نیولي وي غواړی په افغانستان کې خپل پوځي حضور او دائمی یا اوږدمهاله پوځي اډوته د (ستراتیژیک تړون) تر نامه لاندې مشروعیت ورکړي، تر څو لدې لارې وکولی شي د هر وخت لپاره دغه هېوادونه تر مستقیم تهدید لاندې وساتي.

دا هغه څو مهم هدفونه دي چې امریکا یې د تحقق لپاره په افغانستان کې پر خپل پوځي حضور اصرار کوي، او د (ستراتیژیک تړون) په وسیله ورته د مشروعیت ورکولو هڅه کوي. خو حقیقت دا دی چې افغانان په هېڅ ډول او هېڅ صورت کې پر خپله خاوره پردي پوځونه نه مني، او د وروستي پوځي تر وتلو به یې په خلاف جنگېږي، او پر همدې خبره د دوی تاریخ هم گواهي ورکوي.

صليبي اروپا له منارو څخه په وپړه کې ده

اروپا پرون هم صليبي وه، نن هم صليبي ده، او لاتر ډېره وخته به صليبي وي. دا هغه حقيقت چې اروپا ډېره موده د (آزادۍ)، (ډيموکراسۍ)، (دیني زغم)، (بشري حقوقو) او (انسانیت) تر درواغجنو شعارونو لاندې پټ ساتلی وو، خو آخر رابرسېره شو.

داروپا (صليبيت) په تېره يوه نيمه پېرې کې تر هغه وخته له مسلمانانو پټ وو چې ترڅو په اسلامي نړۍ کې د غرب د عسکري او فکري استعمار په مقابل کې مسلمانانو پاڅونونه نه وو کړي، او اسلامي هېوادونه مستقيماً د غريبانو په لاس او يا هم د هغوی له لوري د مسلطو شوو حکامو په لاس اداره کېدل، خو کله چې د اروپايانو په خلاف د اسلامي نړۍ په هېوادونو کې د آزادۍ غوښتنې او جهادونو حرکتونه رامنځته شول، اروپا هم خپله رويه بدله کړه او خپله اصلي صليبي څېره يې د مسلمانانو په مقال کې بيا بنسټه کړه، او د (آزادۍ)، (زغم)، (مساوات)، (ډيموکراسۍ) او (بشري حقوقو) خپل ټول معاصر غولونکي شعارونه يې هېر کړل، او بيا يې د اسلام په خلاف د (صليب) تر بيرغ لاندې هراړخيزه جگړې پيل کړې.

اروپا په تاريخي لحاظ تل د اسلامي نړۍ په خلاف صليبي موقف لرلی. د رسول الله ﷺ په زمانه کې د (مؤته)، (تبوك) او بيا ورپسې د ابوبکر صديق ﷺ په زمانه کې د (يرموك) له تاريخي جگړو رانيولې او بيا تر ننه يې د اسلام په خلاف د جگړې لپاره لښکرې را روانې کړې دي. د اسلام او غرب په تاريخ کې څو سوه کاله مسلسلې صليبي جگړې د همدغې سلسلې سره نښتې کړې وې چې وروستۍ جگړه يې په (۲۰۰۱م) کال کې د امريکا جمهور رئيس (جورج ډبليو بوش) هم د صليبي جگړې (crusade war) په نامه اعلان کړه چې په افغانستان کې يې تر سلو زرو زيات انسانان ووژل.

د صلیبي جگړو ترڅنګ اروپا په پرله پسې ډول د اسلامي فکر او اسلامي مفاهیمو په خلاف خپله بله جگړه د (استشراق) او (مسیحي تبلیغ) په شکل کې هم روانه کړې ده چې په لکونو ختیځپوهان (مستشرقین) او (مسیحي کلیسایي مبلغین) یې ورکښې په اسلامي دولتونو، اروپا او امریکا کې په کار ګومارلي دي، او په مسلسل ډول په فکري لحاظ د مسلمانانو د منحرفولو او د اسلامي مفاهیمو د تحریفولو چارې پر مخ بیايي.

صليبي غرب له مسلمانانو څخه په وېره کې نه ده، بلکه له اسلام، د شریعت له مصادرو او له اسلامي شعایرو څخه په وېره کې ده، ځکه چې مسلمانانو اوږي را اوږي، او دريځونه یې په بېلابېلو وختونو کې تبدیلېږي، خو اسلام به په خپل ځای ثابت او تلپاتې وي، او د اسلام دغه ثبات هر څل یو داسې نوی نسل رامنځته کوي چې په پوره مېړانه له اسلام څخه دفاع کوي، او د اسلامي مفاهیمو د تحریف مخه نیسي.

غرب تل هڅه کوي چې اسلامي مفاهیم تحریف او اسلامي شعائر توهین کړي، ترڅو د هغو په اړه خلک شکمن کړي، او د هغو مؤثریت د مسلمانانو په زړونو کې کم کړي، چې په دې لړ کې یې په نېرېدې ماضي کې لاندې اقدامات ترسره کړي دي:

د اروپا (استشراقي) مراکزو په تېرو اتو پېړیو کې نه سترې کېدونکې هڅې کړي چې قرآن کریم یو مشکوک کتاب وښيي، او د دې پرځای چې هغه د الله ﷻ له لوري نازل شوی کتاب وګڼي تل یې کوښښ کړي چې هغه د محمد ﷺ له لوري یو تألیف شوی کتاب معرفي کړي، چې په دې ترتیب قرآن کریم د الله تعالی له لوري (وحې) نه، بلکې د بشر په لاس جوړ شوی کتاب معرفي کړي.

صليبي غرب د قرآن کریم په خلاف یوازې په منفي تبلیغاتو بسنه نه ده کړې، بلکې د (حقیقی قرآن) په نامه یې له کفر، فسق، ګمراهیو او شر څخه ډک کتاب هم ولیکه، او په ټوله دنیا کې یې د انټرنیټ له لارې خپور کړ.

صلیبي غرب د اسلام د ستر پیغمبر ﷺ د شخصیت او رسالت په خلاف هم پراخ تالیفات او تبلیغات وکړل، چې وروستی کړی یې د ډنمارک دمطبوعاتو او بیا وروسته د نورو اروپایي هېوادونو له لوري د رسول الله ﷺ په خلاف د کارتونونو د جوړولو عمل وو چې ټولې اروپایي ټولنې هغه خپله مشترک عمل وباله، او په شریکه یې له هغه څخه د بیان د آزادۍ تر عنوان لاندې دفاع وکړه. نه یې له اسلامي نړۍ بښنه وغوښته، او نه یې له دغه ګرغېرن کار څخه لاس واخیست.

صلیبي اروپا له اسلام سره د خپلې دښمنۍ په لړ کې د اسلامي حجاب د قضیې په اړه هم سخت دریغ غوره کړ، او د خپلو ټولو ډیموکراتیکو دعوو له لرلو سره سره یې په ټوله اروپا کې یوازې د مسلمانې مېرمنې پرونی (حجاب) ونه زغملی شو، بلکې له هغه څخه یې دومره وېره وښوده چې د فرانسې او جرمني په څېر دولتونو په دولتي سطحه د پرونی په خلاف موقف ونیوه، او هغه یې د اروپا د اسلامي کولو استازی وباله.

همدارنگه امریکایانو هم نه یوازې د اسلام په خلاف خپلې جګړې ته د (صلیبي جګړې) نوم ورکړ، بلکې د نیویارک په ښار کې یې د (کعبې شریفې) په ډول او رنگ یوه لویه شرابخانه هم جوړه کړه، او د (مکه) نوم یې ورباندې کېښود، تر څو په دې ډول د مسلمانانو د قبلې او د زمکې پرمخ د تر ټولو سپیڅلي ځای سپکاوی هم وکړي.

د صلیبي اروپا د اسلام دښمنه اقداماتو په لړ کې تر ټولو وروستی اقدام په اروپا کې د مساجدو پر (منارو) د بندیز د لگولو غوښتنه ده چې په ۲۰۰۹ / ۱۱ / ۲۹ تاریخ د (سویس) د هېواد د مسیحي ښي اړخي ګوند په غوښتنه د دغه هېواد حکومت په ټول (سویس) کې یوه ټولپوښتنه (ریفرنډم) اجرا کړه، چې په نتیجه کې یې د دغه هېواد اکثریت خلکو په مساجدو کې د (منارونو) پر جوړولو د بندیز ملاتړ وکړ. د (سویس) خلکو (منارې) د (سویس) د اسلامي کولو هڅه او د مسلمانانو د قدرت ښې وبللې.

په (سويس) کې د ټولپوښتنې په تعقيب يوه ورځ وروسته د (هالنډ) د هېواد د مسيحي بني لاسي د آزادۍ د گوند له لوري په دغه هېواد کې هم پر (منارو) د بنديز غوښتنه وشوه.

دغه اقدامات ټول د دې څرگندونه کوي چې د غرب په رگونو کې همدا اوس هم د (صليبيت) وينه چلېږي، او د دې زغم نه لري چې په خپلو هېوادونو کې د اسلام نښي وويني. غرب هلته له مېشتو په لکونو مسخه شوو مسلمانانو وېره نه لري، ځکه چې هغوی يې په خپل رنگ کې رنگ کړي دي، خو د مساجدو له څو (منارونو) چې د اسلام د عظمت او لوړوالي نښي دي سخته وېره لري.

صليبي غرب که له يوې خوا له اسلامي شعايرو او نښو وېره لري او مخنيوی يې کوي نو له بلې خوا بيا هڅه کوي چې د (صليب) او (صليبيت) نښي په ټوله دنيا کې خپرې کړي. د (صليب) نښې ته د معاصرې اروپا لوی درناوی له دې هم معلومېږي چې د ډېرو اروپايي هېوادونو پر ملي بيرغ د (صليب) نښه په بېلابېلو شکلونو لگېدلې ده. په عراق او افغانستان کې غربي فوځيان په خپلو مراکزو او کمپونو د (صليب) نښې پورته کړې، او د عراق د (فلوجه) دښار د تسخيرولو لپاره چې کوم امريکايي ټانگونه وروان ول د ډېرو ټانگونو په ميلونو پورې يې غټ غټ صليبونه څوړند وو.

د دې لپاره چې په اسلامي نړۍ کې هم صليبيانو د (صليب) نښه په پراخه پيمانه خپره کړي وي صليبي جهتونه او صليبي کمپنۍ د اسلامي نړۍ په بېلابېلو هېوادونو کې د ټوکرانو د اوبدلو فابريکو ته درانه رشوتونه ورکوي چې د صليب نښه (†) مختلفو شکلونو کې په ټوکرانو، بنيانونو او جاکټونو کې په بېلابېل ډول ډيزاين کړي ترڅو هر مسلمان د (صليب) له نښو ډکې جامې واغوندي. دغه کار مخکې په ځينې عربي هېوادونو کې ترسره کېده، او اوس په پاکستان کې چې افغانستان ته هم ټوکران جوړوي ترسره کېږي.

د پام وړ بله خبره دا ده چې د (صلیب) نښې اکثره په هغو ټوکرانو او رنگونو کې ډیزاینوي چې ځوانان یې ډېر خوښوي، او دا کار د دې لپاره کېږي چې د ځوانانو او تنکیو زلمیانو په منځ کې د (صلیب) نښې په پراخه پیمانه خپرې شي او له لیدلو سره یې د هغوی په زړونو کې هېڅ حساسیت پاتې نه شي.

په اروپا کې د مساجدو له (منارو) سره په لویه پیمانه د اروپایانو مخالفت او د هغو نه زغمل په اسلامي نړۍ کې د (مسلمان ډوله) سیکولو مرتدانو پر مخ یوه بله خپېره ده. هغه سیکولر چې په ډېرې سپین سترگی مسلمانان د اروپایانو پیروي او له هغوی سره د ژوند لپاره د یو ډول معیارونو خپلولو ته وربولې او دا په داسې حال کې چې اروپایان په ټوله اروپا کې د اسلامي شعایرو د لیدلو زغم نه لري خو د هغوی (سیکولر) ملگري په اسلامي نړۍ کې مسلمانان د اروپایانو د ژوندبڼې او فلسفې خپلولو ته تشویقوي.

اوس خبره دا ده چې ریښتني مسلمانان باید د صلیبي غرب او په اسلامي نړۍ کې د غرب پلوی سیکولو مرتدو حکامو په مقابل کې څه ډول دريځ غوره کړي؟ آیا نور هم د هغوی په مقابل کې چوپه خوله پاتې شي، او آرام کښيني؟ او که د صلیبي غرب له حاکمیت، سیاسي، فکري، اقتصادي او پوځي تأثیراتو څخه د خلاصون لپاره په ټوله اسلامي نړۍ کې د صلیبیانو او د هغوی د ملگرو په خلاف د یوه انقلابي جهادي پاڅون لاره غوره کړي ترڅو اسلامي هېوادونه د هغوی له ناروا او ظالمانه تسلط څخه خلاص کړي؟

له ۲۰۰۱ م کال څخه را پدېخوا په نړیواله سطحه د پېښو بهیر دا نښي چې د اسلامي نړۍ او صلیبي غرب لارې په ټولیز ډول یو له بله په جلا کېدو دي. غریبان او په اسلامي نړۍ کې د هغوی مرتد ملگري به یوه لاره نیسي، او مسلمان ولسونه به د انقلابي جهادي قیادتونو تر مشرۍ لاندې یوه بله لاره نیسي.

مسلمان ولسونه نور پدې پوهېدلې دي چې غرب پلوي (سيکولر) حکام نور نه د دوی د قیادت حق لري او نه یې هم وړتیا. نور باید هغوی په زور د قیادت او حاکمیت له منصبه لرې کړای شي، او پرځای یې داسې څوک د مسلمانو ولسونو د اداره کولو چارې سمبال کړي چې هم په اسلام پوهېږي، هم اسلام مني، هم ورڅخه دفاع کوي، هم یې د دښمنانو سیاسي، فکري، عقیدوي او عسکري هويت پیژني، او هم په نړیواله سطحه د دې وړتیا لري چې د نړۍ له نورو ولسونو سره د بالمثل معاملې لاره خپله کړي.

مسلمانانو ته په دې لړ کې په کار ده چې په اسلامي نړۍ کې د (صلیب) او (صلیبت) په خلاف هماغه ډول متقابل دريځ غوره کړي کوم چې صلیبي غرب د اسلام په مقابل کې غوره کړی دی.

او که داسې نه شي نو بیا به صلیبي غرب په هر ځای کې د اسلام شعائر تر پښو لاندې کوي، خو مونږ به یې په مقابل کې هغوی ته خپلې غېږې خلاصې کړې وي، او هغوی به راباندې خپل افکار، نظریات او نظامونه تحمیلوي.

غولونکي اصطلاحات

کفار د تل لپاره کوښښ کوي چې د اسلام په خلاف په جگړه کې د تورې او ټوپک تر څنګ په خپل سیاسي او فکري فرهنگ کې یو څه داسې غولونکي اصطلاحات هم رائج کړي چې د هغو تر شا خپل د اسلام د بنسټي اهداف پټ کړي او هغو ته په رواج ورکولو د کفارو په خلاف د مسلمانانو د کرکې او نفرت څپاند عواطف ساړه کړې، او په دغو درواغجنو او غولونکو اصطلاحاتو مسلمانان د جهاد او مبارزې له لارې منحرف او فکري قناعتونه یې وربدل کړي.

پدې لړ کې د (نړیوالې ټولنې) (International Community) د (نړیوالو قواوو) (International Forces) او (نړیوال قانون)، (International Law) اصطلاح گانې هم دي.

د نړیوال ټکی په لغوي لحاظ دا مفهوم افاده کوي چې هر څه او یا هر تصمیم او تړون چې نړیوال گڼلی کېږي په هغو کې باید د نړۍ ټول ملتونه شریک وي، رایه دې یې په هغو کې دخپله وي، حقوق دې یې ورکې په اصولي شکل مساوي وي، او د نړۍ ټول ملتونه دې په هغه کې برابر حیثیت ولري. هېڅ اقدام دې هم داسې نه کېږي چې تر څو د هغه په هلکه د ټولو هېوادونو او ملتونو نظر نه وي پوښتل شوی. د مثال په ډول د کوم تصمیم په نیولو او یا د کوم اقدام په کولو کې چې امریکا، روسیه، چین، برتانيا او فرانسې ته کوم حق ورکول کېږي هماغه حق دې مالديف، مالي، رونډا، یمن، لبنان، موریتانیا او افغانستان ته هم حاصل وي.

همدارنگه د قوانینو، لوائحو، او دستاتیرو په وضع کې چې څنګه د غرب لپاره د صلیبیت، صهیونیزیم، ډیموکراسۍ او لبرالیزم نظریات مراعات

کېږي، همداسې باید د اسلامي نړۍ لپاره د اسلام دین او شریعت هم د هغو په وضع او تصویب کې مراعات شي.

خو په عمل کې دغه د (نړیوال) اصطلاح یوه درواغجنه او غولونکې اصطلاح ده چې کفري زور و هېوادونه یې د خپلو مقاصدو د تحقق او خپلو اقداماتو ته د جواز ورکولو لپاره کاروي.

افغانستان ته راغلي بهرني یرغلگر او استعماري مؤسسې هم ځان ته (نړیواله ټولنه) وايي، او دلته یې خپل وجود چې د بمونو او مسلحو پوځونو په زور تثبیت کړی د (نړیوالې ټولنې) په وجود تعبیروي، او هم غربي صلیبي قواوو ته چې په زور، تهدید، تطمیع او کرایه یې د څو نورو کمزورو هېوادونو خلک هم له ځانه سره ملگري کړي دی د (نړیوالو قواوو) نوم ورکوي، پداسې حال کې چې د امریکا جمهور رئیس (جورج ډبلیو بوش) د افغانستان د نیولو په پیل کې ټولې نړۍ ته د تهدید دا اعلان کړی و چې یا به د ده ملگرتیا کوي، او یا به یې له دښمنو سره یو ځای کېږي. دریمې نظریې او موقف ته ورکې هېڅ ځای نه لیدل کېده.

د (نړیوالو قواو) معنی خو دا ده چې په هغو کې به د نړۍ د ټولو هېوادونو قواوې د متساوي صلاحیت پر بنسټ د داسې یوې ادارې تر قیادت لاندې راټولې شوې وي چې د یو خاص هېواد تر تاثیر او کنټرول لاندې به نه وي، او دغه قواوې به د نړۍ د هېوادونو تر منځ سوله ییزې چارې پرمخ بیايي، نه دا چې کمزوري هېوادونه دې د عسکری قوت په واسطه اشغال کړي، پر هغوئ دې جنګ مسلط کړي، په لکونو خلک دې یې وروژني، ولسونه دې له خپل واک او اختیار څخه محروم کړي، د هېواد د سیاسي، نظامي، امنیتي، اقتصادي، فرهنګي او تعلیمي چارو واک او اختیار دې یې په خپل انحصار کې ونیسي، هېڅ قانون دې نه مني، او هېڅ جهت دې که هغه ملي وي او که بین المللي هغوئ نشي محاکمه کولی، او له دې هر څه سره دې یې بیا هم نوم (د امنیت ساتنې نړیوالې قواوې) وي.

همدارنگه (نړیوال قانون) هم د هغو لوائحو، ضوابطو او طرزالعملونو مجموعه ده چې د نړۍ د زورورو هېوادونو د فرمایشاتو پر اساس د هغوی د بین المللي مصالحو د تحقق لپاره جوړه شوې ده. د دغو قوانینو په وضع کې نه مسلمانان پوښتل شوي، او نه هم د اسلام دین ته ورکښې پاملرنه شوې ده. بلکې ټول احکام او لوائح یې د لبرالیزم، غربي پانگه وال نظام او یا له دین څخه د منکر کمونیزم له فلسفې څخه راخیستل شوي دي، او د دنیا د نورو کمزورو هېوادونو تر څنګ په نړۍ کې تقریباً یو نیم ملیارد مسلمانان د هغو پر منلو مجبور کړل شوي دي، پرته له دې چې د دوی د دین او عقیدې څه رعایت دې ورکې شوی وي.

دا چې مخکې غربي هېوادونو او روسیې اسلامي هېوادونه په یوازې یوازې ځان اشغال کړي ول او په لسګونو کلونه یې هغه تر خپل پوځي استعمار لاندې ساتلي ول، خو بیا هم خلك د اشغالګرو په خلاف په هر ځای کې راپورته شول او هغوی یې له اسلامي هېوادونو څخه تېښتې ته اړ کړل. دا ځل د دې پر ځای چې استعماري هېوادونه بیا په یوازې یوازې ډول بېلابېل مسلمان هېوادونه اشغال کړي او پر ملتونو یې خپله اراده په زوره ورتحمیل کړي او بیا د خلکو د کرکې وړ وګرځي نو دا ځل یې په اجتماعي ډول د کمزورو هېوادونو او مسلمانانو په خلاف اقدامات پیل کړي دي، او پر هغو ادارو، مؤسساتو، پوځونو او قوانینو چې دوی یې د خپلو اهدافو د ترلاسه کولو لپاره ایجاد وي د (نړیوالو ادارو، نړیوالو مؤسساتو، نړیوالو قواوو، او نړیوالو قوانینو) نومونه ږدي. پداسې حال کې چې نړیوال له دغو بې رحمه او ظالمانه اقداماتو څخه بېزاره دي، او د خپلې تباهي، اصلي عوامل یې بولي.

دې هر څه ته د (نړیوال) نوم د دې لپاره ورکول کېږي تر څو خلك تېرباسي، او دا قناعت ورکړي چې دغه ډول ادارې او اقدامات یوازې په زورواکو هېوادونو پورې اړه نه لري، بلکې دا د ټولې نړۍ د ولسونو، هېوادونو او دینونو غوښتنه ده، او خلك یې باید په سره سینه ومنې، او په مقابل کې

یې هېڅ حساسیت ونه نښي. خو حقیقت دا دی چې (نړیواله ټولنه) د کفري هېوادونو د ټولني او (نړیوالې قواوې) د کفري اشغالګرو قواو او (نړیوال قوانین) د کفري قوانینو نومونه دي که څه هم چې دوی یې په درواغو ټولې نړۍ ته منسوبوي.

امریکا له افغانستانه وځي که د خپلې جگړې شکل بدلوي؟

پدې کې نور شک ندی پاتې چې امریکا په افغانستان کې په پوځي ډگر کې ماتې خوړلې او له دې خاورې به خپل پوځونه باسي. خو یو بل حقیقت هم د هېرولو ندی، او هغه دا چې په تېره یوه پېړۍ کې چې د غریبانو لخوا څومره اسلامي هېوادونه اشغال شوي او بیا په ظاهره بېرته ترې آزاد شوي دي د هغو په یوه کې هم بیا اسلامي نظام ندی قائم شوی. او دا ځکه چې غریبانو هلته داسې خلک پر ځای پرې ایښي وي چې هغوی تر اصلي غریبانو ډېر (غریبان) او د اسلامي شریعت د پلي کېدلو سرسخته مخالفین وي، او په هېڅ ډول نه پرېږدي چې اسلام دې بیا په دغو هېوادونو کې حاکم شي.

د دغو هېوادونو اوسنی سیاسي، اجتماعي او نظامي وضعیت دا ښيي چې غریبانو دغه هېوادونه پرې ایښي نه دي، بلکې یوازې یې هلته د خپل حضور شکل بدل کړی او لنډمهالې پوځي جگړې یې په دائمی سیاسي، فکري او بالواسطه نظامي تسخیر اړولې دي.

غرب په افغانستان کې هم د همدې تجربې تکرارول غواړي، او د همدې کار لپاره یې پراخه تیاری نیولی دی. خو د افغاني مجاهدینو مشکل دا وي چې له دښمن سره یې په مقابله کې توجه یوازې د پوځي جگړې لوري ته وي، او له پوځي جگړې د وروسته مرحلې او د دښمن د ناپوځي جگړې د مقابلې لپاره یې تیاری او تدابیر نه وي. نو ځکه خو تقریبا هر ځل تر آزادۍ وروسته داسې یو دولت او نظام منځته راشي چې د جهاد اهداف او د ملت ارمانونه ورکې نه وي تمثیل شوي.

داسې ښکاري چې اوس امریکا هم د لاندې عواملو له امله له افغانستانه خپل پوځیان وباسي، خو خپله جگړه دلته په پوځي او ناپوځي دواړو

شکلونو کې دوامداره پرېښودل غواړي چې د امريکا ملگري به يې پرمخ بيايي، او قوماندانده او تمويل به غرب يې پر غاړه اخلي. او دا کار به ځکه کوي چې امريکا پدې سيمه کې د اوږدې مودې اهداف لري، او هغه اهداف يې د مستقيم اشغال په شکل کې حاصل نه شول.

امريکا ولې خپل پوځونه باسي؟

امريکا د لاندې دلائلو له امله خپل پوځونه د جگړې له ميدانه وباسي:

۱- امريکايي پوځ دلته خپله جگړه بايللې ده، او د جگړې په ډگر کې يې نور پاتې کېدل د دې سبب گرځي چې امريکايي پوځ او امريکايي جنګي ټکنالوژي په نړۍ کې خپل گټلی هيبټ او برلاسی له لاسه ورکړي، چې پدې کار سره به امريکا په نړۍ کې د خپل پوځي تفوق له اميتاز څخه د تل لپاره محرومېږي.

۲- امريکا غوښتل د جنګ له لارې افغانستان او عراق تسخير کړي، او بيا دمنځنۍ آسيا او منځني ختيځ د نفتو پر دولت داسې صنعتي او تجارتي کنترول حاصل کړي چې د ټولې نړۍ خلک د تېلو په اخیستلو کې امريکا ته محتاج او د هغې د شرطونو منونکي وي، او د تېلو پر منابعو د تسلط له لارې روسيه، چين، اروپا او نوره نړۍ تر خپل فشار لاندې ونيسي.

امريکا د افغانستان او عراق او بيا ورپسې د ايران نيول ځکه شوني گڼلي ول چې د امريکا په مقابل کې هېڅوک له دغو دولتونو سره نه درېدل، او نه يې د دوی لپاره د يوازيني زبرځواک (امريکا) دښمنې پرغاړه اخیسته. خو اوس چې په افغانستان او عراق دواړو کې د امريکا دغه ستر پلان د يوې نامتوقع جگړې او د مجاهدينو د نه ستومانه کېدونکي جهاد په نتيجه کې له ماتې سره مخ شو نو امريکا نور پر دې پلان اضافي مصرف نه کوي، او همدا علت و چې عراق يې پرېښود، د افغانستان د حکومت پوځ ته يې درنې وسلې، ټانگونه، هوايي قواوې او هوايي مدافع وسلې او

وسائل ورنه كړل. بلكې د دې نظام د بقا لپاره يې هېڅ مالي تضمين ته هم زړه ښه نه كړې.

دا چې امريكا نور خپلو اقتصادي اهدافو ته د اوس لپاره د جگړې له لارې نه رسېږي نو ځكه خو نور په افغانستان كې نه پوځي او نه هم ملكي ادارې تقويه كوي.

۳ - د امريكا دواړو گوندونو جمهوريت پلوی او ديموكراتانو دواړو په افغانستان كې د امريكا جگړه روانه وساتله او د امريكايي ولس له مالياتو څخه يې ښه ډېر ډالر پر دې جگړه ولگول خو اوس دغه دواړه گوندونه له دې جگړې څخه داسې څه په لاس كې نه لري چې امريكايي ولس ته يې د ديارلس كلنې جگړې د درنو مصاريفو د لاسته راوړنې په حيث وړاندې كړي.

هغه مقاصد او مبررات چې دې دواړو گوندونو د دې جگړې لپاره لرل يو يې هم تر سره نه شول، د مثال په ډول:

نه په افغانستان كې غربي ډيموكراسي حاكمه شوه.

نه په دې وطن كې يو مستحکم غرب پلوی حکومت جوړ شو.

نه د افغانستان له لارې له منځنۍ آسيا څخه د هند سمندر ته هغه د تېلو پايپ لاین تېر شو چې ټول غرب ورته په بې صبرۍ انتظار باسي.

نه طالبان له منځه لاړل، نه يې نظريه ختمه شوه، او نه يې پوځي او بشري ځواک کمزوری شو.

القاعده هم ختمه نه شوه، بلكې د رهبر له شهادته وروسته يې په عراق، يمن، مصر، تونس، ليبيا، الجزائر، صومال، مالي، سوريه، پاکستان او نورو هېوادونو كې نوره هم زوروره شوه، او د مجاهدينو شمېر يې له سلگونو څخه سلگونو زرو ته ورسېد، پراخې سيمې او ښه ډېر پوځي وسائل او مادي امكانيات په لاس ورغلل.

همدارنگه د چین، روسیې او ایران د مهارولو ارمان یې هم ترسره نشو. نو ځکه خو اوس امریکایي رهبران خپل ولس ته د دې جگړې د دوام لپاره هېڅ دلیل نه لري.

۴- امریکا که په تېرې پېړۍ کې پر خپلو او د خپلو ملگرو پر جگړو درانه مصاريف کول نو په هغه وخت کې یې یوستر هدف درلود، او هغه د شوروي اتحاد د پراختیا غوښتنې مخنیوی وو چې باید په هر قیمت ترسره شوی وای. خو نن امریکا د داسې چا په مقابل کې پر جگړه درانه مصارف کوي چې اصلاً نه د پراختیا غوښتنې اجندا لري، او نه هم د دې کار لپاره د شوروي اتحاد په څېر پوځي او مالي توانايي لري. نو ځکه خو امریکا نور نه غواړي خپل پوځ او ولس د داسې چا په خلاف په اوږدې جگړې کې مصروف وساتي چې د اروپا او امریکا لپاره کوم خطر نشي پېښولی.

۵- د افغانستان هغه اداره چې امریکا ورباندې مصرف کوي په فساد کې دومره غرقه ده چې په هېڅ صورت نشي کولی د اوږدې مودې لپاره خپله بقا تضمین کړي. هغه حکومت چې پخپله هره ورځ د ویجاړېدلو او داخلي اختلافاتو پر لور روان وي او خپل ځان نشي ساتلی نو امریکا ته به څه اقتصادي، سیاسي او پوځي خدمت ترسره کړي؟

د همدغو او نورو عواملو له امله امریکا غواړي خپل پوځونه له افغانستان څخه وباسي، او نور پر یوې لاحاصله او بایللې جگړې د خپل هغه ولس مال ونه لگوي چې لا له وړاندې له اقتصادي رکود او مالي بحران سره مخ دی. نو ځکه خو امریکایان فکر کوي چې د دې جگړې دوام به امریکا د شوروي اتحاد له سرنوشت سره مخ کړي.

امریکا نور د دې جگړې اقتصادي توان نه لري، که طالبان جگړه وکړي او که یې ونه کړي امریکا به خپل پوځونه له دې خاورې وباسي.

خو دیوې مودې لپاره بنیایي امریکا دکابل د ادارې پر اردو یو څه نور مصرف هم وکړي، خو دا چې امریکایان دې نتیجې رسېدلې چې دغه اردو یوه بیسواده، بې تخصصه، بې انګېزې او تر ډېره حده پر قومي ګرایشاتو

ولاړه اردو ده، او د ملیاردونو ډالرو په مصرف هم د مسلکي توب پر لاره روانه نشوه، نو ځکه خو هغوی اوس پر دې اردو د ډبرو مصاریفو کول د خپل مال ضائع کېدل بولي، او هڅه کوي د اردو په نسبت هغو ملیشو او اربکیو ته خپل پام ورواړوي چې د ډبرو لږو پیسو په بدل کې په آني ډول د دوی د مقاصدو د تحقق لپاره د هر ډول جنایاتو ترسره کولو ته زړه ښه کوي.

دغه ملیشې نه باسواده کولو ته ضرورت لري، نه ټکنالوژي کاروي، نه د پوځي دسپلین په مراعات کولو مکلف دي، او نه هم د اردو په څېر درنو مصاریفو او پوځي تسهیلاتو ته ضرورت لري.

له بل لوري همدغه اربکیان په بېلابېلو ځایونو کې د سیاسي، تنظیمي او قومي جھتونو له لوري د امریکایانو په اختیار کې ورکول کېږي چې هم ورباندې سمدستي د امریکایانو توجه ځانته وراړوي، او هم به له دغو ملیشو څخه د سبا ورځې لپاره د خپل محلي مسلح ځواک په حیث استفاده وکړي، او خپل مصالح به ورباندې حمایه کړي.

امریکیان ښایې د کابل په اداره کې د مطرحو جھتونو په ملاتړ د اربکیو پروژو په راتلونکي کې نوره هم د یوې مودې لپاره په تېزۍ وغځوي، ترڅو دهغوی د وحشیانه فعالیتونو او له هغوی څخه د مقابل لوري د انتقام اخیستونکو د عکس العملونو له لارې جنگ په افغاني ټولنه کې ښه خپور کړي، او پدې ډول له خپلو وتلو وروسته افغاني ټولنه له استقرار څخه نوره هم محرومه او په داخلي جگړو کې ښکېل پرېږدي.

امریکا ولي په افغانستان کې په محلي ډول جگړه دوامداره ساتي؟

امریکا د لاندې دلائلو له مخې په افغانستان کې د طالبانو په مقابل کې د افغانانو په لاس جگړه دوامداره ساتل غواړي:

۱- د دې لپاره چې په افغانستان کې بیا یو اسلامي حکومت جوړ او شریعت تطبیق نشي:

د طالبانو د حکومت په وخت کې افغانستان د زمکې پرمخ یوازینی دولت وو چې شریعت ورکې تطبیق شوی وو، او په سیاسي او تقنیني لحاظ د غرب پر معیارونو روان نه وو.

همدا اوس هم په ټوله دنیا کې یو دولت او نظام داسې نشته چې په سیاسي، نظامي، اقتصادي او تقنیني لحاظ دې د غرب پر معیارونو نه چلېږي.

طالبان چې خپل سیاست، نظام، اقتصاد، قوانین او د ټولني د تنظیمولو لپاره هر څه د اسلام مطابق غواړي، او پدې لاره کې له چا سره جوړه جاري نه کوي، نو طبیعي ده چې غرب به یې په خلاف جگړه روانه ساتي، تر څو ونه کولی شي استقرار پیدا کړي، او داسې یو نظام جوړ کړي چې د نړیوالو پر کفري معیارونو نه بلکې د اسلام پر معیارونو ولاړ وي.

که چېرې دغه ډول یو نظام رامنځته کېږي، نو هغه به په اسلامي نړۍ کې د نورو مسلمانانو لپاره چې همدا اوس هم له خپلو سیکولرو حکومتونو په تنگ دي د یوې نمونې او ماډل حیثیت ولري، او دا به هم خلکو ته ورتلقین کړي چې د ریښتني بدلون یوازینی لار رښتیا هم یوازې جهاد دی او بس. غرب په هېڅ ډول نه پرېږدي چې دغه ډول یو مثال او ماډل دې په نړۍ کې قائم شي.

۲- د دې لپاره چې د امریکا لخوا رامنځته شوی وضعیت او د هغې لاسته راوړنې دلته دوام وکړي:

امریکا په تېرو درېو لسیزو کې او په خاص ډول د افغانستان تر اشغالولو وروسته پر ځینې افغانانو ډېر مصاریف کړي چې په نتیجه کې اوسنی سیاسي، نظامي او فکري وضعیت رامنځته شوی دی. امریکا او ملګرو یې دلته په لسگونو سیاسي احزاب جوړ کړي او داسې یو اساسي قانون یې جوړ کړی چې د غرب لپاره تر هر څه مهم دی، او د هر ډول مذاکراتو

لپاره د هغه منل او په هغه کې تغیر نه راوستل اساسي شرط گڼي، ځکه چې په هغه کې د غرب ټولې غوښتنې او ارمانونه نغښتل شوي دي. امریکا دلته سیاسي او پوځي جوړښتونه جوړ کړي دي او په زرگونو خپل پلویان یې په هغو کې ځای پر ځای کړي دي. همدارنگه یې په سلگونو سیاسي او مدني ټولني، مؤسسې او تشکیلات رامنځته کړي دي. په لسگونو راډیويي او تلویزوني سټیشنونه یې جوړ کړي، او په سلگونو چاپي مطبوعات یې رامنځته کړي دي چې د غرب او د هغه د ملگرو په گټه د خلکو ذهن سازی او د غرب د لنډمهالو او اوږدمهالو پلانو د تطبیق لپاره زمینه سازی کوي.

همدارنگه امریکا دلته داسې تعلیمي نصاب او نظام جوړ کړی چې راتلونکی نسل په هغه ډول تربیه کړي چې غرب یې غواړي. امریکا او نورو غربي هېوادونو دلته د پوځي، مسلکي او عمومي زده کړو لپاره په لسگونو د لوړو زده کړو مؤسسې، پوهنتونونه، اکاډمۍ او نورې ادارې جوړې کړې دي چې دوی یې فارغان په افغانستان کې خپل ملگري گڼي.

امریکاپه تېرو دیارلسو کلونو کې د زرگونو مؤسسو له لارې هڅه وکړه د افغانې ټولني ديني، فکري، اخلاقي او اجتماعي جوړښتونه تبدیل کړي، او افغانې ټولنه د غربي اجتماعي او اخلاقي معیارونو مطابق تنظیم کړي. امریکا د افغانستان د اقتصادي چارو یوه زیاته برخه د خصوصي سکتور په نامه داسې اشخاصو او کمپنیو ته ورسپارلې چې هغوی د غریبانو خپل خلک دي، او غواړي چې افغانستان په داسې یو اقتصادي حالت کې وساتي چې په هرڅه کې غرب ته محتاج او د هغه په بانکي او تجارتي لومو کې راگیر وي.

۳ - د دې لپاره چې افغانستان له غرب سره په امنیتي، استراتیژیکو، سیاسي، تعلیمي او فرهنګي تړونونو پورې تړلی وي:

او په راتلونکي کې يې له هر چا سره هر ډول تعامل د دوی تر کنټرول لاندې پاتې شي.

۴- د دې لپاره چې طالبان له نامنظمو چريکي مجاهدينو څخه په يو منظم ايډيالوژيک عسکري ځواک بدل شي.

چې بيا به د غرب مصالحو ته په سيمه کې لوی تهديد وي.

امريکا په افغانستان کې د خپلې جگړې شکل ته تغيير ورکوي

که له يوې خوا امريکايان په خپله له افغانستانه وځي او جگړه افغاني کوي نو له بلې خوا له افغانستانه د دوی د پوځونو وتل قطعاً پدې معنی ندي چې امريکا به د افغانانو او مجاهدينو په خلاف خپله جگړه دروي. بلکې امريکا په افغانستان کې د خپلې عسکري جگړې د ناموثريت له امله له هغې تېرېږي او د افغانستان او افغانانو د تسخيرولو لپاره به له سياسي، استخباراتي، اقتصادي فکري، فرهنگي او تعليمي وسائلو څخه د کار په اخيستلو بلې اوږدمهالې جگړې ته دوام ورکوي ترڅو خپل پوځي شکست له ناپوځي لارو جبيره کړي او خپلو هغو اهدافو ته په لږو مصارفو ورسېږي چې په پوځي جگړه کې د سلگونو ميلاردو ډالرو په مصرف وړ و نه رسېدلی شول.

د دې لپاره چې امريکا په راتلونکي کې افغانستان هم د نورو اسلامي هېوادو په څېر په ځان پسې روان کړي، او پدې سيمه کې خپلو سياسي، عسکري او اقتصادي اهدافو ته د بي مقاومتې رسېدلو لپاره زمينه سازي وکړي امريکا د پوځي جنگ پر ځای سياسي فکري، رواني او اقتصادي جنگ ته دوام ورکوي، چې پدې لاره له لاندې وسائلو او اساليبو کار اخلي:

د ناپوځي جگړې شکل او وسائل

۱- د غرب ملګري په واک کې ساتل:

امريکا داسې خلك، سياسي جهتون، احزاب او ټولنې واک ته رسوي چې امريکا ته به د اوسني حاکم وضعیت د نه بدلولو ضمانت ورکوي، سيکولرزم به د فکر او (عقيدې) او ډيموکراسي به د نظام په حيث مني، او واک ته د رسېدلو يوازينی لار به د امريکا په خوښه انتخابات او سياسي جوړجاړی ګڼي.

دغه خلك به د (ډيموکرات اسلام) يا (امريکايي اسلام) پلويان وي، د جهاد، ولاء او براء او د امت د عملي وحدت پر مفاهيمو او نظرياتو به باور نه لري. په سياسي پلوراليزم، وطنيت او د نړۍ له کفارو سره د يوه مشترک نړيوال نظام په چوکاټ کې گوزاره کوي. د اسلام د اقتصادي نظام پر ځای به د کاپيټاليزم پر اقتصادي نظام چلېږي، او د (ګلوباليزيشن) په نامه د امريکا د نړيوال برلاسي په مقابل کې به د اسلام پر فکر او عقیده ولاړ موقوف نه لري.

دغه خلك به غرب ته دا ضمانت ورکوي چې اسلامي شريعت به نه تطبيقي، بلکې يوازې په يو څو ظاهري شکلياتو به د خلکو د تېر اېستلو هڅې کوي. له امريکا، ملګرو ملتو، ناټو، نړيوال بانک او په مجموع کې د دوې په اصطلاح له نړيوالې ټولنې سره به خپلو التزاماتو ته وفادار وي، ترڅو يې هغوی په رسميت وپېژني او ملاتړ او مرسته يې وکړي.

امريکا به هڅه وکړي دغو خلکو ته د چارو واګي د دې لپاره وروسپاري چې دلته د امريکا د خوښې مطابق حکمرانې وکړي، له امريکا سره امنيتي تړون امضاء کړي، د مجاهدينو په خلاف جگړې ته ژمن پاتې شي، د امريکا د اشغال د تېرو ديارلسو کلونو سياسي او فکري لاسته راوړنې لکه ډيموکراسي، سيکولرزم، د بنځو لپاره غربي ډوله آزادي، غربي

بشري حقوق، د شریعت پر ځای د وضعي قوانینو تنفیذ او د غرب لپاره د افغانستان تابعیت وساتي.

دغه خلك باید دینه هم ذهني او عملي تیاری ولري چې که د افغانستان غرب، جنوب او شرق په اوله مرحله کې د مجاهدینو په لاس سقوط وکړي نو دوی باید د افغانستان په شمال کې د غرب تر حمایت لاندې بله داسې یوه اداره جوړه کړي چې تر ډېره حده به د نشنلزم او سیکولریزم پر بنسټ ولاړه وي، او په منځنۍ اسیا کې به حکومتونه پدې وپروي چې که د دوی حمایت ونه کړي نو د افغانستان لخوا به هغوی ته د اسلامي فعالیت د ورغځېدلو خطر ورپېښ شي.

۲- له ناپوځي لارو د طالبانو د کمزوري کولو هڅې:

امریکا له سیاسي او استخباراتي لارو نوره هم هڅه کوي چې هغه خلك او کړي د منځلارو طالبانو په حیث رامنځته کړي چې یو وخت یې د خپلو شخصي او یا تنظیمي مصالحو د خوندي کولو لپاره د طالبانو په تحریک کې ځان ځای کړی وو خو وروسته چې د طالبانو قیادت په ټینګه د جهاد او د اسلامي شریعت پر سر له چا سره د نه جوړجاړي لاره ونیوه نو دغو په طالبانو کې ورننوتلو فرصت طلبه سیاسي لوبغاړو خپلې لارې بېلې کړې، او په یوه او بل نامه یې د یرغلګرو تر وزرو لاندې ځانته ځالي جوړې کړې، او یو په بل پسې یې د پردیو له گریوانونو سره راووتل.

امریکا، متحدین یې، د سیمې هېوادونه او ګاونډیان هېڅکله نه غواړي چې په افغانستان کې یو واقعي اسلامي حکومت قائم او په رښتني معنی شریعت ورکې پلی شي، ځکه چې دا به بیادسیمې د نورو مسلمانانو لپاره چې د غربي ډوله فاسدو سیکولرو نظامونو له فساد او استبداد څخه کړېدلي دي یو ماډل جوړ شي، چې هغوی به یې هم په خپلو هېوادونو کې د پلي کولو مطالبې او هڅې شروع کړي. نو دوی ټول به هڅي کوي چې یا رښتني طالبان د اسلامي حکومت او د شریعت د نافذولو له دعوی څخه تېر او په داسې یوه نظام یې قانع کړي چې یوازې نوم یې اسلامي وي او

نور هر څه ورکې د غرب په خوبه ترسره کېږي. او که رېښتني طالبان پر خپلې تگلارې او (جهادي حل) ټينگار کوي نو په مقابل کې به يې له بنوېدلو او خرڅو شويو اشخاصو د معتدلو طالبانو په نامه بله سياسي جبهه تشکيلوي چې پخواني (جهادي) او نني (ديموکرات) تنظيمونه، د روحانيت درواغجن مدعيان، يو څه معتدل سيکولران او د نړۍ او سيمې استخباراتي کړۍ به يې تر څنگ درېږي، او د اوږدې مودې لپاره به هڅه کوي چې رېښتني طالبان او د (جهادي حل) پلويان کمزوري، بدنامه کړي او د جهادي مقاومت په افاديت باندې يې شکمن کړي، ترڅو له دې لارې په افغانستان کې د غريبالنې، سيکولريزم او نيمه مسلماني په مقابل کې مقاوم ځواک کمزوري کړي او له غرب سره يې جوړجاړي ته اړ کړي.

۳- د جهادي فکر او عقيدې په خلاف منفي تبليغات:

امريکا او ملګرو يې په افغانستان کې خپلو پلويانو ته وظيفه ورکړې چې د جهاد او مقاوم فکر په خلاف دومره ډېرې ليکنې او تبليغات وکړي چې د اسلام ستره فريضة (جهاد) خلکو ته د وحشت، جنايت، وراني، اقتصادي بېرته پاتې والي او د تمدن د نه خپلولو په معنی ور معرفي کړي. د همدې مقصد د حاصلولو لپاره امريکا او ملګري يې په افغانستان کې هغه فکري او فرهنگي اشخاص او جهتونه تمويلوي او وسائل په لاس ورکوي چې په فکري او عملي لحاظ د فساد د مخنيوي په منظور د مسلح جهاد مخالفت کوي.

امريکا د دغو خلکو پراخ مالي او تخنيکي ملاتړ کوي، هغوی ته مطبوعاتي ادارې، مؤسسات، پوهنتونونه او نورې تعليمي ادارې ورجوړوي ترڅو په پراخه پيمانه په ټولنه کې د غربي افکارو او مفاهيمو د خپرولو لپاره کار وکړي.

۴- په افغانانو کې د مقاومت روحیه له منځه وړل:

امریکا او محلي ملګري یې هڅه کوي په افغانانو کې د مقاومت روحیه له منځه یوسي، ځکه چې ترڅو د مقاومت روحیه په افغانانو کې موجوده وي نو د پرديو په مقابل کې به مقاومت هم موجود وي. د مقاومت د روحیې د له منځه وړلو لپاره امریکایان، اروپایان او د هغوئ محلي ملګري له هرې لارې کونښن کوي چې ځوان نسل په لوبو، فیشن، موسیقۍ، اخلاقي فساد او د غربي افکارو پر خپلولو مصروف کړي. همدا اوس یې لوبو ته دومره زور ورکړی چې د (کرکټ) او (فوتبال) د مسابقو په ورځو کې یې تقریباً ټول افغانستان د مېډیا له لارې د هغو په کتلو مشغول کړی وي. او که په کومه لوبه کې یو څو بیسواده لندډر، له زده کړو تښتېدلې کوڅه ډبي چې دوئ ورته د ملي اتلانو نوم ورکوي له کومې بلې ډلې لوبه وګټي نو په هغه ورځ یې بیا نیم افغانستان په ګډاوو، ډول او سورنیو، بې بندوباریو او مسرفانه لمانځنو مصروف کړی وي، او ولس ته داسې روحیه ورکوي لکه افغانانو چې له دین او وطن څخه د دفاع کومه ستره معرکه ګټلې وي.

دا هر څه د دې لپاره تر سره کېږي چې ځوانان او نوی نسل له تعلیم، جهاد، کار او د اولویاتو له پېژندلو او مراعاتولو څخه په داسې څه مصروف وساتي چې ګټه یې یوازې دښمن ته رسېږي.

د لوبو، موسیقۍ او د ځوانانو او پیغلو ترمنځ د فساد د خپرولو ترڅنګ امریکایان او په افغانستان کې د هغوئ ملګرو ملیونونو ځوانانو ته په مخدراتو (شرابو، چرسو، پوډرو) د اخته کېدلو زمینه هم برابره کړې ده. او دا هرڅه داسې په سیستماتیک ډول تر سره کېږي چې په نتیجه کې یې په ملیونونو ځوانان د کار او جهاد لپاره د فکري استعداد د له لاسه ورکولو ترڅنګ بدني توانايي هم له لاسه ورکوي.

د افغانانو د تاریخ په هېڅ دور کې دومره ځوانان او نجونې په مخدراتو او له اخلاقي فساد او فحشاوو څخه په راپیدا شویو جسمي او رواني

مرضونو نه و اخته شوي لکه څومره چې د امریکایانو د اشغال په تېرو دیارلسو کلونو کې اخته شول.

د کابل ښار په خپل ټول تاریخ کې دومره پوډریان نه وو لیدلي لکه اوس چې یوازې د کابل د سیند پر غاړو هر چېري پراته وي.

د غرب پلوې مېډیا له لارې د موډ او فیشن خپلولو ته د خلکو او نوي نسل تشویقول د جهاد او مقاومت د روحیې د له منځه وړلو بله وسیله ده چې د رواني لاهاندۍ ترڅنګ یې افغاني ټولني ته خورا دروند اقتصادي تاوان هم وراړولی دی، او په لکونو خلک یې پدې کار کې یو له بل سره په سیالۍ اچولي دي.

د موډ او فیشن دغه مصرف که په تعلیم او د تخنیک په زده کړه کېدای نو اوس به نوي نسل ډېر څه زده کړي وای.

۵- د تعلیم نظام او نصاب د ټولني د غربي کولو لپاره د وسیلې په ډول

استعمالول:

د هغو ناپوځي وسائلو له جملې څخه چې امریکایې د جګړې په راتلونکې مرحلې کې کاروي یوه هم تعلیم ده. امریکا د افغانانو او افغانستان د تسخیر لپاره په لاندې شکلونو کې له تعلیم څخه کار اخلي:

(الف) امریکا په تېرو دیارلسو کلونو کې درې ځلې د افغانستان په تعلیمي نصاب کې بدلون راووست او له نصاب څخه یې د جهاد، دفاع، شهادت، غیرت، ازادۍ، اسلامي نظام، له کفارو څخه د کرکې، د اسلامي امت د یووالي او د دیني تعلیماتو او ساینسي اکتشافاتو تر منځ د ارتباط مفاهیم حذف کړل او پر ځای یې د سولې، دېموکراسۍ، د غریبانو له نظره د بشر د حقوقو، د ښځو د ازادۍ، د ښځو او نارینه وو ترمنځ اختلاط، موسیقي، گډا، د فرهنگ په نامه د زړو افغاني خرافاتي انگیزنو او رواجونو د راژوندي کولو، د غربي ډوله مدني ټولنو د معرفي کولو او رائجولو، د هیومنیزم د فلسفې له مخې ټولو انسانانو ته په یوه

سترگه د کتلو، له کفارو سره د یو ډول سیاسي، فرهنگي، اخلاقي او ټولنیزو ارزښتونو د خپلولو او د غربي او یا غرب پلوی شخصیتونو د معرفي کولو مفاهیم او مضامین ورځای کړل.

د تأسف ځای لا دا دی چې دا هرڅه یې د داسې خلکو په لاس وکړل چې ځانونه یې د اسلامي فکر مدافعین بلل، او د جهاد او هجرت په محیط کې یې د مهاجرینو او مجاهدینو په خیراتي پیسو ماسترۍ او دوکتوراوې واخیستې خو په آخر کې له خپل ټول علم او تجربې سره د اشغال د حکومت په ادارو کې د یرغلگرو تر څنګ ودرېدل.

امریکایانو د خپلې خوښې مفاهیم اکثره په ادبي، اجتماعي، تاریخي، فرهنگي او د مدني زده کړو په مضامینو کې ځای پرځای کړي دي، ترڅو په پراخه پیمانه د نوي نسل په ذهن کې ځای ونیسي.

(ب) د امریکایانو له راتللو سره د افغانستان د تعلیمي حریم دروازه د هر چا پر مخ خلاصه شوه او هر چا دلته د خپلې خوښې تعلیمي ادارې، شخصي مکتبونه، پوهنتونونه، لنډمهالي او اوږدمهالي کورسونه جوړ کړل، او په هغه کې یې خپل خپل نصابونه عملي کړل.

غربي هېوادونه او مؤسسات چې د دغو تعلیمي ادارو تر شا ولاړ ول له یوې خوا یې د افغانستان تعلیمي نصاب له اسلامي ارزښتونو محروم کړ، او لکه چې د اشغال د ادارې د پوهنې وزیر (فاروق وردګ) وايي په نصاب کې یې د شاملو دیني کتابونو د چاپ لپاره پیسې هم ورنه کړې، ترڅو نوی نسل د مکتب په نصاب کې هم د دیني کتابونو له شتون څخه محروم شي. او له بلې خوا یې د ټولني د شتمنې طبقې اولادونه د خپلو افغاني ملگرو په توسط په شخصي تعلیمي ادارو کې احتوا کړل، او هلته یې په واردو شویو پردیو نصابونو روزي.

دغه په پردیو نصابونو روزل شوی نسل به هماغه ډول افغانستان هم په راتلونکي کې د پردیو پر لار روانوي لکه څنګه یې چې د اسلامي نړۍ نور هېوادونه روان کړي دي.

(ج) امریکایانو د یوې سنجول شوې توطیې په ترڅ کې د افغانستان په خلکو داسې یو تعلیمي نصاب ور تحمیل کړ چې د اسلوب، تعلیمي مېتود او د معلوماتو د سوبې په لحاظ د افغانستان د اوسني جنګ ځپلي معارف د معلمنو او متعلمینو له سوبې او وضعیت سره مطابقت نه لري. د دې کار نتیجه دا شوه چې نه موجوده معلمین دغه د پردیو له لوري فرمایشي نصاب په سم ډول تدریسولی شي، او نه هم زده کوونکي له هغه څخه سمه استفاده کولی شي چې پدې ډول یې معارف، معلم، شاگرد او د هغوی د سرپرستان ټول له یوه ذهني اضطراب سره مخ کړل. او چې د لوړو زده کړو په وزارتونو او نظام کې اداري او اخلاقي فساد هم وسره ملګري شي نو نتیجه یې د (تعلیم) پر ځای (تجهیل) راوځي، چې همدغه د غرب اوږد مهاله هدف هم دی. ځکه چې غرب او د اسلام نور دښمنان نه غواړي چې افغانان دې پرمختګ وکړي، بلکې هڅه کوي چې د تل لپاره افغانان ځانته محتاج او له لاس لاندې وساتي.

۶- د معتدل اسلام او منحرف روحانیت له پیروانو کار اخیستل:

معتدل اسلام او غرب پلوي روحانیت دوه نورې هغه خطرناکې وسیلې دي چې امریکا او د هغې متحدین یې په افغانستان کې د رښتینو مسلمانانو او د غرب په خلاف د جنګېدونکو مجاهدینو په خلاف په سیستماتیک ډول په لاندې شکلونو کاروي:

(الف) غرب د خپلو تحقیقاتي مراکز د څېړنو او د خپلې زورورې مېډیا له لارې هڅه کوي مسلمانان هغه اسلام ته ور وېولي چې غریبانو په خپله ډیزاین کړی او (معتدل اسلام) یې بولي.

غرب د خپل معتدل اسلام لپاره د ځیني سیکولرو هېوادونو لکه (ترکیې، (اردن، (مصر، (تونس) او ځینې نورو غرب پلوه او له حقیقي اسلام څخه د پردیو شویو هېوادونو او تعلیمي مراکزو مثالونه وړاندې کوي چې د (الژهر) پوهنتون یې په سر کې دی.

امریکا همدا اوس په افغانستان کې د بېلابېلو سیاسي او دیني مؤسسو له لارې د یوه (بې جهاده)، (بې وسلې)، (بې ځانگړي هویته) او (بې شریعتنه) اسلام د خپرولو لپاره کار کوي، او د همدې مقصد لپاره یې پدې وروستیو کې د اوقافو وزارت د ۲۰۰۰۰۰ ملایانو روزنه او په کابل کې د (اعتدال) په نامه د دیني مرکز افتتاح ترسره کړل.

امریکا د دغه ډول لنډمهالو او اوږد مهالو پروژو له لارې غواړي په افغانستان کې د اسلام هغه فهم له منځه یوسي چې د هغه پر اساس افغانان په افغانستان کې د اسلامي نظام قائلول او د غرب په خلاف مقاومت کول غواړي.

(ب) امریکا او نور غربي هېوادونه او مشهور اشخاص په افغانستان کې له هغو تنظیمونو، دیني مراکزو، اصلاحي ټولنو، اسلامي ډوله راډیوگانو او ملایانو سره مرستې کوي چې د جهادي فکر مخالف دي، د (ولاء او براء) پر عقیده باور نه لري، او په افغاني ټولنه کې د (ارجائي فکر) د خپرولو لپاره کار کوي. غرب دغه جهتونه دپته هڅوي چې د غرب په خلاف جنگېدونکو مجاهدينو ته (خوارج) او (تکفیریان) وويي، او په ډول ډول نورو هغو نومونو یې یاد کړي چې د افغاني ټولني خلك ورڅخه کرکه کوي.

همدغه خلك چې مجاهدينو ته (تکفیریان) او (خوارج) وایي دوی بیا له غرب څخه د راواردو شویو فکري فتنو لکه ډیموکراسی، سیکولریزم، لبرالیزم، هیومنیزم، نیشنلزم، وضعي قوانینو او فکري ارتداد په هکله نه څه لیکي او نه یې وایي. او دا ځکه چې دوی په بېلابېلو مجالاتو کې له غرب سره فکري او عملي مشترکات او متبادل مصالح لري. امریکا غواړي د همدوی په واسطه د افغانانو له زړونو او ذهنونو د (جهاد) او (ولاء او براء) د عقیدې مفاهیم وباسي، او کرار کرار یې د سیاسي پلورالیزم ترڅنګ د دیني پلورالیزم پر لار هم روان کړي.

روحانیت، معنویت ته توجه، زهد، حسن خلق او دیني ارشاد ټول په اسلام کې مطلوب او مرغوب کارونه دي چې د اسلام علماؤ او مصلحینو تل ترسره کړي دي، او باید ترسره یې کړي، خو یو څه خلکو بیا دغه صفات او حیثیتونه د اسلامي تاریخ په اوږدو کې په درواغو او په ټولنه کې د دنیاوي وجاهت د ترلاسه کولو پخاطر کارولي دي، او پدې ډول یې پر (بې علمه) او (ساده لوحه) سپین زرو خلکو خپل تسلط ساتلی، او د هغوی شتمنی یې د نذرونو، شکرانو او قلنگونو په نامه ورڅخه ترورلي دي، او خپله یې ورباندې مست شاهانه ژوند تېرکړی دی.

دا چې دغه ډول خلکو تل د خوندونو ژوند تېرکړی، نو د خوندونو د نور تداوم لپاره یې له مشبهو جهتونو، گمراه حکومتونو، غربي استعمارگرو او په اسلامي هېوادونو کې له سیکولرو احزابو سره هم روابط او ایتلافونه جوړ کړي دي، او استعماري قوتونو هم د بېلابېلو سیاسي او مالي هدایاوو او رشوتونو په ورکولو د دوی خدمات حاصل کړي، او د دوی له نفوذ څخه یې د مسلمانانو په تسخیرولو او له جهاده د هغوی په منصرف کولو کې کار اخیستی چې مثالونه یې په عربي هېوادونو، شمالي افریقا، سوډان، د هند نیمې وچې او افغانستان کې ډېر ډېر ولیدل شول.

همدا اوس چې امریکا د اسلام او مسلمانانو په خلاف یوه لویه جگړه روانه کړې ده، او د مسلمانو هېوادونو رښتیني روحانیین، مجاهدین، علماء، طالبان او با احساسه مسلمان ځوانان د غربي یرغلگرو په خلاف په ټوله اسلامي نړۍ کې په جهاد بوخت دي، په همدغه ډول حالت کې دغه د (کمرشل روحانیت) مدعیان او (سیکولر ډوله پیران) د غرب له صلیبي ایتلاف سره ملگري دي، او د غربي لښکرو د صلیبي جگړې په تبلیغاتي او معنوي ډگر کې د مجاهدینو په خلاف د دیني ملیشو په رول کې لوبېږي.

امریکا په تېرو دېرشو کلونو کې ډېر دغه ډول درواغجن او سیکولر روحانیین په افغانستان او سیمه کې د خپلو توطیو د عملي کولو لپاره

وپالل او ویې کارول، او لا نور یې هم د ریښتینيو علماؤ، طالبانو مصدحينو او مسلحو مجاهدینو په خلاف کاروي.

په راتلونکې کې د طالبانو تحریک او د دوې جهادي فکر ته ریښتینی خطر هم د همدغو دوه مخو خلکو له لوري متوجه دی. همدوې به خلك د طالب پر جهادي مصداقیت شکمن کوي. همدوې به امریکا او غرب ته د طالب د نرمولو او سولې ته د آماده کولو تمې ورکوي، همدوې به د نوې نسل ځوانان د جهاد او جدیت له افکارو او ژوند څخه خرافاتي عقائدو او له غرب سره پیوند اخیستلو ته تشویقوي، او همدوې به د جهاد نظریه تحریفوي او ځوانان به د جهاد له جبهاتو او د علم له مدارسو څخه خپلو خرافاتي مراکزو ته وربولي.

که د غربي تحقیقاتي مراکزو لکه د (رنډکارپورېشن) او نور توصیو ته چې امریکا او غرب یې کړي وکتل شي نو وبه لیدل شي چې غربي یرغلگر دغو خلکو ته د خپلو دوستانو او ستراتېژیکو ملگرو په سترگه گوري، او کوبښ کوي چې د دوې په وسیله د ریښتیني روحانیت او جهاد د لاری لارویان له خپلې حقې لارې منصرف او منحرف کړي.

دغه خلك په هېڅ وخت کې د طالبانو د تحریک ریښتیني ملگري او خیرخواهان ندي. دوې پرون هم د خوندونو او منصبونو پخاطر له طالبانو سره ولاړ ول، خو کله چې خوندونه او منصبونه له لاسه و وتل نو سمدستي یې په بېلابېلو نومونو او حیثیتونو د دښمن صف ته ورتپو کړل. امریکا غواړي یو ځل بیا له همدغې دروازې د طالب په جهادي صف کې رخنه وکړي او له خپلې تگلارې یې واړوي.

۷- د مېډیا له لارې د فکرونو تسخیرول:

امریکا پدې پوهېږي چې د خپلو پوځي وسائلو او جنگي لښکرو له لارې د هر افغان کور ته نشي ورسېدلی چې هلته د هغوی په فکرونو، عقائدو او د ژوند په بڼه کې تبدیلی راولي، او هغه فطري کرکه او کینه یې له زړونو وباسي چې د غرب په خلاف یې لري. خو دغه کار بیا په ډېرې اسانۍ د

مېډیا له لازې کولې شي، ځکه چې تقریبا ټول خلک راډیو اوري، تلویزونونه گوري، د موبایل ټلفونو په واسطه فلمونه او نور تصویري معلومات ویني، او یوه زیاته برخه خلک کمپیوټر او انټرنټ هم استعمالوي، او په راتلونکي کې به د دغو وسائلو استعمال نور هم ډېر شي.

همدې اهمیت ته په پام سره امریکا او ټول غرب کوښښ کوي چې خپل افکار او نظریات افغانانو ته د برقي وسائلو له لازې ورسوي. که د نوري فایبر (کېبلي انټرنټ) پروژه رښتیا هم په ټول افغانستان کې تطبیق شي نو امریکا به له یوې خوا ټول افغانستان په ډېرې آسانی تر خپل فکري او فرهنګي تهاجم لاندې ونیسي او نوی نسل به له دیني ارزښتونو څخه پردی کړي، او له بلې خوا به د ټول افغانستان معلومات د همدې نوري فایبر (کېبل) له لازې د دوی لاس ته ورلوېږي چې دا بیا د لوی خطر خبره ده، ځکه چې افغانستان دا ظرفیت او ټکنالوژي نه لري چې خپله سایبر سیکورتي (انټرنټي امنیت) تأمین کړي.

امریکا همدا اوس د ۸۱ تلوېزونو او ۱۷۰ راډیويي سټیشنونو په ذریعه د افغاني ټولني په اجتماعي او اخلاقي ژوند کې دومره منفي بدلون راوستلی چې په تېره یوه پېړۍ کې یې ساری نه لیدل کېږي.

۸- د اقلیتونو پالل او نښلستي افکار تقویه کول:

امریکا د خپل دیارلس کلن اشغال په دور کې په افغانستان کې شیععه او اسماعیلي اقلیتونو ته ډېره توجه وکړه، هغوی یې منظم کړل، مؤسسات او د ښه ژوند وسائل یې ورته مهیا کړل، د افغانستان په اقتصادي او دولتي ادارو یې مسلط کړل، په سیاست کې یې د هغوی تر اصلي حجم زیاته برخه او ځای ورته ورکړ، او په فکري لحاظ یې د سیکولریزم او غربپالنې په فکر او په لوړو تحصیلاتو وروزل. امریکا دا هرڅه د دې په بدل کې ورته وکړل چې هغوی په مطلق ډول د یرغلګرو ترڅنګ ودرېدل، او په قطعي ډول یې د اشغالګرو په خلاف مقاومت ونه کړي.

همدارنگه امریکایانو په افغاني ټولنه کې نشنلستي افکارو ته وده ورکړه، او په تیوریک لحاظ یې د افغانستان د بېلابېلو قومونو باسواده ځوانان او د فکر او قلم خاوندان پدې مصروف کړل چې تر هرڅه زیات باید نشنلزم (قوم پرستی) ته ارزښت ورکړي، که څه هم چې د اسلامي عقیدې او احکامو سره په تضاد کې هم واقع شي.

دا چې نشنلزم یوه غربي مفکوره او نشنلستان په شعوري ډول غرب پلوي خلک دي نو امریکا همدوی د مجاهدینو په خلاف استعمالوي، او د همدوی په توسط د اسلامي نظام د قائمیدلو مخنیوی کوي. او همدا اوس هم ټول نشنلستان چې په هر قوم پورې اړه لري د یرغلگرو په صف کې ولاړ دي.

۹- حکومتی نقش ناحکومتی مؤسساتو ته سپارل:

د امریکا او غرب حکومتونه د افغانستان په اشغالولو کې د مستقیمې ښکېلتیا له امله د مجاهدینو لپاره مشروع اهداف ګرځېدلي دي. د هغوی پوځیان، جاسوسان، د هغوی محلي ملګري، د هغوی دفاتر او هر ډول پرسونل یې په افغانستان کې په خلاص مټ فعالیت نشي کولی. ځینې هېوادونو یې خپل پوځیان وپستلي، خو ناپوځي سیاسي، استخباراتي، روزنیز او د فکرونو د بدلولو ادارې یې لاتر اوسه پټ او ښکاره فعالیت کوي چې هره ورځ یې د تاثیر او فعالیت ساحه نوره هم تنګېږي. په ولسوالیو، ولایاتو او لویو ښارونو کې د مجاهدینو پراخ او مؤثر حضور د غربي او غرب پلوو ادارو لاسونه ورتړلي دي او کارکوونکي یې د سر د ساتلو په هڅه کې دي. دې وضعیت غرب د پټه اړکړی چې د افغانستان د لاندې کولو او دلته د خپل تاثیر د ساتلو لپاره د خپله ښکاره حضور استراتیژي د پټ او بالواسطه حضور په استراتیژي بدله کړي.

امریکا او ملګرو یې په تېرو دیارلسو کلونو کې په افغانستان کې تر ۴۰۰۰ زیاتې نادولتي مؤسسې ایجاد کړې وې. دغه مؤسسې دومره ډېرې او خپلسرې وې چې د کرزي د پخوانۍ کابینې د پلان وزیر رمضان

بشردوست ورڅخه تقریباً دوه زره مؤسسې په یوه ورځ لغوه کړې. خو دا چې افغانستان د غرب لخوا اشغال شوی، او د غرب لخوا افغانستان ته تخصیص شوې ۸۰٪ فیصده پیسې د همدې مؤسساتو له لارې د هغو اهدافو د حاصلولو لپاره مصرفېدلې چې غرب یې غواړي، نو ځکه خو د دې پر ځای چې د وزیر په امر مؤسسې له فعالیتته منع شي، بالعکس وزیر د مؤسساتو په امر له وزارتته برطرف کړای شو.

غربي نادولتي مؤسسې په حقیقت کې د غرب هغه لښکر دی چې پرته له جگړې د غرب لپاره د اسلامي نړۍ حکومتونه او ولسونه تسخیروي، او په سره سینه او دوامدار فعالیت ټول هغه مقاصد حاصلوي چې پوځونه یې له حاصلولو عاجز پاتې کېږي. او دا ځکه چې پوځي فعالیت او اشغال خاوره نیسي، خو د مؤسساتو فعالیت ولسونه، عقلونه، فکرونه او اقتصادونه اشغالوي. نو ځکه خو همدې اهمیت ته په پام سره غرب په افغانستان کې د خپل پوځي عقب نشینۍ تشه په نادولتي مؤسساتو ډکول غواړي.

د مؤسساتو د پټ او خطرناک رول د وضاحت لپاره یوازې دا مثال هم کافي دی چې کله طالبانو د خپل حکومت په وخت کې په کابل کې له میشتو مؤسساتو وغوښتل چې د ښار له گڼې گونې او د خلکو له منځه دې ډکابل د ښار په غرب کې د قرغې پر سړک ښکلي سیاحتي او د تازه هوا لرونکې ساحې ته ټول په یو ځای کې راجمع شي، او د دې کار هدف دا وو چې له یوې خوا ښار د دوی له فشار څخه خلاص شي، او له بل لوري یې طالبانو ته نظارت آسانه شي، خو مؤسساتو د خپلو دفترو بندولو ته پر هغه ځای ته په وړمنتقل کېدلو ترجیح ورکړه، ځکه چې هلته یې بیا پټ رازونه او پټ ملگري رسوا کېدل.

په افغاني ټولنه کې د غربي نادولتي مؤسساتو د خطرناک تاثیر تر ټولو لویه نمونه همدا د اوسني نظام منځته راتلل دي، ځکه چې د اوسني حکومت ډېرو وزیرانو، رئیسانو، سفیرانو، لوړپوړو چارواکو، والیانو،

ویاندانو، د مطبوعاتو او میډیا چلوونکو، د سنا او ولسي جرگې استازو، د تعلیمي ادارو مشرانو او د سیاسي احزابو رهبرانو او مشهورو څېرو د غرب په پرونیو نادولتي مؤسساتو کې کارونه کول، او همدغو غربي نادولتي مؤسساتو په تېرو څلورو لسيزو کې په افغاني ټولنه کې دومره کار او تأثیر کډاري کړې وه چې کله امریکا پر افغانستان د یرغل اړه وکړه نو په سلگونه زره افغانانو ورته په یوه او بل شکل د راتلو لاره هواره کړه. چا ورته د پیاده عسکرو وظیفه اجراء کړه، چا ورته جاسوسي وکړه، چا ورته د مېډیا له لارې د هغوی په گټه ذهن سازي وکړه، چا ورته دولتي او نا دولتي ادارې وچلولې، او چا ورته د هغوی لپاره جنگېدونکی پوځ، پولیس، استخبارات، ملیشې او اربکیان جوړ کړل، او ښه په خوند یې د غربي یرغلگرو خدمت وکړ.

غربي نادولتي مؤسساتو د کمونستانو اوروستانو په خلاف د افغانانو له جهاد سره هم یوه خطرناکه لوبه وکړه، او هغه لوبه داسې چې غربي مؤسساتو په ډېر مهارت د مجاهدینو او مهاجرین له منځه پوه، باتجربه، د لوړو تحصیلاتو لرونکي، د قومونو مخور او با نفوذه خلک، مشهور قومندانان، لیکوالان، فرهنگي او تأثیر گذاره خلک، د پوهنتونونو استادان او نور هغه با استعداده خلک چې باید د جهاد صف ورباندې قوي شوی وای یو یو ټول کړل، او په خپلو ادارو کې یې په کار وگومارل. دې کار د جهاد او هجرت صف ته دوه ستر نه جبیره کېدونکي زیانونه ور واړول، او هغه دا وو چې یو خو یې د جهاد صفوف او مهاجرین د کار او سرپرستی له خلکو محروم کړل، چې د دوی ځای بیاپه جهاتو کې نا اهلو خلکو، چرسیانو، لوچکانو، بې هدفه او خرڅېدونکو جنگیالیو او پاتکیانو ونیوه چې هم یې جهاد بدنام کړ او هم یې ولس وکړاوه. او بل زیان یې دا وو چې دکار خلک مو څه په آگاهانه او څه هم په نا آگاهانه ډول د غرب په خدمت کې واقع شول.

امریکا اوس بیا غواړي خپل نا تکمیل شوی پوځي اشغال د همدغو نادولتي مؤسساتو په لاس تکمیل کړي، که څه هم چې دا کار به لس پنځه لس کاله نور هم واخلي. او په همدې مقصد خو امریکا د ۲۰۱۵م کال لپاره په افغانستان کې د جنگ بودیجه یوازې ۷۹ ملیونه ډالره ټاکلې، خو د ناپوځي فعالیتو د جاري ساتلو لپاره یې دوه ملیارده او شپږ سوه ملیونه ډالره تخصیص کړې او کانګرس ته یې د منظورولو په مقصد وړلېږلې ده.

په افغانستان کې د غربي نادولتي مؤسساتو په اړه به دا یو ډېر ساده تصور وي چې یوازې هغه مؤسسې دې تر څارنې لاندې ونيول شي (نصرانیت، یهودیت او نورو باطلو نظریو ته خلک وربولي). او دا ځکه چې غرب اوس دینونو ته پر دعوت ترکیز نه کوي، هغوی اوس په خپله عملاً نصرانیت پرې اېښی دی، یهودیت یوازې د یهودانو دین دی، او هغوی نه غواړي چې بل څوک دې ورکې داخل شي، او نورو باطلو عقائدو ته هم غریبان په ښکاره مسلمانان نه وربولي.

نن د غرب لپاره تر ټولو مقدس دین او مقدس ارزښتونه چې تر نصرانیته هم ورته ډېر ارزښتمن دي هغه (دیموکراسي، د بشر حقوق، د ښځو آزادي او له نارینه وو سره په هر څه کې د هغوی مساوات، د وضعي قوانینو حاکمیت، سیکولریزم، لیبرال تعلیم او د کاپیټالزم اقتصادي نظام) دي. او په اسلامي نړۍ کې یې خپل ټول مؤسسات او د مدني ټولنو منظومه هم د همدغو اهدافو د تحقق لپاره په کار اچولي دي، او دا ځکه چې هغوی د همدغو ارزښتونو له لارې پر اسلامي نړۍ خپل تسلط ټینګ کړی دی. نو هره هغه مؤسسه چې په هر پټ او ښکاره ډول د دغو اهدافو لپاره کار او فعالیت کوي هغه خطرناکې مؤسسې دي چې مسلمانان باید د دښمن په سترګه ورته وګوري، او پداسې ډول استفاده ورڅخه وکړي لکه له اور څخه چې څوک استفاده کوي.

امریکا له تېرو دوو کلونو راهیسې د داسې پلانونو پر جوړولو کار کوي چې څنګه خپلې پروژې او پروګرامونه دمحلې قراردادیانو، ملکانو، روحاني ډوله مشرانو او د خصوصي تعلیمي ادارو د چلوونکو له لارې عملي کړي.

د غربي هېوادونو او امریکا پټو او ښکاره توطیو او د اسلامي نړۍ د هېوادونو د ما بعد الاستعمار پېچلي او په غرب پورې تړلي وضعیت ته په کتلو او په افغانستان او سیمه کې د امریکا اقتصادي او ستراتېژیکو اهدافو ته په پام سره سرې په زغرده دا ویلی شي چې امریکا په آسانه د افغانستان په یو مخیز ډول پرېښودلو ته زړه نه ښه کوي، او له افغانستانه د قواوو وېستل یې په پوځي جگړه کې د شکست حقیقت ته د تسلیمېدلو او د خپل جگړه ځپلي اقتصاد له رگونو د نورې وینې د درولو د عملي هڅې په معنی دي.

پدې کار سره امریکا یوازې د جگړې له له اور او ستومانی ځان هوسا کوي، خو له افغانانو څخه د خپلې ماتې د انتقام د اخیستلو لپاره به خپلې ناپوځي جگړې او په افغانستان کې د اسلامي نظام د مخنیوي هڅو ته نور هم زور ورکوي. غرب د اسلامي هېوادونو د نیولو او د مسلمانانو د تسخیرولو اوږده تجربه لري چې له صلیبي جگړو شروع شوې او د اندلس د سقوط، استعماري جگړو، استشراقي څېړنو، پر اسلامي نړۍ د سیکولرو او مستبدو نظامونو د تحمیل، د نوي نړیوال نظام د تسلیط، او د نړۍ د نیونې په مقصد د گلوبالیزشن د نظریې د جبري تنفیذ په څېر مراحل یې طې کړي دي، او لانور هم د غرب فکري او څېړنیز مراکز د مسلمانانو د تسخیرولو په مقصد د پلانونو او دسیسو په جوړولو شپه او ورځ کار کوي.

د غرب په اړه زموږ ډېر ساده دی، موږ مقابله او بری یوازې د جگړې په ډگر کې گڼو، او لدې ناخبره یو چې غرب څنگه په خپل سیاسي او اسخباراتي استعداد او مهارت زموږ د پخواني جهاد تنظیمونه، په لکونو مسلح مقاومت کوونکي، جهادي رهبران او د تېر جهاد قهرمانان په خپل صف کې ودرول، خپل ټوپک یې د هغوی پر اوږه کښېښود، او د غرب په خلاف جنگېدونکي رېښتیني مجاهدین یې هدف وگرځول؟

د اوسني روان جهاد رهبرانو ته په کار ده چې د غربي یرغلگرو او د هغوی د پالیسیو په اړه کافي مطالعه ولري، او ټولې هغه لازې وپېژني چې دښمن له هغو څخه راداخلېږي. ترڅو داسې نشي چې دښمن د دروازې له لارې ووځي خو دکرکۍ له لارې بېرته راننوخې.

ملي وحدت د چا له ليد لوري؟

د ټولنو اصلاح او فساد د افکارو زيربنده ده، که د ټولني فکر فاسد شو نو ټولنه ورسره فاسدېږي، او که د ټولني فکر سالم وو نو بيا ټولنه، د ټولني افراد، راکړه ورکړه او معاملات يې ورسره سمېږي. د ټولني اصلاح او فساد په فکرونو پورې تړاو لري، او فکرونه داسې ندي چې په کوم ځای کې را وټوکېږي نو په همدغه ځای کې دې منحصر پاتې شي.

کله په يوه ځای کې کوم د خير فکر را وټوکېږي هغه بيا نورو ټولنو ته ور خپور شي نو د ډېرو نورو ځايونو خلک ورسره سم شي، او کله بيا د خير فکر بل چېرته راپيدا شي او هغه دلته راوړسېږي او زموږ ټولنه ورسره سمه او افراد مو صالح شي، او کله بيا - الله دې نه کړي - زموږ په ټولنه کې بد او خراب مفاهيم راپيدا شي او بيا نورو خلکو او ټولنو ته خپاره شي، او کله د نورو خلکو فاسد او خراب افکار زموږ ټولني ته راشي او زموږ خلک او ټولنه ورسره مفسده شي. نو د ټولنو اصلاح او فساد د فکرونو په اصلاح او فساد پورې اړه لري.

افکار او مفاهيم راواردېږي او صادرېږي، زموږ ټولني ته په تېرو سلو کلونو کې ډېر پردي افکار او مفاهيم راصادر شول، او يا د دې ځای پردي پالو راورد کړل، او د هغو لپاره يې په مېلېا، پوهنتونونو، تعليم او تربيه، نصاب او د ټولني په عمومي ذهنيته کې دومره کار وکړ چې پردي مفاهيم موږ ته خپل بنسکاره شول، او د هغو پر بنا مو پالېسۍ جوړې کړې او لوی تصاميم مو ونيول.

حکومتونو او سياسي اشخاصو او احزابو افغانستان ته پردي مفاهيم، پردي عقايد او حتی پردي دينونه را وارد کړل، پرافغانانو يې وروتپل، د

هغوئ نویو نسلونو ته یې ورتلقین کړل او په قوانینو او نصاب کې یې ور داخل کړل، چې په دې کار یې ټولنه د فساد او پردې پالنې خواته بوتله.

د مفاهیمو جگړه:

کفار د تل لپاره کوشش کوي چې په مختلفو بڼو او قالبونو کې خپل افکار اسلامي ټولنې ته ورداخل کړي، او بیا دومره د هغو لپاره تبلیغات کوي چې بالاخره مسلمانې ټولنې دغه وارد شوی افکار خپل گڼي، له هغو څخه دفاع کوي، او د هغو پر بنا خپله ټولنه تنظیموي، په تقاضا یې له خلکو سره تعامل کوي، او وگړو ته د هغو له مخې مجازات او مکافات ورکوي، چې د دې ټولې سلسلې شروع له فکرونو کېږي.

که نن په نړۍ کې جگړو ته وگورو نو وینو چې اتیا فیصده جنگ فکري او یوازې شل فیصده یې د توپ، ټانگ او بم جنگ دی. نړیوال پر فکري جگړو په ملیاردونو ډالر مصرفوي.

کله چې امریکا افغانستان اشغال کړ نو دلته یې تر اتیا زیات تلویزوني چپلونه او تریو سل او پنځه اویا پورې راډیو یې ستیشنونه پداسې یو هېواد کې چې یواځې لس فیصده خلک یې برېښنا لري جوړ کړل. افغانان تر هرڅه زیات ډوډۍ، پله، مکتب، سړک، معلم او کتاب ته ضرورت لري، خو دوی ورته راډیویي او تلویزوني ستیشنونه جوړ کړل، دا څه معنا لري؟ د دې معنا دا ده چې کافران وایي چې زه به خپل افکار، نظریات او پروگرامونه په هره وسیله باندې چې وي هر کور او هر فرد ته رسوم.

افغانانو ولیدل چې د امریکا له راتگه مخکې د بي بي سي راډیو خپرونه نیم ساعت وه، خو وروسته یې بیا شپه او ورځ خپرونې شروع کړې. همداسې د امریکا غږ راډیو نیم ساعت سهار، نیم ساعت ماښام، او پنځلس دقیقې په غرمه کې خپرونې لرلې، خو اوس شپه او ورځ خپرونې لري. د دې مقصد دا دی چې غرب غواړي خپل نظریات، افکار او د خپل ژوند بڼه زموږ ټولنې ته د تبصرې، خبر، مضمون، ډرامې، سندري، بحث او مرکې په اشکالو ورتلقین کړي، ترڅو یې د ټولنې هر فرد واوري.

غربي راډيوگانې د خپلو مفاهيمو د بيان او رسولو لپاره ډمان، ملايان، د پوهنتون استادان، سياست پوهان، لوبغاړي، او د ټولني د ټولو طبقو خلك د دې لپاره ورغواړي او په لسگونه ساعته وخت په اختيار كې وركوي چې د بيلابيلو خلكو په ژبه خپل افكار خلكو ته ور ورسوي.

د مفاهيمو جگړه خطرناکه جگړه ده، او موږ د تل لپاره د تورې جگړه گټلې، خو د مفاهيمو په جگړه كې پاتې راغلی يو. او پاتې ځكه راغلی يو چې موږ د فكر جگړې تياری نه لرو.

که نن وگورو نو وینو چې د اوه پنځوسو په شاوخوا کې اسلامي مملکتونه په دنيا کې وجود لري چې تقريبا يو نيم مليارد مسلمانان ورکې اوسېږي، خو په دوی کې نوي فيصده يې په غرب پسې روان دي. پدې معنا چې چا د دوی قانون منلی، چا يې نظام منلی، چا يې مکتب منلی، چا يې يونيفارم او موډ او فيشن منلی، چا يې عسکري نظام منلی، چا يې نصاب منلی، چا يې ادبيات او موسيقي منلې، چا يې رسم او رواج منلی، او چا يې د ژوند بڼه منلې ده او ټول په دوی پسې روان دي. او که څوک پدې پاتې خلکو کې په اسلام باندې په عمل کې کلك ولاړ دي نو هغوی بيا وروسته پاتې، ناپوه، تنگ نظري او ترهگر گڼل کېږي.

موږ به تر هغه د مفاهيمو په جگړه کې له ماتې سره مخ يو چې تر څو مو د مفاهيمو په جگړه کې بریا ثابته کړي نه وي.

ملي وحدت يوه پردی اصطلاح

د هغو پردیو مفاهيمو له جملې څخه چې د افغانانو په سياسي ادبياتو کې ډېر کارول کېږي يو هم د (ملي وحدت) اصطلاح ده. ډېر ځله موږ اورو چې بايد (ملي وحدت) ټينگ کړو، له (ملي وحدت) دفاع وکړو... د (ملي وحدت) لپاره دا کار وکړو. او يا داسې او هغسې بايد ونه وايو او يا ونه کړو چې (ملي وحدت) مو پرې خرابيږي. ډېر ځلې ځينې خلك نو خلك لدې امله د ځينې اسلامي مفاهيمو له بيانولو منع کوي چې ملي وحدت پرې خرابيږي، او يا له جهاده خلك منع کوي چې ملي وحدت ورباندې

خرابېږي. راځئ پدې ځان پوه كړو چې (ملي وحدت) څه ته ويل كېږي او څه مفهوم افاده كوي؟

راځئ چې د ملي وحدت مفهوم لږ تجزيه كړو چې له څه شي جوړ دی، څه معنا لري؟ اسلام پدې اړه څه نظر لري؟ او موږ د مسلمانانو په حيث او بيا د يو داسې ولس په حيث چې جهاد يې كړی، د اسلام په لاره كې يې تر دوه ميليونه زيات شهيدان وركړي او هجرتونه يې منلي دي ددغه مفهوم په تړاو څه موقف ولرو؟ آيا ملي وحدت ومنو كه يې ونه منو؟ و يې ستايو او كه و يې غندو؟ دفاع ترې وكړو او كه يې رد كړو؟

د ملي وحدت تعريف:

د (ملي وحدت) اصطلاح له دوو لفظونو جوړه شوې ده چې يو يې (ملي)، او بل يې (وحدت) دی. د (ملي) كلمه له ملت نه اشتقاق شوې ده، او يا يې ملت ته نسبت شوی دی، او د (وحدت) معنی يووالی دی، چې د دواړو تركيبې معنی هغه وحدت دی چې اساس يې ملت دی. يعنې هغه شی چې خلك يې سره يو كړي دي هغه ملت دی. پدې معنی چې دا اقتصادي يا نظرياتي ديني وحدت نه دی، بلكې هغه وحدت دی چې بنياد يې ملت دی.

ملت څه ته وايي؟

دا چې ملت څه ته ويل كېږي؟ اصلي خبره هم په همدې كې ده، ځكه چې كله موږ ملت وپېژنو نو بيا (ملي وحدت) هم پېژنو. خود ملت د پېژندلو لپاره بايد دا خبره واضح كړو چې د ملت تعريف د چا له ليدلوري وكوو؟ ځكه چې ملت په اسلام كې يو مفهوم لري، او په نورو نظامونو يا په اروپايي تعريفونو كې بل مفهوم لري. نو مونږ د كوم تعريف پر اساس ملت جوړوو؟ د اروپايي تعريف مطابق ملت منو او پر اساس يې وحدت راولو، او كه د اسلام د تعريف مطابق ملت جوړوو او پر اساس يې وحدت راولو؟

د ملت لغوي معنی:

ملت یو عربي لفظ دی او لغوي معنا یې طریقه ، قانون او لاره ده. په عربي کې وایي: (طریق ممل) یعنی هغه لاره چې خلك ورباندې ډېر تللي راغلي وي. د انبیاوو عليهم السلام ملت ته به هم ځکه ملت ویل کېدل چې انبیا عليهم السلام په عین تگلاره ډېر ډېر تللي راغلي دي. نو د ملت لغوي معنی طریقه او قانون ده.

د ملت شرعي معنی:

په شریعت کې ملت (دین) ته ویل کېږي، هغه دین چې الله را لیرلی دی او انبیاوو عليهم السلام خپلو امتونو ته رسولی دی. امام قرطبي د ملت په اړه داسې وایي: (اسم لما شرعه الله فی کتبه علی السنة رسله) یعنی ملت هغه څه ته ویلی کېږي چې الله تعالی د شریعت په توګه د خپلو پیغمبرانو په ژبه رالېږلي وي.

راځئ چې د ښه وضاحت لپاره د قران کریم څو آیتونو ته ځیر شو:

۱- الله تعالی فرمایي:

﴿وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ﴾ البقرة: ۱۳۰

(څوک به وي چې د ابراهیم له ملتته مخ اړوي مګر هغه چې خپل ځان یې بېعقل کړی وي).

دلته د ابراهیم علیه السلام له طریقي، منهج او دین نه په (ملته) سره تعبیر شوی دی. امام ابن کثیر رحمه الله د دې آیت په تفسیر کې وایي: (عن ملته إبراهيم أي عن طریقتو و منهجه) یعنی د ابراهیم علیه السلام له ملت نه د هغه علیه السلام تگلاره او منهج مطلب دی.

۲- په بل آیت کې الله تعالی د ملت او دین کلمې سره مترادفې ګڼلې، لکه چې فرمایي: ﴿قُلْ إِنِّي هَدَيْتَنِي رَبِّيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ [الأعام: ۱۶۱].

په قرآن کریم کې ملت یوازې د اسلام دین ته نه دی ویل شوی، بلکې د کفر دین هم د ملت په نوم یاد شوی لکه چې الله تعالی د یوسف علیه السلام په ژبه د هغې زمانې د کفارو دین د ملت په نامه یادوي: ﴿إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ

لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ﴾ [یوسف: ۳۷].

(بې شکه ما د هغو خلکو (ملت) پرې ایښی چې پر الله ایمان نه راوړي او همدوی له آخرت نه هم منکر دي).

دلته یې د کافرانو له دین څخه په (ملت) سره تعبیر کړی. همدارنگه الله تعالی د مشرکانو د قول حکایت کوي چې هغوی هم دین ته

ملت ویل، الله تعالی فرمایي: ﴿مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلَّا

أَخْتِلَاقٌ﴾ [ص: ۷].

د قریشو مشرکانو به رسول الله صلی الله علیه و السلام ته ویل چې: (دا ستا خبرې او طریقه خو په بل دین کې موږ نه وه اورېدلې، دا خو تا له ځانه جوړه کړې).

لوی مفسر امام مجاهد او امام قتاده وايي چې له (الملة الاخرة) څخه یې مقصد د قریشو شرکي دین وو، او ځینې نورو علماوو ویلې چې مراد یې ورڅخه (نصرانیت) وو. یعنی ای محمده! (صلی الله علیه و السلام) دا کومې خبرې چې ته کوې دا خو د قریشو په پخواني ملت یا دین کې نه وې، او نه د نصرانیت په دین کې موجودې وې، دا خو تا له ځانه جوړې کړې دي.

همدارنگه الله تعالى د يهودو او نصاراوو دينونو ته هم ملت ويلي دي، الله تعالى فرمايي:

﴿وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَبِيعَ مِلَّتَهُمْ﴾ البقرة: ۱۲۰.

(او يهود او نصاری به لاپخکله هم له تانه راضي نشي تر هغه چې د دوی ملت ونه مني). يعنی د دوی تگلاره، نظريات او دين ونه مني.

د اصحاب کهف په کيسه کې چې الله تعالى بيان کړې ده د هغوی له خولې هم حکايت کوي چې هغه يو يې نورو ته وايي چې کفار به مو خپل دين ته

ور وگرځوي: ﴿إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ

فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدًا﴾ الكهف: ۲۰.

(که دغه خلك په تاسو باندې خبر شي نو تاسې به سنگسار کړي او يا به تاسو بېرته ور وگرځوي خپل دين ته، بيا به نو کله هم کامياب نشئ).

د شعيب عليه السلام مشرک قوم به هم خپل شرکي دين ته (ملت) وايه

لکه چې الله تعالى فرمايي: ﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ

لنُخْرِجَنَّكَ يَشُعِيبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا﴾

الأعراف: ۸۸

(دوی شعيب (عليه السلام) ته وويل چې يا به تا او ستا ملگري له دې کلي شړو او يا به بېرته زمونږ ملت ته راگرځئ).

نو په دې ټولو آيتونوکې د (ملت) اطلاق په دين باندې شوی دی، او دا مفهوم ورکې په صراحت سره ښکاري چې د (اسلام دين) د مسلمانانو (ملت) دی، او د (کافرانو دينونه) د کافرانو (ملتنه) دي.

د (ملي وحدت) مفهوم د شریعت له نظره:

دا چې د ملت معنی هم د لغت په لحاظ او هم د قرآن کریم او احادیثو په رڼا کې (دین) ده، نو پر همدې اساس د (ملي وحدت) معنی هم (دیني وحدت) دی. نو له همدې امله د (ملي وحدت) شرعي معنی داده چې ټول هغه خلک چې د یوه دین پیروان وي هغوی په خپلو کې سره (ملي وحدت) لري.

نو د دې اسلامي تعریف له مخې هر مسلمان شخص که هغه پښتون دی، که تاجک، که امریکایی، که چینایی او یا که له کوم بل قوم څخه وي او د نړۍ په هر گوټ کې وي خو چې (لا اله الا الله، محمد رسول الله) وايي، باور ور باندې لري، او شرائط یې پر ځای کوي، هغه د دې ملت جزء دی او موږ له هغه سره (ملي وحدت) لرو، او هر مسلمان د دې (ملت) فرد دی.

خو پوښتنه دا ده چې آیا موجود سیکولر نظامونه او اشخاص دغه ډول د (ملي وحدت) تعریف او حکم له مسلمانانو سره مني؟ معلومه خبره ده چې هغوی کله هم د (ملت) لپاره دغه اسلامي تعریف او مصداق نه مني.

د (ملي وحدت) پورتنی تعریف د کوم شخص د فکر زېږنګنده نه دی، بلکې د قرآن کریم واضح مفهوم دی، خو د سیکولرېزم (بې دینۍ) پیروان یې ځکه نه مني چې هغوی د ملت تعریف د اسلام له نظره نه بلکې د معاصرو سیکولرو اروپایانو له لیدلوري کوي چې په لاندې ډول دی:

(ملي وحدت) د سیکولرانو له نظره:

سیکولران د (ملت) لپاره د اسلامي تعریف پر ځای د اروپایانو تعریف مني او دهمغه تعریف له مخې له خلکو او ټولنو سره تعامل کوي.

اروپایان (ملت) داسې تعریفوي:

د اکسفورډ قاموس چې په ټول غرب کې یو منل شوی او معتمد قاموس دی ملت په دې ډول تعریفوي:

Nation: a large community of people usually sharing a common history, culture, and language and living in a particular territory and under one government.

د دې تعريف حاصل دادی چې : (ملت د خلکو له هغې لويې ټولنې څخه عبارت دی چې په يوه محدوده سيمه کې تر يوه سياسي نظام لاندې اوسېږي او په خپلو منځونو کې مشترکه ژبه، مشترک تاريخ او مشترک فرهنگ لري).

په پورتنی تعريف کې په قطعي ډول د (دين) ذکر نشته. که د پورتنی تعريف لپاره په افغاني ټولنه کې مصداق جوړوو نو: د افغانستان مسلمان، هندو، مرتد شوی نصرانی، کمونست او نور نا مسلمان اقلیتونه باید ټول یو (ملت) وگڼو. او دا هغه څه دي چې په ښکاره له اسلام سره ټکر کې دي.

قران خو کمونیستان، سیکولران، مرتدین، او نور کافران د مسلمانانو دښمنان گڼي. نو موږ ولې باید له هغوی سره (ملي وحدت) ولرو؟ خو پورتنی تعريف ته په کتلو سره هر کافر چې د افغانستان تبعه دی زموږ د ملت فرد گڼل کېږي. او نه شو کولی چې د افغانستان یو کافر تبعه ته ووايو چې ته زما د ملت فرد نه یې.

یو امریکایي مسلمان چې په امریکا کې اوسېږي، او بل مسلمان چې په افغانستان کې اوسېږي د قرآن کریم له مخې دواړه د یوه (ملت) غړي دي، او په خپلو کې سره (ملي وحدت) لري، خو د اروپایي تعريف له مخې دوی دواړه د جلا جلا ملتونو غړي دي.

د تأسف ځای دا دی چې په افغانستان او نورې اسلامي نړۍ کې نظامونو او فکري جهتونو مسلمانانو ته (ملت) او (ملي وحدت) د غربي سیکولر تعريف له مخې ور تلقین کړی او تعريف کړی دی، او د (ملت) او (ملي وحدت) تعريف یې له هغه تصویره وپستلی دی چې لغت او اسلامي شریعت یې وړاندې کوي.

سیکولرانو دا هر څه د دې لپاره کړي چې د کافر او مسلمان تر منځ د فرق کولو نظریه له منځه یوسي، او ټول د داسې یوه ملت افراد وگڼي چې عقیده ورکې د پېژندګلوی معیار نه وي، بلکې کافر او مسلمان دواړه ورکې مساوي حیثیت لري. له همدې امله خو نظامونه دلته د هر هغه فکر او نظریې مخنیوی او مخالفت کوي چې خلک د کفر او اسلام پر اساساتو سره وېشي.

د (ملي وحدت) د اروپایي تعریف پلویان او له هغوی څخه متاثره او له دین څخه ناخبره اسلام ته منسوب خلک هم خلکو ته تو صیې کوي چې په مسلمانو هېوادونو کې به د کمونستانو، لبرالانو، نیشنلستانو او د نورو کفري او غلطو نظریاتو د پیروانو په خلاف به د دینمنۍ دریځ نه نیول کېږي او د منحرفو عقایدو مخنیوی به یې ځکه نه کېږي چې له دې کارونو (ملي وحدت) ته صدمه رسېږي.

په پورتنۍ معنی (ملي وحدت) یو طاغوت دی چې تر هرڅه محترم او مقدس گڼل کېږي. او دا نظریه یو داسې بوت گرځېدلې چې د هغې پیروان یې عبادت کوي او تر الله، رسول، قرآن، عقېدې، اخلاقو او ټولو دیني ارزښتونو یې لوړه گڼي!

موږ د مسلمانانو په حیث د (ملي وحدت) کوم تعریف اختیار کړو؟

د اروپایانو پورتنی تعریف به بنایي هغو خلکو ته د منلو وي چې (دین) ته هېڅ اعتنا نه لري، ځکه چې د هغوی له نظره د هر چا معبود د هغه خپل هوی او هوس دی، او د هغوی په عرف کې د دین منل او نه منل یو شخصي کار دی. خو د اسلامي شریعت له مخې د (ملي وحدت) اروپایي تعریف مردود او یوه کفري نظریه ده. که موږ ځانونو ته مسلمانان وایو او اسلام خپل دین گڼو نو باید د (ملت) تعریف هم له اسلامه واخلو.

اسلامي شریعت ملت (دین) او (تگلارې) ته وایي او هر څوک چې له موږ سره په دین کې شریک وي موږ له هغو سره (ملي وحدت) لرو. نو پر دې اساس مسلمانان ټول یو (ملت) دي، او کافران نور ملتونه دي چې د

واحدې جغرافيې، واحد سياسي نظام او د مشترکو ژبو او مصالحو يو والی موږ له هغوی او هغوی له موږ سره يو ملت نشي گرځولی، او نه د مسلمانانو او هغوی تر منځ (ملي وحدت) راوستلی شي.

نو پر همدې بنسټ موږ مسلمانان که هر چېری یو ټول سره يو ملت یو، او مسلمان ماليزیایي، مسلمان روسی، مسلمان امریکایي مسلمان افغان ټول د يو ملت افراد دي. هر څوک مو چې سره بېلوي هغه له اسلامه ناخبره او یا زموږ دښمن دی. موږ یو امت او یو ملت یو، ځکه الله تعالی موږ ته

فرمایلي دي چې: ﴿مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّكُمُ الْمُسْلِمِينَ﴾ الحج: ۷۸.

(ستاسو د پلار ابراهيم ملت دا وو، او هغه تاسو مسلمانان نومولي یاست).

موږ هغه خلک څنگه په خپل ملت کې شريك وېولو چې زموږ دین او عقیده نه مني، زموږ ازادي نه مني، زموږ د دښمن د بیرغ تر سیوري لاندې درېږي او زموږ د دښمن ټوپک په موږ پسې را اخلي، خو موږ یې بیا هم یوازې د دې لپاره په خپل ملت کې وگڼو چې د وینې او خاورې شراکت راسره لري؟! او یا د دې لپاره چې زموږ په ژبه غږېږي؟!

آیا موږ د خپلې ژبې لپاره خپل قرآني مفاهیم پایمال کړو؟! آیا د (ولاء او براء) عقیده چې په حقیقت کې د ایمان (محک) دی پریږدو چې ملي وحدت پرې خرابېږي؟! آیا د اروپایي تعریف لپاره د اسلامي لارښوونو مخالفت وکړو؟!

د پردیو مفاهیمو او نظریاتو رانجېدل په اسلامي ټولنو کې خطرناک حدته رسېدلي دي. او مسلمانان یې تر ډېره حده بې لاری کړي او له خپلو عقایدو او اوصیلو اسلامي مفاهیمو لري کړي هم دي.

ملي وحدت که سياسي وحدت؟

د اروپایي تعريف مطابق پورتنې وحدت ته که د (ملي وحدت) پر ځای (سیاسی وحدت) وویل شي نو بې ځايه به نه وي، ځکه چې په سياسي وحدت کې کافر هم له مسلمانانو سره په یو هېواد کې یو ځای اوسېدی شي، خو د هر چا حکم او حیثیت به خپل خپل وي. رسول الله صلی الله علیه وسلم هم له کفارو سره یو سیاسي تړون کړی وو، او د اسلامي شریعت له مخې (اهل الذمه) هم د مسلمانانو د سياسي نظام په دائره کې ژوند کولی شي، او خپل حقوق، وجایب او مسؤلیتونه لري.

د پای خبرې:

د بنمن غواړي د مسلمانانو په منځ کې د (ولاء او براء) یا د اسلام پخاطر د دوستۍ او د بنمنۍ مفاهیم د مسلمانانو له ذهنونو وباسي. او د همدې لپاره یې اکثره اصطلاحات داسې جوړ کړي چې د مسلمان او کافر تفاوتونه له مینځه وباسي، لکه نړیوال قوانین، نړیواله ټولنه، نړیواله محکمه چې د (گلوبلائزیشن) مفهوم یې د ټولو خلاصه ده، او هغه په دې معنی چې د ټولې نړۍ خلک دې یوه عقیده، یوه نظریه، یو نظام او یو ډول معیارونه ولري.

همدا رنگه لکه چې په پیل کې مو یادونه وکړه، د بنمن د خپلو افکارو او مفاهیمو د راصادولو لړۍ دومره په قوت سره پیل کړې او مسلمانو ټولنو ته یې تر هغه وخته ورتلقین کوي چې دغه پردې مفاهیم ورته بیا پردې نه بلکې خپل بنکاره شي، او مخالفت یې ونه کوي. او که بل څوک یې هم په وړاندې راپورته شي نو دوی ته دې بد بنکاره شي.

موږ ته د مسلمانانو په حیث ضروري ده چې د نظریاتو په منلو او او د اصطلاحاتو په کارولو کې ډېر دقیق او ډېر محتاط و اوسو، ځکه چې الله تعالی پدې هکله په قرآن کریم کې مسلمانان د کفارو د اصطلاحاتو له کارولو منع کړي دي، او ورته یې فرمایلي چې د (راعنا) د کلمې پر ځای د (انظرنا) کلمه ووايست، ځکه چې لومړۍ کلمه د یهودو (اصطلاح) وه او بد مقصد یې درلود، که څه هم چې په ظاهره یې له دوهمې سره په معنی کې فرق نه درلود.

د (مورچل) مجله په افغانستان کې د غرب د ماتې عيني شاهد او د

روان جهادي تاريخ امين

د صليبي غرب د يرغل په مقابل کې د جهاد بېلابېل عسکري، فرهنگي، فکري او سياسي مورچلونه خپل نقش لري چې د هر مورچل ساتونکي د دښمن په مقابل کې په پوره صبر، استقامت او درايت آگاهانه مقابله کوي، او د غرب په لاس د افغانستان د مستعمره کېدلو د مخنيوي او په هغه کې د اسلامي نظام د قائمولو لپاره د دې هېواد مسلمان بچيان د جهاد او قربانۍ په ميدان کې د دښمن مقابلې ته تياروي.

که له يوه لوري مجاهدينو دښمن په پوځي ډگر کې له ماتې سره مخ کړ او دا دی اوس يې تېبستې ته اړ کړی، نو له بل لوري د جهاد په صف کې د قلم او فرهنگ د سنگر خاوندانو د جهاد د فکري، فرهنگي، مطبوعاتي او د رواني (روحي) جگړې مورچلونه داسې وپالل او د مقابلې لپاره يې تاوده وساتل چې دښمن يې د سلگونو راډيويگانو، تلویزونونو، انټرنټي ويبسايټونو او د زرگونو کرابي او پردي پالو ليکوالو، شاعرانو، مسلکي او نامسلکي ژورناليستانو او په سلگونو د فکري، فرهنگي او تحقيقاتي مراکزو په لرلو مقابله ونه کړای شوه.

د جهاد د مطبوعاتو فکري او فرهنگي فعاليتونو د الله تعالی په فضل او بيا د دې فعاليتونو د ترسره کوونکو او منظموونکو مجاهدينو په مټ وکولی شول چې د يوه داسې نړيوال کفري ائتلاف په مقابل کې د ملت ځوانان د مقابلې لپاره ودروي چې په ميلاردونو ډالره يې زمونږ د مسلمان ولس د تسخيرولو په لاره کې مصرف کړل.

معاصرو جهادي مطبوعاتو هم د جگړې مشروعيت او حقانيت ثابت کړ، او هم يې د مقابلې لپاره د يو بادرکه ځوان نسل روزنه وکړه. هم يې د دښمن توطيې رسوا کړې، او هم يې خپل ولس او خپلو مجاهدينو ته په

پراخه پیمانه د اسلام فکري ادبیات وړاندې کړل، او پداسې حال کې یې دکفري نړۍ له مطبوعاتي جریانونو سره سیالي وکړه چې وسائل، مادي امکانات، مسلکي تجربه او دکار لپاره د اطمینان او استقرار فضا یې د دښمن له وسائلو او مجهز وضعیت سره د مقایسې وړ نه وو.

د جهادي مطبوعاتو په کتار کې چې په خاص ډول د (مورچل) جهادي مجلې کوم ستر مسؤولیت تر سره کړ هغه یو بې مثال مسؤولیت دی چې تر پېړیو پېړیو به یې اثر پدې خاوره او ولس کې پاتې وي، او د راتلونکو نسلونو مجاهدین، مبارزین او مؤرخین به یې د احسان پورې وي.

د (مورچل مجلې) د دې تر څنگ چې خپل ولس او خپلو مجاهدینو ته یې دیني، جهادي او اجتماعي مفید مضامین وړاندې کړل تر ټولو مهم او ستر کار یې دا وکړ چې د غرب په خلاف د وران جهاد په جریان کې یې د ټولو جهادي علمیاتو تفصیلات په مستند ډول په خپله غېږه کې داسې خوندي کړل چې د هر عملیات ځای، وخت، حجم، دښمن ته ور اووښتي تلفات او په عملیاتو پورې اړوند نور جزئیات ورکې په دقیق ډول توثیق شوي دي.

(مورچل مجلې) د روان جهاد د پېښو او پوځي جریانونو د عیني شاهد په توګه د راتلونکو نسلونو تاریخ لیکونکو، فرهنگیانو، څېړونکو او مؤلفینو ته داسې یو باعباره او مستند آرشیف پرېښود چې د امریکا د جنایاتو او د دې ولس د اسلامي مقاومت هر اړخیز تصویر ورکې په رانه ډول داسې خوندي شوی چې هېڅ معاند به ورڅخه انکار ونه کړای شي.

د مورچل جهادي مجلې په حقیقت کې د یوه ستر مجهز تحقیقاتي مرکز کار تر سره کړی، او د هېواد له ګوټ ګوټ څخه یې د دې لویې جګړې د عملیاتو ټول جزئیات یوازې د یو څو تنو قلمي او مطبوعاتي سنگر دارانو په لاس په دومره لویه پیمانه راټول کړي او توثیق کړي دي چې که دا کار کومې غربي تحقیقاتي ادارې کولای نو باید په سلګونو مامورین، ښه ډېر

اتصلاحي او ترانسپورتي وسائل او د هر کال لپاره په لسگونو ميليونه ډالره بوديجه يې لرلې.

د دې لوی او ستومانوونکي کار په دقيق او منظم ډول ترسره کول پدې دلالت کوي چې د دې (مورچل) ساتلونکي د خپل کار په جهادي، علمي او تاريخي اهميت پوه دي، او پدې لار کې يې هرې سختۍ او ابتلا ته خپله د صبر او استقامت اوږه ورکړې ده.

د دې (مورچل) ساتونکي که له يوې خوا ډېر ډېر د تقدير وړ او د دعاوو مستحق دي نو له بلې خوا د دوستانو له مشورو مستغني او د ناقدانو له نيوکو پورته هم ندي. نو په همدې اساس زه هم د داسې يو چا په حيث چې د جهاد جريانات او د هغو مطبوعاتي بهير څارم چې پدې لړ کې د (مورچل) مجله هم په دقت سره لولم او کله ناکله يو نيمه ليکنه هم ورته کووم دې (مورچل) او د هغه ساتونکو ته لاندې څو يادونې او سپارښتنې وړاندې کووم:

۱ - سره لدې چې د (مورچل) مجله د روان جهاد د پېښو او جريانونو د تاريخ په توثيق او تدوين کې ستر مسؤليت ادا کوي، خو بيا هم (مورچل) هسې لکه چې له نامه يې ښکاري يوه (عسکري) مجله نه بريښي. او دا ځکه چې د مجلې د مضامينو په برخه کې پوځي مضامين يا نشته او يا هم ورکې کله ناکله په ډېر سطحې ډول يو څه راغلي وي.

د مجلې د مضامينو په برخه کې زياته برخه فقهي، عمومي ديني، تاريخي او سياسي مضامين وي، او دا پداسې حال کې چې د اسلامي امارت فرهنگي کميسيون د همدغه ډول مضامينو لپاره درې نورې (څرک)، (شهامت) او (حقيقت) په نومونو مجلې هم لري.

ښه به دا وي چې د (مورچل) مجله لکه چې له نامه يې ښکاري يوه پوځي تعليمي مجله وي، او ډېر اهتمام يې د اسلام پر پوځي تاريخ، د اسلام د پوځي فاتحينو او د هغوی پر جنگي کارنامو، پر پوځي، امنيتي او استخباراتي علومو او فعاليتونو، پوځي استحکام، د عسکري پېښو او

جنگي عملياتو پر پوځي تحليل، په ولس کې د مقاومت د فرصتونو او وړتياوو پر پيدا کولو او غښتلي کولو، مجاهدينو ته د جنگي تکتیک او تخنيکي مهارتونو په وربښودلو، د دښمن پر هراړخيزې پېژندگلوۍ، د دښمن د جنگي او ستراتيجيکو انگيزو او مقاصدو پر تشخيص، په هېواد کې د دښمن د داخلي ملگرو پر معرفۍ او د هغوی د هويت او د هغوی د مقاصدو د ماهيت پر تشریح، مجاهدينو ته يې د خپل قوت او د دښمن د ضعف د نقطو پر وربښودلو، د رواني (روحي) جگړې پر اساليبو او د تبليغاتي او فکري جگړې لپاره په مجاهدينو کې د وړتياوو پر پيدا کولو او پاللو وي.

د دغه ډول مضامينو او موادو د برابرولو لپاره بايد له پوځي ماهرينو، پوځي ارواپوهانو، د عسکري علومو له استادانو او د حربي پوهنتونو له تعليمي نصابونو څخه استفاده وشي.

دا چې مجاهدين اوس پداسې وضعيت کې ندي چې د پوځي روزنې لپاره دې حربي پوهنتونونه، پوځي اکاډمي او تعليمي غونډونه ولري، نو په کار ده چې د پوځي روزنې دغه تشه تر يوه حده که څه هم چې په تيوريک شکل هم وي د (مورچل) مجلې له لارې ډکه شي. پدې کار سره به له يوې خوا په پراخه پيمانه په مجاهدينو او د ولس په ځوانانو کې د دښمن په مقابل کې پوځي وړتيا پيدا شي، او له بل لوري به (مورچل) يوازې د جهاد د تاريخ د توثيق يوه مجله نه وي، بلکې په رښتيا به هم يو (عسکري مورچل) او روزنيزه مجله وي.

۲ - همدا اوس د اسلامي نړۍ له بېلابېلو سيمو مجاهدين په انټرنيت کې ډېرې قوې عسکري خپرونې او مجلې لري، که د مورچل د مجلې مسؤلين د همدغو جهادي عسکري مجلو له چلونکو سره خپلې تعليمي او مطبوعاتي هڅې همغږې کړي او د هغو له ليکوالانو څخه د پوځي علومو او مضامينو په ډگر کې استفاده وکړي نو مورچل به په لږ وخت کې دغه تشه هم په ښه ډول ډکه کړای شي.

د امت علماء او د هغوی پوځي لیکنې او نظریات د امت مشترکه هستي ده چې باید په هر هېواد کې له هغو څخه د هماغه هېواد د حالاتو او تقاضاوو مطابق کار واخیستل شي. همدغه کار په طب، صنعت، تخنیک او نورو ټولو ډگرونو کې په نړۍ کې دود دی.

۳- دا چې د (مورچل) مجلې د امریکایي او نورو غربي یرغلگرو په خلاف د مجاهدینو په لښکرونو زره عملیات په دقیق ډول په خپله غېږه کې خوندي کړي دي نو د دغو معلوماتو د لاپېر مؤثریت او خونديتوب لپاره مې د دې مورچل سنگردارانو ته دا وړاندیز دی چې د مورچل د مجلې د ټولو گڼو د جهادي عملیاتو د خبرونو د برخې محتوی چې تیار په کمپیوټر کې ورسره شته په یوه منظم او علمي شکل چې د هر ولایت برخه ورکې جلا را ټوله شوې او د تاریخونو تسلسل یی د کلونو او میاشتو پر اساس رعایت شوی وي په یوه یا څو جلدونو کې هم چاپ کړي او هم یې د کمپیوټري برقي کتاب E book په ډول ترتیب کړی، او کېدای شي دې کتاب ته (د یرغل او مورچل) او یا کوم بل مناسب نوم ورکړ شي، نوېدې کار سره به د دې ستر جهاد د مورچل ټولې لاسته راوړنې په کتابي شکل خوندي شي، او دغه کتاب به دیو لوی علمي او تاریخي سند او ماخذ په ډول د افغانانو د جهاد او د غرب د ماتې عیني شاهد وي. کتاب به کتابخانو او علمي مجامعو ته لاره پیدا کړي، او د راتلونکو ډېرو نسلونو لپاره به د پرديو په مقابل کې د مقابلی یو سرمشق او الهام بڼونکی مرجع وي.

موږ که پرون هم د بېلابېلو تنظیمي سیاسي مجلو ترڅنګ دغه ډول یو د جهاد د سترو پېښو واحد مورچل درلودلای نو نن به مو د ولس له حافظې څخه د روسانو او کمونستانو په مقابل د ستر جهاد د سلکونو زره سترو کارنامو تاریخونه نه وتل، او نه به هم د امریکا په لاس د جوړې ادارې د تعلیمي نصاب او اساسي قانون په مقدمو کې هغه ستر جهاد د یوه (ناورین) او (تېرو ناخوالو) په نامه نه یادېدل. او نه به هم نن غرب پلوی

سیکولرو د دې ولس د دېرشو کلونو جهادونه او قربانۍ د تعلیمي نصاب له تاریخه په آسانه حذفولی شوی.

د پرونی جهاد د تاریخونو او سترو کارونامو د خوندي کولو لپاره د هغه جهاد په پای کې ډېرو (استادانو!!؟)، (فرهنگیانو!!؟) او مشهورو تنظیمي لیکوالانو له اسلامي مؤسسو څخه (د جهادي دائرة المعارف) د جوړولو په نامه ښې ډېرې پیسې (نوش جان) کړې، خو په عمل کې یې نه یوازې دا چې څه ونه کړل، بلکې لږل له یوې مخې د غریبانو لخوا په جوړو شویو مؤسساتو، تحقیقاتي مراکزو او نشراتي ادارو کې منسجم شول، او اوس د هغوی لپاره په کار اخته دي.

نو د دې لپاره چې دغه ترڅه تجربه یو ځل بیا تکرار نشي ښه به داوي چې د دې ستر جهاد سترې کارنامې په خپل لاس په داسې حال کې په خپله خوندي کړو چې لا تر اوسه د غرب او نورو مغرضو کړیو د تحریف او تبدیل گوتې ندې وراوږدې شوي.

د اسلامي امارت فرهنگي کمیسیون او د (مورچل) سنگرداران که دغه کار هم همداسې په امانت او متانت وکړي لکه چې دغه تاریخونه او پېښې یې راټولې کړې او توثیق کړې دي نو د دې جهاد له عظیم تاریخ سره به یې ستر احسان کړی وي.

۴- دا چې د (مورچل) مجلې لاله پخوا څخه په خپله غېږ کې د (انځوریز مورچل) په نامه د مجاهدینو د بریاوو او د دښمن دماتي واقعي صحني خوندي کړې دي نو په کار ده چې د مورچل اداره او یا هم فرهنگي کمیسیون له همدغو عکسونو سره د دښمن د ماتې او د هغه د تلفاتو د صحنو په زرگونو نور عکسونه ملگري کړي، او هم د هري صحني د وضاحت لپاره د هغې د اړوندو معلوماتو مختصر نوټ ورسره ولیکي او بیا یې پر ښه کاغذ په رنگین او مجلد ډول په څو ژبو کې چاپ کړي او هم یې په انټرنټ کې خپور کړي نو دا به د جهاد د بریاوو او د دښمن د ماتې یو داسې تاریخي او مستند شاهد وي چې هېڅوک به انکار ورڅخه نشي

کولی. دا کار د دې ترڅنګ چې خپل خاص معنوي او فرهنگي ارزښت لري په افغانستان، سیمه او نړۍ کې د خرڅلاو بڼه مارکېټ هم لرلی شي. په پای کې د دې مورچل پالونکو، ساتونکو او ټولو سنگردارانو ته له الله تعالی څخه د مزید توفیق غوښتونکی یم، الله تعالی دې نور هم د دوی په نیتونو کې اخلاص، په عزم کې رسوخ، په کار کې برکت او په قلم کې زور او تاثیر پیدا کړي. آمین.

د جهادي خپرونو پر مفاهیمو د نوي غور ضرورت

پر افغانستان د امریکا تر بیرغ لاندې د غرب یرغل یوازې د افغانانو پر خاوره او سیاسي استقلال یرغل ندی، بلکې دا یو هر اړخیز یرغل دی چې د خاورې د نیولو او د افغانانو د سیاسي استقلال د سلېولو تر څنګ د افغانانو دین، فکر، اخلاق، ټولنیز جوړښت، ټولنیز ارزښتونه او د آزادۍ غوښتنې او آزادۍ پالنې روحیه یې هم تر گوزار لاندې نیولې ده، ځکه چې یرغلګر پوهېږي چې همدغه دیني، اخلاقي او ټولنیز ارزښتونه دي چې تل یې افغانان د دښمن په خلاف د مقابله په صف کې درولي دي.

پدې جګړه کې چې د خاورې آزادول او د سیاسي استقلال بېرته ګټل له افغانانو څومره هلې ځلې او قربانۍ غواړي له دین، فرهنگ او ټولنیزو ارزښتونو څخه دفاع له افغانانو څخه تر هغو ډېرې علمي، فکري، فرهنگي او نورې لارښوونکې او څېړنیزې هلې ځلې او ستړیاوې غواړي. ځکه چې زموږ جګړه د کوم شل او بې فرهنگه دښمن په خلاف نه ده، بلکې موږ د داسې دښمن په خلاف په جګړه اخته یو چې د خپل علم، فکر، فرهنگ، ټکنالوژۍ او پراخو او دقیقو پلانونو او سیاستونو په زور یې تقریباً ټوله نړۍ لاندې کړې ده. له همدې امله باید زموږ جهادي مطبوعات او زموږ فکري ادبیات زموږ د جهاد او مبارزې د لارې په لارویانو کې دا وړتیا پیدا کړي چې هم د جګړې په ډګر کې په مېړانه او شعوري ډول د دښمن مقابله وکړای شي، او هم په پوهه، مهربانۍ او حکمت خپل ولس په ځان پسې روان کړای شي.

زموږ مطبوعات او خپرونې باید د اسلامي نړۍ په خلاف د روانې هر اړخیزې صلیبي جګړې په تر ټولو خطرناکې مرحلې کې د جهاد بهیر لا ځپاند کړي، او د مجاهدینو د لارښوونې په مقصد هغوی ته داسې خپرونې

ولري چې د هغوی ارمانونه، تگلاره او اهداف ورته روښانه کړي، او له دینمن سره د تعامل لپاره داسې لارښود ورته وړاندې کړي چې د (ولاء او براء) ټولې غوښتنې او احکام ورکې په رانه ډول بیان شوې وي. دغه ډول خپروني له انحراف څخه د جهاد او مجاهدینو د ژغورلو وسیله او د جهاد د لارویانو او مؤمن ولس شدید ضرورت دی، ځکه چې په ټوله نړۍ کې د دینمن مېډیا او مطبوعاتو د امریکا او نړیوال صهیونیزم د طرحه شوو پلانونو پر اساس د اسلام او جهاد د مفاهیمو په تحریف پسې راخیستې ده.

غربي او په اسلامي هېوادونو کې په غرب پورې تړلې مېډیا او مطبوعات ټول هڅه کوي چې د اسلام مفاهیم داسې تحریف، تفسیر او تعبیر کړي چې له مسیحیت، مادیت، لیبرالیزم او ډیموکراسۍ سره یې هېڅ توپیر پاتې نشي. او جهاد چې په اسلام کې تر ټولو لوړ عبادت (ذوره سنام الإسلام) دی په (تروریزم) او (ورانکاری) بدنام کړي، تر څو د اسلامي امت ځوانان پر دغه عبادت بې باوره او له خپل امت څخه د دفاع کولو د مسؤلیت له احساس څخه یې د انحرافونو، مادیاتو او شهوتونو په لور بې لارې کړي.

غرب د مسلمانانو په خلاف په فکري جگړې او د اسلام او جهاد د شرعي مفاهیمو په تحریف کې یوازې نه دی، بلکې ډېر شرعي علم ته منسوب د اسلام له روح څخه ناخبره ملایان، مفتیان، پیران، د مدارسو مسؤلیان او تش په نامه د اسلامي تنظیمونو منسوبین یې هم له ځان سره ملگري کړي دي، او د هغوی په وسیله د امت ځوانان او عام ولس د مجاهدینو له مرستې او ملاتړ څخه ایساروي، تر څو د یرغلگرو کفارو په مقابل کې جنگېدونکي مجاهدین د مسلمان امت له ملاتړ څخه محروم کړي.

د دینمنانو له طرفه د اسلامي او جهادي مفاهیمو د تحریف د مخنیوي ترڅنګ دپته هم شدید ضرورت لیدل کېږي چې پخپله مجاهدین او د اسلامي نظام د قائمولو لپاره مبارزین د اسلام په حقیقت ځانونه بڼه پوه

کړي، مجاهدینو ته د جهاد شرعي حیثیت واضح کړای شي، او د جهاد او فکري مبارزې د هرې مرحلې اهداف او تگلارې ورته تشخیص او بیان کړای شي، ترڅو په پوره بصیرت او درایت د دښمن هر اړخیزه مقابله وکړي، او د حالاتو لوړ او ځوړ هغوی د جهاد له دوام څخه ستومانه نه کړي.

زموږ جهادي خپرونې باید له سطحیت څخه ووځي او د لاندې اهدافو او مقاصدو لپاره بڼه پراخه او ژور کار وکړي:

۱ - جهادي خپرونې باید کونښن وکړي چې افغان مجاهد ملت د اسلام او جهاد له حقیقي مفاهیمو او مقاصدو نور هم بڼه باخبره وساتي، او پدې هکله د اسلام د دښمنانو لخوا د اسلامي شریعت او جهاد په خلاف راولاړو شوو شکوکو او شبهاتو ته شرعي علمي او منطقي ځواب ووايي. ځکه چې دښمنان هڅه کوي د ډول ډول وسوسو او شبهاتو په مطرح کولو نوی نسل د اسلامي شریعت د تطبیق او د جهاد د فریضې په اړه شکمن کړي، او بالعکس یې له دښمن سره (سولې)، (د جهاد پرېښودو)، (ډیموکراسۍ) او نورو غربي افکارو او نظریاتو د وربللو له لارې د اسلام په مخالفت کې یې په خپل صف کې ودروي.

۲ - جهادي خپرونې باید نوي نسل ته د دې حقیقت وضاحت وکړي چې جهاد د الله ﷻ له لوري یوه لویه فریضه ده چې مسلمانان شرعاً د هغې په ترسره کولو مکلف دي. او هم باید دا حقیقت خلکو ته څرگند کړي چې مسلمانان ټول یو امت دي او اسلامي نړۍ د هغوی مشترک کور دی چې له هغه څخه دفاع او په هغه کې د اسلام د نظام حاکمول د ټولو مسلمانانو مشترک مسؤلیت دی، او پر همدې اساس د ټولې نړۍ ریښتني مجاهدین په خپلو کې سره وروڼه، د یوه هدف خاوندان او د یوې لارویان دي.

ټولې هغه هڅې چې مسلمانان یو له بله سره بېلوي، او ټول هغه استعماري پلانونه چې اسلامي نړۍ یې وېشلې او ټوټه ټوټه کړې ده په حقیقت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو اساسي عوامل دي چې

مسلمانانو ته د هېڅ اعتبار وړ نه دي، او د هغو دله منځه وړلو لپاره هم آهنگ کوښښونه یو شرعي ضرورت او د وخت مېرمه تقاضا ده.

د اسلامي نړۍ مجاهدین شرعاً پدې مکلف دي چې د نړۍ په هر ګوت کې د خپلو مظلومو او مستضعفو مسلمانو وروڼو مرستې ته د امکان تر حده ځان ور ورسوي او د سیمې مجاهدین هم باید ورغلي مجاهدین د حالاتو او امکاناتو په پام کې نیولو سره سم په خپلو صفونو کې تنظیم کړي. دا داسې یو شرعي حکم دی چې تر ټولو سیاسي او سیمه ییزو مصالحو باید لوړ وګنل شي، الله ﷻ د مسلمانانو د دغه شرعي مسؤولیت په اړه

فرمایي: ﴿وَإِنْ أَسْنَصِرْكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ

قَوْمِ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِثْقَۃُ الأَنْفَالِ: ۷۲.

ژباړه: (او که چېرې مؤمنان له تاسې څخه په دین کې مرسته وغواړي نو پر تاسو د هغوی مرسته کول فرض دي، خو د هغه قوم په مقابل کې نه چې ستاسې او د هغوی تر منځ کوم د جګړې نه کولو تړون موجود وي).
رسول الله ﷺ هم فرمایي:

(المسلم أخو المسلم، لا یخونه، ولا یكذبیه، ولا یخذله، ولا یظلمه، ولا یسلمه، كل المسلم على المسلم حرام، عرضه، وماله، ودمه، التقوى هاهنا - وأشار إلى القلب - بحسب امریء من الشر أن یحقر أخاه المسلم) رواه مسلم.

ژباړه: (مسلمان د مسلمان ورور دی، نه به خیانت ورسره کوي، نه به درواغ ورته وايي، نه به یې دښمن ته یوازې پرېږدي، نه به ظلم ورباندې کوي او نه به یې دښمن ته ورسپاري. د مسلمان هر څه پر بل مسلمان حرام دي، ناموس یې، مال یې او وینه یې. تقوی دلته ده - او بیا یې زړه ته اشاره وکړه - د یو چا لپاره همدا شربس دی چې خپل مسلمان ورور سپک وګڼي).

دښمنان غواړي مجاهدین د قومونو، سیمو، فقهي مذاهبو او د فکر پر بنسټ پر بېلابېلو ډلو وویشي، اهداف او توجهات یې یو له بل څخه بېل معرفي کړي، پداسې حال کې چې غریبان بیا په خپله د یو ځای کېدلو او په خپلو منځونو کې د سرحدونو د له منځه وړلو په لور ور روان دي. شرقي او غربي اروپا چې یو وخت یوه له بلې سره په اوږدې جگړې کې اخته وې اوس یې تقریباً ټول اروپایي هېوادونه په یوه (اروپایي اتحاد) کې سره یوځای شوي چې مشترک پارلمان، مشترکه سکه، مشترک پوځي تړون او د اسلام په خلاف مشترک موقف لري، او په مشترک ډول په ټوله اسلامي نړۍ کې د حقيقي مسلمانانو په خلاف جنگېږي.

۳ - جهادي خپرونې باید مسلمانان وهڅوي چې په ټولې نړۍ کې د مسلمانانوله ملي او نړیوالو قضایاو څخه دفاع وکړي، او هم په افغانستان او سیمه کې د ټولو هغو سیاسي، فکري، اجتماعي، اقتصادي، ادبي، فرهنگي او نورو تشکیلاتو په اړه چې د اسلام دښمنو ځواکونو او هېوادونو له لوري رامنځته شوي خپلو لوستونکو ته کره معلومات وړاندې کړي، او د هغوئ له هغو پروگرامونو، توطیو او فعالیتونو خپل مسلمان ولس خبر کړي چې له اسلام او اسلامي نظام سره یې د مخالفت لپاره دلته په کار اچولي دي، ترڅو د پردیو لخوا دغه گومارل شوي (سیکولر) عناصر مسلمانانو ته رسوا شي، او د تباه کوونکو فعالیتونو مخه یې ونیول شي. او دا ځکه چې نن کفارو ټوله اسلامي نړۍ د هغو اشخاصو، مؤسساتو، حکومتونو او فکري جهتونو په مټ د ځان لپاره تسخیر کړې چې ځانونه مسلمان او د اسلامي امت برخه بولي خو کار د کفارو لپاره کوي.

۴ - جهادي خپرونې باید اسلامي ادب ته د ودې ورکولو او د ځوانو لیکوالو، شاعرانو، ادیبانو او مفکرینو د استعدادونو د غوړېدا لپاره د زمينې د برابرولو په مقصد په پراخ ډول کار کول له خپلو مهمو اهدافو څخه وگڼي، او د ځوانو استعدادونو پر مخ د مسلمان ولس د احساساتو او

ارمانونو د اظهار او بیان جرأت من منبرونه رامنځته کړي، ترڅو وکولای شي د منحرفو، پردي پالو، خرڅو شویو، کرایي، مبتدلو او د غرب لخوا د توظیف شویو شاعرانو او لیکوالو د زهر شیندلو مخه ونیسي، او مسلمانان ته یې ټولنه د هغوی د ترجمه شویو، وارداتي او زهرجنو لیکنو له منفي تاثیره وژغوري.

۵- د مسلمانانو ټولنو پر فکري حریم د غرب د فرهنگي یرغل مقابله هم باید د جهادي خپرونو له مهمو اهدافو څخه وگنله شي، او پدې ډگر کې باید د اسلامي فکر بډایه او اصیل فکري ادبیات د ځوان نسل مخې ته کېښودل شي ترڅو د غرب د سیکولرو او الحاد ځپلیو وارداتي افکارو او نظریاتو مقابله وکړای شي.

همدا اوس په افغانستان کې د اشغالگر صلیبي اتحاد هر شریک هېواد خپلو اهدافو ته د رسېدلو او افغانانو ته د خپل فرهنگ د راصادرولو په مقصد په مرکز او بېلابېلو ولایاتو کې په لسگونو مطبوعاتي ادارې، راډیوګانې او تلویزیونونه جوړ کړي، او په زرګونو لیکوالان، خبریالان او د قلم خاوندان یې ورکې په کار ګومارلي دي، ترڅو د افغانستان په فکري او فرهنگي اشغال کې د یرغلګرو مرسته وکړي. دغه خرڅ شوي لیکوالان او د رسنیو او مطبوعاتو خاوندان پداسې یو لوی خیانت او ملي جرم کې اخته دي چې ضرر یې په افغانستان کې اسلام او مسلمانانو ته د صلیبیانو تر پوځي جګړې ډېر خطرناک دی.

جهادي خپرونې باید هڅه وکړي چې په خپل فکري او مطبوعاتي جهاد د هېواد مطبوعاتي ډگر چې د پرديو لخوا اشغال شوی بېرته ازاد کړي، او ملت ته هغه مفاهیم او معلومات وړاندې کړي چې د مؤمن ملت د آزادۍ روحیه تمثیل کړي، دیني، ملي، تاریخي او اجتماعي ارزښتونه یې خوندي کړي، او د راتلونکي لپاره د اسلامي نظام تر سیوري لاندې د آزادۍ، خپلواکۍ، پرمختګ او سالمې پوهې په لوري د هېواد د بچیانو لارښوونه وکړي.

د جهادي خپرونو په صف کې باید ټولو هغو پوهو، دردمنو با احساسه لیکوالو، مطبوعاتیانو، ناشرانو، د اسلام د خپرولو په لار کې پانگوونکو او د فکر او شرعي علم خاوندانو ته ځای ورکړ شي چې مسلمانان ټول یو امت او اسلامي نړۍ د هغوي مشترک کور گڼي، او له هغه څخه دفاع او په هغه کې د اسلامي نظام حاکمول د ټولو مسلمانانو مشترکه وظیفه بولي، او په ټولې نړۍ کې د اسلام له ارزښتونو څخه دفاع د خپل شرعي مسؤولیت په حیث مني.

پرون چې د کمونیزم په مقابل کې مسلمانانو یو جهادي موقف درلود او له منطقي، ژبنیو او مذهبي توپیرونو پرته یې د یوه امت په څېر د دښمن په خلاف جهاد کاوو څنگه یې هم افغانستان او هم نړۍ د کمونیزم له شر څخه خلاصه کړه! که نن هم د نړیوال صلیبي یرغل په مقابل کې په ټوله نړۍ کې یو جهادي دریځ ولرو او په همغږۍ د دښمن مقابله وکړو، له تېرو ترڅو تجربو درس واخلو او د راتلونکي لپاره داسې روښانه تگلاره ولرو چې مسلمانان هیله من او پر ځان باوري کړي نو لیرې نده چې اسلامي نړۍ به د غرب له شر څخه هم خلاصه شي.

۶- جهادي خپرونې باید د ورځنیو خبرونو، تبصرو، مضامینو او سیاسي تحلیلونو ترڅنگ د کفر او گمراهۍ د معاصرو شکلونو لکه (ډیموکراسۍ)، (لیبرالیزم)، (وضعیقوانینو)، (نشنلیزم)، (وطنیت)، (هیومنیزم)، (گلوبالیزیشن)، (د ښځو غربي ډوله آزادي)، (غربي ډوله بشري حقوق)، (سیکولرزم) او د نورو کفري نظریاتو څېړنې او نقد ته هم پوره توجه وکړي، ځکه چې غرب په اسلامي نړۍ کې د همدغو نظریاتو د خپرولو له لارې پر اسلام د ملیونونو مسلمانانو باور کمزوری کړی، او هغوی یې په خپل ملاتړ د ریښتیني اسلام په خلاف د جگړې په ډگر کې درولي دي، او د همدوی په لاس یې د اسلامي شریعت د پلي کېدو مخنیوی کړی.

۷- د جگړې له ډگره د غربي قواوو تېښته باید په موږ کې دا کاذبه خوشباوري او غرور پیدا نه کړي چې جگړه مو وگټله او نور به نو خیر او خیریت وي او د سترگو په رپ کې به موږ اسلامي نظام قائم کړای شو. د تېرو ديارلسو کلونو جگړه چې په نتیجه یې موږ دښمن تېښتې ته اړ کړ یوازې د جهاد یوه مرحله وه. تر دې وروسته د جهاد نورې مهمې مرحلې پاتې دي، دلته دښمن دومره چورگوړي وېستلي او دومره هڅې یې اچولې دي چې راتلونکي څو نسله به یې د اسلامي نظام د قائمېدلو د مخنیوي هڅو ته په بېلابېلو شکلونو ادامه ورکوي. غرب به په فکري، سیاسي، اقتصادي او تبلیغاتي ډگرونو کې د هغوی تر شا درېږي او دوی به په ولس کې د خپلو ریښو د غځولو او خپلو نظراتو د خپرولو لپاره په پراخه پیمانه کار ته دوام ورکوي.

د اسلامي نظام د قائمولو او چلولو لپاره د شخصیتونو روزل، د اسلام حقیقي مفاهیم خلکو ته رسول، په فکري او تعلیمي لحاظ د وطن بیا ودانول، په بېلابېلو ډولونو سره وپشل شوی ولس بېرته سره یو کول، ښه حکومتداري رامنځته کول، هېواد په اقتصادي لحاظ پر خپلو پښو درول، د ژوند د ټولو چارو او ابعادو لپاره په معاصره بڼه د اسلامي قوانینو برابرول او بیا د هغو پلي کول، د بې دینۍ، سیکولریزم، غربپالنې، بدعتونو، خرافاتو او وضعي قوانینو له منځه وړل او په زرگونو نور لوی لوی کارونه ټول زموږ د راتلونکې مرحلې د جهاد پړاوونه دي چې باید د ترسره کولو لپاره یې په ځان کې وړتیا پیدا کړو.

که د یادو شویو کارونو د ترسره کولو لپاره په ځان کې واقعي وړتیا پیدا نه کړو او یوازې په شعارونو او دعوو اکتفا وکړو، نو پدې کې هېڅ شک نشته چې د روان جهاد لاسته راوړنې به مو بېرته له لاسه ځي، ځکه چې دښمن مو تر جگړې د وروسته مرحلې لپاره پوره تیاری لري. نو په کار ده چې جهادي مطبوعات مو دغو ټولو مفاهیمو ته پوره پام وکړي، او په پراخه پیمانه یې مجاهدینو ته په مسلسل ډول ورتلقین کړي.

اعداد یو شرعي مسؤولیت او جهادي ضرورت

په اسلام کې چې د جهاد عبادت ته (ذوره سنام الاسلام) ویل شوي او د لوړې مرتبې عبادت گڼل شوی دا له دې امله ده چې په جهاد د اسلام ساتنه کېږي، د جهاد په وسیله هغه خنډونه لیرې کېږي چې د الله تعالی بنده گانو ته د حق د دعوت د ورسېدلو مخنیوی کوي، د هغه په وسیله د ظالمانو او مفسدینو د ظلم او فساد مخه نیول کېږي، او د همدې جهاد په وسیله د اسلامي امت معنوي ارزښتونه او زمکنې سرحدونه خوندي کېږي.

خو جهاد په هغه وخت کې خپل پوره افادیت بښي چې په شرعي ډول ترسره شي، او په پوځي، معنوي او روحي لحاظ د هغه لپاره پوره تیاری ونيول شي.

که له یوې خوا الله تعالی مسلمانانو ته د کفر او فتنې په مقابل کې د جهاد د کولو امر کړی او فرمایلي دي: (وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِئْتَهُ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ) الأفعال/۳۹. (تر هغه د کافرانو په خلاف و جنگېږئ چې فتنه (شرك) له منځه ولاړ شي او یوازې د الله دین حاکم شي). نو له بل لوري یې مسلمانانو ته د جهاد لپاره د تیاري د نیولو او د اعداد د فریضې د ادا کولو امر هم کړی او فرمایلي یې دي: (وأعدوا لهم ما استطعتم من قوة و من رباط الخيل ترهبون به عدو الله وعدوكم وآخرين من دونهم لاتعلمونهم الله يعلمهم) الأفعال/۶۰.

ترجمه: (خومره چې کولی شئ د کافرانو د مقابلې لپاره قوت او زین کړي اسونه تیار کړئ چې د الله دښمنان، خپل دښمنان او او نور هغه دښمنان پرې ووهوئ چې تاسې یې نه پېژنئ الله یې پېژني).

دا چې د اسلام دین د الله تعالی ورستی حق دین دی او مسلمانان یې د نړۍ خلکو ته پر رسولو او د هغه د رسولو پر لاره د پرتو خنډونو پر لیرې

کولو مکلف دي نو ځکه خو بايد دا امت د تل لپاره يو قوي، مستعد، او متحرک امت وي، او د دين د رسولو او له هغه څخه د دفاع په لاره کې بايد د هر ډول مادي او معنوي وړتياوو درلودونکی او د هغه لپاره د قربانۍ وړکولو ته تيار وي.

که له يوې خوا مسلمانان انسانانو ته د الله تعالی د دين په وړ رسولو مکلف دي او د دی کار لپاره له تېرو څه باندې څوارلس سوه کلونو په مسلسل جدوجهد کې راروان او له ډېرو لوړو او ژورو راتېر شوي او د عروج او تنزل پړاونه يې وهلي دي نو له بل لوري د شيطان پلويانو او له الله تعالی سره په دښمنۍ اخته خلکو هم د تل لپاره د اسلام د خپرېدو د مخنيوي او د مسلمانانو د له منځه وړلو او يا کمزوري کولو لپاره خپلې هر ډول هڅې کړې او په هره زمانه کې يې خپلې ټولې مادي او معنوي وړتياوې او وسايل په کار اچولي او د حق په مقابل کې د قوي جبهې د جوړولو په مقصد يې يو بل ته سره په خپلو کې لاسونه ورکړي دي، او د مسلمانانو په خلاف يې لوبې او اوږدې جگړې کړې دي چې د فارسيانو، روميانو، د اروپا صليبي او استعماري جگړې، د کمونيزم د خپراوي لپاره د شوروي اتحاد جگړې او بالاخره د ديموکراسۍ د کفري نظريې او نظام د خپرولو لپاره د امريکا او ټول غرب اوسنۍ روانه جگړه يې واضح مثالونه دي.

د رسول الله صلی لله عليه وسلم اصحابانو او د هغوی تابعينو هم د اسلام د خپرولو په لاره کې جهاد او اعداد ته دومره لويه توجه کړې وه چې د مادي وسايلو او د حمل او نقل د قوي او لويو ذرائعو له نه شتون سره سره يې بيا هم د اسلام پيغام له جزیره العرب څخه د اروپا تر غربه او د هند، چين، روسي او قوقاز تر هېوادونو ورساوه. هغوی د خپلې زماني بهترين توره وهونکي، غره ختونکي، صحراپيميان، اسپ سواره، نښه ويشتونکي، لامبو وهونکي او د نورو زمي استعدادونو لرونکي ول.

هغوی په اعداد او تمرین کې داسې رالوی شوي ول چې عسکریت او د رزمي وړتیاوو درلودل یې نور د ژوند بڼه ګرځېدلي وو. صحابه کرامو رضي الله عنهم به له جهاد او اعداد څخه کښیناستل هلاکت ګاڼه، ځکه چې الله تعالی په قران کریم کې دې کښیناستلو ته (تهلکه) ويلي وو او هغوی یې ورڅخه منع کړي وو: (ولتلقوا بأیدیکم إلی التهلکة) یعنی (د جهاد اعداد او رباط په پرېښودلو او د دنیا په کارونو د پوره مصروفېدلو له امله ځان په هلاکت کې مه غورځوی). ابو ایوب انصاري رضي الله عنه هم صحابوؤ او تابعینو ته د دې آیت همدغه تفسیر کړی وو.

د اعداد شرعي دلائل:

الله تعالی په سورة الأتفال کې مسلمانانو ته له دښمن سره د مقابلی لپاره د هر ډول اعداد او د مطلوب قوت د برابرولو امر کړی دی، الله تعالی فرمایلي: (وأعدوا لهم ما استطعتم من قوة و من رباط الخیل ترهبون به عدولهم و عدوکم و آخرین من دونهم لاتعلمونهم الله یعلمهم) الأتفال/ ۶۰. ترجمه: (خومره چې کولی شئ د کافرانو د مقابلي لپاره قوت او زین کړي آسونه تیار کړئ چې د الله دښمنان، خپل دښمنان او نور هغه دښمنان پرې ووېروي چې تاسې یې نه پېژنئ الله یې پېژني).

د تفسیر علماء وایي چې پدې آیت کې د (قوة) لفظ نکره دی، او نکره عام وي او دلته هم دا لفظ په هر ډول قوت باندې دلالت کوي.

د جهاد لپاره اعداد نه کول په قران کریم کې د منافقانو له صفاتو څخه ګڼل شوي دي، الله تعالی د جهاد لپاره د منافقینو د اعداد د نه کولو په اړه فرمایي: (وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنَّ كَرِهَ اللَّهُ انبِعَاتَهُمْ فَتَبَطَّهْمُ وَقِيلَ لَهُمْ أَعِدُّوا مَعَ الْقَاعِدِينَ) التوبة/ ۴۶.

ترجمه: (که هغوی (منافقانو جهاد) ته د وتلو اراده درلودی نو تیاری به یې ورته نیولی وو، خو د هغوی راپورته کېدل د الله خوښ نه وو، نو ځکه یې سست کړل، او ورته وویل شول چې له کښیناستونکو سره کښېنئ).

رسول الله صلى الله عليه وسلم په خپلو احاديثو کې مسلمانان د جهادي اعداد بېلابېلو ډولونو ته تشويق کړي دي او هغوی يې اسپ سوارۍ، نښه ويشتلو، لامبو زده کولو او د پوځي وسائلو جوړولو ته هڅولي دي.

نن چې په نړۍ کې کافران د جنگ، سياست، تعليم او اقتصاد په ډگرونو کې برلاسي شوي او هره خوا يې په اسلامي نړۍ کې پر مسلمانانو او نورو ولسونو او مجاهدينو حملې دي سبب يې دا ندی چې هغوی پرحقه دي، او يا دا چې د الله توفيق او نصرت يې په برخه دی. بلکه اصلي سبب يې دا دي چې هغوی د جگړو لپاره پوره اعداد او منظم پلانونه لري، او د جگړه ييزو مهارتو او پوځي صنعت په ډگرونو کې يې پوره کار کړی دی، او لوی زمکني، هوايي او سمندري پوځونه او پوځي وسائل يې جوړ کړي دي، او هم هغوی په رواني او فکري لحاظ خپلو پوځيانو ته پوره روزنه ورکوي.

کفار نه يوازې دا چې د بدني او فکري اعداد او د پوځي وسائلو او وسلو په جوړولو کې د خپلې برلاسي لپاره مسلسلې او په خپلو منځونو کې سره همغږې هلې ځلې کوي، بلکې په ټول توان او د هر ډول توطيو او فشارونو په استعمال د دې لپاره هم په سيمه ييزه او هم په نړيواله سطحه کوښښ کوي چې مسلمانان له عسکري وړتياوو او د پوځي صنعت له درلودلو محروم کړي، ترڅو يا د خپلې کمزورۍ له امله له منځه ولاړ شي، او يا هم د کفارو قوت او د هغوی شرطونو ته غاړه کېږدي.

د اسلام دښمنان او له مسلمانانو سره په جگړه کې اخته اوسنی نړيوال صليبي ايتلاف او د هغه فکري او اقتصادي ملگري او پر اسلامي نړۍ د هغوی له لوري تپل شوي حکومتونه او سياسي احزاب ټول له يوې مخې د خپلې زورورې مېډيا، تعليمي نصابونو، فرهنگ او ادبياتو، ټولنيزو رسنيو او نورو اجتماعي او فکري سازمانونو له لارې کوښښ کوي چې د اسلامي امت ځوانان او راتلونکي نسلونه له جهادي اعداد او د وسلې له استعمال څخه متنفر کړي، او د هنر، د عدم تشدد د مبارزې، نړيوالتوب

او نورو واردو شویو فکري گمراهیو له لارې یې د ذلت او بې غیرتۍ په ژوند او د کفارو د اهدافو لپاره په کار کولو قانع او مصروف کړي. د دې لپاره چې له اسلام سره په جگړه کې اخته اوسنی نړیوال صلیبي ایتلاف او د هغه محلي ملگري د اسلامي نړۍ ځوانان د جهاد او دفاع له میدانونو لیرې وساتي او په بېهوده مصروفیتونو یې مصروف کړي، نو په منظم شکل یې هغوی د جنون تر حده په بېلابېلو سپورتونو لکه کرکټ، فوټبال، د میراتون په منډو، د باډۍ د بنکلا په کلپونو، موسیقي، گډاوو، د بنځو او نرو په اختلاط، په رومانټیکې شاعری، عشق او عاشقی، غربي ډوله فیشنونو او نورو بېهوده مصروفیتونو اخته کړي دي، او غربي دولتونه او موسسې د هغوی لپاره د ځوانانو کلپونه، د لوبو میدانونه، تیاترونه، خارجي سفرونه، تش په نامه د ځوانانو پارلمانونه او کنفرانسونه، ادبي بهیرونه، د خوشگذرانۍ بندارونه او د ماډلنگ نندارتونونه جوړوي، او په ملیونونو ډالر ورباندې پدې مقصد مصرفوي چې د امت ځوانان له علم، دعوت، جهاد، صنعت، زراعت، مسؤلیت پېژندنې او له دین او وطن څخه د دفاع له کاره راوگرځوي، او د ریښتني اتلولۍ له گټلو څخه یې د کرکټ، گډاوو، سندرو، او فلمونو په اتلولۍ تېرباسي.

د دې لپاره چې د پردیو لخوا تپل شویو حکومتونو له یوې خوا نور ځوانان هم د جهاد او دفاع له سنگرونو لیرې ساتلي وي، او د پردیو فرهنگونو په خپلولو یې مصروف کړي وي، او له بلې خوا یې له لویو ستونزو د ولسونو پام بل لوري ته اړولی وي په لویه پیمانه بېهوده مصروفیتونو ته د ځوانانو د ورتشویقولو پر پروگرامونو درانه مصرفونه کوي او د داسې لوبغاړو او سندرغاړو استقبال ته ساده ولسي خلک له ډولونو او سورنیو سره لویو لارو او بازارونو ته راوباسي چې له لهو او لعب پرته یې بل څه نه وي تر سره کړي، خو د غرب پلوې مېډیا له لوري اتلان بلل کېږي.

د جهادي اعداد ډولونه:

لکه څنګه چې جهاد یو ایماني، عسکري، سیاسي او اجتماعي عمل دی او نتایج یې هم د اسلامي ټولنې پر ایمان، پوځي غلبې او شکست او د ټولنې په سیاسي او اجتماعي وضعیت مرتبېږي، نو همدارنګه باید اعداد هم ورته پدې ټولو ډګرونو کې ونیول شي. او که چېرې په دې ټولو ډګرونو کې د جهاد لپاره اعداد ونه نیول شي نو هر وخت د دې وېره شته چې یا دې جهاد او مجاهدین د دښمن په مقابل کې مغلوب شي، یا دې جهاد په فساد او طغیان بدل شي، او په نتیجه کې دې یې یو فاسد او مستبد نظام رامنځته شي، او یا دې هم د دښمن په دې وتوانېږي چې د جهاد د لارې لارویان د خپلو پټو او ښکاره دسیسو او توطیو په نتیجه کې په خپل صف کې ودروي، چې په تاسف سره دا ټول حالتونه زمونږ په جهادي بهیرونو کې ولیدل شول.

نو د دې لپاره چې منفي تجربې بیا بیا تکرار نشي، د جهادي اعداد لپاره باید په لاندې ډګرونو کې ډېر کار وشي.

۱ - ایماني او شرعي اعداد:

مخکې تر دې چې مجاهد ته ټویک په لاس ورکړ شي هغه باید د ایماني اعداد له مرحلې تېر شي. په ایماني اعداد کې باید مجاهدین پدې معتقد شي چې:

الف: جهاد یو شرعي عبادت دی چې د الله له لوري پر مسلمانانو فرض شوی دی: (کتب علیکم القتال وهو کره لکم وعسی أن تکرهوا شیئا وهو خیر لکم وعسی أن تحبوا شیئا وهو شر لکم والله یعلم وأنتم لا تعلمون) البقرة/ ۲۱۶.

ترجمه: پر تاسې جنگ فرض کړای شوی دی که څه هم تاسې یې نه خوښوئ، شاید تاسې یو شی بد وګڼئ خو هغه به ستاسې لپاره غوره وي،

او شاید تاسې به یو شی ښه وگنئ خو هغه به ستاسې لپاره شری، الله ښه پوهېږي او تاسې نه پوهېږئ.

جهاد نه کومه سیاسي مبارزه ده، نه یوازې د آزادۍ لپاره جگړه ده، نه کوم ولسي پاڅون دی، او نه هم د مال، تنخوا او یا نورو امتیازاتو په مقابل کې جنگېدل دي. بلکې جهاد یوازې د دې لپاره جنگېدل دي چې د الله تعالی کلمه دې لوړه شي، شریعت دې نافذ شي، مسلمانان دې نورو خلکو ته د اسلام پیغام او دعوت ور ورسولی شي، او د ظالمانو او کافرانو له ظلم او تجاوز څخه دې خوندي وي.

ب: لکه څنګه چې په اسلام کې نور عبادتونه خپل شروط، آداب، او احکام لري همدارنګه جهاد هم خپل شروط، آداب، احکام او خپلې تقاضاوې لري چې باید وپېژندل شي او مراعات شي. که چېرې په جهاد کې د جهاد خپل شروط، آداب، احکام، او د هغه تقاضاوې پوره نشي نو بیا جهاد یو شرعي عبادت نه پاتې کېږي، بلکې د یوې وړانګې جگړې حیثیت او شکل غوره کوي چې د الله تعالی د رضا کولو لپاره نه بلکې د نورو سیاسي، قومي او یا اقتصادي مقاصدو لپاره تر سره کېږي.

نوپه کار ده چې مجاهدین د جهاد پر فقه وپوهول شي، او د جهاد د مشروعیت او فرضیت له دلائلو خبر کې شي، د قتال، فرار، غنیمت، شهادت، طاعت، رازساتنې او ولاء او براء احکام ور معلوم شي. همدارنګه د نیت او عمل اصلاح ته متوجه کړای شي، له الله تعالی، د هغه پیغمبر صلی الله علیه وسلم او د اسلام له مبارک دین سره مینه یې په زړه کې ځای کړای شي، د دنیا او دنیاوي خوندونو په اړه د زهد او بې رغبتې او د آخرت د نعمتونو په اړه تلقین او ترغیب ورته وشي. د ذکر، تلاوت، تزکیة النفس، توکل علی الله، نېکو اخلاقو، د مسؤولیت د پېژندنې صفات ورکې پیدا کړل شي، او د امت د علیا مصالحو په خاطر له خپلو شخصي مصالحو د تېرېدنې احساس ورکې راوستل شي.

مجاهدینو ته د دې وړېښوول هم ضروري دي چې د جهاد د ډگر کې له حلالو او حرامو خبر شي، د دعوت، امر بالمعروف او نهی عن المنکر او د الله تعالی د حدودو د ساتلو استعدادونه ورکې وروزل شي. که مجاهدینو ته دغه ډول ایماني اعداد ورکړ شي نو په هغه وخت کې به بیا یو مجاهد په حقیقي معنی مجاهد وي، او هغه صفات به ورکې راځي چې الله یې د مجاهدینو په هکله یادونه کړې ده چې فرمایي: (التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ الْحَامِدُونَ السَّائِحُونَ الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ) التوبة ۱۱۲.

ترجمه: (هغوی توبه کوونکي، عبادت کوونکي، ثنا ویونکي، د الله په لار کې وتونکي، رکوع او سجده کوونکي، پر نېکیو امر کوونکي او له بدیو منع کوونکي او د الله د حدودو ساتونکي دي، او (ای پیغمبره) مؤمنانو ته د خوښۍ زېری ورکړه).

ج: د ایماني اعداد په لړ کې دا هم ضروري ده چې مجاهدین د خپلې قضیې پر حقانیت وپوهول شي، د دښمنانو او مرجفینوله لوري پر راپورته کړل شویو شبهاتو وپوهول شي او د هغو پر شرعي او معقولو ځوابونو آگاه کړل شي. ځکه چې شبهي، وسوسې او تشویشونه هغه څه دي چې د مجاهد عزم سستوی، د خپلې قضیې په حقانیت یې شکمن کوي، او بالاخره یې له جهاده منصرف کوي چې په عسکري اصطلاح کې همدې ته رواني (روحي) جگړه ویل کېږي.

همدارنگه باید مجاهدین د جهاد په خلاف له پټو او ښکاره توطیو خبر کړل شي، د دښمن داخلي او خارجي ملگري او له هغه سره متعاون حکومتونه، ارگانونه او مؤسسات ور وپېژندل شي، او هغه مطبوعاتي او اقتصادي مؤسسې، مفکرین، لیکوالان، رسنۍ او نور مؤثر جهتونه هم ورته معرفي شي چې د جهاد او مجاهدینو په خلاف منفي تبلیغات کوي او د دښمن تله درنوي. د دغو جهتونو پېژندل او د هغو په اړه مناسب اقدامات ځکه ضروري دي چې نن ورځ د اسلام دښمنان خپله اتیا فیصده جگړه د همدغو

جهتونو له لارې کوي، او یوازې شل فیصده جگړه د پوځي وسائلو په استعمال کوي.

د ایماني اعداد په لړ کې د هغو مطبوعاتي وسائلو او نشراتو درلودل هم ضروري دي چې له جهادي قضایاوو دفاع کوي، مجاهدینو ته حقائق روښانه کوي، خلکو ته د جهادي پرمختگونو او د مجاهدینو د بریاوو خبرونه رسوي، د دښمنانو د تبلیغاتو او دسیسو ځواب وایي، په جهادي صف کې ایماني احساسات پالي او ځپاند یې ساتي، او د حق غږ پورته کوي.

د ایماني اعداد په لړ کې پدې خبرې د مجاهدینو پوهول هم ضروري دي چې جهاد کومه سیاسي یا وطني جگړه نه ده چې په سولې، متارکې، سیاسي جوړجاړي او یا دې له دښمن سره په کوم ډول پخلاینې پای ته ورسېږي. بلکې جهاد هغه جگړه ده چې د کفر تر زوال او د الله تعالی د کلمې تر پوره لوړوالي، د ژوند په ټولو چارو کې د دین د حاکم کېدلو او پر زمکه د کفر او شرک تر نه پاتې کېدلو به دوام لري.

په جهادي نظریه کې له دښمن سره په جگړه کې تکتیکي اوربند او موقته هدنه شته، خو دائمی سوله او د نړۍ له کفري هېوادونو سره د سوله ییز ګډ ژوند نظریه وجود نه لري.

په ایماني اعداد کې د مجاهدینو فکر پر دې خبره هم جوړول ضروري دي چې جهاد په کومې سیاسي جغرافیې پورې نه محدودیږي، او نه هم سیاسي سرحدونه په امت کې د جهاد د فرضیت مانع ګرځي. بلکه د جهاد عیني او کفایي فرضیت د مسلمانانو په ضعف او قوت پورې اړه لري.

بدني او عسکري اعداد:

په جهادي اعداد کې د شرعي او ایماني اعداد تر څنګ اصلي او مهم اعداد بدني او پوځي اعداد دي. بدني اعداد دا دي چې مجاهدین باید جسماً داسې تمرین شي چې په هر ډول حالاتو او هر ډول اراضي کې د تحریک او مانور وړتیا ولري، او له هر ډول جوي حالاتو سره تعامل وکولي شي. د

دې تر څنګ باید د امکان تر حده رزمي هنرونه لکه کراتې، جمناسټک، اسپ سواري او نور هنرونه هم حاصل کړي. عسکري اعداد لاندې دوه عمده برخې لري چې د وسلو او وسائلو صحیح استعمال او عسکري صنعت دي.

۱- د وسلو او وسائلو صحیح استعمال:

په عسکري اعداد کې د وسلو استعمال او په خاص ډول د هدف ویشتل ډېر اهمیت لري، او په اسلام کې هم همدې کار ته (قوت) ویل شوی دی. د الأفعال په سورت کې چې الله د اعداد امر کړي او فرمایلي یې دي: (وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ وَعَدُوَّكُمْ وَأَخْرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لِاتَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمُ) الأفعال / ۶۰.

ترجمه: (خومره چې کولی شئ د کافرانو د مقابلې لپاره قوت او زین کړي اسونه تیار کړئ چې د الله د بنمنان، خپل د بنمنان او او نور هغه د بنمنان پرې ووهوئ چې تاسې یې نه پېژنئ الله یې پېژني). رسول الله صلی الله علیه وسلم په دې آیت کې د (قوت) تفسیر په (رمی) یعنې ویشلو سره کړی، او پر دې موضوع یې د تأکید له امله په تکرار سره فرمایلي: (الْإِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِي، الْإِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِي، الْإِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِي). مسلم، ترمذی، ابوداود، ابن ماجه، احمد). خبر اوسئ چې قوت (ویشتل) دي، خبر اوسئ چې قوت (ویشتل) دی.

په احادیثو کې د هغه چا په هکله وعید راغلي چې نښه ویشتل یې زده کړي وي او بیا یې بېرته هېر کړي وي: (من علم الرمي ثم تركه فليس منا، - أو قد عصى). مسلم.

ترجمه: (څوک چې نښه ویشتل زده کړي او بیا یې پرېږدي هغه زموږ له ډلې نه دی) او یا دا چې (ګناه یې وکړه).

د هدف ویشتلو لپاره د هرې زمانې خپلې وسلې او وسائلو وي. که په پخوا زمانه کې ویشتل په غشو، نېزو، منجنیقونو او نورو ابتدایي وسائلو

كېدل نو پدې زمانه كې په ټوپكو، توپونو، ميزائلو، بمونو او نورو پرمختللو وسلو او وسايلو ترسره كېږي.

په اوسنۍ زمانه كې د كفارو د پوځي قوت برلاسي او پر اسلامي نړۍ او نورو ولسونو د هغوى د غلبې اسبابو ته كه وكتل شي نو وينو چې همدغه (ويشتل) د هغوى د قوت راز دى. هغوى د ويشتونكو وسلو او وسايلو په جوړولو كې دې حد ته رسېدلي چې له زمكې څخه په فضا كې، له فضا څخه په زمكه كې، له وچې څخه په سمندر كې، او له سمندر څخه په وچه كې، او له يوه براعظم څخه په بل براعظم كې خپل اهداف په نښه كوي او ولي يې. داسې ښكاري لكه د پيغمبر صلى الله عليه وسلم پر دې حديث چې فرمايي: (الان القوة الرمي) ددې زمانې تر مسلمانانو كافران نښه پوه شوي وي.

په جهادي اعداد كې په بېلابېلو وسلو د رسا ويشتلو تمرين د پوځي تمرينونو تر ټولو مهمه برخه ده، خو په تأسف سره بايد ووايو چې په افغانستان كې مجاهدين پدې ډگر كې مطلوب تمرين نه حاصلوي، او تر ډېره ځايه وسلې د مسلکي استعمال پر ځاى په غير مسلکي او اټکلي ډول استعمالوي چې د دې كار نتيجه له يوه لوري د مرميو د بې حده زيات مصرف او له بل لوري دښمن ته د لږ زيان د وراوښتلو په شکل كې راووځي.

۲- پوځي صنعت:

په جهادي اعداد كې پوځي صنعت دا اعداد تر ټولو مهمه برخه ده، او هر هغه جهت چې د جگړې د پرمخ بيولو لپاره خپل پوځي صنعت ولري او پر خپلو وسايلو متكي وي هغه په پوره ډاډ او كفايت د اوږدې مودې لپاره د دښمن په خلاف جنگېدلى شي او د چا تر فشار لاندې نه راځي.

د افغانستان د جهاد په اوسني جهادي اعداد كې دا ضروري نده چې مجاهدين دې ارومرو د ټانگونو، طيارو، كشتيو، او درنو توپونو او ميزائلو صنعت ولري، او دا ځكه چې مجاهدين نه د دغه ډول صنعت

ورپتیا لري، او نه یې هم حالات ورته برابر دي، خو یو لړ نور واړه صنعتونه او د ضروري وسائلو تولید هم م ورته ممکن او هم ضروري دي چې له هغو پرته بنیایي په پوره استقلالیت او اطمینان خپل جهاد ته دوام ورنه کړای شي، دغه ضروري کارونه په لاندې ډول دي:

۱- د بارودو بېلابېل ډولونه جوړول.

۲- د بمونو او ماینونو بېلابېل ډولونه جوړول.

۳- د لنډې مسافې د ویشتلو لپاره د میزائلو جوړول.

۴- د بېلابېلو وسلو د ترمیم لپاره محلي ورکشاپونه جوړول.

۵- د ځینې ساده بیولوژیکي وسلو او سمومو جوړول.

۶- بېلابېل نقلیه وسائط لکه موټر، موټرسایکلونه، او نور وسائط پداسې ډول عیارول چې د پوځي مقاصدو لپاره ورڅخه کار واخستل شي، او د دې کارونو لپاره د خرادۍ او وېلډنګګارۍ په مسلکونو کې د ځینې مجاهدینو ښه روزل.

۷- له بېلابېلو برقي سامان آلاتو څخه د تعلیمې، دعوتي او پوځي وسائلو په حیث د کار اخستلو هنر زده کول.

دا او دې ته ورته نور ډېر کارونه دي چې په افغانستان کې یې مجاهدین ترسره کولی شي، خو په هغه صورت کې که د جهادي قیادت له لوري دې ډول کارونو ته توجه وشي.

د تعجب ځای دی چې که په عراق، شام، او فلسطین کې مجاهدین تویک، میزایل، راکټ لټچرونه او حتی داسې بې پیلوټه طیارې جوړوي چې د اسرائیلو پر سر کامیاب پروازونه کوي، نو موږ چې له څلوېښتو کلونو راهیسې له لویو قدرتونو سره په جګړه اخته یو ولې دغه ډول کارونو ته په مسلکي ډول توجه نه کوو؟ په کار خو دا وه چې په دې ډګر کې د افغانستان د مجاهدینو تجربه تر نورو مجاهدینو زیاته وای، خو داسې ښکاري چې زموږ جهادي قیادتونه په هر وخت کې په دې مجال کې د غفلت او بې توجهۍ ښکار شوي دي.

پوځي صنعت که هر څومره وړوکي او ساده هم وي بيا هم د پوځي وسائلو په خود کفايي او د دښمن په خلاف کې د مقابلي په کار کې مهم رول لري. پر افغانستان د امريکا او اروپا د اوسني يرغل په مقابل چې مجاهدينو يوازې د بارودو او په خپلو لاسونو د بمونو د جوړولو صنعت درلود نو دې صنعت د جهاد صف دومره قوي کړ چې د هغه په وسيله مجاهدينو وکولى شول چې د نړيوال صليبي ايتلاف قواوو ته داسې ضربه ورکړي چې په نتيجه کې يې د تقريباً پنځوس هېوادونو پوځيانو د مجاهدينو په مقابل ماتې وخوړه.

د صليبي ايتلاف د غړو د خپلو احصائيو له مخې د هغوی پوځيانو او پوځي وسائلو ته تر ټولو لوی زيان هغو بمونو وراړولى چې مجاهدينو په خپل لاس له هغو بارودو جوړ کړي چې دوی په خپله جوړ کړي وو.

د مجاهدينو په يوه ساده ماین چې يوازې سل يا دوه سوه ډالره مصرف به ورباندې کېده د امريکايانو او د هغوی د ملگرو هېوادونو داسې ټانگونه او پوځي وسائل له منځه تلل چې د هر يوه قيمت به يې تقريباً يو ميليون ډالره وو.

په جهادي اعداد کې د پوځي صنعت شتون د جهاد د تداوم او د مجاهدينو د پوره استقلاليت د ضمانت په معنى ده، او که چېرې مجاهدين پدې ډگر کې اعداد ونه لري نو طبيعي ده چې د بارودو او مرميو په لاسته راوړلو کې به له ډېرو ستونزو اوسختو شرائطو سره مخ کېږي.

د پوځي صنعت د برکت او اهميت په اړه د رسول الله صلى الله عليه وسلم په يوه حديث کې دا هم راغلي چې د غشي جوړونکى به د هغه له ويشتونکي او ويشتونکي ته له ورکونکي سره درې واړه جنت ته ځي: (انّ الله ليدخل بالسهم الواحد ثلاثة الجنة، صانعه يحتسب في صنعته الخير، والرامي به والممد به). المستدرک على الصحيحين.

ترجمه: (په يقيني ډول الله به په يوه غشي درې تنه جنت ته داخلوي: د هغه جوړوونکي چې په جوړولو کې يې د ثواب اراده لري، د هغه ويشتونکي، او ويشتونکي ته د هغه ورکوونکي).

پدې حديث شريف کې رسول الله صلى الله عليه وسلم د غشي جوړوونکي د هغه له ويشتونکي سره په اجر کې يو ډول گڼلی دی.

پوځي صنعت په قرآن کریم کې هم ياد شوی دی، الله تعالی فرمايي (وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ) (الحديد: ۲۵).

ترجمه: (او هم مو وسپنه پيدا کړې ده، په هغې سره سخت جنگ کېدی شي، او خلکو ته ورکې ډېرې گټې دي، تر څو الله ښکاره کړي هغه خلک چې د الله له ليدلو پرته د هغه او د هغه د رسولانو مرسته کوي، بې شکه الله قوي او پر هرڅه غالب دی).

امام ابن کثير د پورتنی آيت په تفسير کې وايي: له (بأس شديد) څخه د تورو، برجو، نيزو او زغرو په څېر وسلې مراد دي). که پرون له وسپنې مخکنی يادې شوې وسلې جوړېدې نو نن ورڅخه تر ټولو پرمختللي وسلې او وسائل جوړېږي.

الله تعالی پر خپل گران پيغمبر داود عليه السلام باندې يوه لورينه دا هم کړې وه چې وسپنه يې ورته نرمه کړې وه او د وسلو او وسايلو د جوړولو هنر يې ورزده کړی وو: (وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِيُحْصِنَكُمْ مِّنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ) (الانبیاء/ ۸۰).

ترجمه: (او د زغرو جوړول مو ورښوولي وو تر څو تاسې يو د بل له گوزار نه وساتي، نو آیا تاسې شکر کوونکي ياست؟).

د مجاهدينو لپاره د ايماني او پوځي اعداد ترڅنګ يو بل ډول اعداد هم ډېر ضروري دی چې د هغه په نه شتون کې کېدی شي ډېر مجاهدين خپل ژوند له لاسه ورکړي، او يا له ډېرو روغتيايي ستونزو سره مخ شي. دغه ضروري اعداد (طبي اعداد) دی. په طبي اعداد کې هم دا ناممکنه ده چې

هر مجاهد دې ډاکټر شي او د طبابت په ټولو چارو دې پوه شي، خو دا ډېره ضروري ده چې مجاهدينو ته د دوی په تمرين ځايونو او يا يې د اوسېدلو په ځايونو کې د (لومړنيو طبي مرستو) مختصر تعليمات ورکړل شي، ترڅو د عمومي حفظ الصحې، له زخمي سره د عاجلې مرستې، د زخميانو د مناسب انتقال، د وينې د درولو، د ځينې ضروري درملو د استعمال او د طبابت د ځينې ضروري وسايلو د ساتلو درسونه او عملي تمرين ورکړای شي.

مجاهدينو ته د ابتدايي طبي تعليماتو وړنښوول ځکه ضروري دي چې هغوی اکثراً په داسې سيمو کې اوسېږي چې هلته طبيب، درمل او د درملنې آسانتياوې نه وي، او يا هم د جگړې په محل کې ورته د طبيب ورسېدل مشکل وي. د همدغه ډول حالاتو له امله په ډېرو وختونو مجاهدين يا دوينې د ضايع کېدلو او يا هم د هغوی د زخمونو د شديد مکروبي کېدلو له امله له ډېرو ستونزو سره مخ کېږي.

په اوس وخت کې چې اکثره مجاهدين طالبان، عالمان، د مکاتبو او پوهنتونو لوستي ځوانان دي په ډېرې اسانۍ سره کولی شي په لنډه موده کې ابتدايي طبي اعداد حاصل کړي. نو په کار ده چې جهادي قيادتونه په هر ځای کې او په خاص ډول په افغانستان کې طبي اعداد ته ډېره پاملرنه وکړي.

افغان علماء، د لیکوالۍ ستونزه او د اسلامي معلوماتو فقر

په افغاني ټولنه کې د مسلک له مخې د دین علماء تر ډاکترانو، انجینیرانو، ژورنالستانو، پوځي افسرانو، ادیبانو، شاعرانو، سیاسي او حقوقي کارپوهانو او بالاخره د بل هر مسلک تر درلودونکو ډېر دي. نه یوازې دا چې شمېر یې ډېر دی، بلکې په ټولنه کې منلي، محترم، مطرح او د نفوذ خاوندان هم همدوی دي، ځکه چې افغاني ټولنه تر ډېره حده متدینه ټولنه ده، د ژوند په ډېرو چارو کې د دین علماء ته رجوع کوي، لارښوونه ترې غواړي او په خبره یې باور او عمل کوي.

د کمپیوټر او انټرنیټ پدې زمانه کې ټول بشري او دیني علوم کمپیوټر او انټرنیټ ته ورلوېدلي دي، په هره موضوع کې په میلیونونو پاڼې معلومات په ډېرې آسانۍ پیدا کېږي او د هر مسلک خلک ورڅخه خپل ضرورتونه پوره کوي، او هغه علمي او تخنیکي کارونه چې ترسره کولو به یې پخوا کلونه غوښتل اوس یوازې یو څو دقیقې غواړي.

مثلاً که پخوا به چا غوښتل چې یوه کتابخانه ولري، نو هغه باید ښې ډېرې پیسې لرلای، په ښو ډېرو کتابونو پسې باید ګرځېدلی وای، ډېرې کتابخانې یې باید چاڼې کړې وای، او بیا یې په ډېر تکلیف خپل مطلوب کتابونه اخیستي وای، او د ډېرو مشکلاتو په زغملو یې هغه خپل کورته راوړی وای، او د هغو د سمبالولو لپاره یې مناسب ځای او ډېرې الماری، جوړې کړې وای، او بیا یې په کلونو وزگار وخت درلودلی چې دا ټول کتابونه یې یوځل کتلي وای تر څو یې محتوی ځان ته معلومه کړي وای او بیا یې د ضرورت په وخت کې مراجعه ورته کړي وای.

خو اوس دا ټول کارونه پرته لدې چې مال ورباندې مصرف کړي، سفرونه وکړي او ستونزې وگالي او یا هم وخت ورته فارغ کړي یوازې په یو څو لحظو کې ترسره کېږي. او هغه داسې چې په خپل کمپیوټر کې یوازې یوه

د کومې (مکتبې) سې ډي چې په زرگونو کتابونه ورکې موجود دي داخله کړي او بیا یې د خپلې مطلوبې موضوع لپاره د (سرچ) بټن ووهي نو و به ویني چې د ده مطلوب معلومات چې په هر کتاب کې وي فوراً به یې مخې ته راووهي.

او که وغواړي چې د نړۍ له بل هر ځایه خپل مطلوب معلومات په فوري شکل حاصل کړي، نو انټرنیټ ته به خپل مطلوب عنوان ور داخل کړي او په څو ثانیو کې به یې ټول مطلوب معلومات له مراجعو سره په خدمت کې حاضر وي.

خو د دې ټولو امکاناتو او وسائلو له شته والي سره سره بیا هم د افغاني ټولني علماؤ لیکوالۍ او انټرنیټ ته شا کړې ده چې نه ورڅخه په خپله استفاده کوي او نه ورته خپلې لیکنې ورپورته کوي چې خلک دیني استفاده ترې وکړي. له همدې امله خو زموږ د ملت نوی نسل په انټرنیټ کې د دیني معلوماتو له فقر سره مخ دی.

د دیني معلوماتو حاصلول او د معنویت د غریزې پوره کول په انسانانو کې یو فطري ضرورت دی نو خلک هڅه کوي چې له هرې لارې چې وي خپل ضرورت پوره کړي.

خو دا چې افغانانو ته د خپلې ټولني علماء څه نه لیکي، او یا یې که لیکي هم نو کمپیوټر او انټرنیټ ته یې نه ورپورته کوي، نو ځکه خو د نوي نسل ځوانان پرډیو افکارو او نظریاتو ته رجوع کوي، او خپلې ټولني ته داسې افکار، نظریات، عقائد او فلسفې راواردوي چې په ټولنه کې د اختلاف، انقسام، تشنج او تاوتریخوالي اسباب رامنځته کوي او په نتیجه کې یې د دې پرځای چې د ټولني خلک خپله دیني تنده خړوبه کړي د فکري او مذهبي کشمکش په جنجالونو اخته کېږي.

په اوس وخت کې افغانانو ته له اسلامه په تېښته نشنلستان، غرب خپلې دیموکراتان، بې بندوباره ډمان، سندرغاړي، نخاگر، د فحشاؤ خپرونکي او د غرب له بې لارې فرهنگ څخه متاثر خلک خپلې هر ډول لیکنې او

خپل فکري ادبيات د انټرنټ له لارې مخې ته ږدي. خو هغه څوک چې ونډه یې په انټرنټ کې تر ټولو لږ او فکري تاثیر یې په ځوانانو کې کمزوری دی هغه افغان ديني علماء دي.

عجيبه معادله:

په اوسني وخت کې موږ په افغاني ټولنه کې تر دوو لکو زيات علماء او د ديني مدارسو د لوړو درجو زده کوونکي لرو. که داسې وگڼو چې هر عالم او د لوړې درجې طالب دې په مياشت کې يوازې يو مضمون په يوې ديني، اخلاقي او يا کومې اجتماعي موضوع کې وليکي، نو بايد موږ په مياشت کې دوه سوه زره نوي مضامين ولرو.

او که داسې وگڼو چې په هرو سلو تنو ديني علماءو کې يوازې يو تن يې د ليکوالۍ استعداد لري نو بايد لږ تر لږه په مياشت کې دوه زره نوي مضامين او موضوعات د ټولني افرادو ته وړاندې کړای شي.

خو که د عمل او واقعيت په ميدان کې وگورو نو يوازې يو څو تنه ديني علماء داسې لرو چې دين او ټولني ته د ليکوالۍ له لارې خدمت کوي، او په ډېرو محدودو معاصرو موضوع گانو يو څه سطحي ليکنې کوي. او هغه علماء چې ليکنې يې انټرنټ ته راوځي هغوی بيا د گوتو په شمېر دي. اوس پوښتنه دا ده چې زموږ په لسگونو او ياهم په سلگونو زره علماء ولې ليکل نه کوي؟

آيا شرعي علوم يې ندي لوستلي؟

آيا ليکل يې ندي زده؟

آيا د ټولني ضرورت نه درک کوي؟

آيا په ټولنه کې د واردو شويو معاصرو جاهليتونو او بې لارې نظرياتو او افکارو تاثيرات نه احساسوي؟

آيا د ادب او ليکوالۍ د فن اړوند د صرف، نحوې، بديع، بيان، معاني او د منطقو علوم يې ندي لوستي؟

او که په تدریس، امامت، دعوت او جهاد کې دومره مصروف دي چې په میاشت کې هم د یوې صفحې مضمون د لیکلو لپاره وخت نه پیدا کوي؟ نن چې انټرنیټ پانې گورو نو وینو چې ډېر داسې خلک چې په اصل کې د نورو مسلکونو خاوندان دي خو د خپل ذوق، استعداد او مطالعې له مخې په اجتماعي، اخلاقي او ان په عقیدوي او شرعي موضوعاتو کې کتابونه او مضامین لیکي. خو په مقابل کې یې ډېر داسې دیني عالمان شته چې په ټول عمر کې یې یو مضمون هم ندی لیکلی.

زه په لسگونو داسې عالمان پېژنم چې ښه مشهور استاذان دي، خو تر اوسه یې په هېڅ موضوع کې نه یو مضمون لیکلي، او نه یې هم کومه وینا او یا درس او موعظه ثبت کړې او خلکو ته یې د خپل دیني مسؤلیت د ادا کولو په مقصد وړاندې کړې ده.

آیا دا به ډېر د تاسف ځای نه وي چې په سلگونو زره علماء د همدې ملت په مصاریفو علوم زده کوي، خو له زرگونو صفحو علومو څخه چې حاصلوي یې لس صفحي هم بېرته په اسانه ژبه د خپل ملت د پوهولو پخاطر د هغه مخې ته نه ږدي؟

زموږ گیله دا نده چې علماء د خلکو لارښوونه نه کوي، بلکې گیله دا ده چې هر څه په شفاهي ډول تر سره کېږي او تاثیر یې هم تقریباً په هماغه یوه مجلس او یوه ځای کې محدود پاتې کېږي.

زموږ علماء به په سلگونو زره موعظې، ویناوې او درسونه ورکړي وي، خو له هغو ټولو څخه یې یو فیصد همصوتي او یا لیکلې بڼه په لاس کې نه لرو. خو که د دې هر څه یوه لږه برخه هم لیکل شوې او یا هم په آواز ضبط شوې وای او بیا انټرنیټ ته پورته شوې وای نو اوس به مونږ د عربي نړۍ د علماء په څېر د خپلو علماء په لسگونو زره مضامین او ویناوې درلودلې.

د لیکوالۍ پراخه ساحه او بې شمېره موضوعات:

ډېر دیني علماء چې د لیکوالۍ استعداد لري خو عملاً د لیکلو ډگر ته ندې ور داخل شوي هر وخت چې د څه لیکلو غوښتنه ورڅخه وشي نو

خواب یې دا وي چې زه نو څه ولیکم؟ په کومه موضوع کې یې ولیکم؟ څنگه یې ولیکم؟ او داسې نور. خو حقیقت دا دی چې دیني علماء تر بل هر چا زیات د لیکلو لپاره موضوعات لري. دیني علماء باید خلکو ته قرآني علوم لکه ترجمه، تفسیر، تجوید، قرآني قصص او حکایات، شرعي احکام، د قرآن کریم علمي اعجاز، په هره زمانه کې د قرآني آیتونو لپاره د مصداقونو جوټول او د انساني ټولني بېلابېلې طبقې له قرآن کریم سره اشنا کول او نور ډېر موضوعات شته چې باید علماء یې خلکو ته بیان کړي او پدې موضوعاتو کې ډېرې لیکنې وکړي.

همدارنگه د رسول الله صلی الله علیه وسلم د زرگونو احادیثو ترجمه کول، معناوې او مصداقونه یې د خلکو په ژبه په آسانه بیانول، او د هغو په رڼا کې د خلکو د ژوند مسائلو او ستونزو ته د حل د لارو چارو لټول، او ټولني ته د صحیحو او موضوعي احادیثو ورپېژندل، د فقهي احکامو لپاره د احادیثو دلیلونه راوېستل، د احادیثو په اړه د مغرضو مستشرقینو (هغه کافر علماء چې اسلام یې زده کړی) او د نورو بې لازې ډلو او طائفوله طرفه د راپورته کړل شویو شکوکو او شبهاتو په علمي بنسټونو ردول، او په احادیثو پورې په لسگونو اړوند نور ټول هغه موضوعات دي چې افغان علماء یې باید په پښتو، فارسي او نورو محلي ژبو ولیکي او انټرنیټ ته یې ورپورته کړي.

د رسول الله صلی الله علیه وسلم د زرگونو اصحابو د ژوند په زرگونو واقعات چې ټول په عربي ژبه کې ساتل شوي دي هم د علماء لپاره د لیکنې پراخ موضوعات دي چې باید په پښتو، فارسي او نورو افغاني ژبو کې یې خلکو ته وړاندې کړي. ځکه چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم اصحابان د دې امت لپاره د هدایت ستوري دي، او د هغوی ایمان زموږ لپاره د ایمان معیار دی لکه چې الله تعالی فرمایي:

﴿فَإِنْ ءَامَنُوا بِمِثْلِ مَا ءَامَنَ بِهِءِ فَقَدِ اهْتَدَوْا﴾ البقرة: ۱۳۷

همدارنگه سیرت النبی بل هغه مبارک علم دی چې په عربي او نورو اسلامي ژبو کې په زرگونو کتابونه ورکې لیکل شوي او په ریڼا کې یې د رسول الله صلی الله علیه وسلم د ژوند ټول تشریحي، اخلاقي، سیاسي، حربي، سفارتي، اجتماعي، اقتصادي، تربیوي او نور اړخونه بیان شوي دي. خو زموږ په افغاني ژبو کې تر ټولو بې پانگې مضمون همدغه د (سیرت النبی) علم دی.

په پښتو او فارسي کې ښايي د سیرت ټول لیکل شوي او ژباړل شوي کتابونه د گوتو په شمېر وي. زموږ په زرگونو علماء که د سیرت د موضوعاتو په اړه یو یو مضمون هم په مفصل شکل وليکي ښايي په ډېر لنډ وخت به دغه تشه ډکه شي او د ټولني افرادو ته به مو د پیغمبر صلی الله علیه وسلم د ژوند ټول اړخونه ورمعلوم شي ترڅو په هر څه کې د خپل گران پیغمبر صلی الله علیه وسلم پر پله پل کښېږدي.

د افغانانو د دیني علومو طالبان او عالمان تر هر څه ډېر وخت د فقهي شریفې د کتابونو په لوستلو، تدریس او مطالعه کې تېروي. د دې کار نتیجه باید دا وای چې افغان علماوو باید تر بل هر چا په اسلامي او حنفي فقهي کې ډېر معاصر فقهي کتابونه لیکلي وای. خو په عملي میدان کې وینو چې ډېر لږ نوي فقهي کتابونه په پښتو او فارسي کې لیکل شوي او یا ترجمه شوي دي.

د فقهي شریفې علم خو په حقیقت کې د هرې زمانې د خلکو د ژوند مشکلاتو او مسائلو ته د شریعت په ریڼاکې ځواب ویل او هغو ته د حل لټول دي. دا چې د هرې زمانې د خلکو د ژوند ښه بېله او مسائل یې سره جلا وي، او د هرې زمانې اجتماعي، حقوقي، تقنیني، تجارتي، سیاسي، زراعتي، صنعتي او بین المللي مسائل د زمان، مکان، حالاتو او نویو واقعاتو په نظر کې نیولو سره له نورو زمانو سره فرق پیدا کوي، نو باید د فقهي علماء په هره زمانه کې د موجودو معاصرو مشکلاتو د حل او ځواب لپاره د شریعت د نصوصو او د فقهي شریفې د اصولو په ریڼا کې نوي

ځوابونه بیان کړي چې دا کار د نویو څېړنو، مطالعاتو او تالیفاتو د رامنځته کېدلو تقاضا کوي.

خو د تأسف ځای دی چې په افغاني ټولنه کې ډېر لږ علماء داسې شته چې د نویو ضرورتونو لپاره نوې فقهې لیکنې کوي. نور ټول یې هماغه کتابونه تدریسوي چې اته سوه یا زر کاله د مخه د هماغې زمانې د حالاتو، شرایطو، عرفونو، وزنونو، پیمانو، مصالحو او اصطلاحاتو په نظر کې نیولو سره د هماغې زمانې د خلکو لپاره لیکل شوي ول. د دې خبرې مقصد دا ندی چې د پخوانیو علماوو تالیفات دې د درسي متنونو په حیث نه تدریسېږي، بلکه مقصد یې دا دی چې علماء دې د دې زمانې خلکو ته په ساده او عام فهمه ژبه فقهې کتابونه رامنځته کړي تر څو په خلکو کې په پراخه پیمانه د دین د احکامو علم خپور شي.

دا هر څه په داسې حال کې روان دي چې د عربي هېوادونو، هند، پاکستان، بنګله دیش او افریقایي اسلامي هېوادونو علماء په خپلو خپلو فقهې مذاهبو کې په لسګونه زره نوي فقهې تالیفات او مقالې لري. په کار ده چې افغان علماء هم په اسلامي او حنفي فقه کې نوي تحقیقات او څېړنې ولري. ځکه چې زموږ په ژوند کې هم په زرګونو داسې فقهې مسائل او بدلونونه راغلي دي چې بنایې ځواب ورته د فقهې شریفې په پخوانۍ بڼه کې په مناسب شکل پیدانشي.

له نېکه مرغه د اسلامي فقهې د اصولو جوړښت هم داسې دی چې د هرې زمانې لپاره تازه ګي او د انکشاف صلاحیت لري. دا به نو اوس زموږ د خپلې تمبلۍ لپاره یوازې بهانه لټول وي چې موږ یوازې پر پخوانیو کتابونو د دې لپاره اکتفا کوو چې هغه په تاریخي لحاظ منل شوي کتابونه دي. دا سمه ده چې موږ له هغو کتابونو په هېڅ صورت مستغني کېدلی نه شو، ځکه چې هغه د اسلامي امت د علماوو له لوري د شرعي نصوصو د اجتهادي فهم یوه بې مثاله تشریح او قېمتي ذخیره ده. خو بڼه خبره دا ده چې هغه دې هم ولوستل شي او د هغو د اصولو او قواعدو په

رڼا کې دې د نویو مسائلو لپاره نوي کتابونه په پښتو او فارسي کې هم ولیکل شي، ځکه چې زموږ د ولس یوازې یو یا دوه فیصده وگړي په علمي عربي ژبې پوهېږي.

نو ویلاي شو چې د اسلامي فقهي ابحاث او بابونه د افغانو علماؤ لپاره د لیکوالۍ تر ټولو ښه مناسب او پراخه مجال دی چې لیکنې ورکې وکړي او دا بهانه نوره پرېږدي چې مونږ نو څه ولیکو؟ څنگه یې ولیکو؟ چاته یې ولیکو؟ او داسې نور.

پر پورتنیو موضوعاتو او ډگرونو علاوه زموږ د ملت د تېر او اوسني ستر جهاد چې د روسانو، کمونستانو، امریکا او نورو غربي یرغلگرو هېوادونو په مقابل کې یې وکړ او کوي یې په اړه هم په لسگونو زره موضوعات او حادثې داسې شته چې خورا ډېر ديني، تاريخي، فرهنگي، علمي، عاطفي، ملي، اقتصادي، اخلاقي او وجداني اهميت لري چې باید لیکنې ورباندې وشي، توثيق شي او د قربانیو د دغې لوبې ملحمې چې درې نیمې لسيزې یې ونيولې ژوندی تاریخ راتلونکو نسلونو ته وساتل شي.

زموږ ملت په تېرو درې نیمو لسيزو کې په زرگونو د جگړو، قربانیو، شهادتونو، شجاعتونو، هجرتونو، مباریو، زندانونو، جناياتو، تجسسونو، وفاگانو او جفاگانو صحنې ولیدلې چې پر هرې یوې یې یو یو کتاب لیکل کېدلی شي خو افسوس چې ډېرې لږې دغه صحنې په لیکلې بڼه ساتل شوي دي او ډېرې یې د خلکو له ذهنونو څخه وتلې دي او یا یې خاوندان او اتلان نور په دې دنیا کې نشته، نو ځکه خو زموږ د ملت په لکونو د پند او عبرت واقعي کیسې او صحنې زموږ د ټولني اجتماعي حافظې ته وروڼه سپارل شوي.

دا چې د علم طالبان او علماء د خلکو د دين، ايمان، اخلاقو او معنوي ارزښتونو د ساتلو او پاللو مسؤولیت پر غاړه لري او د نسلونو روزل د هغوی اصلي وظیفه ده، نو دوی باید تر بل هر چا ډېر د خپل ملت د ديني

او اجتماعي ارزښتونو په خوندي کولو او پاللو کې مخکې وي. او تر بل هر چا باید پدې موضوعاتو کې ډېرې لیکنې وکړي. افغان علماء باید دې ته هم وگوري چې که پرونیو علماؤ په هرې موضوع کې لیکنې نه وای کړې نو اوس به دوی موجود په سلگونه زره دیني او اجتماعي کتابونه په عربي او نورو ژبو کې له کومه کول؟ همدارنگه باید دوی هم د خپلې زمانې علمي او فرهنګي لاسته راوړنې د سبا د نسلونو لپاره په لیکلې بڼه پرېږدي. او که داسې و نه شي نو د هر عالم له مرګ سره به د هغه علم هم ومري.

د کمپیوټر او انټرنیټ په دې زمانه کې چې یو بله ډېر مهمه آسانتیا رامنځته شوې ده هغه پر چاپ او نشر د انحصار او محدودیت له منځه تلل دي. پخوا به د چاپ او نشر وسائل هم د حکومتونو په لاس کې ول او د خپرولو واک او اجازه به یې هم د حکومت په انحصار کې وه. اول خو به چا په آسانه د کتاب د چاپولو اجازه نه شوه اخستلی، او که به یې په ډېر تکلیف اجازه حاصله هم کړه نو بیا به یې د چاپ او نشر مصارف نه شول پوره کولی. او که به بالفرض کتاب یا مضمون چاپ هم شو، نو بیا به له یوې محدودې ساحې د باندې نه شو وتلای.

خو اوس کمپیوټر د چاپ چارې دومره آسانې کړي دي چې هر څوک چې په هر ځای کې هر څه وغواړي په ډېرې آسانۍ یې په بڼه کیفیت، رنگینه بڼه او ښکلي ډیزاین د هر چا تر څارنې لیرې په خپله ترتیبولی شي، او تر ترتیب وروسته یې چې انټرنټ ته ور پورته کړي نو په یوه لحظه کې یې ټولې دنیا ته رسولی هم شي چې همدغه چاره اوس د اسلامي نړۍ په ټولو علمي مراجعو او فرهنګي مراکزو کې دود ده، خو افسوس چې زموږ ډېری علماء لا تر اوسه ورڅخه خبر هم ندي.

په عربي نړۍ کې خو تقریباً هر لوی عالم خپله وبېپاڼه لري چې په خپله او یا د هغوی شاگردان او معاونین د هغوی ټول تألیفات، مضامین، صوتي

او ویديويي مواعظ او درسونه ورکې خوندي کوي، او ټولې دنياته يې په ډېرې آسانۍ وړاندې کوي.

يو ارمان او يو مهم وړاندیز:

کاشکې يوه ډله ځوان علماء چې له کمپيوټرو او انټرنټي خدماتو سره آشنايي ولري د ځينې شتمنو خلکو په مالي مرسته افغاني ټولنې ته د اسلامي علومو د رسولو په مقصد يوه انټرنټي علمي ټولنه جوړه کړي، چې لاندې ياد شوي او يا هغو ته ورته ورته علمي او فني کارونه تر سره کړي:

۱ - دغه علمي انټرنټي ټولنه بايد د قرآن کریم ټول په پښتو او فارسي ليکل شوي تفسيرونه، ترجمې او په قراني موضوعاتو پورې اړوند کتابونه راجمع کړي، کمپوز يې کړي او بيا يې په منظم ډول په کمپيوټري آرشیف کې خوندي کړي او خلکو ته يې د خپلې ويبپاڼې له لارې وړاندې کړي.

۲ - ټولنه بايد هڅه وکړي چې قرآن کریم د پښتو او فارسي ترڅنګ نورو هغو افغاني ژبو ته هم چې ليکلې بڼه لري ترجمه کړي او په هغو ژبو غږېدونکو ته يې تقديم کړي.

۳ - ټولنه بايد بڼه تکره او ماهر علماء توظيف کړي چې له عربي او نورو ژبو مشهور او مهم تفاسير ترجمه کړي او افغانانو ته يې عرضه کړي، که څه هم چې داکار به يو څه وخت ونيسي.

۴ - ټولنه بايد هڅه وکړي چې د رمضان د مياشتې د قرآني دورو د مشهورو او معتمدو علماء مکمل تفسيرونه او ترجمې په آډيو (آواز) او ویديو (تصويري) شکل ثبت کړي او د خپلې ويبپاڼې له لارې يې ټول کال خلکو ته وړاندې کړي. دا کار به يو څه محدود مصاريف وغواړي خو زموږ په ټولنه کې ډېر اهل خير او دين پالونکي تاجران او شتمن خلک شته چې دغه ډول مصاريف په خوشحالی پر غاړه اخلي، خو چې څوک يې يو ځل پراهميت او افاديت وپوهوي.

۵ - ټولنه بايد منلي او معتبر علماء توظيف کړي چې د رسول الله صلي الله عليه وسلم د احاديثو کتابونه لکه مشکوة المصابيح، صحاح سته،

طحاوي، د امام مالک مؤطاً او د امام احمد مسند او نور مهم د احاديثو، رجالو او تراجمو کتابونه پښتو او فارسي ته ترجمه کړي. دا کارونه افغاني علماء همدا اوس هم په مدارسو او حجرو کې په نیمگړي ډول هر کال تر سره کوي، خو دا هر څه په درسي او شفاهي شکل کې دي چې تدوين او توثيق ته ضرورت لري. که یو یو کتاب په پنځو شپږو کلونو کې هم په علمي ډول ښه ترجمه شي، بیا به هم څو کاله وروسته ټول احاديث له عربي متن سره په خپلو ژبو کې ولرو.

د احاديثو د علم، او له هغو څخه د دفاع په اړه هم په سلگونو کتابونه لیکل شوي دي، چې ټولنه یې باید ځینې ډېر مهم ورڅخه ترجمه کړي او یا علماء ته وظيفه ورکړل شي چې د دې موضوعاتو په اړه هم کره لیکني وکړي.

۶ - ټولنه باید د پرليکه (آنلاین) استفتاء او فتوي په اړه هم له منل شويو علماء سره په تماس کې یوه آسانتیا برابره کړي، ترڅو خلک د خپلو ورځنیو چارو په اړه له علماء څخه پوښتنې وکولای شي او خپل ژوند د شریعت مطابق برابر کړي.

۷ - په وروستیو دیرشو کلونو کې چې افغاني ټولنه د جگړو او اجتماعي اضطراب له امله بې سرپوښه او بې قیادته شوه نوله ډېرو فکري او عقیدوي فتنو سره یې هم مخه شوه، او ډېرو کفري فرقو او منحرفو نظریاتو لکه کمونیزم، ډیموکراسی، لیبرالیزم، مسیحیت، بهائیت، قادیانیت، رافضیت، الحادي عقلانیت (Rationalism)، پر احاديثو بې باوري، نړیوالتوب (globalization)، هندویزم او نورو فکري مذاهبو خپل افکار افغاني ټولني ته د بېلابېلو فرهنگي ټولنو، مؤسساتو، راډیوگانو، تلویزیونونو، انټرنیټ او کتابونو له لارې را صادر کړل، چې دلته یې تر یوه حده منونکي هم پیدا کړل.

خو د دې معاصرو وارو شويو فتنو د ردولو، مخنیوي او د هغو د ماهیت د توضیح لپاره زموږ علماء یا خو هېڅ لیکلی کار ندی کړی، او یا یې هم

کار دومره کمزوری دی چې هېڅ تاثیر یې نه ښکاري، او د انټرنټ ساحه خو یو مخ ورڅخه خالی ده.

په پورتنی یادشوي مجال کې په مؤثر ډول کار کول پر علماوو د وجوب حد ته رسېدلي دي، ځکه چې په لکونو خلک کله د کمونیزم په لومه کې له دین څخه وتلي وي، او کله د دیموکراسۍ او لیبرالیزم په شوق کې د الله د دین د تطبیق او حاکمېدلو په خلاف ولاړ وي، او کله یې هم په ښکاره خپل دین پرې ایښی وي او کوم بل کفری دین او یا نظریات یې منلي وي. که علماء پدې ډگر کې په جدیت او موثریت کار ونه کړي نو کېدای شي چې ولس به مو په راتلونکي کې له ډېرو فتنو سره مخ شي.

یاده شوي انټرنیټي ټولنه باید پدې ډگر کې کار کول له خپلو اولویاتو څخه وگڼي او ښه ډېرکار ورکې وکړي.

انټرنیټي کتابتون:

یو بل مهم کار چې د افغاني ټولني او علماؤ ورته ډېره اړتیا ده هغه د یوه انټرنیټي اسلامي کتابتون رامنځته کېدل دي چې ټول هغه دیني کتابونه چې په افغاني ژبو کې تر اوسه لیکل شوي او چاپ شوي دي او په انفرادي شکل له ځینو خلکو سره په کورونو او یا کتابخانو کې موجود دي باید ټول بیا له سره په کمپیوټر ولیکل شي او له هغو څخه یو داسې انټرنیټي کتابتون جوړ شي چې هر څوک ورته په مجاني ډول لاسرسی ولري.

دا کار به له یوې خوا کتابونه د له منځه تللو له خطر څخه وساتي، او له بل لوري به د کتابونو د تشهیر او معرفی یو ښه فرصت برابر کړي، چې پدې ډول به په سلگونو دیني کتابونه او په زرگونو دیني موضوعات پوهنتونونو، مکاتبو، تعلیمي او څېړنیزو مراکزو او اشخاصو ته په یو ځای ډول لاسته ورشي، په ټولنه کې به اسلامي علوم په آسانه او پراخه پیمانه خپاره شي، تیارې به رڼا شي، او تر ډېره ځایه به د کفارو او بې لارې ډلو د فکري او فرهنګي یرغل مخه ونیول شي.

د همدغه کتابتون بله برخه بنايې له صوتي او وډيويي موادو تشكيل شي، چې په زرگونو صوتي درسونه، مواعظ، اشعار، ترانې، كيسې، تاريخي ويناوي، د ماشومانو ادبيات او همدارنگه په سلگونو او زرگونو اسلامي وډيويي البومونه او کليپونه چې زموږ د هېواد د مؤمنو پرگنو ویرني او وياړني ورکې عکاسي شوي دي خوندي شي، او معاصر تاريخ به مو په ژوندي او مأمون شکل راتلونکو نسلونو ته ور رسېږي.

که چېرې زموږ د ولس څو با احساسه او متدين شتمن او ملي تاجران د دغه ډول يوې پروژې د تمویل ترشا ودرېږي نو په ډېرو لږو مصاريفو به افغاني ټولني ته ستر علمي او ديني خدمتونه تر سره کړي، او د هېواد د مستقبل ځوانان به له بې لاريتوب، شدلتوب، بې هدفۍ او بې علمۍ څخه وژغوري. البته دا کار کوم ناشونی کار نه دی، بلکې په غربي او عربي نړۍ کې ډېرو ټولنو او حتي اشخاصو تر سره کړی دی چې زموږ لپاره د کار ښه مثالونه کېدلی شي.

ما ته ځواوس د دې کار تر سره کېدل يو ارمان ښکاري چې د نوي نسل له علماؤ يې د پوره کېدلو هيله لرم، خو ليرې نده چې څو د عزم، حوصلې او هدف خاوندان به يې په علمي ډول په پراخه پيمانه تر سره کړي، چې د دې کار ځيني نښې لا له همدا اوسه په ځيني افغاني وياړنو کې تر سترگو کېږي.

د تخیل په دنیا کې له ازادۍ سره مرکه

کله کله د ځینې موضوعاتو د یادولو او پر هغو د نیوکو لپاره د تخیل اسلوب تر نور اسالیبو ډېر غوره وي، ځکه چې په دغه اسلوب کې د تعبیر او د واقعیتونو د تمثیل پراخ ظرفیت موجود وي او لیکوال کولی شي د ترڅو واقعیتونو په اړه خپل احساس او پیغام د رمز په لطیفې او عاطفې ژبې لوستونکو ته ور نقل کړي او په اسانه هغو مفاهیمو او وضعیتونو ته د هغوی پام ورواړوي چې کېدی شي په نورو اسالیبو کې د هغو بیان ورڅخه یو څه ستغ شي.

دا چې افغانان د نړۍ یو آزادي خوښوونکی ولس دی او د پېړیو په اوږدو کې تل د ازادۍ د گټلو او پاللو په مبارزو کې له ځینې نیمگړتیاوو سره سره په پرله پسې ډول مصروف پاتې شوي دي او خپل ډېر څه یې د دغه ارزښت په خوندي ساتلو کې په پوره شهادت مصرف کړي دي، نو په کار ده چې دغه ارزښت یې په فکري او واقعي ژوند کې نور هم ښه وپالل شي، او ټولو هغو خطرونو ته د دې ولس د بچیانو پام ورواړول شي چې د دوی آزادي تهدیدوي او یا یې په اړه د دوی شعور کمزوری کوي.

د دې لپاره چې د دغه ستر معنوي او اجتماعي ارزښت په پاللو کې ما هم ځان ورگډ کړی وی نو د تخیل په دنیا کې مې د ازادۍ له مفهوم سره د یو څو موجودو واقعیتونو په اړه دغه لاندې مرکه ترتیب کړې ده، هیله ده چې د هغې له لارې به مې مهمو مفاهیمو ته د خلکو پام وراړولی وي.

ازادي هغه ارزښتناک او بې مثاله نعمت دی چې د خپلواک او سرلوري ژوند ټول دارومدار د همدې نعمت تر شتون او نه شتون پورې تړلی دی. که ازادي وي نو په ژوند کې خوندهم وي، او که ازادي نه وي نو بیا ژوند د عذاب یو بل نوم دی.

کله کله اشخاص د ازادۍ له برکته د قومونو او ولسونو حیثیت تر لاسه کړي، او کله بیا هم پوره پوره ولسونه د هغې د نشتوالي له امله په ولسونو کې هېڅ اهمیت نه لري.

ازادي هغه ښکلې قدرمن حالت او معنی ده چې سرلوري ولسونه خپل ټول ماديات تر هغې قربانوي.

ازادي هغه ښکلې او پتمنه ليلا ده چې د ويښو او خپلواکو ولسونو مېړونه د هغې د ساتنې او پالنې په لاره کې له خپلو سرونو تېرېږي.

آزاد خبريال (غازي) له مودو مودو راهيسې په آزادي پسې لالهانده گرځېده ترڅو هغه و ويني او مرکه ورسره وکړي. په هغې پسې يې ډېر ښارونه، غرونه، هېوادونه او نظامونه ولټول، ډېر ورپسې ستومانه شو، خو دا دی په پای کې وټوانېد چې له هغې سره په يو داسې ځای کې وگوري چې نوم يې د امنيتي شرائطو له امله نشي څرگندولی، خو له هغې سره يې يوه په زړه پورې مرکه کړې چې د لوستونکو مخې ته يې ږدو:

غازي: په پيل کې که مهرباني وکړئ او لوستونکو ته خپل ځان ورمعرفي کړئ.

آزادي: مننه! د ځان د معرفۍ خبره دې ښه وکړه، ځکه چې زه اوس په مسلماننه ټولنه کې يو ناپېژندل شوی او مجهول مفهوم گرځېدلې يم. ډېره موده وشوه چې چا ډېره نه يم ليدلې. له خلکو هېره شوې يم، ځکه خو مې اوس څوک ډېره نه پېژني، که څه هم چې پخوا زه د مسلمانو ولسونو تر ټولو مشهوره پېژندگلوي وم.

زمانوم آزادي ده. زه په اصل کې يوه معنی يم، خو کله کله په ژوندون کې مادي ښه هم غوره کوم. زه او آدم عليه السلام دواړه په يوه کال پيداشوي وو. وطن مې د زمکې پر مخ کوم خاص هېواد او سيمه نه ده، بلکې زه هر چېرې اوسېږم، خو له ويښواو مېړنيو ولسونو سره. او چې په هر ځای کې زمکه راباندې تنگه شي، او خپل راته پردي شي، نو بيا له هغه ځايه کډه وکړم او بل چېرې ولاړه شم.

زما او د انسان ترمنځ فرق دا دی چې هغه په خوراک او څښاک پايي، خو زه په غيرت، سربښندنې او قربانۍ. هغه مري، خو زه مرم نه بلکې کمزروي کېږم او بيا خپل شکل بدلوم.

غازي: د شکل له بدلولو مو مطلب څه دی؟

آزادي: يعني که لويه يم نو وړوکې شم. که په ژوند کې په يوې مادي بڼې بدله شوې يم، نو بيا بېرته معنی شم. که مې حکومتونه وشړي، او يا مې د ترلوکونښن وکړي نو بيا زه د کوم دردمن با احساسه او عظيم انسان په مغزو کې ترې د يو څه مودې لپاره پټه شم او هماغلته د هغه د فکر په دنيا کې خپله پاچاهي کوم. زه بيا هغه دردمن با احساسه او عظيم انسان دومره مست اوسرشاره کړم چې د ټولې دنيا زورور ورته کمزوري ښکاري. هغه دومره مست او پياوړی شي چې نه يې زولنې ايسارولی شي، او نه يې زندانونه عزم ورسستولی شي.

غازي: خلك خو تا په ښارونو کې لټوي، خو ته دلته په غرنوکې اوسېږې! موږ د دې مرکې لپاره په تاپسي ډېر ښارونه او ډېرې ماڼۍ ولټولې، خو هلته مو ونه ليدې، که لوستونکو ته پدې هکله څه ووايست؟

آزادي: ډېره موده وشوه چې ما ښارونه او قصرونه پرې ايښي دي، ځکه چې زه هلته د مسلطو خلکو نه خوښېدم، هغوی هلته زما د له منځه وړلو لپاره ظالمانه قوانين جوړ کړي ول، او چې قوانينو يې هم زه ورکه نه کړای شوم، نو بيا يې زما د له منځه وړلو لپاره پردی لښکرې راوغوښتې، ناتارونه او تاراگونه يې جوړ کړل، زما ډېر پلويان يې ووژل، او ډېر نور يې د تورو تمبو شاته بند کړل. ما هم نور د ښارونو ژوند پرېښود او له ماڼيو راووتم، ځکه چې دا مې نشو زغملی چې لکه د دربار د وينځې په څېر په ماڼيو کې د جابرانو او مستکبرانو په خدمت کې و اوسم، او د هغوی د توطيو قرباني شم. نو دا مې بڼه وگڼله چې غرونو ته پنا يوسم.

غازي: پوښتنې خو مي نورې هم ډېرې دي چې وروسته به يې درڅخه وکړم، خو ته اوس دا راته ووايه چې ته خو ماشاءالله ډېره بڼه پښتو وايې! دا دې چېرته زده کړې ده؟ او بله دا چې نورې دې کومې ژبې زده دي؟

آزادي: پښتو خو مې په افغانستان کې زده کړې ده، زه ډېره موده په افغانستان کې اوسېدلې يم، په سلگونو کلونو مې له افغانانوسره تېر کړي

دې. زه د افغانانو دومره خوښه وم چې خپلې په لكونو ككړې. به يې زما د ساتنې او پالنې په لاره كې قربانولې. ما د هغوى ټولې ډبې زده كړې دي، خو پښتو مې خكه بڼه زده كړې چې پښتنو به له ماسره بې سارې مينه درلوده. خو پدې وروستيو وختونوكې په دوى كې هم ځينې خلك را پيدا شول چې (سيكولر) يې بولي، دوى ډېر بې غيرته او بې دينه خلك دي، او له ما سره يې سخته دښمني ده. زه تر دې څو كلونو د مخه هم په افغانستان كې له افغانانو سره اوسېدم خو...

غازي: نو بيا څه درېښ شول؟

آزادي: آه، خپلواكو مجاهدو افغانو زه د خپلو وينو په بيه ساتلې وم، خو په دوى كې يو څو نا امله او غلام صفته خلك چې له ماسره يې فطري دښمني درلوده او زه يې په افغانستان كې نه شوم زغملې، لارل او له غرب څخه يې زما تاريخي دښمنان (د صليبي جگړو يرغلگر) راوبلل. هغوى ټولو زما په خلاف نړيوال ايتلاف جوړ كړ، او زما په ضد يې يوه بې رحمه جگړه پيل كړه.

د دښمن لښكرې، وسلې او جنګي وسائل دومره ډېر ول چې زما پلويانو د سختو جگړو كولو او بې د ساريو قربانيو په وركولو بيا هم د يرغل مخه ونه نيولې شوه. د سختو جگړو او د زرگونو ككړيو تر قربانېدلو وروسته زه بيا له خپلو څو محدودو پلويانو سره هماغو غرونو ته وختم چې څوكاله د مخه ورڅخه راکښته شوې وم. يو څه پلويان مې ځانان او غداران هم وختل، هغوى چې يو وخت يې ځانونه زما د پلويانو مشران او رهبران گڼل، او د (مولوي)، (مجاهد) او (روحاني) نومونه يې هم پر ځانونو ايښي وو، خو د غيرت او وفا د امتحان پر ورځ په ډېرې بې شرمۍ د دښمن په صف كې ودرېدل.

د نورو ډبو په هكله به درته ووايم چې زه په عربي، چيچنيايي، كشميري، ازبکستاني او د قوقاز په ځينو ډبو هم پوهېږم، خو تر ټولو زياته مې عربي ډبه خوښه ده، هغه چې ما له محمدصلى الله عليه وسلم، ابوبكر الصديق،

عمر بن الخطاب، خالد بن الوليد او نورو اصحابانو رضي الله عنهم څخه زده کړې وه، او لاتر اوسه عربان ورباندې خبرې کوي.

په عربي کې مې بيا د فلسطين، عراق، يمن او د سوريې د خلکو لهجې ډېرې خوښې دي. خو د خليج او مصر د هېوادونو لهجې هېڅ خوند نه راکوي، ځکه چې هغوی عربي له حده زياته خرابه کړې ده، او انگریزي او عبري (د يهودو ژبه) يې دومره ډېره پرې ورگډه کړې ده چې نور د عربي خوند ورکې نه دی پاتې.

غازي: تا خو د نړۍ ډېر ولسونه او قومونه ليدلي او ورسره پاتې شوې يې، او ډېرو ولسونو ستا تر سيوري لاندې د سرلوړۍ ژوند هم تېرکړی دی، که دا راته و وايې چې ته څنگه حاصلېدای شې؟ اویا په بل عبارت ستا او د ولسونو ترمنځ په کومو شرايطو ديوالي او يو له بل څخه د دفاع تړون رامنځته کېږي؟

آزادي: دادې ډېره بڼه ا ضروري پوښتنه وکړه، ځکه چې له مسلمانو ولسونو اوس زما لاره ورکه شوې ده، او له ماسره د تعامل طريقه هم ورڅخه هېره شوې ده. دوی ته زما د ورتلو لاره يوه وي، خو دوی پر بله زما د ورتلو انتظار باسي. پدې هکله بايد درته و وایم چې لومړۍ خبره خو دا ده چې زه چاته په خپله نه ورځم. زه هغه وخت ورځم چې دوی مې وغواړي. او هغه ملت ته خو له سره ورځم نه چې تر ما يې غلامي خوښه وي.

دويمه خبره داده چې زه هغه وخت يوه ملت ته ورځم چې په زرگونو او لکونو ځوانان يې له تورو او ټوپکو سره د جهاد او قربانۍ په څپاندو ولولو زما د ورتلو پر لارې په استقبال راته ولاړوي، او دي ته تيار وي چې د هغو خلکو سره ورغوخ کړي چې دوی ته مې له ورتلو ايساروي.

او دريمه خبره دا ده چې زه ولسونو ته په يوه شرط ورځم، او هغه دا چې زما د ساتني او پالني په لاره کې به له ټولو مادي گټو تېرېږي. زه بايد ورته تر ټولو مادي مصلحتونو گرانه او محترمه و اوسم. هغه خلک چې تر ما ورته خپل ځانونه، مالونه او دنيا گرانه وي، هغوی کله هم مانشي

ساتلای، او کېدای شي چې په ډېره ارزانه بیه مې خرڅه کړي، او یا مې لاس تړلې د بنمن ته ور وسپاري. او که په لنډو یې درته ووايم نو زما د حاصلولو وسیله هم جهاد او قرباني ده، او د ساتلو ضامن مې هم جهاد او قرباني ده او بس. او هر هغه ولس چې د جهاد او قرباني عزم او روحیه نه لري، زه له هغه سره هېڅ تړون او تعامل نه کووم.

غازي: ځیني خلك خو کوښښ کوي چې تا د ډیموکراسۍ، انتخاباتو، فرهنګي مبارزې، دعوت او دې ته ورته نورو وسیلو له لارې حاصله کړي، که دا راته و وایي چې ته له دې لارو هم ورځي؟

آزادي: لکه مخکې مې چې درته وویل زما د حاصلولو یوازینی لار جهاد او قرباني ده او بس. البته دغه نورې ټولې لارې څوکۍ، منصب، شهرت، ډلې ټپلې جوړولو او سیاسي مصالحو ته د رسېدو لارې دي، خو هېڅکله له دغو لارو ما نشي حاصلولی. دغه لارې ټولې د ځان او خلکو د تېر اېستلو لارې دي، بلکې دا ټولې هغه لارې دي چې غلو، ټګانو، په مسلمانانو کې د غرب ملګرو، سست عنصره او خپته ورو سیاسي مشرانو، د دین په نامه تجارت کوونکو او د (امریکايي اسلام) پلویانو خپلو اهدافو او خوندونو ته د رسېدلو لپاره جوړې کړې دي.

غازي صیب! ددې لارو په هکله به زه خپلې څو ترڅې تجربې درته تېرې کړم، کېدای شي له هغوڅخه د دغو لارو د افادیت څومره والی درته معلوم شي.

زه به خپل د سترګو لیدلی حال درته ووايم او هغه دا چې پدې نږدې ماضي کې یو ځل د شمالي افریقا د یوه هېواد خلکو چې عربان یې (الجزایر) او کافران یې (الجبریا) بولي زه د انتخاباتو او ډیموکراسۍ له لارې ور دعوت کړم. هغوی په ډېره مینه، اخلاص او ولولو په میلیونونو خلك زما استقبال ته راوېستلي وو، زما د راتګ یې په لسګونو کلونو انتظار هم وېستلی وو، په سلګونو میلیونه پیسې یې هم زما د راتلو لپاره مصرف کړي وې. ښځې، نارینه، ځوانان او زاړه ټول زما د راتلو پر لاره د

استقبال لپاره راته ولاړ ول، خو افسوس چې دغه ټول خلك په تشو لاسونو او له وسلې پرته هسې د رنگينو بوتانو په خېر ولاړول.

كله چې زه چې د دوى د استقبالې قطارونو ته په وړ رسېدو شوم، ناڅاپه يو قيامت جوړ شو، له هرې خوا وسله وال سړي چې خبري يې د وطن د خلكو په ژبه كولې خو دريشى يې پردي وې او نشانونه يې هم پردي ټومبلي ول، له موږ راتاو شول او دا په مليونونو خلك يې ټول يوه خوا او بله خوا پسې واخيستل، ځينې يې ووژل، او ځينې يې وتړل. ځينې نور يې تر پنبو لاندې له خاړو سره خاورې كړل، او ځينې يې لاس تړلي زندانونو ته بوتلل. يوازې يو څو تنه ترې په تېښته خلاص شول.

غازي صيب! ډېر بد حالت وو، هره خوا چيغې او كوكارې پورته كېدې، نارينه له خپلو ښځو ورك شول، او ښځې له خپلو سړيو او اولادونو. مسلحو غدى والو زما د استقبالې لپاره ټولې ښايسته كړل شوې او رنگينې دروازې ونړولې، او بيرغونو ته يې اور وراچاوه. هېچا ورته څه نشو ويلای، ځكه چې له خلكوسره وسله او د دفاع هېڅ وسيله نه وه. كه به چا د څه ويلو جرأت وكړ نو سمدستي به يې سترگې وړ وتړل شوې او په ډبولو او ښكنځلو به نامعلوم لوري ته روان كړي شو. دريشى والا ټوپكوالو زما استقبال ته د راوتليو خلكو مشران د بغاوت په جرم په زندانونوكې واچول. كشران يې لكه يتيمان د بل در ته محتاج او حيران كړل، او اولادونه يې ترې واخيستل او ټول يې په هغو مکتبونو كې شامل كړل چې همدې غدى والو د فرانسې په مرسته او فرمايش جوړ كړي وو چې څو ورځې وروسته بيا هماغه ټول ماشومان د كودتايي جنرالانو په مخكې په داسې حال كې په نمايشي مارش كې تېرېدل چې هلكانو يې (پتلونونه) او نجونو يې (ميني ژوپ) اغوستې وو، او جنرالانو ورته له عسكري موزيك لاسونه پرېقول.

غازي صيب! كه د الجزائر خلك مسلح واى، او د مقاومت توان يې لرلى، نو هېڅكله به هغو څو لنډغرو دغه قيامت ورباندې نه واى جوړ كړى.

غازي: بڼه! نو تا ته بیا څه درپېښ شول؟
 آزادي: ما مخکې هم درته و ويل چې ما څوک وژلی نشي. ما په همهغه ځای کې فوراً خپل شکل بدل کړ او غرونو ته مې مخه کړه.
 څه موده وروسته بیا د ترکیبې خلکو د (نجم الدین اربکان) په مشرۍ دعوت راکړ، هغه ډېر اخلاصمن انسان وو، ما دهغه له ملگرو څخه د دفاع او مقاومت د وسائلو پوښتنه وکړه، هغوی راته و ويل چې اوس دې شيانو ته ضرورت نشته، موږ اوس د شلم قرن په پای کې اوسېږو، او د اروپایانو گاونډیان یو، له هغوی مو د دیموکراسۍ، عدالت او تمدن اصول او اخلاق زده کړي دي. دلته نور د وسلې استعمال او جگړې ته ضرورت نشته، او زموږ پوځیان هم نور هغه د (کمال اتاترک) او (عصمت اینونو) لندږ بې دینه بدمعاشان نه دي چې چې له دین سره یې دښمني درلوده، هغوی اوس زموږ ډېر احترام کوي، او تا ته هم ډېر ډېر په درنښت گوري.

غازي صیب! (اربکانخېلو) د تخیل په دنیا کې له الفاظو داسې رنگین جنت راته جوړ کړ چې تا به فکر کاوه چې د کوم ریښتیني واقعیت حکایت درته کوي.

ما چې د هغوی دا منظمې او خوږې خبرې واورېدې نو یقین مې راغی چې دوی لکه چې رښتیا هم په دعوت باندې ترکیه فتح کړې ده.
 خو غازي صیب! کله چې ورغلم هماغه د (الجزایر) ناوړین بیا تکرار شو. دا چې وروسته بیا دې خلکو ما ته د غږولو سترگې نه درلودې، نو له بدې ورځې دوی هم لږل په اروپا ورننوتل، او دا دی اوس د (ناټو) په صف کې د مسلمانانو په خلاف ولاړ دي.

غازي صیب! زه نه پوهېږم چې د دې زمانې خلک ولې زما په اصولو ځان نه پوهوي او د ورتگ بلنې راکوي؟!

د درېیم ځل لپاره د مصر خلک په څه خبره د خپل بوډا فرعون (حسني مبارک) په خلاف راپورته شول، څه واضحه دعوی او آجندا یې هم معلومه

نه وه، خو بنځې او نارینه ټول سرکونو ته راوتلي ول، چا به گډاوي کولې او سندري به يې ويلې، چا به گډوډ شعارونه پورته کول، چا به الله اکبر او نور اذکار او تسبيحات زمزمه کول، چا به ډيموکراسي ډيموکراسي چيغې وهلې، خو چې د لمانځه وخت به راوړسېد نو کوم (ډيره خريلى پتلون پوش) به يې مخکې کړ، او ټول به بنځې او نر په چوکونو او سرکونو کې ورپسې ودرېدل.

عجيبه حالت وو، هېڅ نه معلومېده چې دوى اسلامي حکومت غوښت او که يې ډيموکراسي غوښته، ټولو به (آزادي آزادي) نعرې وهلې، خو معلومه نه وه چې له (چا) او (څه شي) يې آزادېدل غوښتل؟ او دا ځکه چې هغوى يوازې د (بوډا فرعون) مخالفت کاوه، نه د (ډيموکراتيک فرعونيت). هغوى به د فرعون ټول لښکر خپل لښکر گانه، او د مسلمانانو او کفارو تر منځ يو والي ته به يې د (الوحدة الوطنية) يعنې ملي وحدت تر نامه لاندې خلک وربلل.

د مصريانو پدې گډوله پاڅون کې يو ډول خلک راپورته شول چې ځانونه يې (نړيوال اسلامي حرکت) بلل، دې خلکو په همدې غوغا کې زما په نامه د (آزادۍ او عدالت) گوند جوړ کړ. دوى هم د اسلام او اسلامي حکومت خبره چندان په زغرده نه کوله، خو د (ډيموکراسۍ) او (قانوني دولت) چيغې به يې په واز کومي وهلې.

غازي صيب! دې خلکو زه مصر ته ور دعوت کړم، ما هم چې د دوى مسلسلې مظاهري، گرمې ولولې او د آزادۍ په نامه گوند وليد نو ورغلم، خو دا چې د الجزائر او ترکيې ترخې تجربې مې په ياد وې نو د (نړيوال اسلامي حرکت) له مشرانو مې جهاد ته د تياري او د دفاع د وسائلو په هکله وپوښتل، هغوى راته وويل: دا خبرې نورې مه کوه چې خلک به د (طالب) او (القاعدې) ټاپه را باندي ولگوي، او بيا به مو د غرب هېوادونه، نړيوالې مؤسسې او بانکونه تاييد نه کوي.

ما چې هر څو ورته و ويل چې ماته دا بې رحمه پردي پالونکي جنرالان او بې دينه سيکولر او غرب پلوي سياستمداران رامعلوم دي، هغوی مې له تاسې سره نه پرېږدي. خو دوی به هرځل د وسلې له ضرورته انکار او په ډيموکراسۍ ټينگار کاوه، او ويل به يې چې موږ به د منبر، راډيو، تلویزون او فرهنگي مبارزې له لارې د فرعون له ملگرو جنرالانو داسې مجاهدين جوړ کړو چې هم به مصر آزاد وساتي، هم به فلسطين آزاد کړي، او هم به دوی زموږ د (ډيموکراتيک اسلامي حکومت) داسې مجاهدين شي چې د افغانستان، عراق، سوريې او صومال له (سخت دريزو ترهکرو) به ډېر غوره وي.

غازي صيب! ما که هر څو ورته و ويل چې د فرعونانو پوځونه چې د غرب ابليسانو روزلي دي ټول سره يو دي، او زما او د اسلام دښمنان دي، خو دوی به راته ويل چې دا خبرې مه کوه چې پدې خبرو زموږ (ملي وحدت) ته صدمه رسېږي.

حقيقت دا وو چې دوی به خپله هم د فرعون له پاتې شونو جنرالانو وپريدل، خو ماته به يې په درواغو اطمینان راکاوه. بالاخره يوه ورځ هماغه فرعوني جنرالان چې دوی د اسلام او وطن سپاهيان بلل په همدوی پسې راپورته شول، د دوی مشران يې ټول په زندانونو کې واچول، او کشران يې ورته د سرکونو پر سر تر بله وزرونو لاندې کړل او په مسجدونو کې په زرگونو ووژل، او بيا يې د هغوی مړي هم په بله وزرونو را ټول کړل او اور يې ور واچاوه.

په هغه ورځ د رابعې په ميدان کې او د سرکونو پر سر چې کوم څه تر ټولو ډېر پراته وو او تر پښو لاندې ليدل کېدل هغه د قرآن کریم مبارکې نسخې وې چې دې خلکو په شعارونو کې د پورته کولو او د تلاوت لپاره له ځانونو سره وړې وې، او هره خوا د مصري پوځيانو تر پښو لاندې ليدل کېدې.

دې غولېدلیو هم ځان تېرويست او هم يې زه تېر وبستم. اوس مې نو پوخ تصميم نيولی چې نور به نه د دغه ډول خلکو په دعوو او ويناوو باور کووم، او نه به هم کله د دوی وطنونو ته سر وربنکاره کړم. دوی خو هسې هم د زولنو او زندانونو معتادان دي او په غرونوکې د آزادۍ تر ژونده په زندانونو کې رياضتونه خوند ورکوي خو زه يې په شرمونو وشمولم.

غازي: محترمي آزادي! راځم يوې بلې مهمې پوښتنې ته او هغه دا چې موږ خو ډېر ځلې له خلکو دا هم اورو چې په غرب کې ډېره آزادي ده، او حتی چې غربي مشران ځانونه د آزادۍ اتلان بولي، او هر وخت دا دعوو هم کوي چې هغوی به د نړۍ نورو ولسونو ته هم آزادي وربښي، خو پدې نه پوهېږو چې ته اوس رښتيا هم په غرب کې له غربيانو سره يې؟ او که د هغوی په مقابل کې د ولاړو مظلومو ولسونو په طرف کې يې چې د دوی له ظلمونو او استبداده ځانونه خلاصول غواړي؟ که په دې هکله لوستونکو ته يوڅه وضاحت وکړي؟

آزادي: غازي صيب! دا پوښتنه دې رښتيا هم ډېره مهمه ده، ځکه چې نن ورځ خو د غرب مېډيا تقريبا د ټولونړيوالو ذهنونه يرغمال کړي دي، او چې هرڅه وغواړي هغه ته درښتيا او حقيقت بڼه ورکوي او په دومره پراخه پيمانه يې تبليغوي چې له چاسره يې د تکذيب اراده هم پاته نشي.

غربي مېډيا دا خبره رښتيا هم د ډېرو خلکو تر غوږو رسولي ده چې په غرب کې ډېره آزادي ده، خو مسلمانان بايد پوه شي چې هغه زه (آزادي) نه بلکې هغه يوه بله آزادي ده. هغه له (دين) او (ديندارۍ) څخه آزادي ده، هغه له اخلاقو او معنوي ارزښتونو څخه آزادي ده. هغه له شرف او حياء څخه آزادي ده، هغه له انساني ترحم او عاطفې څخه آزادي ده. هغه له اصولو قوانينو، عادلو تړونونو او ميثاقونو څخه آزادي ده. هلته لور له پلارڅخه ازاده ده. ښځه له خپل خاوند څخه ازاده ده. فحشاء، اخلاقي فساد، همجنس بازي او قمار له محاسبې او پوښتنې څخه آزاد دي. هلته انسان ته مطلقه آزادي ورکړل شوې چې په هر ډول چې غواړي له انسانيت

څخه ووځي وتلی شي، او هېڅوک یې د انسانیت په ضوابطو کې بند نشي ساتلی. او ان تر دې چې هلته دا آزادي هم شته چې د برطانیې د ولیعهد میرمن دې له بل چاسره د خپلو جنسي اړیکو خبرې د ملت په وړاندې په تلویزیون کې هم وکړي.

تر دې ورتېره دا آزادي هم شته چې نارینه دې له بل نارینه سره واده وکړي، او قانون دې د هغوی د حقوقو دفاع او ساتنه وکړي، او د مسیحي کلیسا (پادري) دې څه اعتراض هم پرې ونه لري، ځکه چې هغه په خپله هم ډېر هغه واره ماشومان د خپل هوس بنکار کړي وي چې کورنیو یې د دیني زده کړې او د برکت د حاصلولو لپاره (مقدسې کلیسا!!!؟) ته ورلېږلي وي.

او دا خبره چې هغوی غواړي نورو ولسونو ته آزادي ور وېښي، دا هسې یوه د درواغو دعوی ده، ځکه چې همدغو غریبانو یو وخت تقریباً د نړۍ د نیمو اوسېدونکو (ریښتني) آزادي سلب کړې وه، د هغوی هېوادونه یې استعمار کړي وو، او د خلکو هر څه یې د خپل ځان گرځولي وو. خو کله چې ولسونو د خپلې تورې په زور هغوی تېښتې ته اړ کړل، او له خپلو هېوادونو یې وشړل، نو بیا یې د ولسونو د بیا غلام گرځولو لپاره دا ډنډورې وغږولې چې موږ نور ولسونه ازادوو.

د هغوی د ازادۍ بښلو مثالونه خو تاسې خپله په خپل هېواد افغانستان او هم په عراق کې ولیدل چې څو مړه خلك یې د ژوند له قیده ازاد کړل؟ څومره یې بې کوره کړل؟ څومره میندې یې بورې کړې؟ څومره ماشومان یې یتیمان کړل؟

غریبان په حقیقت کې هېوادونه له خپلو اصلي اوسېدونکو ازادوي، د هغوی له خپل حاکمیت څخه یې ازادوي او بیایې یا عملاً په خپله اداره کوي، او یا یې خپلو روزل شویو غلامانو ته ورسپاري. نو زما او د غربي ازادۍ تر منځ باید فرق وپېژنی! زه د ساعات سرچینه یم، او هغه د بدبختۍ کنده.

غازي: تاسو مخکې و ويل چې ډېر وخت له افغانانو سره پاتې شوي ياست، له افغانانو سره ستاسو د تجربې حاصل څه دی؟
 آزادي: اکثره افغانان ډېر مېړني خلک دي، خو په افسوس بايد و وايم چې پر ما مين دي خو قدر مې نشي کولی. کورته مې ور بولي خو پاللی مې نشي. زما لپاره له ډېرو شيانو تېرېږي، خو له مشرۍ او زعامته په خپلو منځونو کې يو بل ته نه تېرېږي. د راتلو انتظار مې ډېر کوي، خو چې ورته ورشم نو بيا راڅخه په نورو شيانو مشغول شي. ملایان يې سبقونه ډېر وايي خو خلکو ته دين لږ ور رسوي.

او په افغانانو کې ځيني داسې خلک هم شته چې ته به وايې د دوی خټه د غلامۍ په اوبو لمده شوې ده. که انگریز ورشي هم دوی به يې غلامان وي، که روسان ورشي هم دوی به يې غلامان وي، که امریکايان ورشي هم دوی به يې غلامان وي. دغه ډول خلک په افغانانو کې لږ دي خو ډېر زړنگ او چالاکه خلک دي او له هرې زمانې سره ځان برابرېوي. دوی کله د (مقاومت سنگرداران) شي او کله بيا د (ډيموکراسۍ قهرمانان). خو دا خلک بيا ډېر ژر له منځه ځي.

يو کار چې افغانان په مجموعي ډول ورکې تر نورو ولسونو غښتلي دي، هغه دا دی چې زما د حاصلولو په لاره کې له قربانۍ او سربښندنې نه ستړي کېږي. هر نسل يې تر پخواني نسله د لویو حماسو زېږونکی او د بدلونونو راوړونکی وي.

غازي: ستا په اړه مې يوه بله تاريخي پوښتنه په ذهن کې وه چې ما ويل په خپله به يې تاڅخه کووم، او هغه دا چې ځينې (سيکولر) افغانان دعوی کوي چې هغه مخکې ځل افغانستان ته (امان الله خان) راوستلې وې، او ستا د راوستلو افتخار هم د هغه په نصيب شوی وو. تا خو به هغه وخت هر څه په خپلو سترگو ليدلي وي، که دا راته ووايي دا خبره څومره حقيقت لري؟

آزادې: د ډی-یکولو په خبره کله هم باور مه کوئ! هغوی ډېر مکار او درواغجن خلک دي او دا خبره یې هم سپین درواغ دي. د امان الله خان چې خپل ذهن او فکر د انگریز د افکارو او نظریاتو له غلامۍ آزاد نه وو نو افغانستان به یې له هغوی څه آزاده؟ او زه به یې څنگه افغانستان ته وروستلم؟

حقیقت دا وو چې زه ملي غازیانو او د انگریز په خلاف راپورته شویو مجاهدينو وروغوښتلم. خو کله چې ورغلم د امان الله خان راسره ورانه شوه، ځکه چې هغه غوښتل افغانستان د غرب پر لاره روان کړي، خو ما او غازیانو ورسره نه منله، نو یې له خپل خسر (محمود طرزي) سره چې په افغانستان کې د سیکولریزم پلار گڼلی کېږي او په شام او ترکیه کې د ترکیې له (سیکولرانو) او د شام له (عربي مسیحي نشنلستانو) د سیکولریزم او نشنلزم مرض ورنقل شوی وو زما د له منځه وړلو مشوره وکړه. امان الله خان او طرزي دواړه د شاهي کورنۍ له ډېرو بنځو سره پدې نیت اروپا ته ولاړل چې له اروپایانو سره پر هغوی زما د خرڅولو خبره وکړي، هلته یې تقریبا اوه مستې میاشتي تېرې کړې، خپله (نیم لنډغره) بنځه یې چې د محمود طرزي لور وه هم د اروپا پاچایانو ته پدې مقصد وروښوده چې هغوی په دې قانع کړي چې دی نور هغه افغان نه دی چې خپله بنځه له خلکو په پرده کې ساتي، او د افغانو بنځو د پردې د ساتلو پخاطر د اروپایانو په خلاف جنگېږي.

غازي صیب! کله چې امان الله خان د اروپا له اوه میاشتینۍ مستې دورې وطن ته ستون شو، نو سمدستي یې زما او زما د پلویانو په خلاف په پغمان کې د جنگ اعلان وکړ. زما ملگري یې بنديان کړل، او زما طرف ته بلونکي عالمان یې په ډېرو بدو نومونو یاد کړل، او ان تر دې چې هغوی یې د انگریزانو ملگري وبلل پداسې حال کې چې د انگریز له کوره دی تازه راستون شوی وو، او د هغوی قوانین یې له ځانه سره افغانستان ته د عملي کولو لپاره راوړي وو.

دا هسې د (سيکولرانو) لخوا د امان الله خان د اسلام دښمنۍ د کرغېړن تاريخ د بنياسته کولو هڅه ده چې په سپين سترگۍ يې ترسره کوي. همدا اوس تاسې نه گورئ چې د ده د فکر او تگلارې پلويان ټول له اشغالگرو امريکايانو، انگرېزانو او نورو درغليو کفارو سره ولاړ دي. او نه گورئ چې د امان الله خان عکسونه همدا اوس د انگرېزانو او امريکايانو په لاس د جوړې ادارې پر دفترونو لگېدلي، که د مجاهدينو او غازيانو پر سنگرونو؟

غازي: ښه نو بيا ستا او دامان الله خان په جگړه کې څوک بريالي شول؟
 آزادي: هغه ماتې وخوړه، ما او زما ملگرو هغه ته داسې گوزار ورکړ چې په يوه گوزار مو ايتاليا ته ورساوه، چې بيا يې کله هم افغانستان ونه ليد، او له هماغه گوزاره يې د (پاپ) د کلي ترڅنگ سا وخته.

غازي: په افغانستان کې ستا په نامه پورې د تړلي يو بل څه پوښتنه هم درڅخه کووم او هغه د (آزادۍ راډيو) ده. که دا راته ووايي چې دارښتيا هم ستا راډيو ده او که ستا په نامه د بل چا راډيو ده؟

آزادي: دا راډيو په ما پورې هېڅ اړه نه لري. دا نه د آزادۍ راډيو ده، او نه هم خلکو ته د آزادۍ تلقين ورکوي، بلکې دا د امريکا راډيو ده چې د امريکا د کانگرس لخوا تمويلېږي او اداره کېږي. د دغې راډيو اصلي نوم د(فري يورپ ريډيو) يعنې د آزادې اروپا راډيو ده. يعنې دا د هغې آزادۍ راډيو ده چې په اروپا کې وجود لري، او د هغې په هکله خو مې مخکې درته وويل چې هغه څه ډول آزادي ده. دغه راډيو په اسلامي نړۍ کې د غربي نظرياتو او مفاهيمو د خپرولو په مقصد د عراق او عربي نړۍ لپاره د (العراق الحر)، د ايران لپاره د (راډيو فردا)، د پاکستان لپاره د (مشال راډيو) او د افغانستان او تاجکستان لپاره د (آزادۍ راډيو) په نامه خپرونې کوي، او تر ټولو غلام صفته خلك يې ورکې راټول کړي دي.

دا په حقیقت کې د (غلامی) راډیو ده، خو نوم یې ورباندې د (آزادی) راډیو ایښی دی. د دې مثال داسې دی لکه د (بدلمنې) ښځې چې نوم (طاهره) وي.

غازي: که دا راته و ویاست چې بیا به افغانستان ته راځي او که نه؟
آزادي: ولې نه، افغانستان ته به ان شاء الله حتماً درځم، که د بل چا پخاطر نه وي نو د هغو فدايانو پخاطر خو به هر ورو درځم خپلې د گل په څېر ځوانۍ یې د الله د دين د حاکمولو لپاره لوگی کړې. خو بیا هم یو دوه شرطونه لرم او هغه دا چې:

۱- له درغلو یرغلگرو او د هغوی لخوا له جوړې شوې ادارې سره به هېڅ ډول جوړجاړی نه کوی، بلکې په جهاد به یې له منځه وړی.

۲- په خپل وطن کې به (سیکولرو) او (نشنلستانو) ته د هېڅ ډول فعالیت اجازه نه ورکوی، او نه به یې مشران په وطن کې پرېږدی، ځکه چې دوی له ماسره سخته دښمني لري، او تل زما په خلاف له کفارو سره شریکي توطیې جوړوي.

غازي: ښه، نو افغانستان ته به کله راځي؟

آزادي: په دې ورځو کې خو ما ته ډېر بلنلیکونه له بېلابېلو هېوادونو لکه له افغانستان، عراق، سوريې، فلسطين، چيچنيا، اتریریا، صومالیا، کشمیر، ازبکستان، د فلپاین له منداناو او نورو هېوادونو څخه رارسېدلي دي. ما هم خپل د ورتللو شرطونه دې ټولو ته بیان کړي، و به گورو چې دکوم هېواد خلك زما شرائط تر نورو مخکې پرځای کوي. هر چا چې زما شرائط مخکې پوره کړل نو لومړی به هم هغوی ته ورځم، او بیا ورپسې نورو ته. خو مخکې له مخکې له هېچاسره وعده نه کووم، ځکه چې نور د خلکو په تشو وعدو نه غولېږم. ترڅو یې چې زما شرطونه په عملي ډول پوره کړي نه وي، او زما دښمنان یې له منځه وړي نه وي د هېچا وطن ته نه ورځم.

غازي: که د وروستۍ پوښتنې په ځواب کې دا راته و وایاست چې نور خبريالان او ژورنالیستان چې غواړي له تاسو سره تماس ونیسي، نو څنگه کولای شي له تاسو سره رابطه وکړي، ځکه له ماسره ډېر نور مسلمان ژورنالیستان هم ول چې له تاسو سره یې لیدل غوښتل، خو ځیني په بنارونو او ځیني نور یې راڅخه د لارې په کړلیچونو کې پاتې شول؟

آزادي: نن سبا خو زه د اسلامي نړۍ په غرونو او ځنگلونو کې اوسم، خو کله کله خپلو پلویانو ته په بنارونو کې هم سر ورښکاره کووم. له ما سره تر ټولو اسانه د تماس لار له مجاهدینو سره رابطه نیول دي، هغوی ما په اسانه ورپیدا کولی شي. خو یوه خبره په پام کې ونیسه او هغه دا چې زه یوازې له رښتینيو (آزادو) خبريالانو سره غږېږم، او د هغو خبريالانو پوښتنو ته هېڅ ځواب نه وایم چې د پردیو لخوا په کار گومارل شوي وي، ځکه چې د هغوی اکثره یې جاسوسان وي، او زما د دښمنانو لپاره کار کوي.

غازي: ستاسو له څرگندونو ډېره ډېره مننه، هیله ده چې یوځل بیا زموږ هېواد ته راشې، او موږ دې په بناد یو بناد کړې.

آزادي: غازی صیب ستاسې له راتگ څخه هم ډېره مننه چې په خطرناکو حالاتو کې مو ځان ماته را ورساوه، او زما پیغام مو د نړۍ مسلمانانو ته ورساوه.

اوسني جهادي ادب ته يوه کتنه

له تېرو څلوېښتو کلونو راهيسې په افغانستان کې اسلامي ادب او بيا په خاص ډول جهادي ادب ته دومره کار وشو چې کېدې شي د پښتو ژبې په تېر ټول مدون ادبي تاريخ کې به ورته نه وي شوی.

په دې موده کې په سلگونو ديوانونه، شعري ټولگې او کتابونه چاپ شول، او په سلگونو زره ادبي ليکنې وشوې. همدارنگه په سلگونو شاعران او ليکوالان د ادبي ليکنو په ميدان کې راوتوکېدل او د جهاد او قربانيو په غېږ کې رالوی شول.

دغو شاعرانو او ليکوالو د خپل ملت د حماسو او وپرونو، د مظلوميت او مقاومت حيرانوونکي کيسې او داستانونه په خپلو ليکنو کې خوندي کړل، او د جگړې په اور او وړانې کې يې هم د انساني عواطفو او احساساتو پالنه وکړه. دوی په خپلو ادبي ليکنو کې د جنگ تودوخه، د مقاومت صبر، د غازيانو عزم او ولولې، د فتوحاتو داستانونه، د شهيدانو ارمانونه، د يتيمانو سلگۍ، د کونډو خویندو ساندي او کوکاري، د بورو ميندو آهونه، د هجرت له کړاونو ډک خو د برکت ژوند او نور ډېر څه په داسې دقيق، رسا او هر اړخيز ډول عکاسي کړل چې يو نوی ادبي مکتب يې رامنځته کړ.

دغه نوي ادبي مکتب د افغانانو په نوي نسل کې داسې اصیل بچيان وروزل چې د عزم کاروان يې د ولولو په بدرگه د فتحې ترمنزله بدرگه کړ، او په روانه صليبي جگړه کې د ټولې دنيا کفارو د فکر او ادب په ساحه کې مرعوب نه کړای شول.

کومه لیکنه ادبي لیکنه ده؟

ادب هغه بلیغه وینا ده چې له عواطفو سرچینه اخلي، پر نفس تاثیر کوي، لوړ افکار او عالي مفاهیم د ښکلیو عبارتونو په جامه او د تخیل په تصویر کې تقدیموي.

په پورتنی تعریف کې د ادب په اړه لاندې پنځه عناصر یاد شوي دي:

۱ - عاطفه: هره هغه وینا چې له احساس او عاطفې څخه راپورته شوی نه وي، ادبي وینا نه بلله کېږي.

۲ - تاثیر: هره وینا چې خپل مخاطب متأثر نه کړي، په هغه کې احساس او جذبه، وجد او طرب راونه پاروي، ادبي وینا یې نشو گڼلی.

۳ - لوړ افکار: لوېدلې، بې محتوا، سپکې او بازاری لیکنې او وینا ادبي نشي گڼل کېدای.

۴ - ښکلا: لفظي او معنوي ښکلا هغه مهم عنصر دی چې ادبي وینا له عامې وینا څخه بېلوي.

۵ - تخیل: تصویر او تخیل په ادبي وینا کې بل هغه مهم عنصر دی چې ادیب د هغه په وسیله معدومې او غیر محسوسې صحنې، پېښې، حرکات، او شخصیتونه د لوستونکو ذهن ته داسې ور وړاندې کوي چې ته به وایې دی یې رښتیا ویني او ورسره اوسې.

د جهادي ادب اهمیت:

ادب په حقیقت کې د یوې ټولنې د اخلاقي او ذوقي (اصلاح) او یا (فساد) یوه مؤثره وسیله ده. که د یوې ټولنې ادبیات صالح، معیاري، انسان جوړونکي او باکیفیته شي، نو د هغې ټولنې اخلاقي فکري، او ذوقي ژوند هم یوه معیاري بڼه غوره کوي. او بالعکس که د یوې ژبې او ټولنې ادبیات فاسد، بې خونده او بې کیفیته شي، نو همدغه (فساد) د ټولنې د افرادو په ژوند کې هم منعکس کېږي. له همدې امله خو ادب ټولنې ته د

مفاهیمو د تلقین او د انسانانو د نفسونو د صیقل کولو یوه غوره وسیله ده.

همدا ډول که په ټولنه کې جهادي ادب چې د ټولني نوي نسل ته د جهاد، سرښندنې، غیرت، عزم، ثبات، زړورتیا، سرلورې، سخا، له مظلوم څخه د دفاع او د ظالم په خلاف د درېدلو مفاهیم تلقینوي وده وکړي، نو همدغه صفات د ټولني د ځوانانو په عملي ژوند کې راڅرگندېږي. او که د دغو مفاهیمو په خلاف د غلامۍ، تعیش، هوس، شهوت، لندغرتوب، بې لارېتوب او پردیپالنې مفاهیم د ټولني د ابیاتو موضوع وگرځي، نو بیا یې همدغه ډول آثار د افرادو په ژوند کې هم منعکس کېږي.

د جهادي ادب اهداف:

ادبیات ډېر ډولونه لري چې خلك یې په بېلابېلو نومونو یادوي لکه انساني ادب، عرفاني او صوفي ادب، عشقي یا رومانسي ادب او داسې نور. که د دغو اقسامو معانیو ته سپی څیر شي نوگوري چې هر ډول ادب په یوه خاص مجال کې د انسانانو د ذوقونو، عواطفو، احساساتو او انگېرنو تمثیل او پالنه کړې ده، او هغه یې د ارتقا او کمال په لوري بیولی دی. همدغه ډول جهادي ادب هم خپل موضوعات او اهداف لري چې په لاندې ډول یې یادوو:

۱ - د کفر، ظلم، بې عدالتیو او استعمار په مقابل کې د ټولني په افرادو کې د قربانۍ او مقاومت احساسات راپارول او څپاند ساتل.

۲ - د مبارزینو د عزم او حوصلې لوړل او د هغوی رزمي معنویات تقویه کول.

۳ - د جگړې د اور او لمبو په ژوند کې هم د مجاهدینو په زړونو کې انساني عواطفو ته دوه ورکول.

۴ - د جگړو، فتوحاتو، او حیرانوونکو حوادثو تفصیلات په ادبي قالب کې خوندي کول.

۵ - د جهاد او مبارزې د قهرمانانو ستایل، او ولسونه د هغوی درناوي ته هڅول، او راتلونکو نسلونو هغوی د اتلانو په حیث وړاندې کول.

۶ - د شهیدانو مرتبې او د هغوی یادونه تازه ساتل.

۷ - د جهاد او مبارزې په بهیر کې د منافقینو، له دښمن سره د متعاونو څپرو، ځاننانو، غدارانو، او فرصت طلبو عناصرو د شرموونکو موافقو غندل او برینډول.

۸ - د دښمن د ذلت، وحشت، نا انسانیت، او ماتو بیانول او داسې نور.

د افغانستان په تېر څلورپښت کلن جهادي ژوند کې د ادبي لیکنو لپاره په لکونو داسې پېښې حوادث او د منفي او مثبت تاثیر لرونکي شخصیتونه په واقعي ډول وجود لري چې څو څو چنده تر تخیل هم د لوړ معیار ارزښت لري، خو د خواشینۍ ځای دی چې تر اوسه دغو په زرگونو دغه ډول پېښې، کیسې او کرکټرونه په کافي اندازه په ادبي شکل نه دي خوندي شوي او نږدې ده چې دغه په زرگونو د عالي کیفیت لرونکې حادثې زمونږ د ملت له اجتماعي حافظې څخه ووځي، او د وخت په تېرېدلو له خلکو هم هېرې شي.

د جهاد د روان ادبي بهیر یو بل اړخ چې ډېر د توجه وړ دی هغه د ادبي فورمونو د عدم توازن مساله ده، پدې معنی چې ځینو فورمونو لکه شعر، ترنم، او ترانو ورکې بڼه وده وکړه، خو ځینو نورو فورمونو لکه ادبي نثر، لنډې کیسې، طنز، ناول، ډرامې، او جهادي تیاترو رکې ډېره لږه وده کړې ده. او کېدای شي چې کار سبب هم دا وي چې دغه نور نثری فورمونه د شعر په خلاف زیاتره علمي او فني اړخ لري، او په روان جهادي بهیر کې فني او علمي ادبي اړخونو ته ډېر کار ندی شوی، چې دغه تشه بیا تقریباً هغو لیکوالو او ادیبانو ډکه کړې چې (سیکولر) نظریات لري، او دین ته په ژوند کې په څه نقش قایل ندې. همدا علت دی چې ډېر تنکي شاعران او ادیبان مو د جهادي ادب په ډگر کې له یو څه وخت تېرولو وروسته د

(نشنلستو) او نورو سیکولرو جهتونو د دامونو ښکار کېږي چې دا بیا ډیره د اندېښنې خبره ده چې باید غم یې وخورل شي.

جهادي شعر او ترانې:

په تېرو څلورېشتو کلونو کې د جهادي ادب په ساحه کې جهادي ترانو تر بل هر ډول شعر زیاته وده وکړه. جهادي ترانو د جهاد له پیله تر اوسه زموږ د ملت افتخارات، فتوحات، صبر او عزم، مېړانه او قربانۍ په پراخه پیمانه د قوي او مؤثر آهنگ په لړلو سره زمزمه کړل. په زرگونو ترانې ولیکل شوې او د مجاهدو ځوانانو په غږونو په ډېر عالي کیفیت ویل شوې چې هر کور، هرې جبهې، هر سنگر، هر مکتب، او هر پوهنتون کې یې انگازې وکړې.

جهادي ترانې هغه وخت خپل اوچ ته ورسېدې چې د طالبانو په وخت کې ورته په حکومتي سطحه د ثبت او نشر پراخ وسایل، سټیوډیوګانې او راډیوګانې په خدمت کې شوې، او د (شریعت غږ) راډیو د عمومي ریاست د هنر او ادبیاتو په ریاست کې ورته د درمحمد (ګوهری) غوندې شاعر، ادیب، مجاهد، عالم او فاضل شخصیت د خدمت ملا وتړله. ګوهری صاحب ترانې دومره میعاري کړې چې کله هم دومره نه وې معیاري شوې. دغه معیاریت په ترانو کې د ښه شعر، ښه پیغام، ښه آهنگ او ښه غږ په بڼه کې راڅرګند شو.

د طالبانو حکومت د وخت له راډیو خپرېدونکي ترانې د خلکو دومره خوښې شوې چې د کابل د مکروریانو له کمونزم او غریبالنې متاثر و ماشومانو به هم د کمونستانو د وخت د (و ه سربازو یاره څیڅه په مورچل باندې) پر ځای د (و ه طالبه ګرانه پام کوه کابل باندې) ترانه له ځانونو زمزمه کوله.

د امریکا تر یرغل وروسته مرحلې ته که سپرې وګوري نو ویني چې جهادي ترانو د رزمي آهنگ تر څنګ د نوي دښمن د عمیقې پېژندنې په خوا کې د غرب فلسفه او فکري ارزښتونه هم تر زورورو ګوزار لاندې نیول. که سپرې

و وايي چې په دغه مرحله کې طالبانو د غرب د مېډيا او فرهنگي يرغل مخه يوازې په قوي پيغام او د ښه کيفيت په لرونکو ترانو ونيوله نو بې ځايه به نه وي.

جهادي شعر او ترانو په دغه مرحله کې دومره زور واخيست چې د موسيقۍ زار په معتادان هم اوس تر سندرو ترانې ډېرې خوبښوي او اورې يې.

جهادي شعر او اسلامي ترانو ته چې چا پدې ورسټيو کې کومو شاعرانو خدمت وکړ هغوی ټول يې د ډېر قدر وړ دي، ځکه چې هغوی په هره مرحله کې مجاهدينو ته مناسب پيغام ورکړ. د دغو مجاهدو شاعرانو په منځ کې څو داسې ځلېدونکي ستوري دي چې چې د جهادي شعر سرخېلان يې بللی شو. دغه خلک مطمئن، مولوي بدرالدين، مولوي ډاکړ مهاجر، عبدالله، مزمل، وطن مل، سعید، گوهری، مفتون، وثيق، حمدي، شپونکی، معتمد، عرفاني، فيضاني، تکل، حریت مل او نور دي. خود دې خلک و نومونو يادول پدې معنی نه دې چې نورو څه نه دي کړي، بلکې دا هغه خلک دي چې د مايوسۍ، رعب، خاموشی او کړاونو په مرحله کې يې ځوانانو ته د رزم حوصله ورکړه، او د غرب د تبليغاتو جادو يې ورماته کړه چې وروسته بيا نورو هم د دوی پر ليکه قدم واخيست.

د جهادي شعر او اسلامي ترانو په الهام د هېواد په پوهنتونونو کې هم د غلامانو او غلامي په خلاف سکوت ماتوونکی د حق اوازونه د سټېجونو له سره راپورته شول چې نه (د ځنځير له زوره و وېرېدل، نه يې د باطل پرستو سلام وکړ، او نه هم يې د پير له زوره وېرېدل).

د دغه ډول ادبي جهادي جرأت او سبک امتياز ځوان با احساسه شاعر (سمیع الله تړون) ته ورپه برخه شو چې په بې ساري جرأت يې ځوانو شاعرانو ته يو نوی شعري سبک او ادبي مکتب ورمعرفي کړ.

شعر که هر څومره قوي او پيغام لرونکی هم وي خو چې له سوز او گدازه ډک ترنم يې په رگونو کې ونه چلېږي په آسانه د خلکو زړونو او ذهنونو ته

لاړ نشې پیدا کولی، همدا وجه ده چې خوږ او له سوزه ډک ترنم د ښه شعر روح بلل کېږي.

په جهادی شعر کې د سوز او ساز د (روح) د پوکولو افتخار په دې حماسي بهیر کې الله تعالی له تېرو دریوو لسیزو راهیسې ملا (فقیر محمد درویش) ته ورپه برخه کړی دی. هغه (درویش) ته چې په غرونو، صحراوو، ښارونو، او ولسونو کې یې د وینستابه انگازې خپرې کړې. سختو او دردوونکو حالاتو او درنو مشکلاتو او خنډونو (دروېش) له خپلې ارادې ونه ایستلی شو. هغه په خپل عهد وفا وکړه، او د فاتح کاروان تر منزله د وینې او مست ساتلو عزم یې پوره کړ. الله جل جلاله دې یې تل طلايي حنجره د حق د خواږه غږ د پورته کولو لپاره تازه ولري.

د (دروېش) تر څنګ د طالبانو د حکومت په وخت کې یوې بلې جادويي حنجري خاوند چې نږدې وو د خپلې جادويي حنجري او د خپل قوي تاثیر په زور د مفسدې موسیقۍ تغر ورتول کړي، او د اسلامي ترنم په ډګر کې د یوه بې تاجه بادشاه په حیث خپل ځان ثابت کړي قاري فضل الدین (سراجي) وو. خو افسوس چې لکه د ورېځې لمر د ډېر لږ وخت لپاره د کاروان پر سر رابنکاره شو او بیا خدايزده چې د کومو تورو ورېځو تر شا ورک شو.

قاري فضل الدین سراجي د ساحر آواز د لرلو تر څنګ نازک خیاله ادیب، د ښکلا انځورګر، د حماسو شاعر او د پاک قران حافظ هم وو. خو نه پوهېږم چې ولې یې او س په ادب کې احساس، په انځور ګرۍ کې ښکلا، او په شعر کې حماسه ورکه شوه؟ او ولې د قران د (الانفال) سورت ورکې د جهاد، او د (براءت) سورت ورکې له طاغوت څخه د بېزاري او د (الشعراء) سورت ورکې د (إلا الذین) څخه د مخکې او وروسته شاعرانو تر منځ د توپیر استعداد راپیدا نه کړ؟ داسې ښکاري لکه چې څنګه چې له غربه را الوتي د فېشن طوفان یې مبارکه ږیره تري ووهله د غسې یې شرعي علم او جهادي شخصیت هم د ډیموکراسۍ نم کش کړي.

سراجي خو د (ياقوتو غمى) وو خو افسوس چې د ډېموکراسۍ په بازار کې د بېلې په بيه لارې. خو بيا هم وایم گوندې چې د (عرفان نړۍ) ورکې رښتيا هم د پښېمانۍ شعور راوینس کړې وي، او (له نورو څخه د دردوونکي بيلتون) احساس يې بېرته له راگرځېدلي کاروان سره بيا يو ځای کړي. خو د (عرفان نړۍ) هم يوه ډېره خطرناکه نړۍ ده، او کله کله خو سپرې ورکې د (دمادم مست قلندر) تر سرحده هم رسېږي. نو ښه به دا وي چې سراجي بېرته (ملت د ابراهيم) شي، او د (بوتانو د ماتولو) په خپل زاړه عهد وفا وکړي. ځکه چې (له دنيا سره خو نه سکون ورغی، او نه يې له سرگردانۍ خلاص) کړي.

که جهادی ترانو ته يو څه په انتقادي نظر وگورو نو وينو چې جهادي ترانې د خپلو ټولو مثبتو اړخونو تر څنگ په اوسنۍ مرحله کې يو څه منفي اړخونه هم لري چې په لاندې څو کرښو کې ورته اشاره کوو.

د جهاد د بهير په دې وروستيو کې هر چا جهادي شعر ته مخه کړې ده، هم هغه خلك هم شعر وايي چې په شعر ويلو پوهېږي، او هغه خلك يې هم وايي چې نه پرې پوهېږي. بې استاذه او بې علمه شاعرۍ زور اخیستی. ډېر داسې د شعر ويلو شوقيان شته چې په شعر ويلو نه پوهېږي خو شعرونه وايي. او که يې په شعر کې څه خلل راشي نو د دې پر ځای چې کوم پاڅه شاعر ته ورشي او خپل شعر ورباندې په علمي ډول اصلاح کړي بېخپله لگيا وي او په خپله خپل شعر په ترنم باندې (کپي کشي) کوي. دغه وضعیت جهادی شعر له لاندې کمزوريو سره مخ کړی دی:

۱ - د شعري سويې ټيټوالی.

۲ - د ریکو ترکیبونو، کمزورو الفاظو، بازاری اصطلاحاتو، او عامیانه تعبیرونو استعمال.

۳ - د قوی پیغام نشتوالی.

۴ - د سندرو د کمپوزېشن (آهنگ) تقلید.

او د شرم ځای خو لادا دی چی د بنځینه سندرغاړو د سندرو تقلید هم رواج موندلی، او کله کله خو ځینې ترانه ویونکي جهادي ترانې د حماسي آهنگ پر ځای د هغو زړو کوچیانو سندرو پر طرز هم وایي چی پخوانیو اناگانو به د خپلو لمسیانو په ودونو کې پس له نیمې شپې ویلې.

د دې مشکلاتو بنیایې ډیر اسباب وی، خو مهم یې کېدای شي د ځوانو شاعرانو د علمي سویې ټیټوالی، له تکړه شاعرانو د استفادې نه کول وي. او د دې تر څنگ د داسې یوې مرجع نشتوالی هم دی چې د نشر لپاره د معیاري او غیر معیاری شعر د تمیز چارې ترسره کړي.

په نارسمي جهادي ترانو کې یو بل لوی مشکل دا هم دی چې د فیتو، او سي ډیانو د محتوی د عنوان لپاره داسې نومونه غوره کېږي چې هېڅ جهادي پیغام او حماسي الهام نه لري. بلکې داسې نومونه ورته غوره کېږي چې سرې فکر کوي دا به د پېښور د ولسې سندرغاړو د فیتو او سي ډیانو نومونه وي لکه چپه بریتونه، د ارمانونو باران، د ارزوگانو شپیلې، د غزني په زیارتونو، مسافر جانان، بي تنگه تربور، وړې وړې سلگۍ، واړه واړه گلونه، د اباسین څپې، د بناپیری ورغوی، د جانان کلی، زېړه وړانگه، زخمي لونگین، وربل یې شهیدشو، د غمونو غوبل او داسې نور ډېر نومونه چې هېڅ جهادي او اسلامي پیغام نه لري. او دا په داسې حال کی چې د فیتو محتوی یې تر نومونو ډېره درنه وي.

دا یو څو خبرې وې چې د جهادي ادب او اسلامي شعر په هکله مې په ذهن کې وې او پدې نیت مې د ادبي ذوق له لرونکو مجاهدو وروڼو سره شریکی کړې چې موږ ټول د خپل حق جهاد او مېړني مقاومت د ادبي حق د ادا کولو په لاره کې خپل مسؤولیت د په بنه ډول رک کړو، او پرې نږدو چې ځوان شاعران او ادیبان مو په نا مطلوبو لارو لاړ شي.

اصلي دښمن څوک دی، د دښمن پوځونه که د هغه افکار او نظریات؟

د اسلام او د کفر تر منځ دښمني د آدم علیه السلام له زمانې راروانه او په مختلفو مرحلو تېره شوې ده، خو تسلسل یې دوامداره دی. د تاریخ په اوږدو کې د اسلام په خلاف د کفر دښمنۍ په بېلابېلو وختونو کې خپل شکل او کیفیت ته تغیر ورکړی او پدې دښمنۍ کې یې هر ډول مادي او معنوي وسائل په کار اچولي دي. دا چې د الله تعالی د حق دین په خلاف د کفر دښمني په بېلابېلو شکلونو کې دوام لرلی نو الله تعالی هم په هره زمانه کې د هماغې زمانې د حالاتو او شرائطو مطابق د کفر او گمراهیو په خلاف د مقابلي لپاره انبیاء او شریعتونه رالېږلي دي. او دا ځکه چې لکه څنګه چې د کفر په انواعو نظریاتو او فلسفو کې بدلون راځي نو د هغو د له منځه وړلو لپاره نوي دعوت، نوي تعامل او د بشریت د نوي نسل د لارښوونې لپاره د نويو پیغمبرانو رالېږلو ته هم ضرورت پېښ شوی چې دا سلسله په محمد صلی الله علیه وسلم تمامه شوې ده.

د رسول الله صلی الله علیه وسلم تر وفات وروسته د کفر د ټولو انواعو او اشکالو په خلاف مقابله او د هغو له شر څخه د انسانانو د ساتلو مسؤلیت د دې دین علماوو ته وریاتې شو. او د اسلام په تاریخ کې چې تر کومه وخته د دین علماوو د اسلام د بیان تر څنګ کفر او د هغه ډولونه او نظریات هم خلکو ته ور معرفي کول نو خلکو به هم کفر پېژاند چې هم به یې خپل ځان او هم خپله ټولنه ورڅخه ساتله، او هم به یې د هغه د له منځه وړلو لپاره هلې ځلې کولې. خو له کله راهیسي چې د اسلام ښوونې په تعلیمي نصابونو کې د کفر د معاصرو انواعو، اشکالو او نظریاتو پېژندګلوي او د هغو په خلاف په معاصر شکل مبارزه ورکه شوه او د مسجد ملا، د مدرسې استاد، د منبر خطیب، د کتاب مؤلف او شارح او

د خانقاه مرشد د دې زمانې خلکو ته د کفر د معاصرو ډولونو لکه د سیکولریزم، ډیموکراسۍ، کمونیزم، هیومنیزم، لیبرالیزم، وضعي قوانینو، تنصیر، استعمار، استشراق او د معاصر کفر د نورو ډولونو د نظریاتو او عقائدو په خلاف څه ونه ویل او ویې نه لیکل، او د هغو لوري ته د بلونکو اشخاصو او احزابو په خلاف یې علمي او فرهنگي مبارزې ته ځای ور نه کړ، نو هماغه وو چې د کفر دغه معاصر ډولونه او د هغو نظریات په خطرناک ډول د اسلامي نړۍ په ولسونو کې خپاره شول، او د نویو نسلونو په ملیونو ځوانان یا ورځڅه متاثره شول، او یا یې هم په صف کې ودرېدل او بېرته یې د اسلام په خلاف دښمني شروع کړه.

د معاصر کفر خطر پدې کې دی چې هغه اسلامي ټولنو د صریح کفر په نامه نه راصادریږي، بلکې هغه پداسې نومونو او شعارونو ځانته په اسلامي ټولنو کې ځای پیدا کوي چې په ظاهره یې له نومونو د کفر نښې نه ښکاري، او د آزادۍ، ډیموکراسۍ، سیاسي او دیني پلورالیزم، پرمختګ، مساوات، ټولنیز بدلون، د بیان او عقیدې د آزادۍ، د بشر د حقوقو، د ښځو د حقوقو، عقلانیت، قانون مندی، نړیوالو قوانینو، نړیوالو اصولو، مدني ټولنې او دېته په ورته نورو نومونو د مسلمانو ټولنو پر ژوند ځان حاکموي، او دا ټول هغه اصطلاحات دي چې هر یو یې په غرب کې خپل فلسفي مفهوم او مدلول لري چې له یوې مخې د اسلام په مخالف قطب کې قرار لري.

په تېرې یوې پیړۍ کې کفارو او په خاص ډول د کمونیزم، سیکولریزم او لیبرالیزم د مکتب پیروانو خپلې فلسفې، نظریات، سیاسي او اجتماعي اصول او خپل فکري او معنوي ارزښتونه له بېلابیلو لارو او د بېلابیلو وسائلو په وسیله په مسلمانانو ومنل.

د دغو پرديو ارزښتونو او سیاسي او اجتماعي نظریاتو د تاثیر په نتیجه کې په اسلامي نړۍ کې داسې پردي پال نسلونه رالوی شول چې د سیاست، قوانینو، تعلیم، فرهنگ، اخلاقو، معنوي ارزښتونو، عسکریت

او اقتصاد په ډگرونو کې د غریبانو پر لاره روان شول. سیکولر غرب او کمونست شوروي اتحاد پدې وتوانید چې اسلامي نړۍ خپله داسې یوه مستعمره وگرځوي چې حکام او نظامونه یې پخپله خوښه په دوی پسې روان شي.

د معاصر کفر د نه پېژندنې او د هغه په اړه د غفلت نتیجه پدې شکل کې هم راووته چې هغه ملا، طالب، مرشد او تبلیغي دعوتگر چې باید مسلمانان یې د معاصر کفر له خطرونو څخه خبر کړي وای د هغوی لویه برخه نن په خپله لیبرالیزم، دیموکراسي، سیکولریزم، هیومنیزم، تنصیر، استشراق، وضعي قوانین، نړیوال کفري پوځي او سیاسي تړونونه او د کفر نور اوسني انواع او اشکال په علمي شکل نه پیژني، نو ځکه خو یې نه په خلاف مؤثره مبارزه کولی شي، او نه یې دغې مبارزې ته په خپلو اهدافو کې ځای ورکړی دی.

زموږ یوه لویه برخه ملایان او مرشدان که د یهودو او نصاراوو په هکله څه معلومات لري هم نو هغه هم هماغه د یونیم زرکلونو مخکنی معلومات دي چې اوس په هغه شکل کې واقعیت نه لري. او دا ځکه چې د نن ورځې یهودیت، صهیونیزم او په هغو پورې اړوند نړیوالو او محلي تنظیمونو تقریباً ټوله نړۍ په یوه او یا بل شکل یرغمل کړي ده، او په نړۍ کې یې د ډېرو مهمو چارو واګي په خپل لاس کې نیولي دي.

همدارنگه نصرانیت هم اوس هغه پخوانی د صومعې او رهبانیت دین نه دی چې عقیده یې په یوه خاصه محدوده کې تأثیر ولري او بس. بلکه نصرانیت اوس په صلیبیت، تنصیر، استعمار او نړیوال نظام بدل شوی چې د نړیوالو کاتولیکو، ارتوډکسو، پروتستانت کلیساګانو او نورو نړیوالو مؤسسو له لارې یې په بېلابېلو شکلونو ټولې نړۍ ته ځان رسولی دی او د ملیاردونو انسانانو پر ژوندې خپل تاثیر پری ایښی دی، خو زموږ د ملا، مدرسې، او د خانقاه د مرشد په نصاب کې د دغو لویو خطرونو په هکله هېڅ هم نشته.

دا چې په مکتب، پوهنتون، مسجد، مدرسه، خانقاه او تبلیغ کې زده کوونکو ته د کفر د معاصرو ډولونو او د هغو د نظریاتو په اړه څه نه تدریسېږي نو له دغو دیني او علمي مراجعو څخه یوه برخه فارغېدونکي هم عامو خلکو ته پدې اړه څه نه وايي. نو هماغه وي چې یوه لویه برخه عام خلک د دغو کفری نظریاتو په دامونو کې په یوه او بل ډول بنکيل شي. د افغانانو د جهادي مقاومتونو په بهیر کې د ډېرو لویو افتخاراتو تر څنګ یوه لویه منفي نقطه هم شته چې تل یې جهادي مبارزې له هغې متأثره شوې دي، او هغه دا ده چې دوی د دښمن په مقابل کې مقاومت کوي، خو د هغه له فکر او نظریاتو سره د مقابلې په ډګر کې جدیت او پوره وړتیا نه لري.

که د پورتنۍ مدعا د اثبات لپاره د مثالونو په لټه کې شو، نو ښه ډېر مثالونه به وینو چې ځینې یې په لاندې ډول دي:

۱- افغانانو د چنگېزیانو په مقابل کې مقاومت کړی، خو د چنگیز د فکر او قانون په مقابل چې (یاسا) نومېده او حق او باطل یې ورکې سره ګډ کړی وو کومه مؤثره فکري مقابله نه ده کړې، بلکې افغانانو پخپله هم په خپل ژوند کې په داسې عرفونو او قوانینو ګذاره کړې چې شریعت، قومي نرخونه، رواجونه، عرفونه او خپلې انګېرنې او نظریات یې ورکې ګډ کړي دي. دین یې د عبادت په ساحه کې منلی، کتاب یې د ملا ګڼلی، او چې په خپلو کې سره په منازعاتو کې اخته شوي نو بیا یې د دې پر ځای چې قضیه یې د فیصلې لپاره یوازې شریعت ته وروړی وي، مقابل لورې ته یې ویلي دي چې (په شریعت راسره فیصله کوې او که په پښتو؟ دواړو ته دې تیار یم) یعنې که شریعت وي او که غیر شریعت دواړه منم.

۲- افغانانو د انګریزانو په خلاف ډېرې جګړې کړي دي او ډېرې قربانۍ یې ورکړي، خو د انګریز د عقیدې په خلاف چې (نصرانیت) دی، او د هغه د اخلاقو، سیاسي تفکر او فرهنگ په خلاف یې چې لیبرالیزم، استعماري توسعه غوښتنه، سیکولریزم او دیموکراسي ده هېڅ کومه

جدي، علمي، فكري او فرهنگي مبارزه نه يوازې دا چې كړې نه ده، بلكې بڼه ډېر پوهان، مفكرين، سياستمداران او د نظام او د قلم خاوندان يې د انگرېزانو پر لاره روان شوي، او ولس ته يې په بېلابېلو ډگرونو كې اروپايي فكر ورتلقين كړي دي، او د هماغه فكر پر اساس يې نظامونه هم جوړ كړي دي.

۳- افغانانو د هندوانو او سكانو په خلاف جگړې كړي دي، د هندوستان ډېرې سيمې يې لاندې كړي، ډيلي يې فتحه كړې، خو د هندوييزم د كفر په خلاف يې چې د شرك تر ټولو بد ډول دی نه كومه علمي او فكري مبارزه كړې، نه يې د هندوييزم د عقائدو، اخلاقو، مشركانه تمدن او د مسلمانانو په خلاف د هندوانو له بدو عزائمو په پراخه پيمانه د تاليف او فكري مبارزې له لارې راتلونكو ولسونو ته څه پرې ايښي دي. او د دې كار نتيجه يې دا راوتلې چې د دې پر ځای چې په افغانه ټولنه كې هندو او سك ته د مشرك، كافر، اهل ذمه او د اسلام د دښمن په سترگه وكتل شي، هندو ته (لال) او سك ته (سردار) ويل شوي دي چې دواړه د عزت او درناوي الفاظ دي.

نه يوازې دا چې افغانانو ته د هندوانو فكر او فرهنگ د يو كفري او شرعي فرهنگ په حيث نه دی معرفي شوی، بلكې د نظام او با نفوذه سياسي جهتونو له لوري په سيستماتيک ډول كوښښ شوی چې (مسلمان) افغانستان ته له (كافر) هندوستان سره د يو دوست هېواد په حيث پيوند وركړل شي، او دلته د هندي فرهنگ د خپرېدو لپاره لاره هواره شي.

۴- افغانانو د روسانو په خلاف هم لوی جهاد او اوږده جگړه وكړه او د لويو قربانيو په وركولو يې د الله تعالی په نصرت له هغوی څخه خپله خاوره آزاده كړه، خو د کمونيزم د فكر او عقيدې په خلاف يوه علمي، فكري او فرهنگي مبارزه ونه شوه. زموږ ملا او مدرس ونشوای كولی چې د ولس لوستي نسل ته کمونيزم د (كفر) په حيث ورمعرفي كړي. همدغه علت وو چې په افغانستان كې کمونستان او د کمونيزم د فكر پلويان هم

ځانونه (مسلمانان) گڼي او ټولنې هم هغوی د کمونیزم د منلو له امله کافر نه دي گڼلي.

د دې کار نتیجه دا راووته چې نه یوازې دا چې پرون موږ کمونستان له خپلې ټولنې څخه گوښه نه کړای شول، بلکې نن هماغه کمونستان په بل شکل بیا په همدې مسلمانې ټولنې حاکمان دي، او دې ولس ته د کمونیزم په خلاف د درېدلو سزا ورکوي.

د کفر د معاصرو ډولو د پېژندلو ضرورت:

د کفر د انواعو او د هغه د نظریاتو پېژندل هم په هماغه اندازه ضروري دي لکه څومره چې د ایمان پېژندل ضروري دی.

په قرآن کریم کې الله تعالی له مسلمان سره د شیطان د دښمنۍ اعلان او پر دې دښمنۍ د هغه تأکیدونه بیان کړي دي.

شیطان کافر دی او د شیطان مکرونه، دسیسې، طریقې، انسان ته د ده د وسوسو او شبهاتو وړ اچول، د ده افکار او نظریات او همدارنگه د ده د پیروانو عقائد او نظریات او د هغوی ډلې، احزاب او نصابونه، سیاستونه، نظامونه، ادبیات او فلسفې ټول د کفر هغه انواع او اشکال دي چې په قرآن کریم کې الله تعالی پدې مقصد په تفصیل بیان کړي دي چې مؤمنان له هغو څخه ځانونه خبر کړي، د هغو په دامونو کې له بنکیل کېدلو ځان وساتي، او د هغو د له منځه وړلو لپاره تدابیر او لارې چارې وسنجوي، او مناسب وسائل په کار واچوي. نو له همدې امله څنگه چې د ایمان پېژندل ضروري دي تر څو مسلمان مؤمن شي او د ایمان د غوښتنو مطابق عمل وکړي، په همدومره اهمیت د کفر پېژندل هم ورته ضروري دي ترڅو په هغه کې له واقع کېدلو کې ځان وساتي او دښمني ورسره وکړي.

له عمر رضی الله عنه څخه نقل دي چې (ينقض عرى الإسلام عروة عروة إذا وُلِدَ في الإسلام من لم يعرف الجاهلية) ⁽¹⁾. د اسلام كړې به يوه يوه ماتيرې كله چې په اسلام كې داسې څو وزيرې چې جاهليت نه پيژني. عمر رضی الله عنه د جاهليت او كفر نه پيژندل د اسلام د كړيو د ماتولو سبب بولي، او دا ځكه چې كېدې شي چې د جاهليت د نه پيژندلو له امله به څوك په هغه كې واقع شي او بيا به له اسلام سره د بنمنۍ كوي لكه پدې زمانه كې چې د معاصر جاهليت د افكارو منونكي د اسلام د دعوى له لرلو سره سره د اسلام او جهاد په خلاف په يوې بې رحمه جگړه كې اخته دي او د كفارو خوا يې نيولې ده.

د اسلام په تاريخ كې اسلامي امت له كفارو سره د مسلسلو جگړو له امله دومره ندی كمزوری شوی لكه څومره چې د كفارو د فرهنگ، عقائدو، دودونو، اخلاقو او سياست د راواردېدلو او په مسمانانو كې د هغوى د فكري او اجتماعي فعاليتونو له امله كمزوری شوی دی.

د كفارو ناپوځي فعاليتونو په تېرو پنځو پېړيو كې په پرله پسې ډول اسلامي امت له سياسي، فكري، عسكري او اجتماعي انحطاط سره مخامخ كړ، او د حقيقي اسلام له تعليماتو څخه د ليرې والي او د جهادي روحيې د نه درلودلو له امله په مسلسل ډول د كفارو په مقابل كې كمزوری شو.

¹ - توجيهات ونصائح شرعية إلى شباب الصحوة الجهادية في تونس القيروان، النصيحة الرابعة، نشر (النخبة للإعلام)

د سیاسي، فکري، اجتماعي او پوځي انحطاط د دې اوږدې مودې په پای کې چې چې الله تعالی د کمونیزم په مقابل کې د افغانانو جهاد د مسلمانانو د بیا وینستابه یوه ذریعه وگرځاوه او د دې جهاد د تاثیراتو څپه په اسلامي نړۍ کې په پراخه ډول خپره شوه او په لکونو مسلمان ځوانان بېرته اصل اسلام ته راوگرځېدل او د غرب او شرق د کفارو فکري ارزښتونه یې پردي او بې لارې وبلل، او له هغو څخه یې خپله بیزاري او نفرت اعلان کړ، نو کفارو او په رأس کې غرب دغه بهیر خپل تر ټولو لوی او خطرناک دښمن وگاڼه، او د هغه په خلاف یې په ټوله نړۍ کې فکري او پوځي جگړه پیل کړه.

په دې مرحله کې یوه برخه خلکو چې ځان اسلامي نهضتونه، منځلاري مسلمانان او دیموکرات اسلامي احزاب گڼل د اسلام په سیاسي فهم کې د انحراف له امله او یا هم د ځینو سیاسي مصالحو په خاطر د کفارو مقابلي ته راونه وتل.

دغو خلکو هم د خپل فکري انحراف او یا هم د غرب د مادی او پوځي قوت له وپړې د جهادي بهیر له لارویانو څخه خپله لاره بېله کړه او له غرب سره د پيوند اخیستلو او د هغوی په نړیوال صف کې ځانته د ځای پیدا کولو په مقصد د جهادي فکر او تگلارې خاوندان توند لاري، بنسټ پالي، ترهگر او وړانکاري وگڼل، او پدې کار سره یې د دښمن ادعا تأیید او د هغه تله ور درنه کړه، چې دې کار هم د دوی اسلامي مصداقیت تر پوښتنې لاندې راووست، او هم یې د امت ډېری ځوانان د جهادي بهیر پر افادیت شکمن کړل چې د دې دواړو و کارونو فایده د دښمن ځولۍ ته ورولوېده.

د دښمن له فکر سره باید څه وکړو؟

د دې لپاره چې لکه څنګه مو چې اسلامي ټولنه د کفارو له پوځي اشغاله آزادول غواړو د هغوی له فکري اشغاله یې هم آزاده کړو نو د فکر،

فرهنگ او تعلیمي نصابونو په ډگرونو کې دقیقو، سنجول شویو او د تطبیق وړ اقداماتو ته ضرورت لرو چې ځینې یې په لاندې ډول یادوو:

۱- د هغه نظام او هغو سیاسي او فکري جهتونو د نسکورولو او مقابلې لپاره باید جدي، هر اړخیز او مسلسل کوبښن او مبارزه وشي چې په بهلابېلو ډولونو د کفارو د سیاسي، اجتماعي او فلسفي افکارو د خپرولو تر شا ولاړ دي. او دا ځکه چې که دوی په اسلامي ټولنه کې د پردیو د افکارو د خپرولو لپاره په پراخ ډول د کار تر شا ولاړ نه وي نو دښمن مو په مخامخ ډول هر فرد نشي مخاطبولی، او نه مو د ټولني ډېر خلک تر خپل تاثیر لاندې راوستلی شي. د دغې مقابلې لپاره په جهادي صف کې د پوځي او فکري مقابلې د وړتیاوو پیدا کول تر ټولو ضروري کار دی.

۲- د دیني او دنیاوي تعلیم له دواړو نصابونو څخه باید په پوره زیرکتیا او جدیت ټول هغه مفردات او مضامین ووبستل شي چې د کفارو له فکر، فرهنگ، سیاست او د هغو له اجتماعي او فلسفي ارزښتونو سرچینه اخلي. که چېرې دولت او رسمي جهتونه دغه کار نه کوي، نو لږ تر لږه په نارسمي مجال کې خو باید دا کار په حتمي ډول ترسره شي.

۳- د دیني او دنیاوي تعلیمي مؤسسو او مدارسو په نصابونو کې باید د کفر او گمراهۍ د معاصرو ډولونو، اشکالو او نظریاتو لکه کمونیزم، سیکولیزم، ډیموکراسۍ، لیبرالیزم، هیومنیزم، نیشنلزم، گلوبالیزیشن، وضعي قوانینو او د غرب له لوري د جوړ شوي معتدل اسلام په د رد اړه مضامین داخل کړای شي او په معقول، مدلل او مؤثر ډول تدریس شي.

مسلمانان باید په خپلو نصابونو کې د خپلو لوستونکو لپاره د کفارو د عقیدوي، سیاسي، اخلاقي انحطاط معاصر او ښکاره مثالونه وړاندې کړي، ترڅو کفار هغوی ته د آیدیل او مقتدا په حیث نه بلکې د داسې خلکو په حیث وښکاره شي چې باید هدایت ورورسول شي او له کفر څخه یې نفرت وشي.

۴ - د مېډیا، ټولنیز ارتباط د وسائلو او د ژورنالیزم مؤثر استعمال پدې لاره کې تر ټولو مهم کار دی. او دا ځکه چې دغه ذرائع په دې زمانه کې د پیغام رسولو او د اجتماعي ذهنیت د تشکیل مهم وسائل دي، او په یوه ځل په ملیونونو انسان مخاطبوي او په هغوی کې مثبت او یا منفي تحول راولي. غرب د همدغو وسائلو له لارې ټوله نړۍ مسحوره کړې ده او په پراخه پیمانه یې د نړۍ ولسونه تر خپل تاثیر لاندې راوستلي دي.

د امریکا په مقابل کې چې جهادي صف تر یوه حده د پیغام رسولو معاصر وسائل وکارول که څه هم چې په ډېر مسلکي شکل او پراخه پیمانه نه وو خو بیا یې هم په نړۍ کې د غرب جادو ورماته کړه، او د همدغو وسائلو له لارې یې نړۍ ته د خپلې بریا او د دښمن د ماتې شواهد وړاندې کړل.

۶ - د اسلام حقيقي تشریح او له هغه څخه د خرافاتو او انحرافاتو څښل او له نورو نظریاتو سره د هغه د پیوند کاری مخه نیول بل هغه مهم کار دی چې د جهادي نظریې او اسلامي فکر خاوندان باید ورته د خپل کار په اولویاتو کې ځای ورکړي. او دا کار ځکه ضروري دی چې کفار له همدغو عواملو څخه د اسلام په بدنامه او په هغه باندې د نویو نسلونو د باور د کمزوري کولو لپاره کار اخلي.

نن ورځ په اسلامي نړۍ کې او هم په افغانستان کې ډېر داسې څه د اسلام په نامه خپاره شوي چې هغه له ریښتینې اسلام څخه ډېر لرې دي. او هم له داسې ډېرو مهمو اسلامي اعمالو او عقائدو خلک غافل شوي او یا یې ورته په اهمیت نه دي کتلي چې هغه په دین کې د لوړې مرتبې اعمال او عقائد دي. نو په کار ده چې د مسلمانان او بیا په خاص ډول د جهادي صف یوازې د کفارو جنگیالي په دښمنۍ ونه نیسي، بلکې اصلي دښمني مو باید د دښمن له نظریاتو سره وي. او هر هغه څوک چې د دښمن د

افکارو ممثل وي هغه خپل دښمن وگڼو او له هغه سره د مناسب تعامل لارې وپېژنو.

د دښمن د افکارو، نظریاتو، فرهنگ او د هغه د ملگرو او پیروانو خطر ځکه د هغه د پوځونو او جنگیالیو تر خطرې ډېر دی چې هغه خو به ماتې وځوري او وبه تښتې، خو افکار او ملگرې به یې په هر حالت کې دلته پاتې وي، او په سلگونو کلونه به دلته د اسلام او مسلمانانو په خلاف په یوه او بل ډول فعالیتونه کوي او په هر نسل کې به یوه برخه خلك د اسلام او اسلامي نظام په خلاف دروي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**